
ROMA

BIBLIOTECA NAZ.
ROMA
VITTORIO EMANUELE

HENRICI VALESII

NOTAE ET ANIMADVERSIONES IN HARPOCRATIONEM ET PHILIPPI JACOBI *MAUSSACI NOTAS*

Ex Bibliotheca

GUILIELMI PROUSTEAU

ANTECESSORIS AURELIANENSIS.

LUGD. BATAVOR.
Apud DANIELEM à GAESBEECK.
cIↃ IↃ C LXXXII.

ILLUSTRISSIMO
VIRO

JOANNI ANTONIO
DE MESMES

COMITI DE AVAUX, DOMINO DE LONGEVAL, BAROCHES &c. AB INTIMIS REGI CHRISTIANISSIMO CONSILIIS ET LEGATO EXTRAORDINARIO AD FOEDERATAE BELGICAE ORDINES

S. P. D.

JACOBUS GRONOVIUS.

am officii, quod partim dulcedo familiaritatis cum Henrico Valeſio exercitæ, partim neceſſitas & communis inde commodi ſpes recipere me coëgit, rationem perſolveram, & ut hoc collectum alieno opere eruditionis inſtrumentum

emendate ac nitide præla defereret, præfidiis omnibus advocatis effeceram; atque adeo nihil jam erat causæ, quin & Harpocrationi & universæ antiquitati in multis partibus, quarum honorem & intellectum depeculatæ erant priorum feculorum fordes, labor Valefianus illucefceret. Sed quum vetuftas omnis velut abominandi eventus præfagium judicaverit, fi quid incertis inchoaretur aufpiciis; tum huic proventui, non modo ut honor debitus ei contingeret, fed ne quod ad iniqua de eo fpolia petenda facinus concipi poffet, cavendum videbatur, ut is, quippe poftumus & in peregrina regione, velut ex commendatione mortui patris applicaretur ad afylum tale, quod jufta conjectura ab ipfo electum iri adfirmaret. Hanc quoque mihi traditam perfonam quum decenter fuftinere cuperem, injecta contemplatione tam fuper auctorem, quam ipfum quoque fœtum, five etiam obftetricantem me & adminiftrum, nihil elegantius fieri a me poffe vel ad exiftimationem hominum vel ad veritatem meam fidemque judicavi, quam fi rationem hujus procemii ad Te conferrem, ILLUSTRISSIME MEMMI. Hoc clamare mihi manes Valefiani, hoc fine cunctatione imperare cærimonia dignitatis

tatis Tuæ, hoc ipſa nominis Tui amore Muſæ celebratiſſimi urbanitas & ſplendor exigere videbantur. Etenim ut primum iſta poteſtas mea facta eſt, & ſuo pondere, non auctoris nomine rem pendens, corpuſculi hujus lineamenta perſp icere potui, animadverti has chartas non oſtentatione ingenii, non ſcribendi quæſito nitore ad mala multa ſpecioſis quibuſdam involvenda pictas; ſed inſtitutam hîc eſſe velut officinam refertam rebus non modo dignis, quæ legantur ab iis, qui exactam doctæ antiquitatis copiam amant, ſed ſi verum volumus, vel maxime neceſſariis & minime cognitis, utpote perquam abſtruſis. Quos enim vel penitiſſimæ eruditionis angulos ab Valeſio non penetratos, quos receſſus ab eo non inſpectos, quas arculas cujuſcunque generis ſcriptorum ab eo non recluſas hinc diſcimus, ut ſcripturæ non intellectæ portentoſa monſtra, quæ ne adſpicere quidem alii, nedum tangere auſi fuerunt, inſtar renati Herculis Alexicaci ad obſequium redigeret, & ex ſcabitudine nuperæ ruditatis ad tranquillum transferret? Quot ille loca teterrima aggreſſus eſt, neque id violente, ſed leniter & exigua capaciſſimæ ſolertiæ particula adfuſa mutans illis ſaporem, & ex atroci cruditate melleam teneritudinem producens? Si

hiſtoriam ſpectemus, eam multis partibus hic liber illuſtrat: ſi fabularum ſcenas, in quibus ille verborum & dicteriorum nativus lepor diſcitur, hîc obſcuriſſima earum deridicula revelantur: ſi poëtarum aut oratorum luſus ac delicias ſuavitate Græcæ elegantiæ conditas, earum plurima hîc materia eſt; denique ne horridorum quidem Grammaticorum ſubterraneis ſiris caliginoſiores canones deſerunt. Poſſem hîc ſatis denſam enumerare ſeriem eorum, quæ ab Valeſio illuſtrata ſunt partim in cognitione auctorum, partim in doctrina Græcæ linguæ, ad quæ nuper adeuntes viros etiam perinſignes hallucinatos memini, quæ tamen magnus ille heros ab aliquot annis in hos margines conjecta domi habuit. Poſſem hîc recenſere formulas tribunalis Græci ſicut ab Romanorum ſapientium auditoriis adſcitas, ita ſagaciſſime comparatas, de quibus ne ſomniatum quidem hactenus fuit unquam. Et quam promptum in his ſubſidium exhibetur, ubi Geographiæ ratio deducenda fuit? Quid ſi jam ipſum Harpocrationem adſpexero? In eo enim quum haud dubie præclarum doctrinæ ſpecimen prodiderit veſtras Mauſſacus; tum is ipſe, ſi Valeſium parem accipiat, ſuccumbit & tanquam in luctatione ſæpius quam ter abjicitur.

citur. Sed nimirum ornatissimo apparatu instructa præsentia & altitudo Valesianæ mentis ita beabat scriptores eos, quos velut monumenta suarum lucubrationum constituens in fidem suam recipiebat. Sic venit ad Peiresciana Excerpta & altera Excerpta Legationum, sic eum sensit Ammianus, ita novissimus ejus labor Historia Ecclesiastica, cujus tertium volumen glorior amoris ipsius munus a me possideri. Quæ omnia quum sint tam magnifica, ut corroboratam viri doctissimi famam apud omnes bene formatas gentes ipsi conciliaverint; tum qualis futura fuisset hæc opera, si tam locupletes & odoratos flosculos in fasciculum colligere, tam exquisita compositæ penus fercula digerere ipsi & exponere, atque adeo tot comportatis undique & per omnem vitam subsidiis nunc ingenii perfectissimam polituram, nunc judicii ultra communem modum exacti limam admovere licuisset? Et sane ad hanc cogitationem moveor periculo invidiæ meæ apud nonnullos, qui scriptum hoc ad consummatæ existimationis gloriam Valesio valiturum negabunt, prave adspecturi indispensatam liberalitatem, nec debuisse omnia hæc velut pericula chartis privatis illita in publicæ lucis conspectum committi. Quod forum

etsi

etſi ut iniquum ejurare poſſem, tamen ut Te præſente ſuperſtite ſatisfaciam; fateor, inuſtus eſt mihi, qui de complexu illius eram, dolor ejus temporis graviſſimus, quum primarius iſte Muſarum ſatelles morte interceptus eſt, antequam multis aliis ſummis meritis fortunam publicam ſtudiorum exaggeraviſſet, & non Obſervationes, non Libros de Critica, non Pollucis capita de republica Athenienſi, & ante omnia non Harpocrationem emendatum inter titulos ſuos eum numerare potuiſſe ægerrime tuli. Hæc communis noxa, hoc amarum damnum eſt; ſed cujus ingentia ſolatia vel in hac ipſa manus ultimæ deſtitutione & inordinata coacervatione ipſe hic talis Harpocratio nobis præbet. Videlicet Valeſius noſter utpote foro & juris ſtudio deſtinatus, eique operam daturus, aut ipſe videns conſilii & prudentiæ maturus ephebus ſibi hanc legem dixit, aut a doctiſſimis magiſtris accepit, non poſſe vel principia vel origines publici privatique Romanorum juris percipi & intelligi, niſi Græcis notoriam perferentibus, utpote a quibus id adoptaverunt Romani. Id quum ſibi infixiſſet, in reliquiis, quæ ſuperſunt, oratorum Græciæ & inprimis in hoc Harpocrationis corpuſculo, uti debuit, habitare propoſuit,

ſuit. Qua ratione factum, ut de curriculo ſemel ſumpto nihil decedentem, uſu tractandoque cognita interius dos libelli iſtius Valeſium adegerit, ut Harpocrationis volumen conſtituerit quaſi ſacrarium quoddam laborum, quos ad hujus vitæ quietem ſplendoremque meditabatur: Harpocration velut pugillar & juveni & viro & ingraveſcenti ætati adhæſit perpetuum, ad auxilia quidem memoriæ primum, deinde etiam gratiæ ergo, quam Harpocrationi tribuens non dubitavit omnia ſedulo facere, ut tantis tenebris obducto ſcripto opitularetur. Agnoſcis, SAPIENTISSIME LEGATE, quàm non nova, ſed nulla via munita; non mutata, ſed depravata ſit docendi diſcendique ratio iſtius ſtudiorum generis ab illis, qui quum ita Diis & Adjutrici Themidi inviſi, ita ab legibus & æquo jure fugitivi agerent, ut per rectum curſum ſummam illam tenere non poſſent, per teſqua & ambages fœdiſſimo ſitu ac jejuniſſima ſtultitia obſitas illuc pervenire contenderunt, humilitati ſuæ velificantes & alto vultu generoſum laborem adſpicere metuentes. Valeſius juris ſtudioſus oſtendit, quam ſit illi circumeundum, quicunque veris & ſolidis applicare mentem velit,

nedum illi vinculo & præſidi humanæ conjunctionis. Ab Valeſio nunc aperitur intimum artis nobiliſſimæ ſecretum & certa mitigandi ratio, illuſtriſque & lata ſemita eundi per meram puramque eruditionem & illam adeo celebratam juris peritiam; potius quam illam macram & omni lepore deſtitutam aberrationem, quæ nunc omnes Academias obſidet, facitque ut de jure non tantum civili, ſed etiam gentium differant, qui non modo nullum librum extra illas tralaticii uſus laceras reliquias legerunt, ſed ne norunt quidem. Itaque qui mente lævus non eſt, Valeſium ut myſtagogum eligat; hæc ipſa Valeſiana nunquam ab illis oculos dejiciens habeat documento, ut illum furorem, qui nunc in his rebus verſatur, vitet, meliora profectuum ſuorum præſidia muniat, & alacritati ſuæ uberioribus paginis curſum præbeat. Quantum enim eſt videre velut oculis progreſſus & ſtudendi methodum ejus, cujus doctrinam ut ſeculi ſui veriſſimum fulgorem deinde omnis agnovit ac ſalutavit orbis; quibus ille ſe immerſerit libris; quomodo ille nihil ſine excerpendo & annotando legerit; ut denique ſtylum verterit? Unde jam fit, ut quod indecen-

decenter factum nonnullis videri posset, id cedat vel insigni gloriæ, vel summæ utilitatis exemplo, neque sine ultimo modestiæ meæ præjudicio abradere vel invertere quidquam potuerim in iis, quæ non possunt non omnia placere sanis hominibus. Quod si forsan occursura sunt quædam, quæ ab juvene potius quam ab robusto annotata videbuntur, si in quibusdam hæsitatio aliqua apparebit, si mutata aliquando sententia & posterioris diei fortuna secundior, immo si quæ jam ab aliis anticipata; quæ etsi omnia se facile tueantur, tamen si qua sunt talia, hic enimvero existimationis metus, hæc illa Syrtis est, propter quam cogor Legationis Tuæ, NOBILISSIME COMES, sanctissimam tesseram & inviolabile decus per tot populos terrasque circumlatum huic volumini præscribere, ut vel tanquám vecordes & conscelerati hinc abigantur, quicunque vitiandi & pulsandi animo accessuri sunt, vel tam augusti fastigii elogio conspecto in horrorem ac reverentiam perducti abluant prius se & benignitate adspergantur, malintque ad ea tantum adhærescere quæ usui esse possunt, reliqua ut nulla præterire. Tua persona præten-

 datur

datur illi velut infula, cujus venerationis objectu & repagulo arceatur, si qua est tam effrenis & importuna natura, ne ab hac pulchritudine limis oculis spectata maculam aut ignominiam aliquam suscipi necessum sit. Etenim si ullum unquam pactorum caput, si vasa ulla, si denique homo quisquam civis Tuus juste ad illud commune gentium fas & illam fidem publicam, qua coruscat paciferum munus Tuum, se contulit; quid de his liturariis dicemus, utique scriptis conceptisque in illa tum luce terrarum omnium, tum domicilio imperii Gallici Lutetia; & quidem ab illo, quem judiciis suis exornavit universa Gallicana Ecclesia, quem favore suo dignatus est Primarius maximarum curarum adjutor COLBERTUS, quem denique beneficiarium suum æstimavit CHRISTIANISSIMUS LUDOVICUS, cujus auctoritate vallatam caducei Tui religionem adoravere tot tempora, tot gentes? Hanc opportunitatem quum ab sanctimonia Legationis Tuæ sumere hæc adversaria possent, tum & de humanitate publica lenius augurans, & de dignitate hujus materiæ constantius judicans,

malo

malo fateri, ILLUSTRISSIME DOMINE, aliud & propius esse, quo cogitantem me de ipsius, si viveret, Valesii voluntate tetigit, præstrinxit & occupavit Splendidissimum Nomen Tuum. Videbam enim ultra annos quadraginta ipsum quasi in scuto suo insculptum gestavisse HENRICUM MEMMIUM Patruum Tuum, velut imperatorem ac ducem suum, & recordabar, quanta aliquoties pectoris exsultatione, referens mihi studiorum suorum ac vitæ fata, quæ satis molesta a primo fuerant, mulceretur ad commemorationem benefactoris sui, qui effecerat, ut præsidiis ingenii & assiduo studio bene munitus circumflueret quoque & abundaret præsidiis fortunæ, idque tam prolixe, ut ne mortuus quidem congiarii annui præbitiones desineret, quò ne amissione tanti fautoris acumen ac lætitia Valesiani laboris teperet ac hebesceret. Quoties & quantopere credimus optimum virum his obscuritatibus inhærentem, quum venisset condictus anni dies, velut scintilla beneficentiæ MEMMIANAE illustratum refectumque novasse vires suas & acrius intendisse nervos, ut erueret, quo nos & æterna deinceps posteritas frueremur? Itaque

quum hæc ipsa, quæ vides, magnam partem Gentilitiæ Tuæ Comitati accepta referri oporteat; tum suspicionem constituere licet Valesium quoque omnibus modis velle tam benefici ac tutelaris nominis hæredi reddi vicem, & optare, ut & ipse celebrare Liberalitatem adeo promptam ipsi paratamque ne post funus quidem desinat, quo ne punctum temporis ullum in æternam posteritatem ab assidua ejus commemoratione vacuum prætereat. Hujus ego animi vicariam fidem exhibens, partim copia illa Græca & Romana, quæ hic elucet, adlectus, partim officio, quod ea & voluntate & fronte me præsentem absentemque semper excepit, qua filium pater fovere & complecti potest, expugnatus, justissimam puto me elegisse formulam, ad quam in præfando adstringerer. Quid si deinde juris sententiæque sim meæ, & hanc commentationem allegatione multa in sinum meum delatam mihi ut propriam vindicans, caput altius exserere me cupiisse confitear, & prorepere ad justam ex domesticæ gloriæ memoria exultationem coner? Adeo enim his omnibus, quæ Valesio obtigerunt, bonis non minor est hæreditas sortis meæ; quin eam tanto auctiorem & conspectiorem esse censeam, quod CLAUDIUS MEM-

MIUS

MIUS alter Patruus Tuus eandem in colloquio Monasteriensi stationem obiens, quam Tu in Neomagensi implevisti, patrem meum, sed alienigenam, sed ignotum dignum judicavit & familiaritate & liberalitate sua. Quod quî possim oblivisci videns quotidie & ante oculos habens illos tenerrimi favoris libellos, quibus non patrem meum modo amavisse, sed & lucubrationes ejus Livianas tanti putasse se ostendit, ut & legeret & laudaret. Hunc ego patrem quum non nomine tantum exprimam, sed etiam vita æmuler, non poterit mihi esse invidiæ, si gaudia etiam præteritorum temporum quasi ruminari, & vel blanditos natali meo venustos dies lætissimæ hujus recordationis solennitate frequentare gestiam, vel ut ante in Valesio, sic nunc quoque in patre meo filius legitimum gratæ testationis numerum apud Te implere & propagatæ clientelæ fidem instaurare coner. Id totum est, MAGNIFICE MEMMI, quod affectare potui. Eant igitur hæ perscriptiones in Harpocrationem Valesianæ, hoc copiosissimum diligentiæ ejus pensum ac dominium, hæc solatia publica, & pacis, DOMINE, cujus sequester es, ornamentum, eat id, dico, sub titulum Tuum,

& ad

&ad infinitam posteritatem cultum erga Te & gloriosos majores Tuos & Valesianos manes meum consecratura canescat. Lugduni ad Rhenum a. d. x Cal. Februar. cIↃIↃCLXXXII.

HEN-

HENRICI VALESII
NOTÆ
IN
HARPOCRATIONIS
LEXICON.

Pag. 1. Λοιμοῦ.] Scholia Aristoph. in Equit. ubi de εἰρεσιώνη. οἱ μὲν γάρ φασιν, ὅτι λιμοῦ, οἱ δὲ ὅτι καὶ λοιμοῦ τὴν πᾶσαν κατασχόντος οἰκουμένην, χρωμένων τινὰ ἂν τρόπον παύσαιτο τὸ δεινόν, τὴν λύσιν ταύτην ὁ Πύθιος ἐμαντεύσατο, εἰ προηροσίαν ὑπὲρ ἁπάντων Ἀθηναῖοι θύσειαν. θυσάντων οὖν Ἀθηναίων τὸ δεινὸν ἐπαύσατο. Suidas. Προηροσίαι αἱ πρὸ ἀρότου γινόμεναι θυσίαι περὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι καρπῶν, ὥστε τελεσφορεῖσθαι. ἐγίνετο δὲ ὑπὸ Ἀθηναίων ὑπὲρ πάντων Ἑλλήνων ἐν ὀλυμπιάδι. Λυκοῦργος φησὶν ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμου. καὶ γὰρ νῦν πολλὰς καὶ μεγάλας ὑμῖν τιμὰς ὀφείλω καὶ ζητῶ παρὰ πᾶσιν Ἕλλησι μαντευομένοις τὸν Δία, προηροσίαν ποιήσασθαι. Leg. τῇ Δηοῖ ex Suida in εἰρεσιώνη.

Pag. 2. Ὑπὲρ Εὐμαθοῦς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαίρεσις.] Ejus orationis id eſt argumentum. Epigenes Eumathem ſervum ſuum, qui menſam Athenis exercebat, in judicio manumiſit. Mortuo Epigene, Dionyſius hæres Eumathem ducit in ſervitutem. Contra Xenocles eum aſſerit in libertatem. Agit inde Dionyſius contra Xenoclem actione ἐξαιρέσεως, cujus actionis libellum hic refert Harpocratio. Pro Xenocle orationem Iſæus ſcripſit, cujus proœmium refert in Iſæo Dionyſius Halic.

Pag. 3. Ἐν τῷ παναθηναϊκῷ.] Pag. 468.

Ἀγνίας, Ἰσαῖος.] Iſæus περὶ Ἀγνίου κλήρου p. 76.

Pag. 4. Ὑπερείδης ἐν τῷ Δηλιακῷ.] Locus Hyperidis extat apud Sopatrum in commentariis ad Hermogenem.

Δημοσθένης τι καὶ Δείν.] An forte ἢ? non affirmo tamen. Nam potuit uterque contra Theocrinem orationem scripsisse, ut adversus Leptinem & Aristogitonem plures peroraverunt. Libanius certe in Argum. ad eam contra Theocrinem notat, τὸν δὲ λόγον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν εἶναι Δεινάρχου, καίτοιγε οὐκ ἀποικότα τῶν τοῦ Δημοσθένους. Dionysius Halic. in Dinarcho hanc orationem Dinarcho tribuit, & à quibusdam Demostheni assignari monet.

Pag. 5. Ἀγρίους.] Sic Attici loquuntur. Aristoph. νεφέλαις. κἂν μὲν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων οἷόνπερ τὸν Ξενοφάντου. Ubi Schol. ἀγρίους δὲ καὶ καλοπαιδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας τοὺς παιδεραστάς. Quæ apud Suidam etiam leguntur. Vide Etymolog. in ἄγριοι.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] Et ἐν τῷ πρὸς Μακάρτατον. Ubi idem oraculi responsum, quod Delphis Apollo responderat Atheniensibus, fusius refert.

Μηλοσφαγεῖν &c.] Hunc versum Aristophanes παρῳδηκε ex Plisthene Euripidis. Apud Ammonium enim in βωμὸς sic habetur: παρὰ δὲ Εὐριπίδου ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει. μηλοσφαγεῖται δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις.

Pag. 6. Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.] Sed ibi legitur ἀργύριος. ἀλλὰ μετ' Εὐκλείδην ἄρχοντα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρῶτον μὲν Θρασύβουλον τὸν Κολυττέα ἅπαντες μέμνησθε δὶς δεθέντα &c. ἔπειτα Φιλέψιον τὸν Λαμπτρέα, ἔπειτα Ἀργύριον τὸν Κολυττέα ἄνδρα χρηστὸν καὶ δημοτικὸν καὶ περὶ τὸ πλῆθος τὸ ὑμέτερον πολλὰ σπουδάσαντα. In MSS. tamen recte ἀγύρριος legitur, cujus etiam meminit Aristophanes ἐν ἐκκλησ. At vero Ulpianus ἀργύριον legit, eumque esse ait, quem perstringit Aristophanes in Pluto. ἀργύριος δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον πέρδεται. Φιλέψιος δ' οὐχ ἕνεκα σοῦ μύθους λέγει. Sed lex metrica

metrica legi postulat ἀγύῤῥιος. Apud Andocidem περὶ μυστηρ. p. 17. Ἀργύριος quidam dicitur. Suidas ἀγύῤῥιος legit in Aristoph. Fuit Argyrius Callimedontis Carabi filius teste Herodico Cratetis discipulo. Philemon ἐν μελλόντι. Ἀργύριος ὁ παραπεθεὶς καράβου, ὡς εἶδεν αὐτὸν, χαῖρε πάππα φίλτατε. Sed lege ἀγύῤῥιος, ut versus constet: (hic Agyrrius altero illo recentior est) & ita legit Eustathius ἰλ. χ in fine versum hunc Philemonis laudans.

Ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ.] Locum profert Suidas. διὰ τοῦτο οὐδενὸς δεῖται οὔτε προσδέχεται οὐδενός τι, ἀλλ' ἄπειρος καὶ ἀδέητος.

Ἀδελφὸν καλεῖν.] Photius in Lexico MS. apud Robertum Cottonum addit πυκνῶς ἢ θεραπευτικῶς.

Pag. 7. Ἀδδηφάγους.] L. Ἀδηφ. ex Pausania apud Eustath. ὀδ. α p. 1394. & ex Lexico Photii. Ælianus lib. 13 de animal. cap. 9. ἀδδηφάγων ἵππων πτερωρον.

Κατὰ τὴν πυητίνην.] Ἰλιάδ. ε.

Ἐν τῇ κωμῳδοτραγῳδίᾳ.] Suidas habet ἐν τῷ κωμοδοτραγῳδῷ, qui titulus est Comœdiæ Alcæi Comici. Porro sic Strepsiades ad servum suum, οἴμοι, ait, τί γάρ μοι τὴν πότην ἧπτες λύχνον apud Aristoph. in Nubibus. bibulum ellych. Pollux 274. Vide porro quæ ad p. 53 Æschinis notavi de ἐνπλομίσθοις. Adde Pollucem p. 33. Polybius legat. 57. ἐπαγγελλόμενος δεκαναίαν δώσειν ἐνπλῆ πεντηκοντηρικῶν πλοίων· ἀδδηφάγοι etiam ἵπποι ἀγωνιστικοὶ dicuntur ab Isocrate in Archid. p. 252. de Alcæo veteris comœdiæ poëta vide Suidam.

Ἀδράστειαν.] Vide Eustath. ἰλ. β pag. 355.

Pag. 8. Ἀδώνια, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.] pag. 19. Vide Plutarchum in Solone ad calcem. καὶ νόμους αὐτὸς (ὁ Πεισίστρατος) ἑτέρους ἔγραψεν, ὧν ἐστι ἢ ὁ τοὺς πηρωθέντας ἐν πολέμῳ δημοσίᾳ τρέφεσθαι κελεύων. τοῦτο δέ φησιν Ἡρακλείδης

 καὶ πρό-

καὶ πρότερον ἐπὶ Θερσίππῳ τηρωθέντι τοῦ Σόλωνος ψηφισαμένου μιμήσασθαι τὸν Πεισίστρατον. Ariſtides in Panath. ad finem. μόνοι δ᾽ ἁπάντων ἀνθρώπων τρία ταῦτ᾽ ἐνομίσατε τοὺς μὲν &c. τοὺς δ᾽ ἀδυνάτους τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ τρέφειν.

Pag. 9. Ἀζωνία.] Ἀνεύθυνον δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδέν ἐστι τῶν ἐν τῇ πόλει. Suidas in Ἀζωνιαῖος.

Ἀθηνόδωρος, Ἀθηναῖος τῷ γένει, στρατιώτης.] Στρατηγός. Is Beriſadæ Thraciæ regi κηδεστής, id eſt, affinis erat. Mortuo Beriſade cum Charidemus Orita dux Cerſobleptæ, bellum Beriſadæ liberis & Amadoco Thraciæ regi inferret, Athenodorus pro Beriſadæ liberis pugnavit cum Simone ac Bianore Amadoci ducibus. Demoſth. contra Ariſtocratem: ubi Simonem & Bianorem civitate fuiſſe donatos ait, Athenodorum autem civem natum. ὁ δὲ γένει πολίτης Ἀθηνόδωρος. Is tamen ab Æneа in Poliorc. cap. 24. Ἀθηνόδωρος Ἴμβριος dicitur.

Pag. 10. Αἰγεῖον.] Pauſanias pag. 15.

Αἰγιλιεύς.] Φράστωρ Αἰγιλιεῖ Dem. in Neæram. At in orat. πρὸς Τιμόθεον. Τιμοσθένης ὁ Αἰγιαλεὺς ἀφικνεῖται. Scrib. Αἰγιλιεύς. Athenæus lib. 14. Φιλήμων ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων, αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας. Αἴγιλα δ᾽ εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Αἰγίλου τινὸς ἥρωος ὠνομασμένον. Heſychius αἰγιλία. In Stephano ἐθνικὸν αἰγιαλεὺς ſcribitur male.

Pag. 11. Ἰδιωτικῆς.] Dem. κατὰ Κόνωνος αἰκίας initio. ἰδίαν ἔλαχον δίκην ἥδιστ᾽ ἂν (ſupple. nihilominus) ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, θανάτου κρίνας τουτονί. Ab ea differt τραύματος γραφή, & diſerte diſtinguit Demoſth. κατὰ Κόνωνος. εἰσὶ κακηγορίας δίκαι. ( ) πάλιν αἰκίας εἰσί. ( ) τραύματος πάλιν εἰσὶ γραφαὶ ( ) τοῦ μὴ κατὰ μικρὸν ὑπάγεσθαι· ἐκ μὲν λοιδορίας εἰς πληγάς, ἐκ δὲ πληγῶν εἰς τραύματα, ἐκ δὲ τραυμάτων εἰς θάνατον.

Τιμοκράτους.] γρ. Ἀριστοκράτους. Intelligit enim eum locum.

locum. τὺς ἀποκ]είναν]ας ἐκεῖνον (τ̀ Κότον) Πύθωνα ϛ Ἡρακλείδlω τὺς Αἰνέυς, πολίτας ἐποιήσαντ ὡς εὐεργέτας, ϗ μlὼ ϛ χρυσοῖς ςεφάνοις ἐςεφανῶσι. Αἰνέυς, id est, ex Æno urbe oriundos. Itaque in Harpocr. Ænos conjunctim legendum est cum τῷ Αἰνέυς. est enim explicatio. Æneos Polybius & Livius p. 579 vocat. Suidas in ἀλωπεκόννησος hunc locum refert, & Ἀλωπεκοννησίοις καλώκισαν legit. Itemque in Αἶν☉-. Marcianus Heracl. μετὰ τlὼ Μαρώνειαν ἡ κεῖτ' Αἶνος πόλις Ἐ'χυσ' ἐποίκυς ἐκ Μιτυλlώης Αἰολεῖς.

Μιτυλlώης.] Μυτιλlώης ex Nummis & Inscript.

. Γυμνάσια.] De his gymnasiis Livius lib. 31 pag. 576.

Pag. 12. Ἀπὸ Ἀκάμαν]☉- τῦ Θησέως.] καὶ Ἀριάδνης. Schol. Homeri ὀδ. λ, ubi Demophontis frater ponitur, quod confirmat Eurip. Ione.

Ἀκαρεί.] Dem. πρὸς Πολυκλέα. Ἀπεκρίνατό μοι, ὅτι ὐδ' ἀκαρῆ δανείσοι. *se ne teruncium quidem mihi daturum fœnori.* Suidas habet ἄκαρ. male, ut docet Etymologus in ἀκαρής. Scholiastes Aristophanis in Pluto p. 26.

Ἄκρι]☉-.] Sic in Midiana. ἄκριτον ζητεῖν ἀποφεύγειν conari ut sine disquisitione absolvaris. Et contra Timocratem paulo ante quam Heliastarum sacramentum referat, ὗτ☉- γδ (ὁ νόμ☉-) ὦ ἄνδρες δικαςαὶ, ὀυκ ὄπὶ τοῖς κεκριμένοις ϛ ἠγωνισμένοις κεῖται, ἀλλ' ὄπὶ τοῖς ἀκρίτοις.

Ἀκτή.] Dinarchus κτ' Φιλοκλέυς p. 98. Ἐν οἷς ϛ ἡ ἀκτὴ ϛ οἱ λιμένες εἰσὶ ϛ τὰ νεώρια. Lycurgus κτ' Λεωκρ. p. 134 & 138. Priscianus lib. 17. Hyperides ἐν τῷ περὶ τῦ τείχυς. μετὰ ταῦτα ὕςερον ἦλθον ἀναθησομένη τὸ τεῖχος. Leg. ἀναθησόμενοι. Hanc Hyperidis orationem intelligit Athenæus lib. 3 in fine. τοσαύτlω δ' Ἀθηναῖοι σπυδlὼ ἐποιῦντο περὶ τὸ τεῖχ☉-, ὡς ϛ πολίτας ἀναγράψαι τὺς Χαιρεφίλυ τῦ ταριχοπώλυ ὑιὺς, ὥς φησιν Ἄλεξις ἐν Ἐπιδαύρῳ, ὗτως· τὺς Χαιρεφίλυ δ' ὑιεῖς Ἀθηναίυς ὅτι εἰσήγαγε τεῖχ☉- &c. μνημονεύει δ' αὐτῶν ϛ Ὑπερίδης ὁ ῥήτωρ. Intelligit oratio-

 nem

nem Hyperidis quæ inscribitur ἡ ὑπὲρ Χαιρεφίλου ἀπολογία, teste Harpocratione in παλλιωδῶς.

Pag. 13. Βασιλέως.] Valerius Flaccus Argon. 1. *Proximus his Butes Actæis dives ab oris.* male in edit. Aldi *Attæis* legitur. & lib. 4 ait Phineus. *Junctaque vestra meo quondam Cleopatra cubili Nomen ad Actææ Calais Zetesque sororis Prosiliunt.*

Ἀλαιεύς.] Dem. πρὸς Εὐβουλίδην. Διωδώρῳ Ἀλαιεῖ.

Ἀλάστωρ.] Rectius Etymologici auctor in ἀλάστωρ. Ait enim Chrysippum philosophum scripsisse ea voce significari homicidam, ἀπὸ τοῦ ἐλάσσως, τὸν ἄξιον τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τὸ πλανᾶσθαι, ἢ ὁ ἄλαστα δρῶν. id est, ut ex Harpocratione explicare soleo, ὧν μηδέποτ' ἄν τις ἐπιλάθοιτο. At vero Apollodorus deducebat ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν. ὅ ἐστιν ἀλιτανεύτως ἀδικεῖν. Addit autor Etym. μήποτε δέ ἐστιν ὁ διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων αὐτῷ λιτῆς μὴ καταξιούμενος. ἢ ὁ τοιαῦτα τολμήσας πράττειν ὧν μή ἐστιν ἐπιλαβέσθαι. Lege ex Harpocr. ἐπιλαθέσθαι. Subjicit de vi vocis ἀλάστωρ Ζεὺς & δαιμόνων ἀλαστόρων, quos sic dici ait ἀπὸ τοῦ τοῖς τὰ ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. ἢ ὁ τὰ ἀλαστὰ, τουτέστι τὰ χαλεπὰ τηρῶν. Μένανδρος. ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος. οὕτως εὗρον εἰς τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικόν. Idem in ἀλιτήσας, χειλιάσας, δεινοπαθήσας, ἢ παρὰ τὸ λάζω, τὸ λαμβάνω, ὃ οὐκ ἄν τις θέλοι λαβεῖν. Idem Ἄλαστον, πένθος ἄλαστον καὶ ἄλαστα τὰ κακὰ, ἀνεπίληστά τινα ὄντα. ἢ παρὰ τὸ λάζω. λάζετο δ' ἔγχος. γέγονεν ἄλαστα ὧν οὐκ ἄν τις λάβῃ. Adde Eustathium in ὀδ. α pag. 1415 & Plutarchum de oraculorum defectu p. 418. Ἀλάστωρ autem subauditur δαίμων, ut in προστρόπαιος. Pausanias in Arcadicis de Alcmæone matricida. ἡ πυθία διδάσκει τὸν Ἐριφύλης ἀλάστορα ἐς ταύτην οἱ χώραν οὐ ξυνακολουθήσειν. Et in Corinthiacis, αὐτοῖς ὁ Μυρτίλου προστρόπαιος ἠκολούθησε. Sic Euripides dixit, πέφευγας τὸν ἐμὸν

ἱκέσιον

ἱκέσιον Δία teste Eustathio ἰλ. ν 950. Idem in Ὀδ. π. postquam ἱκέτην vocem esse dixit communem & univocam tam supplici quam ei cui supplicatur, addit. τοιοῦτον δὲ ὁ προστρόπαιος. προστρόπαιός τε γὰρ ζεὺς, ὡς ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ᾧ ἄν τις φασι προστρέποιτο δεόμενος· καὶ προστρόπαιος ὁ ἱκέτης ὁ πρός τινα δεητικῶς τρεπόμενος.

Pag. 14. Τί δὲ Ἀλέξανδρον.] Verba sunt Demosth. *Quid vero de Alexandro illo Thessalo*, ἡνίκ' εἶχε μὲν αἰχμάλωτον δήσας τὸν Πελοπίδαν, ἐχθρὸς δὲ ὡς οὐδεὶς Θηβαίοις ἦν, ὑμῖν δὲ οἰκείως διέκειτο οὕτως, ὥστε παρ' ὑμῖν στρατηγὸν αἰτεῖν, ἐβοηθήτε δὲ αὐτῷ, καὶ πάντα ἦν Ἀλέξανδρος. An vero idem sit Alexander, cujus in eadem oratione meminit infra, γράψας δὲ (Χαρίδημος) ὡς Ἀλεξάνδρου πρεσβευσαμένου πρὸς αὐτὸν, οὐχ ὑπεδέξατο, τοῖς λῃσταῖς φαίνεται τοῖς παρ' ἐκείνου ταυτὰ πράττων? Videtur mihi esse Alexander Molossus, de quo Æschines contra Ctesiph. 83. & Demosth. πρὸς Πολυκλέα. τῆνος μὲν καταληφθεῖσα ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἐξηνδραποδίσθη. & in ea περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας. ὅτι γὰρ τῇ ναυμαχίᾳ τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐνικήθητε. Imo est Alexander Pheræus ex Polyæno lib. 6, ubi hanc cladem Atheniensium & Alexandri victoriam refert. Xenophon lib. 6 Alexandrum Pheræum ait initio quidem fuisse hostem Atheniensium, ac mare infestum piraticis lembis habuisse.

Pag. 15. Ἀλιμούσιοι, Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Τοῦ γὰρ δήμου ὑμῖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πέντε καὶ τριάκοντα στάδια τοῦ ἄστεος ἀπέχοντος καὶ τῶν πλείστων ἐκεῖ οἰκούντων. Intelligit Alimusium pagum.

Pag. 16. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.] Sub finem 452.

Pag. 17. Ἀναξιμένης ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν.] Vide Epistolam Philippi ad Senatum populumque Atheniensem, ubi ait eam se vi cepisse & abstulisse, non

Athe-

Athenienſibus, nec Peparethiis, ſed Soſtrato prædoni.

Ἀλόπη.] Demoſthenes ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λόγῳ· ἐμέμνηντο Ἱπποθοωντίδαι τῆς Ἀλόπης γάμων, ἐξ ὧν Ἱπποθόων ἔφυ, καὶ τὸ ἀρχηγὸν ἤδεσαν.

Pag. 18. Ἴσαιος διάλεκτ.) ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα.] Ἴσαιος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα διάλεκτ.).

Τὸ παρ' Ὁμήρῳ. Θρώσκων.] Ἰλ. ό. Euſtathius ibi, φασὶ δ' οἱ παλαιοὶ, ὡς οἱ οὕτω συνεζευγμένοι ἵπποι Ἄμιπποι ἐκαλοῦντο· ἐν δὲ παλαιοῖς σχολίοις γέγραπται, ὅτι Δημήτριός φησι τεθεωρηκέναι τινὰ μεταβαίνοντα, ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, κατέχοντα τοὺς χαλινοὺς καὶ ἀνεμποδίστως τηροῦντα τὸν δρόμον τῶν ἵππων. Idem Euſtath. in Odyſſ. ε pag. 1539 citat Pauſaniam in lexico, qui ſic ait, ἄμιπποι ἵπποι ἐζευγμένοι χωρὶς δίφρου, κληθέντες οὕτως, ἐπεί φησι ἐπὶ δύο κέλητας ἀνέβαινον, ὁ μὲν ἡνιοχῶν, ὁ δὲ ὁπλίτης. ἀπὸ τοίνυν τοῦ ἅμα ἀμφοτέρους καθέζεσθαι, εἰ καὶ ἰδίᾳ φησὶν ἑκατέρους, ἄμιπποι οἱ τοιοῦτοι ἐλέγοντο.

Pag. 19. Ἀμοργός.] Bochartus de coloniis Phœnicum pag. 449.

Ἀμφιγνοεῖν.]. Dio orat. VII. Plato in Politico & Iſocrates περὶ τῆς ἀντιδόσεως pag. 652. Ammonius in ἀγνοεῖν καὶ ἀμφαγνοεῖν διαφέρει. Leg. ἀμφιγνοεῖν. Legendum autem hic πρὸς Αἰσίωνα. Nam Æſion proprium nomen eſt apud Ariſtot. in Rhetor. Plutarchum in Demoſth. Xenophon 6 ἑλλ. pag. 355. εἰ μή τις ἀμφιγνοηθεὶς διέφυγε. Procopius lib. 2 Gotth. pag. 234. ὑπὲρ ὧν ἄν τις εἰκότως ἀμφαγνοήσειε. Sed Agathias lib. 1 p. xx. θαυμαζόντων δὲ τῶν Λυκαόνων καὶ ὅτου δὴ ἕνεκα ταῦτα δράσειεν ἀμφιγνοούντων.

Παρὰ τῆς ἑστίας.] Περὶ τῆς ἑστίας.

Pag. 20. Ἴωνες.] Aliter has gentes recenſet Æſchines ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. pag. 44.

Περραιβαῖοι.]. γρ. Περραιβοὶ ex Suida, tamen Iſocrates Περρεβαιοὶ dixit.

Ἀμφί-

Ἀμφίπολις.] De hac Thucyd. lib. 4, qui scribit Agonem οἰκιστὴν, qui eo Athenienses deduxit, urbem prius ἐννέα ὁδοὺς dictam, vocasse Ἀμφίπολιν ὅτι ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ Στρυμόνος διὰ τὸ περιέχειν αὐτὴν τείχει μακρῷ ἀπολαβὼν ἐκ ποταμοῦ ἐς ποταμὸν περιφανῆ ἐς θάλασσάν τε καὶ ἤπειρον ᾤκισεν. Amphipolim primum ab Alexandro rege, qui Φιλέλλην dictus est, captam esse ait Philippus in epistola ad populum Atheniensem, ὅθεν καὶ τῶν αἰχμαλώτων Μήδων ἀπαρχὴν ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέστησεν εἰς Δελφούς. Hyginus fab. 59. *Demophoon die constituta cum non venisset, Phyllis eo die dicitur novies ad litus cucurrisse, quod ex ea Enneados Græce appellatur*. Leg. ἐννέα ὁδούς. Vide Diodorum lib. 11 p. 117. & quæ ibi notavi. Stephanus in Ἀμφίπολις. ἐκαλεῖτο δὲ Κράδεμνα καὶ Ἀνάδραιμος.

Ἀλωαίων.] ἴσ. Λινδίων.

Pag. 21. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Διονυσοδώρου.] Et ἐν τῷ πρὸς Φορμίωνος παραγραφῇ. ἐδάνεισα Φορμίωνι τούτῳ εἴκοσι μνᾶς ἀμφοτερόπλουν εἰς τὸν Πόντον ἐπὶ ἑτέρᾳ ὑποθήκῃ, καὶ συγγραφὴν ἐθέμην παρὰ Κίττῳ τῷ τραπεζίτῃ. Cui opponitur ἑτερόπλουν, de quo Pollux & Demosth. ibidem. καὶ γὰρ οἱ δανείσαντες εἴχοντο αὐτοὶ οἱ τὰ ἑτερόπλοια δανείσαντες. Demosth. in ea κατὰ Διονυσοδώρου, quem locum Harpocratio intelligit, sic ait. Δανείζονται παρ' ὑμῶν ἐπὶ τῇ νηὶ τρισχιλίας δραχμὰς ἀμφοτερόπλουν, καὶ συγγραφὴν ἐγράψαντο ὑπὲρ τούτων. Ἀθήνηθεν scilicet εἰς Αἴγυπτον καὶ ἐξ Αἰγύπτου εἰς Ἀθήνας, ut ibi dicitur. Ibidem ait Orator. οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τἀργύριον εἰς Ἀθήνας.

Pag. 22. Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ.] Et lib. 4 pag. 275.

Ἀνάδικοι.] Demosth. adversus Bœotum de dote. οὐκ ᾤμην δίκαιον εἶναι ταῦτα πάλιν ἀνάδικα γίνεσθαι. Et supra. οὐ μόνον τὴν δίκην ταύτην, περὶ ἧς νῦν δικάζομαι, ἀνάδικον ἐποίησεν. Non valde differt παλινδικία apud Hesychium. Suidas. παλινδικίαν δίκην τοῖς ἀδίκως καταδικασθεῖσι.

Suidas in δίκην. καὶ δίκην γενέσθαι ἄδικον (lege ἀνάδικον) αἱ τοιαῦται δίκαι οὕτω λέγονται) αἱ εἰς ἄκαιρον ἀποκαθιστάμεναι (lege ἀκέραιον ex Hesychio in ἀναδ.) ἤτοι διὰ πολιτικὴν αἰτίαν ἢ τῶν μαρτύρων ἁλόντων ψευδομαρτυριῶν. Julianus pro Argivis. ἄτοπον δὲ οὐ χρὴ νομίζειν τὸ, τὴν δίκην αὖθις ἀνάδικον ποιεῖν.

Ὑπαρχῶ.] ἱππαρχῶ.

Στραφείς.] τραφείς. Locus est apud Isocratem pag. 187 de Cyro.

Pag. 23. Δημοσθένης.] εἰ δὲ πρὸς δόξαν ἢ γένος ἀναίνῃ Φορμίωνα κηδεστήν. Sic Chion Epistola ad Matridem. τάλαντον προστίθημι τῇ προικί· καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ ἀνῄνετο. ἐξεπολιορκήσαμεν δὲ αὐτὸν πάνυ ἀληθεῖ καὶ δικαίῳ λόγῳ.

Ἀνάκρισις.] Demosth. contra Theocrinem initio, εἰς τὴν ἀνάκρισιν καλούμενος. Et κατ' Ὀλυμπιοδώρου. καὶ ἐπειδὴ ἀνεκρίθησαν πρὸς τῷ ἄρχοντι αἱ ἀμφισβητήσεις, καὶ ἔδει ἀγωνίζεσθαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ. Latini *Conjectionem causæ* appellant, de qua Nonius & Asconius in Verrinam. Ibibem Demosth. καὶ μετὰ ταῦτα ὁ ἄρχων ἀνέκρινε πᾶσιν ἡμῖν τοῖς ἀμφισβητοῦσι καὶ ἀνακρίνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ δικαστήριον. Itemque in oratione contra Nicostratum de Arethusii mancipiis. ἀνακεκριμένου γὰρ ἤδη μου κατ' αὐτοῦ τὴν τῆς ψευδοκλητείας γραφὴν καὶ μέλλοντος εἰσιέναι εἰς τὸ δικαστήριον. Et supra eodem modo dixerat. Volfius utrobique vertit *actionem instituere*. Quid differant ἀνακρίνειν & ἀνακρίνεσθαι, notavi in notis ad εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. Demosth. in eadem contra Nicostratum sub finem. οὗτοι γάρ με προὐκαλέσαντο ὅτε ἡ πρώτη ἀνάκρισις ἦν. Vide pag. 9 legum Atticarum. Isæus p. 49 & 72. Plato leg. 6 p. 766. Suidas δίκης ἀνάκρισις. οὐ πάσας δίκας κελεύουσιν οἱ νόμοι εἰσάγεσθαι, ἀλλ' ὅταν ὁ φεύγων ἀντιλέγῃ καὶ παραγράφηται λέγων εἰσαγώγιμον μὴ εἶναι αὐτήν, πρότερον ἐπὶ τούτῳ γίνεται κρίσις ἥτις δίκης ἀνάκρισις λέγεται.

Ἀνα-

Ἄναξις.] Ita Iſocrates in Euagora, ubi de illius liberis, ſub finem. Euſtathius in ἰλιάδ. ν pag. 948.

Pag. 24. Ἀναξίβι⊙.] Hujus meminit Xenophon lib. 4. Ἑλλην. in fine.

Ἀναποδιζόμενα.] Pollux lib. 2. ἀνεπόδιζον ἐπὶ τ γραμματία, Αἰσχίνης εἶπεν ὁ ῥήτωρ ἐπὶ τοῦ πάλιν ἀναγινώσκειν ἐπίειν. καὶ ἀναποδιζόμενα ἐπὶ Ἀντιφῶν τὰ πάλιν ἐξεταζόμενα. Locus ille apud Æſchinem pag. 77 habetur.

Ἀνασείσας.] Procop. Gotth. 1. σὺ ἐπὶ τὸ Λιλύβαιον Ἀπαλαρίχῳ ἐπανασείσας, pag. 169. Et in Ἀνεκδότοις pag. 22. ἅπαντα τῷ ἀνθρώπῳ ἐπανασείων. Et p. 101. οἱ συκοφάνται κατηγορίαν ἐπανασείοντες.

Δημοσθένης κατ᾽ Ἀρισογείτον⊙.] In prima, τὴν κατὰ Δημοκλέους εἰσαγγελίαν ἀνασείσας, πιεστρέψεν; *cum intentaſſet, minatus eſſet*. Eſt autem σεῖσαι τὸ συκοφαντῆσαι teſte Suida, ἀπὸ τ τὰ ἀκρόδρυα σείοντων. Ariſtoph. δαιταλεῦσι. ἔσειον, ἥτουν χρήματα, ἠπείλουν, ἐσυκοφάντουν πάλιν. Teleclides, Πάντων ἐπὶ τ ἄλλων λῷστοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσαντας πώσασθαι δικῶν ἀλληλοφάγων. Epiſtola Patrum Synodi Antioch. contra Paulum Samoſatenum: νυῦ εἰς ὑπερβάλλοντα πλοῦτον ἐλήλακεν ἐξ ἀνομιῶν καὶ ἱεροσυλιῶν, καὶ ὧν αἰτεῖ καὶ σείει τοὺς ἀδελφοὺς, καταβραβεύων τοὺς ἀδικουμένους: quæ Interpres non intellexit: καὶ ὑπισχνούμεν⊙ βοηθήσειν μισθοῦ.

Ἀναπωτάξας —— Πολυεύκτου.] Subjicit Suidas. ἀναπώταξις τὰ διαγεγραμμένα τιμήματα τῆς συμμορίαις, ὅταν δόξῃ τῷ δήμῳ χρῄζειν προσθήκης ἢ ἀφαιρέσεως, καὶ ἔλωνται τοὺς τοῦτο πράξοντας, τοῦτο ἀναπώταξιν καλοῦσι.

Ἀνατεί.] Ariſtoph. ἐκκλησιαζ. p. 754. τὰς πρεσβυτέρας γυναῖκας ἔσω τ νεὸν ἕλκειν ἀνατεὶ λαβομένας τοῦ πατάλου. Lege ἀνατὶ, ut legit Schol. qui ſic explicat μὴ τιμωρουμένας ὑπὸ τ βίας. id eſt, *liceat impune*. Sic in lib. XI legum Plato p. 917. ἀνατὶ τυπτέτω. & p. 935. Sophocles in

 Antig.

Antig. p. 233. εἰ ταῦτ' ἀνατὶ τῆσδε κείσεται κάρα. Secundam producit. est enim ductum ἀπὸ τῆς ἄτης, quæ primam syllabam habet longam. Idem Soph. in Oedip. Colon. 297. κακῶν ἀνατὸς τῆσδ' ἀπηλλάχθαι χθονός.

Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν.] Ita Tzetzes in Lycophrone p. 102, & Eustathius in Hom. ἰλ. φ p. 1229. ἀνδηρά εἰσι καὶ αἱ τῶν τάφρων ἀναβολαὶ, ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι' οὗ ὀχθώδης ἄνω ἡ τάφρος γίνεται. Theophrastus lib. 7 in fine de sempervivo. φύεται δ' ἔν τε τοῖς ἀλοπέδοις (lege ἀλιπέδοις) τοῖς ἐπὶ τῶν τειχῶν ἀνδήροις, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐπὶ τῶν κεράμων. Gaza *planis parietinis nascitur.*

Pag. 25. Ἀνδραποδιστής.] Aristoph. θεσμοφορ. p. 810. καὶ λωποδύτας καὶ βωμολόχους κἀνδραποδιστάς. Et in Pluto p. 54. κερδαίνειν βουλόμενός τις ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν. quo loco manifeste distinguit ἐμπόρους *venaliciarios* ἀπὸ τῶν ἀνδραποδιστῶν, qui sunt *plagiarii*. Sic Scholiastes. ἀνδραποδιστὴς οὐ μόνον τοὺς ἐλευθέρους δι' ἀπάτης ἀπάγων εἰς δουλείαν, ἀλλὰ καὶ ὁ τοὺς δούλους ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀποσπῶν εἰς ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀπαγαγεῖν ἀλλαχοῦ καὶ διαπωλῆσαι. Ἀνδραποδίζεσθαι eo sensu dicit Isocrates in Trapezit. pag. 712. Xenophon 420. 411. ἀνδραποδιστὰς pro ἀνδραποδοκαπήλοις dixit Artemidorus lib. 4 cap. 14.

Pag. 26. Ἀνελοῦσα γάρ.] ἡ βουλή. ex Demosth.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] Non longe ab initio. ὅτι τοίνυν οὐδ' αἴτιος ἄλλος ἐστὶν οὐδεὶς ἀνθρώπων, quam Androtio τοῦ μὴ πεποιῆσθαι τὰς ναῦς, τοῦτο ὑμῖν σαφῶς ἐπιδείξω. ἀνελοῦσα &c. Recte ergo Volfius. *Senatus enim lege sublata istum sibi patronum creavit.*

Pag. 27. Ἀνεσκευάσατο. --- ἀνασταθῆναι.] Gloss. vetus *solum vertit* ἀνάστατος γίνεται. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον. οὐ πολλῷ δὲ χρόνῳ μετὰ ταῦτα τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης καὶ τοῦ Ἡρακλείδου κατ' ἀρχὰς κεκρυμμένου, (τοῦ τραπ-

τραπεζίτου.) Et ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον in fine. ἡδέως δ' ἂν ἔγωγε πυθοίμην ὑμῶν, εἰ ὀργίζεσθε τοῖς ἀνασκευασμένοις τῶν τραπεζιτῶν. Volfius, *menſariis qui conturbant*. διὰ τούτους τοὺς ἄνδρας ἀνασκευάζονται αἱ τράπεζαι. Sic dicuntur menſarii, qui ſolum vertunt & foro cedunt. Cicero pro Cæcina initio *jam diſſoluta argentaria* dixit de Fulcinio argentario, qui omnibus probe ſatisfecerat, nec menſam amplius exercebat. ἀνασκευάζειν τὴν τράπεζαν opponitur τῷ κατασκευάζειν: quo utitur Æſchines p. 19. & Iſæus ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς. ἀνθ' ὧν ἐγὼ σωθεὶς ἐχρώμην αὐτῷ ἔτι μᾶλλον, καὶ κατασκευαζομένῳ τὴν τράπεζαν προσεισενήνεγκα (Valeſius duabus lineolis incluſo illo εισ, & ſuper diphthongi ει ac literam ι poſito gemino η, videtur innuere ſe ibi legiſſe προσηνυπόρησα) δραχμάς. ἀνασκευασάμενοι etiam dicuntur *qui vaſa colligunt & aufugiunt*, Dionyſ. Halic. lib. 1 pag. 17 & 38. κατασκευάζειν Lyſias p. 160. Etymologus, ἀνάστατος ὁ καταλιπὼν τὴν οὐσίαν καὶ ἐπὶ τῇ ἀλλοτρίας ζῆν αἱρούμενος.

Ἄνθεια — Λυσίας.] Ἄντιαν vocat Demoſth. contra Neæram, & cum Metanira, Phila, Iſthmiade, Ariſtoclia, Stratola ſervas fuiſſe ait Nicaretæ, & corpore quæſtum feciſſe. Λυσίας γὰρ ὁ σοφιστὴς Μετανείρας ὢν ἐραστὴς, ἠβουλήθη πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀναλώμασιν, οἷς ἀνήλισκεν εἰς αὐτὴν, καὶ μυηθῆναι. Mox Lyſias ὁ Κεφάλου dicitur. Is eſt Rhetor. Meganira dicitur à Polluce lib. 7 ἐν τῇ Λυσίου πρὸς Μεγάνειραν ἐπιστολῇ. Sed Μετάνειραν ἑταίραν vocat Athen. lib. 3. 13. Apud Suidam in ὁμοῦ laudatur Lyſias ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. Sumpſit hæc ex Athenæo Harpocr. Is enim lib. 15 ſic ait, μήποτε δὲ δεῖ γράφειν ἀντὶ τῆς Ἀνθείας Ἄντιαν. οὐ γὰρ εὑρίσκομεν παρ' οὐδενὶ Ἄνθειαν ἀναγεγραμμένην ἑταίραν. ἀπὸ δὲ Ἀντείας καὶ ὅλον δρᾶμα ἐπιγραφόμενον Εὐνίκου ἢ Φιλυλλίου Ἄντειά ἐστιν.

Ἀνθεμόκριτος ---- Θριασίαις πύλαις.] γρ. Θριασίαις πύ-

λαις. V. Hesychium. Vide Epistolam Philippi ad senatum populumque Atheniensem. Μεγαρέων ἐν Ἀνθεμοκρίτον ἀνελόντων ἐς τοῦτο ἐλήλυθεν ὁ δῆμος, ὥστε μυστηρίων μὲν εἶργεν αὐτούς. ὑπόμνημα δὲ τῆς ἀδικίας ἔστησαν ἀνδριάντα πρὸ τῶν πυλῶν. Hanc στήλην Ἀνθεμοκρίτου vocat Pausanias Atticis p. 27. & μνῆμα Ἀνθεμ. in via sacra, quæ ad Eleusinem ducebat. Plutarchus in Pericle sub finem, in decreto contra Megarenses illud ascriptum fuisse ait à Charino. γράφει ψήφισμα κατ' αὐτῶν Χαρῖνος, ἄσπονδον μὲν εἶναι καὶ ἀκήρυκτον ἔχθραν, ὃς δ' ἂν ἐπιβῇ τῆς Ἀττικῆς Μεγαρέων, θανάτῳ ζημιοῦσθαι, τοὺς δὲ στρατηγούς, ὅταν ὀμνύωσι τὸν πάτριον ὅρκον, ἐπομνύειν, ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. ταφῆναι δ' Ἀνθεμόκριτον παρὰ τὰς Θριασίους πύλας, αἳ νῦν Δίπυλον ὀνομάζονται. Dipyli meminit Cicero 5 de finibus initio, Livius libro 31 p. 576.

Pag. 28. Ἀνίδρυτος ---- Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.] In prima, οὐδὲ προσφοιτᾷ πρός τι τούτων τῶν ἐν τῇ πόλει κουρείων ἢ μυροπωλίων, ἢ τῶν ἄλλων ἐργαστηρίων οὐδὲ πρὸς ἕν, ἀλλ' ἄπρακτος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ χάριν, οὐ φιλίαν, οὐκ ἄλλο οὐδὲν ὧν ἄνθρωπος μέτριος γινώσκων. Aristoph. in Lysistrata p. 887. Τίμων τις ἦν ἀνίδρυτος. Autor Etymologici, ἀίδρυτον κακὸν, τὸ κατάρατον ὃ οὐκ ἄν τις αὐτοῦ ἱδρύσαιτο.

Pag. 29. Ἀντιγενίδας.] Hic primus πλάσιν seu πλάσματα in tibiarum cantu reperit, cum superiores simpliciter ἀπλάστως tibiis canerent. Theophrastus lib. 4 histor. Plant. XII cap. ubi multa de tibiis. Suidas. Ἀντιγενίδας Σατύρου Θηβαῖος μουσικὸς αὐλῳδὸς Φιλοξένου, &c. ἔγραψε μέλη. Thebani autem hac præcipue re gloriabantur tibicinum præstantia, adeo ut eorum urbe fere vastata, præter arcis Cadmeæ partem, ipsi reliqua instaurare parum studuerint, sed Mercurii statuam cum hac in basi subscriptione, Ἑλλὰς μὲν Θήβας νικᾶν προὔκρινεν ἐν αὐ-

ἐν αὐλοῖς, in foro ſtudioſe repoſuerint. Dio in Euboico.

Ἀντιγραφεὺς, ὁ μὲν τῆς διοικήσεως.] de quibus ibi pluribus loquitur Æſchin. pag. 56. Corrigendus eſt Pollux p. 399. hæc enim verba, δύο δ' ἦσαν ὁ μὲν τῆς βουλῆς, ὁ δ' τῆς διοικήσεως, conjungenda ſunt cum ſuperiori capite περὶ ἀντιγραφ.

Κατὰ γένους δόσιν.] γρ. κατὰ γένος ἢ δόσιν. Demoſth. κατ' Ὀλυμπιοδώρου. καὶ τοὺς ἀμφισβητήσεις (τοῦ κλήρου τοῦ Κόνωνος scilicet) ἀντεγραψάμεθα, *& actionem de petitione hæreditatis inſtituimus.* Pollux pag. 384. Iſæus p. 55 in fine & p. 77.

Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου.] in prima, ἀντιγέγραφαι ταῦτα: ἀληθῆ μεμαρτύρηκα &c. tum exemplum ἀντιγραφῆς recitat hujuſmodi. Ἀπολλόδωρος, Πασίωνος Ἀχαρνεὺς, Στεφάνῳ Μενεκλέους Ἀχαρνεῖ ψευδομαρτυριῶν. τίμημα τάλαντον. τὰ ψευδῆ μου μεμαρτύρηκε Στέφανος, μαρτυρήσας τὰ ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένα. τἀληθῆ ἐμαρτύρησα τὰ ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένα. ταῦτα οὕτως αὐτοὺς ἀντεγράψατο. *Sic litem conteſtatus eſt.* Et in fine. τίς οὖν ἡ πρὸς τοῖς ἄρχουσιν (nota) ἀντιγραφή. Hæc verba Demoſthenis intelligit Pollux p. 390, quod notandum. Lyſias κατὰ Παγκλέωνος, pag. 157 & 158. Plato initio Apologiæ pag. 19. 27.

Pag. 30. Ἀντίθεσις.] quid ſit ἀντίθεσις, anxie & erudite docet Theophraſtus apud Dionyſium Halicarnaſſ. in Lyſia. Locus Iſocrat. eſt initio Panathen. Vide & Alexandrum Sophiſtam de figuris orationis.

Pag. 31. Ἀντωμοσία.] Iſæus p. 36. Iſocrates de bigis initio. Lyſias contra Pancleonem p. 158. Demoſth. contra Macartatum initio.

Ἀνδοκίδης.] ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων p. 6.

Ὅμηρος.] ἰλ. λ initio.

Δὲ μέ-

Δὲ μέγα.] Hodie legitur μέγα δέ. Sed Pindari Scholiastes Græcus & Eustathius eodem quo Harpocratio modo legit: itemque Schol. Comici initio Acharnens. Porro Æschylus ἐπορθιάζειν dixit in Persis ad calcem. ἐπορθίαζε νῦν γόοις. Schol. ἐπεκτεταμένως θρήνει. Ita Æschylus Agamemn. initio, & in χοηφόροις. καλορθιάζων πολλά.

Ἕως ἐν τῷ ἄξονι.] γρ. ὡς ἐν τῷ ἄξ. Sic enim legitur apud Demosth.

Pag. 32. Γεγραμμένοι. καὶ ἅπαντα.] γεγραμμένοι κατὰ πάντα.

Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.] p. 174. 204. & in Panath. p. 489.

Pag. 33. Κελαινῶν.] Μελαινῶν.

Ἀποχοινισμένος.] Ἀποχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις, γνώσει τριῶν δικαστηρίων (sic in ea contra Timocratem versus finem) τῇ γραφῇ θεσμοθετῶν, ἑτέρᾳ πρακτόρων, τῇ τῆς βουλῆς, ὑπ' αὐτῆς διώκεις γραφῇ καὶ μονονοὺχ ἁλύσει σιδηρᾷ δεδεμένος. Etymol. ἀποχοινισμένος, δεσμώς, δεζευγμένος. Utitur Philo in libro, quod deterior meliori insidiari solet. Πότε δὲ τοὺς ἀσεβεῖς κακοδαιμονίζομεν, οὐχ ὅταν διασεσῶσι τῶν ἰδίων ὀργίων ἀποχοινίσῃ.

Pag. 34. Ἀπίλλειν.] Suidas in Εἴλλω.

Pag. 35. Βοιωτοί.] Φιλαρμάτους Θήβας Euripides Hercule Fur. Pindarus in oda Pythica in Hieronem. ὅπλα δ' ἀπ' Ἄργεος. ἅρμα Θηβαίων ἀπὸ γᾶς ἀγλαοκάρπου. Σικελίας δ' ὄχημα. Critias in Epigramm. Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη, apud Athenæum lib. 1 cap. 22. Apollodorus lib. 2 de Laio Thebano, Χρύσιππον ἁρματοδρομεῖν διδάσκων.

Ἀπογραφή.] Sic ἀπογράφειν usurpat Demosthenes κατ' Εὐέργου. καὶ παρὼν μὲν πρὸς τῷ δικαστηρίῳ, ὅτ' εἰσῄγετο, οὐδαμοῦ ὑπωμόσατο οὐδὲ ἀπεγράψατο διαδικασίαν πρὸς οὐδένα. Et mox. ὅτι δ' ἔζη Δημοχάρης, οὐκ ἀπεγράψατο διαδικασίαν

θέαν πρὸς αὐτὴν ὁ Θεόφημος. Tamen melius est simpliciter accipere. Sic in συνδίκοι. Porro Διαδικασία δέ ἐστιν ὄνομα δίκης περὶ χρημάτων ἢ περὶ κλημάτων. Ulpianus in Timocrateam. Hinc tot orationes Dinarchi Διαδικασία τῷ πρὸς τ inscribuntur. Demosthenis πρὸς Μακάρτατον Διαδικασία.

Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος.] τινὸς οὖν ἕνεκα ἀφεὶς τὸ τὰ χωρία δημεύειν & τὰς οἰκίας καὶ ταῦτ' ἀπογράφειν, ἔδεις καὶ ὕβριζες πολίτας ἀνθρώπους. i. *describere*, non *proscribere*. ut Volfius vertit. Cyprianus epist. 65. *Cæsariani quicunque prius confessi fuerant vel nunc confessi fuerint, confiscentur, & vincti in Cæsarianas possessiones & descripti mittantur*. Paulus lib. 5 sent. tit. 12. *quoties sine autoritate judicati officiales alicujus bona occupant vel describunt, vel sub observatione esse faciunt*. Sic ἀπογράφειν usurpat Lysias κατ' Ἐρατοσθένους initio. Porro notandum est has descriptiones bonorum, quæ publicabantur, recitari consuesse pro populo in ea concione, quæ κυρία dicebatur, ut docet Pollux p. 398.

Οἱ ῥήτορες.] Demosth. contra Timocratem in fine.

Pag. 36. Ἀποδιδόμενοι.] Sic usurpat Demosth. πρὸς Καλλικλέα in fine. κἂν μὲν ἐγὼ τ χωρίων ἀποστῶ, τούτοις ἀποδόμενος ἢ πρὸς ἕτερα χωρία ἀλλαξάμενος.

Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.] in fine, ubi περὶ τῶν ῥητόρων τῶν καταράτων καὶ θεοῖς ἐχθρῶν loquitur, οἱ τοσαύτην ὑπερβολὴν πεποίηνται τ αὐτῶν αἰσχροκερδίας, ὥστε τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς, ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες civitatem nempe & alios honores. Eupolis ταξιάρχαις. οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τ τοξοτῶν ἀποκηρύξει τις, ἐὰν ἀλφάνῃ. Suidas in ἀλφάνει. Dio orat. 65 de Gloria. Καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς κηρυττομένους ἀθλίους ἅπαντας νομίζουσι. τοὺς δ' ἐν τῷ θεάτρῳ μακαρίους. καὶ τούτους μὲν κηρύττεσθαί φασιν.

ἐκείνους δ' ἀποκηρύττεσθαι. δηλονότι παρὰ μίαν συλλαβὴν γινομένης τῆς διαφορᾶς.

Ἀπόκρισις.] Demosthenes contra Aphobum 3. ἀποκρίσεσι δ' ἐπισκηψάμενος ἐνόμιζεν &c. initio, quem locum Volfius asterisco notat.

Pag. 37. Λυσίας κατὰ Ποσειδίππου.] In initio item orationis περὶ τραύματος ἐκ προνοίας, quæ est ἀπερίσπαστος & forte κατὰ Ποσειδίππου inscribenda est. Suidas in διαλαχεῖν.

Ἰσοκράτης πανα θηναϊκῷ, καὶ πανηγυρικῷ.] Et in Euagora pag. 405. & alibi sæpe. Locus in Panath. pag. 477.

Ἀπόληξις.] Demosth. κατὰ Στεφάνου. τῷ μὲν γὰρ τῷ τούτου (Ἀρισολόχου) πολλῶν πραγμάτων ὄντων οὐ παρέστη πώποτε, οὐδ' ἐβοήθησεν, ἀλλ' Ἀπόληξις καὶ Σόλων καὶ πάντες ἄνθρωποι μᾶλλον βοηθοῦσι. Hic est Solon, cujus meminit Demosthen. in sequenti oratione, ut legere memini. Ἀπόληξις etiam nomen est mulieris apud Demosthen. πρὸς Μακάρτατον.

Τῷ πηλῷ.] Adde κατέπλαττον ἂν τῷ πηλῷ.

Οἱ Τιτᾶνες &c.] Vide quæ notavi ad Arnobium.

Pag. 38. Ἴων.] Qui Apollinis ac Creusæ filius fuit, teste Euripide in Ione. Porro Ἀπόλλων Πύθιος, ὃς πατρῷός ἐστι τῇ πόλει, memoratur à Demosth. pro Corona p. 124. Plato Euthyd. p. 302. Plutarchus in Demetrio, ubi scribit Demetrium Pythia Athenis celebrari jussisse, cum Ætoli omnes aditus templi Delphici occupassent. Erant Athenis non solum θεοὶ πατρῷοι, sed & μητρῷοι, ut est apud Xenophontem libro 2 rerum Græcarum pag 474.

Ἐν τῷ καθ' Ἀρισοκράτους.] ἐκεῖνος (Χαρίδημος) ὡς ἀπόμισθος γέγονε παρὰ τοῦ Τιμοθέου. Utitur Polyænus lib. 5 de Dionysio tyranno, Διονύσιος τοὺς πρεσβυτέρους τῶν σρατιωτῶν ἀπομίσθους ἐβούλετο ποιῆσαι. Æneas in Poliorcet. Λεύκων ὁ Βοσπόρου τύραννος καὶ τῶν φρουρῶν τοὺς χρεωφειλέτας

φἐλέτας διὰ κυβείας ἢ δι' ἄλλας ἀκολασίας ἀπομίσθους ἐποίει.

Pag. 39. Ἰσοκράτης Φιλίππῳ.] p. 208.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] in prima contra Aristogit. τὸ τῆς βουλῆς τοὺς πεντακοσίους ἀπὸ τῆς ἀσθενοῦς τουτοσὶ κιγκλίδος τῶν ἀπορρήτων κυρίαν εἶναι, καὶ μὴ τοὺς ἰδιώτας ἐπεισιέναι. τὸ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς, ὅταν ἐν τῇ βασιλείᾳ στοᾷ καθεζομένη περισχοινίσηται, κατὰ πολλὴν ἡσυχίαν ἐφ' ἑαυτῆς εἶναι, καὶ ἅπαντας ἐκποδὼν ὑποχωρεῖν. τὸ τὰς ἀρχὰς ἁπάσας, ὅσας οἱ λαχόντες ἄρχουσιν, ὑμῶν ἅμα τῷ τὸν ὑπηρέτην εἰπεῖν μετάστητε ἔξω, τοὺς νόμους κρατεῖν, ἐφ' οἷς εἰσπέμφθησαν, καὶ μὴ τοὺς ἀσελγεστάτους βιάζεσθαι. Hæc omnia τῇ εὐταξίᾳ τῶν νόμων fieri ait.

Pag. 41. Ἀποστησάμενος, πρὸς σταθμόν.] πρὸς σταθμόν. Locus sic habet. τὸν ὑποδεξάμενον καὶ ἀποστησάμενον τὸν χαλκὸν τῶν οἰκετῶν τῶν ἡμετέρων, τοῦτον ἐξαιτεῖν. οὐ γὰρ δή που ἄνευ γε σταθμοῦ ἔμελλε οὔθ' ὁ ὑποτιθεὶς τὸν χαλκὸν παραδώσειν. οὐδ' αὖ ὁ πατὴρ ἔμελλε αὐτὸς οὔτ' οἴσειν τὸν χαλκὸν οὔτε στήσεσθαι.

Ἀποστολεῖς.] Æsch. περὶ παραπρ. in fine, ἐξεταστοὶ δὲ καὶ Ἀποστολεῖς γινόμενοι. Sic ἀποστολὴν usurpat Thucyd. lib. 8 p. 556.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους initio. οὔσης δὲ οὐδεμιᾶς ἔτι ἀποστροφῆς τοῦ μὴ τὰ χρήματα ἔχειν ὑμᾶς. i. e. *nullam moram*. At pro *refugio* sumit Libanius 3 Declam. p. 231.

Ἀπολιμπανεί.] Dem. in prima contra Onetorem crebro utitur. ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μετὰ τὸ γράφεσθαι παρὰ τῷ ἄρχοντι ταύτην τὴν γυναῖκα ἀπολελοιπυῖαν καὶ τὸ φάσκειν Ὀνήτορα ἀντὶ τῆς προικὸς ἀποτιμῆσθαι τὸ χωρίον. Nota divortia apud archontem fieri solere. Plutarchus Solone. Isæus in quadam oratione apud Dionysium. ᾧ γὰρ ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων καταλελείπουργηκότι, δανειζομένῳ δ' οὐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδέν, ἀποδεδω-

δεδωκότι τὰς μισθώσεις ἔχειν ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβητήτως, οὔτι τηλικαύτην δίκην λαχόντες καὶ σφέτερα αὐτῶν εἶναι φάσκοντες ἐκώλυσαν μὲν ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν.

Pag. 43. Ἀποφοράν.] Demosthenes περὶ παραπρ. p. 234. Καὶ πάλιν ἐν τῷ δήμῳ γραφὰς ἀποίσειν, καὶ τοιαῦτα ἠπείλει mihi Æſchines. i. accuſare. Utitur Æſchines ſæpiſſime ut pag. 80. Vide in συνδίκοι. ἀναφορὰν uſurpat Æſchines περὶ παραπρ. pag. 42 in initio. Lyſias pag. 103 ἀνενεγκεῖν dixit. Nota. Et Demoſthenes pro corona pag. 146, id eſt *receptum*, *retraitte*. Volfius, contra Timocratem initio pro eo quod Gallice dicemus *ſaufs ſon recours*, Budæus.

Ἀποψηφίζονται. &c.] Sic uſurpat Æſchines contra Timarchum p. 20. Demoſth. p. 121. Sed Demoſth. περὶ παραπρ. p. 228 ἀποψηφίσασθε Αἰσχίνου dixit, pro, *abſolvite*, & Æſchines p. 81, & Demoſth. pro corona p. 153.

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Et pro corona pag. 121.

Ἀπροβούλευτον.] Dio orat. 56. οἱ δὲ πολλοὶ τῶν δημαγωγῶν ἀπροβούλως τὰ ψηφίσματα οὐκ ὀκνοῦσιν εἰς τὸν δῆμον εἰσφέρειν. Leg. ἀπροβούλευτα.

Ἀπροστασίου.] Terentius Eunucho in fine. *Thais patri ſe commendavit in clientelam & fidem*. Iſocrates in ſociali pag. 337.

Κατὰ τῶν προστάτην μὴ νεμόντων μετοίκων.] Suidas in νέμειν προστάτην. τῶν γὰρ μετοίκων ἕκαστος μετὰ προστάτου τῶν ἀστῶν τινὸς τὰ πράγματα αὐτοῦ συνῴκει, καὶ τὸ μετοίκιον κατετίθει. καὶ τὸ ἔχειν προστάτην καλεῖται νέμειν προστάτην. Sic Dionyſius Hal. lib. 2 pag. 84. ἐπιτρέψας ἑκάστῳ τῶν ἐκ τοῦ πλήθους, ὃν αὐτὸς ἐβούλετο, νέμειν προστάτην. ἔθος Ἑλληνικὸν καὶ ἀρχαῖον, ᾧ Θετταλοί τε μέχρι πολλοῦ χρώμενοι διετέλεσαν καὶ Ἀθηναῖοι κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τὰ κρείττω λαβών. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ὑπεροπτικῶς ἐχρῶντο

ἰχρῶντο τοῖς πλάταις. Mox ἐκάλουν δ' Ἀθηναῖοι θῆτας τοὺς πλάτας ἀπὸ τῆς λατρείας. Θετταλοὶ δὲ πενέστας, ὀνειδίζοντες αὐτοῖς εὐθὺς ἐν τῇ κλήσει τὴν τύχην. Quæ falsa sunt. Non enim θῆτες Athenis, sed μέτοικοι προστάτην νέμειν necesse habebant.

Pag. 44. Ἀπρόστων.] Hesychius in πάρνοπες. Idem videtur esse πρανῶ apud Hesychium, nisi melius πρανωψ legatur.

Pag. 45. Ἀργαῖον καὶ Παυσανίαν.] Argæi, quem Athenienses, & Pausaniæ, quem Thracum rex in regnum Macedoniæ reducere tentabant, meminit Diodorus lib. 16. De Pausania etiam loquitur Æschines περὶ παραπρ. initio. Suidas in Κάρανος.

Ἀργινούσαις.] Ulpianus in orationem Demosthenis contra Leptinem, ad illa ἀσθενοῦς ἡμῶν τῆς πόλεως οὔσης, ait: περὶ τὸ τέλος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐν Ἀργινούσαις, ἔστι δὲ τόπος Λέσβου χωρίον μετὰ τῶν Λακεδαιμονίων. Ἀθηναῖοι ἐπολέμησαν.

Λαβῆς.] Βλάβης.

Καὶ Ἀργυρεῖτις γῆ, καὶ χρυσῖτις, ἡ ἐργαζομένη χρυσίον, καὶ ἄργυρον.] Hæc ponenda sunt à capite. Sic: Ἀργυρεῖτις γῆ, &c. & addendus locus Demosthenis in Exceptione adversus Pantænetum. Xenophon in libello περὶ προσόδων initio, & pag. 539.

Pag. 46. Ἀργυλέων.] ἴσ. Ἀγρυλέων, quod idem est ac ἀγροιλέων, de quibus Harpocrat. Hesychius, Ἀγρύλη δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς καὶ τῆς Ἀτταλίδος. Duo igitur pagi sic dicti fuere, & ad distinctionem alteri ὑπένερθεν, alteri καθύπερθεν.

Ἀριοβαρζάνης.] Demosth. contra Aristocr. in fine, Ἀριοβαρζάνην ἐκεῖνον οὐ μόνον αὐτὸν καὶ τοὺς υἱοὺς τρεῖς ὄντας πάντων ἠξίωσαν, ὅσων ἐβουλήθησαν, ἀλλὰ καὶ δύο Ἀβυδηνοὺς μισαθηναιοτάτους καὶ πονηροτάτους ἀνθρώπους προσέθηκαν αὐτῷ

 (sup-

(ſupple cives) φίλισκον καὶ Α'γανόν. Idem ἐν τῷ περὶ Ρ'οδίων ἐλευθερίας. ὑμεῖς ἐξεπέμψατε Τιμόθεόν ποτε, ὦ ἄνδρες Α'θηναῖοι, βοηθήσοντα Α'ριοβαρζάνῃ, προσγράψαντες τῷ ψηφίσματι, μὴ λύοντα τὰς σπονδὰς τὰς πρὸς βασιλέα. ἰδὼν δ' ἐκεῖνος τὸν μὲν Α'ριοβαρζάνην φανερῶς ἀφεστῶτα τοῦ βασιλέως, Σάμον &c. in v. κυπρόθεμις. τῷ μὲν ἀπέγνω μὴ βοηθεῖν, τῇ δὲ προσκαθεζόμενος καὶ βοηθήσας ἠλευθέρωσε.

Pag. 46. 47. Α'ριςίων --- Πλαταιεύς.] Diſerte Æſchines κατὰ Κτησιφῶντος pag. 73 Πλαταϊκὸν vocat Ariſtionem, Ariſtobuli Seplaſiarii filium, quem Demoſthenes ad Alexandrum miſit, ejuſque opera cum rege in gratiam rediit.

Pag. 47. Τ'φαιςίωνα.] γρ. Η'φαιςίωνα.

Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου ἐπιτροπῆς.] Laudatur hæc oratio à Polluce p. 462. ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς. Sic lego. ἐπιτροπικοὶ λόγοι Lyſiæ memorantur ab Athenæo.

Α'ρκυωρός.] Euſtathius in Ο'δ. ε pag. 1535.

Pag. 48. Δάμιδος.] γρ. Λυγδάμιδος ex Herodoto & Ptolemæo Hephæſt. filio lib. 7, & Polyæno lib. 8.

Η'ν φησι Θεόπομπος φθινάδι νόσῳ.] Conſentit Cicero 3 Tuſculana in fine. Artemiſiam tabe periiſſe refert hic Theopompus, ac Ptolemæus Hephæſt. f. τῆς εἰς πολυμάθειαν καινῆς ἱςορίας ſcribit Artemiſiam poſt Mauſoli obitum Dardanum quendam Abydenum juvenem impatienter amaſſe, eique quod eam contemneret, dormienti oculos effodiſſe, cumque vis amoris nec ſic finem caperet è Leucade præcipitem ſe dediſſe, quo ſaltu amantes levari vulgo creditum erat. At illa eo ſaltu periit, ibique ſepulta eſt.

Pag. 49. Α'ρύμβας.] Demoſthenes Olynth. 1, ubi res Philippi ordine ſic numerat. n. cum infirmus eſſet & exiguis viribus, Amphipolin cepit, poſtea Pydnam, mox Poti-

Potidæam, dein Methonem, post Thessaliam invasit, & quum Pheras, Pagasas, Magnesiam & omnia suo arbitratu constituisset, in Thraciam est profectus, ubi reges alios ejecit, alios constituit. quo facto in morbum incidit, è quo recreatus Olynthon aggressus est. Prætermitto ejus expeditionem in Illyriam, Pœonas & Arymbam & quo non? Ulpianus ait hunc Arymbam θεῖον fuisse Olympiadis Philippi uxoris.

Ἀρχαιρεσιάζειν.] Athen. lib. 5 de Antiocho. πολλάκις δὲ καὶ τὴν βασιλικὴν ἀποθέμενος ἐσθῆτα, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀρχαιρεσιάζων. Etymol. ἀρχαιρεσιάζειν τὸ πρὸς χάριν τοῖς πολλοῖς ζῆν. Sic omnino Hesychius.

Pag. 50. Πολιτικῶν.] γρ. πολιτικῶς. Sic legitur hic locus in Philipp. 9. ubi de Lacedæmoniis loquitur, quos adeo fuisse simplices dicit in bello gerendo, ὡς τέτταρας μῆνας ἢ πέντε τὴν ὡραίαν αὐτὴν στρατευομένους, καὶ τοῦτον τὸν χρόνον ἐμβαλόντας καὶ κακώσαντας τὴν τῶν ἀντιπάλων χώραν ὁπλίταις καὶ πολιτικοῖς στρατεύμασιν ἀναχωρεῖν ἐπ' οἴκου πάλιν. reliquosque cum eis Græcos. οὕτω δὲ ἀρχ. &c. quem locum imitatus est procul dubio Dionysius Halic. lib. 3 p. 175, ubi de bello loquitur, quod Latini cum Romanis gessere, διὰ ταύτας τὰς αἰτίας συνέστη Ῥωμαίοις ὁ πρὸς τοὺς ὁμοεθνεῖς πόλεμος. προὔβη δὲ ἄχρι πενταετοῦς χρόνου πολιτικός τις γινόμενος καὶ ἀρχαϊκός. οὔτε γὰρ ἐκ παρατάξεως ὅλοις τοῖς στρατοπέδοις πρὸς ὅλα συμβαλοῦσι μεγάλη συμφορὰ καὶ φόνος ὀλεθρηρὴς συνέβη. οὔτε πόλις αὐτῶν οὐδεμία πολέμῳ κρατηθεῖσα, κατασκαφῆς ἢ ἀνδραποδισμοῦ ἢ ἄλλης τινὸς ἀνηκέστου συμφορᾶς ἐπειράθη. ἀλλ' ἐμβαλόντες εἰς τὴν ἀλλήλων γῆν ὑπὸ τὴν ἀκμὴν τοῦ σίτου καὶ προνομεύσαντες ἀπῆγον ἐπ' οἴκων τὰς δυνάμεις διαμειβόμενοι τοὺς αἰχμαλώτους. Dio in Corinthiaca, καὶ νόμιμον ἴσως καὶ πολιτικὸν, *civile*.

Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσι.] Ait usum esse Demosthenem in προοιμίοις δημηγορ. Ut ea esse Demosthenis dubium esse

esse nemeni debeat. Leguntur autem in prooemio 56.

Δέκα ἔτη.] Hæc cum ita sint, quomodo excusari potest Diodorus Siculus, qui lib. 12 Archidami obitum refert anno 3 Olymp. 86, tribus annis ante initium belli Peloponnesiaci. Apud Suidam abest δέκα, rectene nil dico. Vide Suidam in Βρασίδας. Sed τὸ δέκα hic tueri oportet. nam prima pars belli Peloponnesiaci est decennium, quod terminatur Magistratu Alcæi ineunte, anno XI, quo induciæ quinquennales inter Athenienses & Lacedæmonios pactæ sunt. Thucyd. lib. 5. Diodorus lib. 12. Ultima pars dicebatur Δεκελεικὸς πόλεμος, & intelligitur postremum decennium à fine earum induciarum. Hujus decennii meminit Xenophon & Isocrates.

Pag. 51. Λυσικλεῖ.] De hoc Lysicle Plutarchus in Pericle. Hesychius in προβατοπώλης. οὕτω ἐκωμῳδεῖτο Λυσικλῆς γήμας Ἀσπασίαν τὴν πόρνην. Et Scholiastes Comici ad illa ex Equitibus, βέλτερος ἀνὴρ μετὰ Λυσικλέα, notat, Λυσικλῆς ὡς προβατοκάπηλος διεβάλλετο. Intelligit Hesychius locum Comici in Equitibus, μετὰ τοῦτον (βυρσοπώλην Κλέωνα) αὖθις προβατοπώλης δεύτερος. ubi Schol. τὸν Καλλίαν λέγει καὶ τὴν πολιτείαν αὐτοῦ. τινὲς δὲ ὅτι Λυσικλέα λέγει, ὃς προβατοπώλης ἐλέγετο. Plutarchus in Pericle. Αἰσχίνης δέ φησι καὶ Λυσικλέα τὸν προβατοκάπηλον ἐξ ἀγεννοῦς καὶ ταπεινοῦ τὴν φύσιν, Ἀθηναίων γενέσθαι πρῶτον Ἀσπασίᾳ συνόντα μετὰ τὴν Περικλέους τελευτήν. Idem mox. δοκεῖ δὲ καὶ τὸν νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι, περὶ οὗ πεποίηκεν Εὔπολις ἐν δημοσίοις (lege δήμοις) αὐτὸν μὲν οὕτως ἐρωτῶντα. ὁ νόθος δέ μοι ζῇ; τὸν δὲ Πυρρωνίδην ἀποκρινόμενον· καὶ πάλαι γ' ἂν ἦν ἀνήρ, εἰ μὴ τὸ τῆς πόρνης ὑπωρρώδει κακόν. Postea Athenienses rogati à Pericle, qui Xanthippum & Paralum legitimos filios extulerat, ei concesserunt, ut eum naturalem filium in suum nomen ac suam familiam adoptaret. Plutarchus,

συνεχώρησαν ἀπογράψασθαι τὸν νόθον εἰς τοὺς φράτορας ὄνομα θέμενον τὸ αὑτοῦ, καὶ τοῦτον μὲν ὕστερον ἐν Ἀργινούσαις καταναυμαχήσαντα Πελοποννησίους ἀπέκτεινεν ὁ δῆμος μετὰ τῶν συστρατηγῶν. quod etiam narrat Xenophon. Suidas. πορισταὶ, οἱ τοὺς πόρους εἰσηγούμενοι δημαγωγοὶ ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν λυσιτελεῖ. Aristoteles 3 Rhet. καὶ οἱ μὲν λῃσταὶ, αὐτοὶ δ' αὑτοὺς πορισταὺς καλοῦσι. Dio orat. 55 de Socrate. Ἀνύτῳ διαλεγόμενος βυρσέων ἐμέμνητο καὶ σκυλοτόμων, εἰ δὲ Λυσικλεῖ διαλέγοιτο, προβάτων καὶ καπήλων.

Pag. 52. Ἀσυνθετώτατον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας.] Hodie ἀσυνετώτατον legitur male. ὁ δὲ δῆμός ἐστιν ὄχλος ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἁπάντων καὶ ἀσυνετώτατον: quomodo & Procopius lib. 2 Gotth. pag. 232. ἀξυνετώτεροι γὰρ ἢ ἀσταθμητότεροι Ἐρούλων εἰσὶν ἀνθρώπων οὐδέ τινες, ex Demosthene ut patet, Appianus lib. 3 Civilium in oratione Antonii ad Cæsarem Octavianum. ὁ δὲ δῆμός ἐστιν ὥσπερ καί σε τῶν Ἑλληνικῶν διδάσκαλος ὧν ἔμαθες, ἀστάθμητον, ὥσπερ ἐν θαλάσσῃ κῦμα κινούμενον. ὁ μὲν ἦλθεν. ὁ δ' ἀπῆλθε. Basilius lib. 1 de vita Theclæ p. 70.

Pag. 53. Ἀτίμητος.] Sic Dem. κατ' Ἀφόβου πρώτῳ in fine. ἐὰν γὰρ ἀποφύγῃ οὗτος (ὃ μὴ γένοιτο) τὴν ἐπωβελίαν, ὀφλήσω μνᾶς ἑκατὸν, καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε, τιμητὸν οὐκ ἐκ τῶν ἑαυτοῦ χρημάτων (quæ in administratione tutelæ mihi eripuit) ἀλλ' ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν. ἐμοὶ δὲ ἀτίμητον τοῦτ' ἐστιν. ὥστε οὐ μόνον ἔσομαι τῶν πατρῴων ἐστερημένος, ἀλλὰ καὶ προσητιμωμένος, ἐὰν μὴ νῦν ὑμεῖς με ἐλεήσετε.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.] p. 79.

Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.] ἵνα μὴ Μιδίας ἀτίμητον ἀγωνίσηται δέκα μνῶν δίκην. p. 397.

Ἐψηφίσαντο.] Demosth. περὶ παραπρεσβ. versus finem hoc decretum in Acropoli juxta Minervam æream (chirographum Valesii habet *auream*) in columna positum esse dicit. Verba notanda sunt, ἀλλ' ὅλης οὔσης

ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως πωτησὶ καὶ πολλὴν δ᾽ ἐργασίαν ἐχούσης, παρὰ τὴν χαλκῆν τὴν μεγάλην Ἀθηνᾶν ἐν δεξιᾷ ἕστηκεν. (supple τὰ γράμματα καθ᾽ Ἀρθμίου) ἦν. (supple Ἀθηνᾶν) ἀριστεῖον ἡ πόλις τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμου, δόντων Ἑλλήνων τὰ χρήματα ταῦτα, ἀνέθηκε. Autor hujus decreti contra Arthmium fuit Themistocles teste Plutarcho in ejus vita. Sophocles in Electra. ὑφ᾽ ἧς θανὼν ἄτιμος ὥστε δυσμενὴς ἐμασχαλίσθης.

Αὐτῶν καὶ γένους.] γρ. αὐτὸν καὶ γένος ex Dinarcho ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστογείτονος p. 96, & ex Demosthene ipso 3 Philippica, quam intellexit Harpocratio. Et in orat. περὶ παραπρεσβ. atque etiam Æschine ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος in fine.

Pag. 54. Οὕτω τις ἄν.]. Vulg. ἂν οὕτωσί τις.

Τῶν Ἀθηναίων &c.] In vulgatis Demosthenis codicibus legitur τοῦτ᾽ ἔμελεν, εἰ τὸ Ἀθήνησι κοινῶν μὴ μεθ. ἐμ. ἀλλ᾽ οὐ τοῦτο λέγει. ἀλλ᾽ ἐν &c.

Διδῷ.] add. δίκας.

Δικάσαιτο.] add. ἀλλ᾽ ἐξαγγελλεῖν τὸ ἀποκτεῖναι.

Χελιδών.] γρ. χελιδόνος. Vide Græcos parœmiographos & Hesychium. Zenobius Vatic. πύθου χελιδόνος. διότι, inquit, ὀδυρτικὸν τὸ ζῶον. Suidas: πύθου χελιδόνος. παροιμία ἀπό τινος χελιδόνος θεολόγου καὶ τερατοσκόπου καὶ περὶ πλειτῶν διαλεγομένου, ὡς Μνασέας ὁ Πατρεὺς ἐν περίπλῳ· οἱ δὲ ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει. Idem error in Etymologico.

Pag. 55. Θεόπομπος δ᾽ ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν, ἐσκευωρῆσθαι λέγει τὰς πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας.] id est, *conficta & commentitia*. Theon Sophista περὶ τῆς τῶν νέων ἀγωγῆς. παρὰ δὲ Θεοπόμπου (ἐστὶ λαβεῖν) ἐκ τῆς πέμπτης καὶ εἰκοστῆς τῶν Φιλιππικῶν, ὅτι Ἑλληνικὸς ὅρκος καταψεύδεται ὃν Ἀθηναῖοί φασιν ὀμόσαι τοὺς Ἕλληνας πρὸ τῆς μάχης τῆς ἐν Πλαταιαῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ αἱ πρὸς βασιλέα Δαρεῖον Ἀθηναίων καὶ πρὸς Ἕλληνας συνθῆκαι. ἔτι δὲ καὶ τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην

μάχλην οὐχ ἅμα πάντες ὑμνοῦσι γεγενημένην καὶ ὅσα ἄλλα, φησὶν, ἡ Ἀθηναίων πόλις ἀλαζονεύεται καὶ περιαγρεύεται τοὺς Ἕλληνας. Hæ συνθῆκαι ſunt, quarum meminit Iſocrates in Panath. p. 484. Lycurgus contra Leocratem p. 140, & cæteri, quos ad Herodotum notavi. Factæ vero ſunt cum Artoxerxe, non cum Dario. Iſocrates in Panegyr. pag. 127. 126. Scholiaſtes Hermogenis. Certe eas συνθήκας Thucydides non memorat, ſi memini, & Calliſthenes apud Plutarch. in Cimone id quidem ſervatum fuiſſe à Rege Perſarum ait, ſed minime ſcripto comprehenſum.

Αὐθέντης.] Sophocles in Oedipode tyranno initio, τοὺς αὐτοέντας vocat τοὺς φονέας Λαΐου. Euſtath. in ἰλ. ω. ὁ αὐθέντης οὐχ ὁ δεσπότης, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ἀλλ' αὐτοέντης καὶ αὐτοχειρία φονεὺς, ὁ καὶ αὐτοφόντης.

Αὔλειος --- Μένανδρος.] Menandri verſus refert Stobæus λόγῳ 193. τοὺς τῆς γαμετῆς ὅρους ὑπερβαίνεις γύναι διὰ τὴν αὐλάν. πέρας γὰρ αὔλειος θύρα ἐλευθέρᾳ γυναικὶ νενόμισ' οἰκίας· τὸ δ' ἐπιδιώκειν εἰς τὴν ὁδὸν τρέχειν ἔτι λοιδορουμένην, κυνός ἐστ' ἔργον Ῥόδη. Sic αὔλειος θύρα ſumitur Herodiano lib. 2 initio: ubi Henr. Stephanus vertit *per atrii januam exportatum.* Melius *veſtibuli* vertiſſet. Rurſus infra eodem libro. ἡ ἐπὶ τῇ αὐλείῳ ἢ ἐπὶ τῇ λοιπαῖς εἰσόδοις *atrienſem januam* reddit. Philo lib. 2 legis allegor. ὥσπερ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις τοῦ θαλάμου ἐκτὸς μέν ἐστιν ὁ ἀνδρών. ἐκτὸς δὲ ὁ αὐλών. καὶ ἡ αὔλειος ἐκτὸς μὲν τῆς αὐλῆς. εἴσω δὲ τοῦ πυλῶνος. Philo τὸ αὔλειον ſumere ſolet non pro *janua*, ſed pro *atrio*, cum alibi, tum in lib. 2 de ſpecialibus legib. p. 620. θηλείαις δὲ οἰκουρία καὶ ἔνδον μονὴ, παρθένοις μὲν εἴσω κλισιάδων τὴν μεσαύλιον ὅρον πεποιημέναις. τελείαις δὲ ἤδη γυναιξὶ τὴν αὔλιον. ubi Philo alludit ſine dubio ad locum Menandri. Αὔλειοι δέ τ' ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι. Solon apud Demoſth. περὶ παραπρεσβ. & Lyſias in prima & Plato. Lyſias p. 118.

Pag. 56. Καὶ ἑτοίμους πᾶν.] Hanc explicationem probo. Sic enim in fine orationis ait Demosth. ἡ δ' ἀπ' αὐτῶν ἑτοιμότης, οὐδ' ἂν εἰπεῖν μὰ τοὺς θεοὺς δυναίμην, ὅση καὶ οἵα πρὸς τὸ ποιεῖν ὅτι οὖν ὑπάρχει.

Αὐτόλυκος.] Autolycum Areopagitam laudat Æschines contra Timarchum p. 16.

Pag. 57. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Locum Demosthenis in Excerptis adduxi & explicui. Est enim obscurior. Porro Agatharchides merito hanc fabulam deridet. ἐπεὶ γὰρ τοὺς τὴν Ἀρκαδίαν οἰκοῦντας καὶ τὴν Ἀττικὴν γηγενεῖς τε εἶναι καὶ παρὰ φύσιν γεγονέναι. Idem de Arcadibus dicit Xenoph. pag. 361. & Censorinus de die natali. Denique etiam vulgo creditum est, ut plerique Genealogi auctores sunt, quarundam gentium, quæ ex adventitia stirpe non sint, Principes terrigenas esse, ut in Attica & Arcadia Thessaliaque eosque αὐτόχθονας vocitari: At vero Athen. solos se indigenas esse contendunt, teste Isocrate in Panath. pag. 510.

Καὶ Ἥφαιστον.] Inclusit Valesius duabus lineolis.

Καὶ Αἰγινῆται, καὶ Θηβαῖοι.] Xenophon lib. 7 rerum Græcarum p. 618.

Ἀφαίρεσις.] Æschines κατὰ Τιμάρχου, ubi de Pittalaco, quem Hegesander abducere in servitutem volebat. Sed Pittalacus Glaucum quendam supplex rogavit. οὗτος αὐτὸν ἀφαιρεῖται εἰς ἐλευθερίαν. *is eum asserit in libertatem.* Isocrates in Panath. p. 499. Demosthenes contra Neæram. Phrynion, inquit, παραλαβὼν νεανίσκους μεθ' ἑαυτοῦ καὶ ἐλθὼν ἐπὶ τὴν οἰκίαν τὴν τοῦ Στεφάνου, ἦγεν αὐτὴν Neæram. ἀφαιρουμένου δὲ τοῦ Στεφάνου κατὰ τὸν νόμον εἰς ἐλευθερίαν, κατηγγύησεν αὐτὴν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ. Et mox: Αἰήτης Κεφαλίδης μαρτυρεῖ πολεμαρχοῦντος αὐτοῦ κατηγγυηθῆναι Νέαιραν (ὑπὸ Φρυνίωνος) καὶ ἐγγυητὰς γενέσθαι Νεαίρας Στέφανον Ἐροιάδην, Γλαυκέτην Κηφισιέα, Ἀριστοκρ. Φαληρέα.

Pergit.

Pergit Orator. διηγϛυνηθεῖσα ἢ ὑπὸ Στεφάνε καὶ ἕσα περὶ τύτω. &c. Lysias p. 158. Isocrates in Trapezit. pag. 712. ἀφαίρεσις competit assertori in libertatem. ἐξαίρεσις vero assertori in servitutem.

Pag. 58. Υ'περείδης ἐν τῷ κατ' Α'ρισαγόρε.] Eam orationem laudat Theon Sophista.

Α'φαρεύς.] Hujus meminit Dem. κατ' Εὐέργε. & περὶ Καλλίππου.

Α'φεὶς ἢ ἀπαλλάξας.] Utrumque usurpat promiscue Isocrat. in Trapezit. pag. 716. & seq.

Α'φεὶς τὸ ὑπέραν, τὸ πόδα διώκε.] Meminit hujus adagii Suidas in ὑπέρα. Anonymus Scholiastes in Odyss. ε ait ὑπέρας esse τὰς ἐκ τῶ ἄκρε τὸ ὀθόνης ἐξημμένας κάλως ἢ προχηλίας· τὰς πόδας ἢ τὰς κάτωθεν συνέχοντας τὸ ὀθόνlω. ἢ τὰς μεταγωγὰς τῶ κέρατ☉. Eustathius in Odyss. ε. pag. 1554.

Pag. 59. Α'φ' Ε'σίας, ἀπὸ τὸ οἰκίας.] Phornutus de Diis, cap. de Vesta: στρογγύλως ἢ πλάττεται ἢ κατὰ μέσας ἵδρυται τὰς οἴκας. & mox: καὶ ἐν τῶ θυσίαις οἱ Ε'λλlωες ἀπὸ πρώτης ταύτης ἤρχοντο ἢ κατὰ μέσας ἵδρυται τὰς οἴκας) εἰς ἐχάτlω αὐτlὼ κατέπαυον.

Δῶ ἐνθήκlω.] δῶ εἰς ἐνθήκlω.

Α'φοσιῶ.] Plato in epist. ad Dionis propinquos pag. 331 utitur verbo ἀφοσιώσασθαι, & in VI περὶ νόμων pag. 752. Ac in Euthyphrone.

Pag. 60. Η' γὰρ ὑπὸ τὸ &c.] Eadem αὐτολεξεὶ leguntur in Scholiis ad Equites Arist. additurque ἀπὸ τῶ εἰςβάλλεσθαι βάδlω. πρῶτον γὰρ εἰσέρχονται βάδlω, εἶτα τῶ δρόμε ἄρχονται. Autor Etymol. in βαλβὶς ἡ ἀφετηρία. ἦσαν ἢ ξύλα δύο, ἀφ' ὧν σχοινία διετείνετο, ἀφ' ἧς βαλβίδ☉ ἐξέτρεχον οἱ ἀγωνιζόμενοι. Philostratus lib. V initio, βαλβίδι ξεςῇ ἔοικε. Mœris Atticista vetus Grammaticus: βαλβίδες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι, αἷς ἐπέβαινον οἱ

 δρομεῖς.

δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσου ἵσταιντο. διὸ καὶ οἱ κήρυκες ἐπὶ τῶν τρεχόντων. βαλβίδα ἀπόδος, θέτε πόδα παρὰ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν. ἀττικόν. ὕσπληγξ δὲ κοινόν. Ariſtoph. in Equitib. ἄφες ἀπὸ βαλβίδος ἐμέ τε καὶ τουτονί, ἵνα σ' ἐπιτιμῶμεν ἐξ ἴσου. Schol. βαλβὶς καλεῖται τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ δρόμου ἐγκαρσίως ξύλον, ὃ καὶ ἀφετηρίαν καλοῦσι. Ælius Dionyſius apud Euſtath. in ὀδ. α p. 1404.

Βάραθρον.] Schol. Ariſtoph. in Plutum p. 46. τὸ βάραθρον χάσμα τι φρεατῶδες καὶ σκοτεινὸν ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἐν ὃ τοὺς κακούργους ἔβαλλον. ἐν δὲ τῷ χάσματι τούτῳ ὑπῆρχον ὀγκῖνοι, οἱ μὲν ἄνω, οἱ δὲ κάτω. ἐνταῦθα τὸν Φρύγα τὸν μητρὸς τῶν θεῶν ἐνέβαλλον ὡς μεμηνότα, ἐπειδὴ προέλεγεν, ὅτι ἔρχεται ἡ μήτηρ εἰς ἐπιζήτησιν τῆς κόρης. ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα, ἀκαρπίας ἔπεμψε τῇ χώρᾳ· καὶ γνόντες τὴν αἰτίαν διὰ χρησμῶν, τὸ μὲν χάσμα κατέχωσαν, τὴν δὲ θεὸν ἵλεων διὰ θυσίας ἐποίησαν. Vide Suidam in μητραγύρτης. ἐλθών τις εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐμύει τὰς γυναῖκας αὐτῶν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ὡς ἐκεῖνοί φασι. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἀπέκτειναν αὐτὸν ἐμβαλόντες εἰς βάραθρον κατὰ κεφαλῆς. λοιμοῦ δὲ γινομένου ἔλαβον χρησμὸν ἱλάσασθαι τὸν πεφονευμένον, καὶ διὰ τοῦτο ᾠκοδόμησαν βουλευτήριον, ἐν ᾧ ἀνεῖλον τὸν μητραγύρτην, καὶ περιφράττοντες αὐτὸ καθιέρωσαν τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἀναστήσαντες καὶ ἀνδριάντα τοῦ μητραγύρτου, ἐχρῶντο δὲ τῷ μητρῴῳ ἀρχείῳ καὶ νομοφυλακείῳ, καταχώσαντες καὶ τὸ βάραθρον. Habes unde dictum ſit μητρῷον. Pollux etiam lib. 3. ἐλέγετο δέ τι καὶ μητρῷον Ἀθήνησι τὸ τῆς Φρυγίας θεοῦ ἱερόν, cujus meminit Pauſanias Atticis pag. 2 in fine, ubi docet proximum illud fuiſſe curiæ quingentorum. Eandem hiſtoriam memorat Julianus initio hymni in matrem Deorum.

Ἀναγραφομένων.] ἀναγραφόμενα. Demoſth. πρὸς Νικόστρατον in fine: ἡγούμην δὲ δεῖν τὴν ἀρχὴν ἢ τοὺς ἠρημένους ὑπὸ τῆς βουλῆς γράφεσθαι, καὶ κατασημηναμένους τὰς βασάνους ὅ, τι εἴποιεν οἱ ἄνθρωποι παρέχειν εἰς τὸ δικαστήριον, ἵν' ἀκούσαντες ἐκ

τούτων

τέτων ψηφίσηται, ὁποῖόν τι ὑμῖν ἐδόκει. Sic etiam Antiphon in oratione veneficii contra Novercam initio. Eodem modo apud Romanos. Cicero pro Milone. *Nam tabellæ quæstionis plures proferuntur, quæ recitatæ vobisque editæ sunt illæ ipsæ, quas tum obsignatas esse dixi.*

Pag. 61. Ἐν τῷ ὑπὲρ Κληποφῶντ☉.] itemque p. 151.

Τὸν Δημοσθένην.] Vide Photium ubi de Demosthene loquitur.

Pag. 62. Πρυθένι☉.] πραθένι☉.

Βησαιεύς.] Straboni βησαιεῖς δημόται dicuntur, & βῆσα Atticæ pagus cum simplici σ ad differentiam campi, qui in Locride dicitur βῆσσα. Strabo lib. 9. βήσσης pagi in Attica meminit Xenophon περὶ πόρων p. 542. Isæus περὶ Νικοστράτε κλήρε. Κτήσι☉ ἢ ὁ βησαιεύς.

Οὔτε τὸ ὄνομα, ὅτι ἡ δίκη ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ὑπ' ἄλλων.] Plato XI lib. de legibus p. 914. Lysias pag. 158. Plato x. de legib. initio.

Βοηδρομία.] Βοηδρόμια.

Pag. 63. Βολεῶνες.] Ita Eustathius in Ὀδ. α pag. 1404. κοπρῶνας dixit Demosth. in prima contra Aristogit. οἷς μὲν ὑμεῖς τὰ μέγιστα ἐνεχειρίζετε στρατηγοῖς, ὅτι αὐτοῖς ἐργύριον αἰτεῖν ἐκ ἔδοσαν, ἐδὲ τῶν κοπρώνων ἂν ἐπιστάτας ἐλέσθαι φάσκων.

Pag. 64. Βελεύσεως.] formulam διωμοσίας in actione βελεύσεως vide apud Antiphont. in oratione de saltatore p. 128.

Ὅταν ἐγγεγραμμένι☉.] Sic utitur Demosth. contra Aristogitonem prima, qui ærarius erat inscriptus in acropoli, ut est in argumento Libanii. necdum deleto nomine seu debito alios accusabat. Locum Demosth. vide in ἀπεγχοιν. Porro de hoc more ἐγγράφειν τὰς ὀφείλοντας τῷ δήμῳ sic ibi Demosth. συνθῆκαι μὲν οἱ νόμοι, καθ' ὃς ἐγγράφονται πάντες οἱ ὀφλισκάνοντες. ὅροι ἢ (de his Harpocr.)

pocr.) ἡ σανὶς ἡ παρὰ τῇ θεῷ κειμένη. Et in fine ejus orationis. ἔτι τοίνυν τρία ἐστὶ τὰ ὀφλήματα, ἃ ἐγγέγραπται καὶ ἐφ' οἷς ἐνδέδεικται. τὰ μὲν δὴ δύο ἐν ἀπογραφῇ πεποίηται, τὸ δ' ἓν οὐκ ἀπογέγραπται, ἀλλὰ Βουλεύσεως τ ἀλωπεκῆθεν Ἀρίστωνα διώκει, falsæ inscriptionis accusat: καί φησιν· ἀδίκως γάρ με γέγραφεν. me inscripsit injuriâ. Et post; κἀκεῖνο σκέψασθε. ἂν ἕλῃ τ Ἀρίστωνα τ βουλεύσεως, τί ἔσται; ἐξαλειφθήσεται νὴ δία, οὐδ' ἀντιγραφήσεται. ταῦτα γὰρ οἱ νόμοι λέγουσι. καλῶς. Et initio orat. τ ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ τοῦτον καὶ γεγραμμένον ἐν ἀκροπόλει. Et contra Theocrinem initio. ὥστε μήτ' ἐκτῖσαι μήτ' εἰς ἀκρόπολιν ἀνενεχθῆναι.

Δείναρχος ἐν τῇ κτ Πιςοῦ.] Pistiæ cujusdam meminit Dinarchus κτ Δημοσθένους p.86, contra quem orationem habuit. Apud Plutarchum ex Dinarcho hæc oratio inscribitur κτ Πασοῦ. male. Apud Halicarnass. in Dinarchi δημοσίοις Εὐαγγελίῳ κτ Πιςοῦ. ex quo loco confirmatur Mureti sententia lib. 1 cap. 18 Variarum Lect. adversus Victorium Var. Lect. lib. 38.

Pag. 65. Ὅμηρος.] Od. 1 versu 529. Εἰ ἐπεόν γε σός εἰμι.

Βουχέτα.] Hinc Βουχέτιοι dicti in Indice lib. 6 Polyæni. male apud Strabonem lib. 7 p. 324. Βουχαίτιον dicitur.

Βρυτίδαι.] Βρυτιάδαι legitur hodie. ὡς γὰρ εἰσῆγον ὁ Φράστωρ εἰς τοὺς φράτερας τ παῖδα ἐν τῇ ἀσθενείᾳ, ὡς τ ἐκ τ θυγατρὸς τ Νεαίρας (nota profiteri necesse fuisse nomen patris matrisque) καὶ εἰς τοὺς Βρυτιάδας ὧν καὶ αὐτός ἐστιν ὁ Φράστωρ γεννητής. Et post. τούτων ὑμῖν μάρτυρας τοὺς παρόντας Βρυτιαδῶν παρέξομαι. Hesychius Βρυτίναι.

Καὶ ἔπειτα.] κ' ἔπειτα.

Pag. 66. Καπνοδόκην.] καπνοδόχην.

Εὔκηλοι.] Ἔπηλοι ex Etymolog. in Βωμολόχοι. Ubi & ἐπὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶντες, non ὑπὸ τοὺς β. legitur.

Δημο-

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] καὶ τῶν φρατόρων τοὺς οἰκείους οἷς τὴν γαμηλίαν εἰσήνεγκεν ὑπὲρ τῆς μητρὸς ὁ πατήρ. Latini ſportulam nuptialem appellant. Sic Iſæus *περὶ τοῦ Πύρρου κλήρου* p. 42 & 64. Vide Pollucem p. 136. Mulier, quæ à patre collocatur, ſimul atque traditur viro, tranſit in familiam viri. Eſt enim matrimonium omnium divinorum atque humanorum ſocietas. Itaque Athenienſium jure mulieres *νεογάμους* in curiales mariti induci oportebat, ut refert Iſæus; tum curialibus pendebatur *γαμηλία*. Præclare Euripides apud Stob. 195. *γυνὴ μὲν ἐξελθοῦσα πατρῴων δόμων οὐ τῶν τεκόντων ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ λέχους. τὸ δ' ἄρσεν ἕστηκ' ἐν δόμοις ἀεὶ γένος θεῶν πατρῴων καὶ τάφων τιμᾶ ὅρον.* Lego *τιμήορον.* Vide Pollucem pag. 402, qui fallitur. Puellæ quidem inducebantur in Curiales teſte Iſæo de Pyrrhi hæred. in fine, ſed pro eis non ſolvebatur *γαμηλία*, ſed pro uxoribus à marito. Fallitur Petitus p. 154 legum Attic.

Pag. 67. *Περιθέμενος.]* L. *παραθέμενος.* Sic loquitur Athanaſius in Apolog. 2 pag. 783. *ἀρκεῖ μόνον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπισκόπου θεσσαλὸν παραθέσθαι.* Et Athenæus lib. IX in fine. *παρέθετο ταῦτα καὶ Δωρόθεος.* Et lib. XI pag. 487 de lepaſta loquens. *Νίκανδρος δ' ὁ Θυατειρηνὸς, κύλιξ φησὶ μείζων παραθέμενος Τηλεκλείδου ἐκ Πρυτάνεων, καὶ μελιχρὸν οἶνον ἕλκειν ἐξ ἡδυπνόου λεπαστῆς.* id eſt: *Nicander Thyatirenus ait Lepaſtam eſſe calicem grandiorem, teſtem adducens Teleclidem in fabula Prytanes.* Peſſime hic Dalechampius. Et pag. 489. *παρέθετο τὰ ἰαμβεῖα καὶ Δίδυμος.* Et lib. ult. pag. 680. *παρέθετο δ' αὐτοῦ τὴν λέξιν Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου ἐν τῷ α΄, τῶν παρὰ τοῖς ἱστορικοῖς λέξεων.* Ubi male Dalechampius, qui tamen alibi hanc vocem recte verterat. Sic apud Stephanum in *Δουλίχιον*, & *Δρυόπη*, & *Πασαργάδαι.* Sed in *Ἴδη* corrigendus. Sic enim ait: **Λέανδρος δ' ὁ Νικάνωρ παρατίθησιν. Lege δ' ὃν Νικάνωρ.**

Sic & Plutarch. in Aristidis vita sub finem de Cratero loquens.

Ἀρτεμίδωρος.] Ephesius ille, quem tantopere laudat Stephanus Ethnicographus, de quo notavi multa ex Marciano. Meminit & Xenophon pag. 241. Nicetas p. 152. Γάνος τὸ ὄρος. Et Scylax, μετὰ δὲ τ χερρόνησόν ἐστι Θρᾴκια τείχη τάδε. πρῶτον Λευκὴ ἀκτή. Γερίσασις. Ἡράκλεια. Γάνος. Γανίας νέον τεῖχος. Πέρινθος.

Μάλιστα.] μέγιστα ex Suida.

Γεῖσον.] Stephanus in Μονόγισσα. νυῦ δὲ τὰς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν.

Pag. 68. Φιλόχορος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ.] Ejus verba profert Suidas in Ὀργεῶνες. περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφε καὶ Φιλόχορος. τὰς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τὰς ὀργεῶνας καὶ τὰς ὁμογάλακτας οὓς γεννητὰς καλοῦμεν.

Γερανία.] Meminit Thucyd. lib. 1 & Plutarchus in Cleomene. Etymol. γεράνεια.

Ἀνεπίμπρασαν.] γρ. ἐνεπίμπρ. pag. 132.

Pag. 69. περιφράγματα.] Ita omnino se habet. Vide quæ notavimus de ostracismo in legibus Atticis. Scholiastes Comici in Acharnens. ad illud, τὸ σχοινίον φεύγουσι, notat ὑπὲρ τοῦ ἐξ ἀνάγκης αὐτοὺς εἰς τὰς ἐκκλησίας συνιέναι τοῦτο ἐμηχανῶντο & πολλὰ ἄλλα. ἀνεπετάννυσαν γὰρ τὰ γέρρα καὶ ἀπέκλειον τὰς ὁδοὺς τὰς μὴ φερούσας εἰς τ ἐκκλησίαν, καὶ τὰ ὤνια ἀνῄρουν ἐν τ ἀγοραῖς, ὅπως μὴ περὶ ταῦτα διατρίβοιεν. Plato 6 leg. pag. 764.

Οἰκόπεδον.] Æschines p. 29. Stephanus de Urbibus. Eustathius in ἰλ. δ pag. 436. γήπεδον μέντοι τὸ ἐν πόλει προκείμενον οἰκίας οἷον κηπίδιον. οἰκόπεδον δὲ οἰκίας καταρριφείσης ἔδαφος. In Stephano, ex quo sumpsit, legitur προσκείμενον τ οἰκίαις κῆπιον in V. γῆ.

Πλάτων ἐν πέμπτῳ νόμων.] p. 741.

Γλαυ-

Γλαῦκος.] Meminit Demosth. pro corona in calce & Pausanias Ἠλιακ. β'. pag. 246.

Pag. 70. Κνῶ.] à κνάπτω primum dicitur κναφεὺς. κνάπτω autem à κνῶ deducitur.

Δείναρχος, Αἰσχίνης.] Lego ἐν συνηγορίᾳ Αἰσχίνη. Est autem vox Ionica teste Polluce 428. & carcerem subterraneum significat. Dinarchus Ionicis vocabulis utebatur crebro, ut notavi ad ἐκαλίστρευ. Dicitur & γεργύρα, teste Etymol. & γοργύρα apud eundem.

Παρ' Ἡροδότῳ ἐν τρίτῃ.] pag. 218.

Γραμματεὺς.] ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. p. 94. Suidas. κληρωτοὶ δ' ἦσαν τὸν ἀριθμὸν τρεῖς γράφοντες τὰ δημόσια. οὐδενὸς δ' ἦσαν κύριοι ἀλλ' ἢ τοῦ γράφειν καὶ ἀναγνῶναι. Hos tres γραμματέας Pollux memorat lib. 8. Æschines contra Ctesiph. pag. 77. Primus erat γραμματεὺς τῆς βουλῆς, & hic κληρωτὸς καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ὑπὸ τῆς βουλῆς. De quo hic Harpocr. Ejus officium erat custodire decreta & scripta omnia. Alter erat, cui legum custodia credita erat, & hic erat χειροτονητὸς ὑπὸ τῆς βουλῆς teste Polluce. Tertius erat scriba populi αἱρετὸς ὑπὸ τοῦ δήμου: de quo Pollux & Æschines citati, & Thucydides VII. Porro verba illa Harpocrationis καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἀντιγ. usque ad finem, suspecta sunt. Pertinent enim ad ἀντιγραφέα τῆς βουλῆς teste Polluce, qui cum scriba confundendus non est, quod tamen fecit Suidas in γραμματεὺς. In decretis senatus nomen scribæ inserebatur. Aristoph. Θεσμοφορ. Τιμόκλεια ἐπεστάτει. Λυσίλλ' ἐγραμ. & in legibus nomen scribæ populi, teste Andocide de mysteriis 13. Artemidorus cap. 31 lib. I ait γραμματέα visum in somnis ægro mortem portendere διὰ τὸ προάγειν τὸν γραμματέα, *quod præire soleat*. Adde τῶν θανατουμένων necessario.

Pag. 71. Καῖον.] καίων. Etym. & Suidas.

Σωτήκον.] σωτήκων. Etymol. & Suid. Idem videtur esse γυπάνιον & γυπάριον, de quo Suidas.

Γύλιος.] Critias de Rep. Lacedæm. κώθων λακωνικὸν ἔκπωμα ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλίῳ. Dalechampius vertit, *quod facile in militum sporta feratur.*

Γύλων, ὄνομα κύριον.] Æschines contra Ctesiph.

Pag. 72. Κατὰ Λυσιθέου.] εἰ γνήσιος. ex Suida.

Δάειρα.] Oceani filia, mater Eleusini. Pausanias in Atticis. Clemens in Protrept. Ἴμμαρος ὁ Εὐμόλπου καὶ Δαείρας οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινίου. quæ sic vertit Arnobius lib. 6. *Dairas & Immarnachus fratres pessimi in Eleusinis consepto quod civitati subjectum est.* Eustathius in ἰλ. δέλτα. κατὰ τὸν ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ Δάειρα κατ' Αἴλιον Διονύσιον διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν δισυλλάβως ὑπὸ Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται. ἣν δέ φησι μήτηρ Ἐλευσῖνος. Δάειρα etiam Proserpina dicitur teste Isacio Tzetze in Lycophronem & Scholiaste Apollonii lib. 3 pag 154. Eustathius ἰλ. ζ p. 684. Δάειραν Φερεκύδης ἱστορεῖ Στυγὸς ἀδελφήν. καὶ ἔοικεν οὕτως ἔχειν· ἐπὶ γὰρ ὑγρᾶς οὐσίας τάττουσιν οἱ παλαιοὶ τὴν Δάειραν· διὸ καὶ πολεμίαν τῇ Δήμητρι νομίζουσι· ὅταν γὰρ θύηται αὐτῇ, οὐ πάρεστιν ἡ τῆς Δήμητρος ἱέρεια· καὶ οὐδὲ τῶν τεθυμένων γεύεσθαι αὐτὴν ὅσιον. φαύλως οὖν ὁ Φανόδημος Ἀφροδίτην νομίζει τὴν Δάειραν, καὶ τὴν αὐτὴν τῇ Δήμητρι λέγει· ἔτι δὲ φαυλότερον οἱ τὴν Ἥραν Δάειραν τῆς Δήμητρος ἀποδιδόντες. Δάειρα γάρ φασιν ἡ τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφή. τινὲς δὲ φύλακα Περσεφόνης ὑπὸ Πλούτωνος ἀποδειχθῆναι φασὶ τὴν Δάειραν. Sane Servius in 4 Æneid. p. 325 pro Junone sumpsit. *Nam cum Eleusine Cereris sacrum fit, templum Junonis clauditur. Item cum Junoni Eleusine fit, templum Cereris clauditur, nec sacerdoti Junonis licet gustare, unde Cereri sit libatum.*

Δημο-

Δημοσθένης.] In oratione pro corona. De hoc Meursius in Lection. Atticis.

Δαρεικ.] De Darii hujus aureo nomismate Herodotus lib. 4 sub finem.

Pag. 73. Δατός.] Zenobius δάτος ἀγαθῶν. πόλεως ὄνομα, ἣν ἀπῴκισαν Θάσιοι. ἐφ' ἧς ἡ παροιμία ἐλέχθη, δάτος ἀγαθῶν, ὡς ὄσης καλλίστης· ἔστι δὲ χρύσεα μέταλλα καὶ ἔστιν εὐδαίμων. Dicitur & θάσος ἀγαθῶν, teste Zenobio ac Suida. Strabo lib. 7 circa Strymonium sinum, *Datum urbs est ferax fructuum & auri & materiæ.* ἀφ' οὗ καὶ παροιμία δάτον ἀγαθὸν (f. ἀγαθῶν) ὡς καὶ ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Scylax in Thracia, Δάτον, inquit, πόλις Ἑλληνὶς, ἣν ᾤκισε Καλλίστρατος Ἀθηναῖος. De hoc Callistrato idem ait Isocrates ἐν συμμαχικῷ. Vide & Herodotum pag. 541. De auri metallis in Thaso loquitur Plutarch. in Cimonis vita.

Pag. 74. Λυσίας.] Ἐν τῷ κατὰ Τίσιδος. Verba refert Dionysius Halic in libro de Demosth. gravitate. οὐ δυναμένου δὲ βαδίζειν, ἐκόμισαν αὐτὸν εἰς τὸ δεῖγμα ἐν κλίνῃ. Erant & in aliis urbibus digmata, ut Rhodi. Sic enim Polybius lib. 5. ἔστησαν ἐν τῷ τῶν Ῥοδίων δείγματι. & Æneas Poliorc. cap. 30 digma generaliter usurpat pro cujusvis emporii certo quodam loco.

Διητῶντο.] Supple αἱ κανηφόροι. Pausanias Atticis pag. 19. Itaque lege ταῖς ἑαυτῶν.

Ἰσοκράτης περὶ τῆς εἰρήνης.] Pag. 336.

Pag. 75. Ἄνυτον φησι.] Singularis de hoc locus est apud Plutarch. in Coriolano. Ἀθήνησι δὲ λέγεται πρῶτος ἀργύριον δοῦναι δικασταῖς Ἄνυτος ὁ Ἀνθεμίωνος προδοσίας περὶ Πύλου κρινόμενος ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς ἤδη τελευτῶσιν. Corrigendus Pollux 406. leg. ἥρως non ἥρας, & συνδεκάζ. non δικ.

Δεκαδαρχία. Ἰσοκράτης.] Ἐν πανηγυρικῷ pag. 123. alludit

ludit p. 121. δεκαρχίας vocat Xenophon lib. 3 Ἑλλω. p. 290. Isocr. in Philipp. 198. Suidas δεκαρχίας habet. Sed Etymol. δεκαδαρχ.

Ἰσοκράτης ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ.] Pag. 482.

Pag. 76. Ἐν τῷ ἕκτῳ τῶν Φιλιππικῶν.] Sexta Philippica est, si Olynthiacas tres & orationem de pace Philippicas appellas, ut debent meo quidem judicio. Sic in Ἡγήσιππος orationem de Halonesо septimam vocat Philippicam eadem ratione. Et in σύμβολα & in βουχέται. Intelligit enim eum locum. Ἐπὶ δ' Ἀμβρακίαν στρατεύεται. τὰς δ' ἐν Κασσωπία (apud Justinum lib. 8 *Cappadocia* pro *Cassopia* corrupte scribitur) τρεῖς πόλεις Πανδοσίαν καὶ Βουχέτιαν καὶ Ἐλάτειαν (Ἐλάτρειαν legit Harpocratio. Dexippus apud Eusebium de Philippo Cassandri filio ἐν Ἐλάτρῳ. Porphyrius ἐν Ἐλατείᾳ) Ἠλείων ἀποικίας κατακαύσας τὴν χώραν καὶ τὰς πόλεις βιασάμενος παρέδωκεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ κηδεστῇ (*beau frere.* Hunc locum in voce Ἀλέξανδρος Harpocratio intelligit laudans septimam Philippicam, εἰ γνήσιος ὁ λόγος inquit. Et hujus Alexandri uxor erat Cleopatra Philippi filia teste Æschine pag. 83. Livius Cleopatram vocat. Is est, qui in Italia mortuus. Aristoteles apud Ammonium. Erat autem Neoptolemi filius teste Pausania Atticis) τῷ ἑαυτοῦ δουλεύειν. Et in voce ἱερὰν τριήρη quartam Philippicam citat, quæ revera quarta est, si tres Olynthiacas pro Philippicis numeres: sed prima hodie inscribitur, in qua hæc verba leguntur. Et in μάστιγα laudatur octava Philippica, quæ est περὶ τῶν ἐν χερρονήσῳ. Octava, si Olynthiacas tres & eam de pace numeres. Et sic in ἔθνος laudat nonam Philippicam. Tamen Olynthiacas citat Priscianus lib. 18.

Δημοσθένους δ' ἐν τῷ κατὰ Μέδοντος.] Hæc oratio Demosthenis laudatur à Polluce lib. 8. hodie non extat.

Περὶ τοῦ Φρυνίχου.] Ὑπὲρ τοῦ Φρυνίχου.

Δεκα-

Δεκατίδες.] δεκι.

Περὶ τῶν πλῶν.] Scrib. ἀτελειῶν. Ea est oratio πρὸς Λεπτίνην, quæ tota est de immunitatibus, unde & in argumento sic inscribitur, ὑπόθεσις Λιβανίου τοῦ περὶ ἀτελείας πρὸς Λεπτίνην λόγου. In ea autem oratione legitur locus ille, quem intellexit Harpocratio. Ἀρχέβιον καὶ Ἡρακλείδην, οἳ Βυζάντιον παραδοῦντες Θρασυβούλῳ κυρίους ὑμᾶς ἐποίησαν τοῦ Ἑλλησπόντου, ὥστε τὴν δεκάτην ἀποδόσθαι, καὶ χρημάτων εὐπορήσαντας, Λακεδαιμονίους ἀναγκάσαι τοιαύτην, οἵαν ὑμῖν ἐδόκει, ποιήσασθαι τὴν εἰρήνην.

Pag. 77. Ὁ αὐτὸς τῷ δεκατευτῇ.] Demosthenes κατ' Ἀριστοκράτους ad calcem.

Δεκελεικὸς, Πελοποννησιακὸς πόλεμος.] Utitur sic Demosth. pro corona & ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.

Βασιλεύς.] στρατηγὸς leg.

Τῷ Σοφοκλεῖ ἐν Νιόβῃ.] Sophocles σκοδερμιστὴς dixerat in ea fabula, quod Aristarchus explicabat ὄφιν σάκος ἔχων. Didymus vero σκώληκα. Sed Hesychius explicat χαλκοῦν ἔχων δέρμα, ὥστε ἔλεγε χαλκιδερμιστής. τὰ γὰρ σάκη ἐπίχαλκα λέγει. Sic legendus est locus Hesychii.

Pag. 78. Δηλιασταί] Philochorus in Tetrapoli apud Scholiastem Sophoclis in Oedip. Colon. ὅταν δὲ σημεῖα γένηται παραδεδομένα ἐν τοῖς ἱεροῖς, τότε ἀποστέλλουσι τὴν θεωρίαν οἱ ἐκ τοῦ γένους Πυθαϊσταὶ καὶ Δηλιάδες ὁπότερ᾽ ἂν καθήκῃ αὐτοῖς. Leg. Πυθαϊσταί τε καὶ Δηλιασταί. Qui sint πυθαϊσταὶ, docet Strabo lib. 9 pag. 404. vel lege πυθιάδα καὶ δηλιάδα. Sic Strabo p 422. Aristides in Panath. p. 21.

Δήμαρχος.] Dem. πρὸς Λεωχάρην. συναγαγὼν τινὰς τῶν Ὀτρυνέων ὀλίγους καὶ τὸν δήμαρχον πείθει, ἐπειδὰν ἀνοιχθῇ τὸ γραμματεῖον, ἐγγράψαι αὐτόν. Quæ deinde proxime sequuntur, ascripsi ad διαδόσεις.

Ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν.] τὴν ψῆφον διδόναι τοῖς δημόταις dicit Demosthenes ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, scilicet

πρὸς

πρὸς τὰς διαψηφίσεις: & cum ait Eubulidem dedisse suffragia, δήμαρχον fuisse satis indicat. Certe ejus pater δήμαρχος fuerat, ἀλλὰ μὴν καὶ διαψηφίσεις ἐξ ἀνάγκης ἐγίνοντο τοῖς δημόταις ὀμόσασι καθ' ἱερῶν, ὅτ' ἀπώλετο αὐτοῖς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον δημαρχοῦντος τοῦ Ἀντιφίλου τοῦ πατρὸς τοῦ Εὐβουλίδου, καί τινας ἀπήλασαν αὐτῶν (f. δημοτῶν.) Et in fine. δημαρχῶν ὁ Εὐβουλίδου πατὴρ, ὥσπερ εἶπον, Ἀντίφιλος τεχνάζει βουλόμενος παρά τινων λαβεῖν ἀργύριον, καὶ ἔφη τὸ κοινὸν γραμματεῖον ἀπολωλέναι, ὥστε ἔπεισε διαψηφίσασθαι τοὺς Ἁλιμουσίους περὶ αὐτῶν, καὶ κατηγορῶν, δέκα τῶν πολιτῶν ἐξέβαλεν, οὓς ἅπαντας πλὴν ἑνὸς κατεδέξατο τὸ δικαστήριον. Erat enim ab his τῶν δήμων ἀποψηφίσεσι provocatio ad judicem, ἔφεσις, quomodo inscribitur oratio, Demosthenis πρὸς Πολυκλέα. καὶ τοὺς δημάρχους καταλόγους ποιεῖσθαι τῶν δημοτῶν καὶ ἀποφέρεσθαι ναύτας. De eo jurejurando vid. Æschines in Timarch. xx. & Demosth. contra Eubulidem in fine, εἰ γὰρ δεῖ τὴν δημαρχίαν λέγειν, δι' ἣν ὀργίζονταί μοί τινες, ἐν ᾗ διάφορος ἐγενόμην εἰσπράττων ὀφείλοντας πολλοὺς αὐτῶν μισθώσεις τεμενῶν καὶ ἕτερα, ἃ τῶν κοινῶν διηρπάκασιν.

Pag. 79. Τὸ συναγορεύειν.] γρ. τῷ συναγορ. Suidas in συμφωνεῖν, & quæ notavi ad Ammonium in V. διαπολιτεύεσθαι.

Pag. 80. Τὸ συμπολιτεύεσθαι.] τῷ διαπολιτεύεσθαι.

Διάγραμμα &c.] Sic omnino usurpavit eam vocem Demosthenes. κατ' εὐέργου. ἀπῄτουν αὐτὸν τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν. Et post: δεομένων τούτων ἁπάντων καὶ ἱκετευόντων καί τινα οὐ προσπεμπόντων; καὶ τὸ διάγραμμα τῶν σκευῶν ἀποδιδόντων. Theophemus enim erat τριήραρχος, & inter classes relatus, armamenta nautica reip. debebat. Item in ea περὶ συμμοριῶν, ait, τὸν αὐτὸν γὰρ τρόπον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ τὰ νῦν ὀφειλόμενα τῶν σκευῶν ἐπὶ τὰς τριήρεις τιμήσαντας, ἅπαντα ἐκ τοῦ διαγράμματος νεῖμαι κελεύω. Pollux pag. 158.

Δια-

Διαγραφή.] Suidas, ἀγράφου μετάλλου δίκη· οἱ τὰ ἀργυρεῖα μέταλλα ἐργαζόμενοι, ὅπου βούλοιντο καινοῦ ἔργου ἄρξασθαι, φανερὸν ἐποίουν τοῖς ἐπ' ἐκείνοις τεταγμένοις ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ ἀπεγράφοντο τοῦ τελεῖν ἕνεκα τῷ δήμῳ εἰκοστὴν καὶ τετάρτην τοῦ καινοῦ μετάλλου. Εἴ τις οὖν ἐδόκει λάθρα ἐργάζεσθαι μέταλλον, τὸ μὴ ἀπογραψάμενον ἐξῆν τῷ βουλομένῳ γράφεσθαι καὶ ἐλέγχειν.

Διαγράψασθαι.] Sic usurpat Demosthenes πρὸς Λεπτίνην. τί γὰρ ἕνεκα τούτου βελτίων ἐσθ' ὁ νόμος, εἴ τις ἢ πεπλούτηκε τῶν γραψαμένων, πρὶν εἰσελθεῖν, ἢ πεισθεὶς ὑπὸ σοῦ, διεγράψατο, ἢ καὶ ὅλως ὑπὸ σοῦ παρεσκευάσθη, subornatus est.

Διαγράψαντος.] Sic contra Theocrinem initio. ἕως λαβὼν ἀργύριον οὗτος Theocrines εἴασε (supple τὴν φάσιν, quod *prævaricari* est.) διαγραφέντων καλούντων (optime in MS. Aug. εἴασε διαγραφῆναι καλούντων) εἰς ἀνάκρισιν τῶν ἀρχόντων. Et Demosthenes κατ' Ὀλυμπιοδώρου. διεγράψεν ὁ ἄρχων (cujus erat cognitio) Πυθόδοτος κατὰ τὸν νόμον τὴν τουτουὶ Ὀλυμπιοδώρου ἀμφισβήτησιν. Aristoph. νεφέλαις, ὁπότε γράφοιτο τὴν δίκην ὁ γραμματεύς. Et mox, διαγέγραπταί μοι δίκη. Schol. κατέξυσται. ἀνῄρηται ἀπὸ τῆς τοῦ γραμματέως δέλτου, ὅπου αἱ δίκαι ἀνεγράφοντο καὶ αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν δικῶν.

Pag 81. Διαδόσεις.] Artemidorus lib 2 cap. 31. ἐπιδόσεις δὲ δημοσίας ἐπιδιδόναι. Et mox: εὐφημοῦνται οἱ τὰς ἐπιδόσεις διαδιδόντες. διαδοῦναι pro *distribuere* ait Demosth. πρὸς Τιμόθεον, initio non semel. Hinc Diadotæ *qui annonam distribuebant ministri.* leg. 25 Cod. Theod. de erogat. milit. ann. & Dem. πρὸς Λεωχάρην. καὶ μετὰ ταῦτα ἧκε Παναθηναίων ὄντων τῶν μεγάλων τῇ διαδόσει πρὸς τὸ θεωρικόν, *sub distributionem theatralis pecuniæ.* καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι δημόται ἐλάμβανον, ἠξίου καὶ αὐτῷ διδόσθαι καὶ ἐγγραφῆναι εἰς τὸ γραμματεῖον ἐπὶ τὸ τοῦ Ἀρχιάδου ὄνομα. Aristides Panathen. p. 6.

Δημοσθένης κ[?] Ἀφόβου.] in prima contra Aphobum. κατὰ διακοσίας ᾗ & τριακοσίας ὁμοῦ τι τάλαντον διακεχεσμένον. *Ducenæ porro & tricenæ drachmæ pluribus aliis datæ simul talentum fere conficiunt.* Volfius.

Διαθέμεθα.] Artemidor. lib. 1 cap. 33, & Xenophon 4 Ἑλλην. pag. 309. Demosth. contra Phormion. initio. ἐπειδὰν διαθῆται τὰ φορτία ἐφ' ἑτέρας νεὼς, ἔφη ἐκπλεύσεσθαι. Et in secunda Olynth. οὐδ' ὅσ' ἂν πορίσωσιν οὕτως, ὅπως ἂν δύνωνται, ταῦτ' ἔχοντες διαθέσθαι, κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων τῶν ἐν τῇ χώρᾳ διὰ τὸν πόλεμον, quæ Volfius vertit. *Neque etiam quæ sic quæsita tenent, suo arbitratu collocare possunt.* Pessime. Verto. *neque ea, quæ lucrati sunt, quomodocunque potuerunt, distrahere valentes.* ἔχοντες *ayans le moyen.* Supra dixit ἐώμενοι. Omnino sic intelligendus est hic locus, & sic Ulpianus explicavit, quem vide. Laertius in Zenone p. 437, ubi male interpres. Isocrates p. 95.

Διαιτητοί. Δημοσθένης ἐν τῷ κ[?] Μειδίου.] τὴν μὲν δίαιταν ἀνταλλαχὼν οὐκ ὤμοσεν, ἀλλ' εἴασε καθ' ἑαυτοῦ κυρίαν γενέσθαι & ἀνώμοτος ἀπηνέχθη (πρὸς τοὺς δικαστὰς supple.) βουλόμενος ᾗ τὸ μέλλον λαθεῖν (Midias supple) φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῶν διαιτητῶν τοῦ θαργηλιῶνος ἢ τοῦ σκιροφοριῶνος γινομένην, εἰς ἣν ὁ μὲν ἦλθε τῶν διαιτητῶν, ὁ δ' οὐκ ἦλθε. Ibi Ulpianus. ἦσαν οἱ διαιτηταὶ τέσσαρες καὶ τεσσαράκοντα καθ' ἑκάστην φυλήν. ἔτι ᾗ ἐν τῷ σκιροφοριῶνι τὰς εὐθύνας ἐδίδοσαν. Ultimo mense anni, tumque novi creabantur judices & arbitri. Plato 6 legum pag. 765. De Arbitris est singularis locus Demosth. κατ' Εὐέργου & Μνησιβούλου. initio. ἡ μὲν γὰρ δίαιτα ἐν Ἡλιαίᾳ ἦν, οἱ γὰρ τὴν Οἰνηΐδα καὶ τὴν Ἐρεχθηΐδα διαιτῶντες ἐνταῦθα κάθηνται. in Heliæa, in Heliastico foro.

Κλήρῳ.] Demosthenes contra Aphobum ψευδομαρτυριῶν in fine: τούτους μὲν ἀφῆκεν ἀκούσας αὐτῶν, ὅτι εἰ μεθ' ὅρκου

ὅρκυ ταῦτα διαιτήσυσι, καταγνῶσονται τ ἐπιτροπήν. Volfius. *Se eum tutelæ damnaturos.* an potius ἐπιτροπὴ pro δίαιτα hic sumitur teste Polluce, ἐπὶ τὸν κληρωτὸν ἢ διαιτητὴν ἐλθὼν, &c. Duplex fuit genus διαιτητῶν: alterum κληρωτῶν, de quibus hic Harpocr. & Pollux. Alteri erant homines privati & communes amici, de quibus Demosth. in Neæram initio & alibi.

Pag. 82. Ἐπιτρεψάντων.] ἐπιτρεψάντων. Ulpianus in Midianam, ad illa verba, πρὸς τὸ τ ἀρχόντων οἴκημα, notat, ἔδει γὰρ τ διαιτηθεῖσαν δίκην ὑποσημαίνεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχόντων.

Εἰς καδίσκυς ἐσημηνάμενοι.] ἐχίνυς vocat Pollux. Demosthenes κατ' Εὐέργυ. ἐπειδὴ τοίνυν σοι τότε ἐ παρῆν ἡ ἄνθρωπ☉, ἀλλὰ ἐχῖνοι πρότερον ἐσημάνθησαν. De arbitris loquitur. Et in oratione πρὸς Βοιωτὸν περὶ ὀνόματ☉. καὶ εἰ μισθὸς ἐπορίσθη τοῖς δικαςαῖς, εἶπον ἂν με δηλονότι, ταῦτα δ' εἰ μὴ σεσημασμένων ἤδη συνέβη τῶν ἐχίνων, κἂν μάρτυρας ὑμῖν παρεσχόμην.

Διαςατῶν.] διάςατον.

Ἀντιφῶν ἐν τῷ κατ Φιλίνυ.] Hujus Philini meminit Antiphon in oratione ὑπὲρ τ χορευτῦ p. 128.

Βορείυ, καὶ τ Νοτίυ.] Utriusque meminit Æschines περὶ παραπρ. pag. 50. τὸ μακρὸν τεῖχ☉ τὸ βόρειον Andocides περὶ εἰρήνης, p. 13, itemque τὸ μακρὸν τεῖχ☉ τὸ νότιον memorat; at τὸ τεῖχ☉ διὰ μέσυ videtur mihi nil aliud esse, quam τὸ μακρὸν τεῖχ☉, quæ & μακρὰ τείχη & σκέλη dicuntur ab antiquis auctoribus, duo scil. brachia, quibus oppidum ipsum conjunctum erat cum portu Piræeo. cujus rei testis est certissimus Dio Chrysost. orat. 6 de tyrannide. καίτοι διακοσίων σαδίων εἶναι τὴν περίμετρον τ Ἀθηνῶν, τῦ Πειραιέως συντιθεμένυ καὶ τ διὰ μέσυ τειχῶν πρὸς τ περίβολον τ ἄςε☉. οἰκεῖσθαι γὰρ πάλαι ἐ ταῦτα ξύμπαντα, ὥςε τὸ ἥμισυ ἔχειν Ἀθήνας Βαβυλῶν☉. Locus illu-

illustris. Apparet ergo, cur τὸ διὰ μέσου τεῖχος dictum sit. erat enim medius is murus inter oppidum & portum. Quare errat more solito Meursius lib. 3 Attic. lect. cap. Erant autem hæc brachia longit. 90 stadiorum, teste Dione Chrysost. orat. 25 de genio.

Pag. 83. Πρὸς δὴ τοῦτο.] ἐν τούτῳ γάρ. Suidas in ποσιδεών, & in διαμεμετρ. ὡς δὴ τούτῳ. Scaliger lib. 1 Isag. Can. pag. 56 in Tabula mensium Atticorum inter ποσιδεῶνος festa refert ὕδωρ διαμεμετρημένον magno errore, quasi hic ἀγῶνες essent ludicra.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] pag. 77.

Διάμετρον.] Sic Diametrum accipe leg. ult. Cod. Th. de Navic. Hesychius. διάμετρος, τὸ διδόμενον εἰς ἀπουσίας λόγον τοῖς τοὺς σιτικοὺς καρποὺς μετροῦσι. ἀπουσία est *damnum, perte*. Glossæ *intertrimentum*. Intelligo, cum cumulum (Auctarium Festo) dabant, nec ruplo æquabant. διάμετρον Plutarch. in Demetrio pro *dimenso* seu *annona militari* usurpat. Filio enim indignanti tot milites incassum interfici in obsidione Thebarum, respondisse ait Demetrium: σὺ δὲ τί δυσχεραίνεις; ἦ διάμετρον ὀφείλεις τοῖς ἀποθνήσκουσι.

Διαμαρτυρία καὶ διαμαρτυρεῖν.] Demosth. κατὰ Κτησιφ. initio simpliciter usurpat pro *fraudis atque injustitiæ testes vocare*. ἀλλὰ βοᾶν καὶ διαμαρτύρεσθαι καὶ δηλοῦν τουτοισί. Et post: ἐγὼ μὲν γὰρ προὔλεγον καὶ διεμαρτυρόμην. Utitur eodem sensu Æschines κατὰ Κτησιφ. Demosth. καὶ Εὐέργου.

Pag. 84. Ἐγένετο.] Singularis in eam rem locus est Isæi p. 48. καὶ ἐλάχομεν τὸ μέρος ἕκαστος. μελλόντων δ᾽ ὑμῶν ἀντόμνυσθαι διεμαρτύρησε Λεωχάρης οὗτοσὶ μὴ ἐπ. εἶναι τὸν κλ. ἡμῖν. ἐπισκηψαμένων δ᾽ ἡμῶν, ἡ μὲν λῆξις τοῦ κλήρου διεγράφη. ἡ δὲ τῶν ψευδομαρτυριῶν δίκη εἰσῄει. Idem in oratione de Pyrrhi hæreditate, p. 35. Pollux p. 384. ἐπίσκηψις

δὲ εἰ

ϑεῖ πις τ̀ διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο. Uterque vero tam reus quam actor dicitur διαμαρτυρεῖν, ut apud Isæum pag. 52 ὑς. 20. Lysias pag. 158. Isocrates adversus Callimachum p. 736, & 738, quod interpres non cepit.

Διαμαρτυρεῖν ἐσίαν.] F. διαμαρτυρεῖν ἀποςασίε.

Ταῖς ἐξ Α'ποςασίε.] Leg. Ταῖς ἐξ Α'ρεως.

Δείναρχ@.] Dinarchi orationem sic concipit Dionysius Halicarn. διαμαρτυρία ὡς ἐδέ εἰσιν ἐπίδικοι αἱ Α'ριςοφῶντ@ θυγατέρες. Alteram vero orationem ita inscriptam fuisse testis est κτ̀ 'Ηδύπης ἀποςασίε, sed ex Harpocr. hoc loco legendum 'Ηδύλης.

Pag. 85. Μὴ ἐπίδικον.] διαμαρτυρία creberrime occurrit apud Demosth. πρὸς Λεωχάρην περὶ Α'ρχιάδε κλήρε, ubi & formulam retulerat, sed deest. addit, σκοπεῖν δήπε διαμεμαρτύρηκεν ἐποσὶ μὴ ἐπίδικον εἶναι τ̀ κλῆρον τὸν Α'ρχιάδε ὄντων αὐτῷ παίδων γνησίων κυρίως κτ̀ τὸν θεσμόν. Vide & corrige Pollucem p. 384. Isæus p. 35 & 39 & 48 & 50 initio.

Διασκεδάσαι κτ.] Demosthenes ἐν τῷ πρὸς Α'φοβον ψευδομαρτυριῶν. ἀλλὰ διασκεδασάμεν@ τ̀ ἐσίαν. *re familiari distracta.*

Διασείσεις.] κύβεις seu ἀςραγάλεις intellige, de quibus Pollux. Æschines contra Timarchum.

Διαχειροτονία.] Vide in Ε'πιψηφίζων & ad Xenoph. Demosth. κτ̀ Νεαίρας initio. καὶ ἐξήνεγκε προβέλευμα εἰς τ̀ δῆμον, λέγων διαχειροτονῆσαι τ̀ δῆμον, εἴτε δοκῆ τὰ περιόντα χρήματα τ̀ διοικήσεως ςρατιωτικὰ εἶναι εἴτε θεωρικά. Et in oratione κατ' Εὐέργε. καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ διαχειροτονεῖν ἦν ἡ βελή, πότερα δικαςηρίῳ παραδοίη (τ̀ Θεόφημον) ἢ ζημιώσαι τ̀ πεντακοσίαις, ὅσε ἦν κυρία κτ̀ τ̀ νόμον. Fiebat autem διαχειροτονία hoc modo, cum duæ sententiæ coram populo propositæ erant, præco jussu τ̀ ἐπιςάτε clamabat ἀράτω τὰς χεῖρας, ὅτῳ ταῦτα δοκεῖ, ut notat Schol.

Æschyli in Supplicibus. Xenoph. lib. 1 in fine, Æschines p. 16. 20. Xenoph. p. 231.

Διαψήφισις.] Suidas in ἐκλήψις. Ibi solenne jusjurandum præstabant δημόται, ψηφιεῖσθαι γνώμῃ τῇ δικαιοτάτῃ καὶ οὔτε χάριτος ἕνεκα οὔτε ἔχθρας, ut testatur Demosth. contra Eubulidem in fine, ubi eum accusat delevisse hæc ex jurejurando. Jurabant autem hostiis cæsis. Vide supra in δήμαρχος. Quod si ἐν διαψηφίσει reus insons erat judicatus, dispuncta erat causa. Æschin. p. 77. Aliud præterea significat διαψήφισις apud Lysiam, in ἐρατοσθένους p. 119 in fine, disquisitio scilicet atque suffragium, quo præjudicabat Senatus aut populus, utrum is, qui postulabatur, cædis v. g. ut in ea Lysiæ oratione, aut alterius criminis, reus esse videatur, quod διαψηφίζεσθαι vocat Xenophon lib. 1 Ἑλλην. in calce non semel. & lib. 2, ubi de Theramene. Fiebat autem hæc διαψήφισις, de qua loquimur, pari modo, quo illa, quam Harpocratio memorat. Locabantur duæ hydriæ, clamabatque præco ad populum aut senatum: *cuicunque videtur reus culpa haud vacare, in hanc hydriam calculum ferat. cui videtur culpa vacare, in hanc.* quod docet diserte Xenoph. lib. 1 in fine p. 263. Quod si pluribus visum esset reum jure delatum esse, non statim dispuncta erat causa, sed dies dabatur, quo accusator perorаret, reus causam diceret. Judices deinde jurati sententiam pronunciabant. Xenophon ibidem. Hanc διαψήφισιν intellexit Cicero 1 de oratore, de Socrate: *ergo ille quoque damnatus est, neque solum primis sententiis, quibus tantum statuebant judices, damnarent an absolverent; sed etiam illis quas iterum legibus ferre debebant.* Sigonius eodem refert locum Æschinis pag. 77. malè.

Pag. 86. Διδάσκαλος &c.] Demosth. contra Midian.

καὶ τ

καὶ τ̃ διδάσκαλον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, διέφθειρε τ̃ χορ̃, κ̀ εἰ μὴ Τηλεφάνης ὁ αὐλητὴς, ἀνδρῶν βέλτιςος περὶ ἐμὲ τότε ἐγένετο, κ̀ τὸ πρᾶγμα αἰσθόμενος τ̃ ἀνθρώπων ἀπελάσας αὐτὸς συγκροτεῖν κ̀ διδάσκειν ὤετο δεῖν τ̃ χορὸν, ἐδ' ἂν ἠγωνισάμεθα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἀλλ' ἀδίδακτος ἂν εἰσῆλθεν ὁ χορός. Et longe post: Σαννίων ἐςὶ δήπε τις ὁ τὰς τραγικὰς χορὰς διδάσκων, ὃς ἑάλω ἀςρατείας ἑάλω κ̀ κέχρηται συμφορᾷ.

Πενταχλέα.] hodie legitur Παντακλέα. An is est, quem Aristophanes in βατραχ. notat ignaviæ, & σκαιότατον vocat; cujus etiam meminit Eupolis ἐν χρυσῷ γένει. Παντακλέης σκαιός. Scholiastes ad eum locum Ranarum. Διαβάλλει τ̃ Παντακλέα ὡς ἀμαθῆ ἐν τῷ ὁπλίζεσθαι, qui prius galeam capiti circumdabat, quam cristam imposuisset galeæ. In Etymolog. post τραγῳδιῶν additur κ̀ τὰς μυσικάς.

Ἀριστοτέλης ἐν τ̃ διδασκαλίαις.] Suidas in ὄνε σκιά laudat Aristotelem ἐν διδασκαλίαις, qui in eo opere dixerit aliquod drama ita inscriptum fuisse.

Ἐγγυηθεῖσα.] διηγγυηθεῖσα. Vide supra in ἀφαίρεσις. Utitur & Dionysius lib. x pag. 633 & lib. xi pag. 613. & 614, & Polybius 827. Isocrates in Trapezit. pag. 713.

Pag. 87. Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῷ.] pag. 281. Scholia Aristophanis in Ranis ad finem ad illa, κ̀ σκαριφισμοῖσι λήρων, ait, σκαριφισμοῖς, λεπτολογίαις, σκιαγραφίαις. σκαριφᾶσθαι γὰρ τὸ τὰς ζωγράφες ὑποτυπῶσαι πρῶτον τὰς γραφομένας κ̀ σκαριφήσασθαι τὸ ὑποτυπῶσαι. &c. ut Harpocratio.

Διῆρξα.] Sic Dio in fragmentis libri 53. Pollux p. 395.

Pag. 88. Περὶ ςρατιώτε.] ὑπέρ. Vide pag. 112. ἐπὶ πλείονας κ̀ νόμες κ̀ ἄλλας δικαιώσεις παραγγέσομαι. Thucydidis locus est in libro 8. ὅτι εἰ ὑπωπτεύοντο, δικαίωσις ἐγένετο, ἀλλ' ἡσυχίαν εἶχεν ὁ δῆμος. Ubi Schol. ἀντὶ τ̃ κολάσεις ἢ εἰς δίκην ἀπαγωγὴ ἤτοι κρίσις. Cicero 7 in Verrem,

rem, ἐδικαιώθησαν inquit, *hoc est, ut Siculi loquuntur, supplicio affecti ac necati sunt.* Plura Leopardus lib. 5 cap. 9, qui Harpocrat. nunquam legerat. Porro Isocrates in Archid. p. 239 δικαιώματα dicit pro δικαιολογίας. Artemidorus lib. v cap. XI. Ἔδοξέ τις φθέγων γραφὴν ἀδικημάτων, τὰ γράμματα καὶ τὰ δικαιώματα ἀπολωλέναι.

Διοικεῖν.] γρ. διοικίζειν. Suidas. Demosth. ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. τὴν δὲ Θηβαίων πόλιν διοικίζειν. Et ἐν τῷ περὶ παραπρ. οὓς ἀναγκάζονται τρέφειν διῳκισμένοι κατὰ κώμας, καὶ παρῃρημένοι τὰ ὅπλα (Φωκεῖς) Isocrates in Philipp. pag. 178. Eo sensu Plutarch. in Camillo ἐνιστάμενος νόμῳ διοικίζοντι τὴν πόλιν. Et mox τὸν περὶ τοῦ διοικισμοῦ νόμον vocat. Demosthenes in Philipp. 1 p. 20. τὰς πολιτείας διασπᾶν pro eodem dicit. Demosth. ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν in fine. οἶμαι τοίνυν ἔγωγε κἀκεῖνο ἐνθυμεῖσθαι δεῖν, ὅτι μὴ προσδεξαμένων μὲν ὑμῶν τοὺς Μεγαλοπολίτας, ἐὰν μὲν ἀναιρεθῶσιν ἢ διοικισθῶσιν ἰσχυροῖς Λακεδαιμονίοις εὐθὺς ἐστὶν εἶναι. Dicitur etiam ἐξοικίζειν, ut quidam Pythagoricus apud Stobæum, & ἐξοικιζόμενος fabula Menandri apud Stobæum serm. 175.

Διοπεύων.] διοπεύων τῆς ναυῶν ait Demosth. hinc ἀδίοπος ἀφύλακτος teste Suida. διόποι γὰρ ἐλέγοντο οἱ τῶν νεῶν φύλακες. In Glossis Hippocratis à Galeno scriptis διοπος. Sed Ælius Dionysius in lexico, δίοπος, ait, ὁ ναυφύλαξ ὡς ἐπισκοπῶν αὐτὴν ἢ ἐφορῶν ἀπὸ τοῦ ὄπω. Eustath. Iliad. β.

Εἰς.] πρὸς.

Διόπιθος.] Hujus meminit Demosth. pro corona p. 116.

Διόφαντος.] Dem. περὶ παραπρ. in calce. πολλοὶ μὲν γὰρ παρ' ὑμῖν ἐπὶ καιρῶν γεγόνασιν ἰσχυροί· Καλλίστρατος ἐκεῖνος, αὖθις Ἀρίστοφῶν, Διόφαντος, τούτων ἕτεροι πρότερον. ἀλλὰ ποῦ τούτων ἕκαστος ἐπρωτεύεν; ἐν τῷ δήμῳ· ἐν δὲ τοῖς δικαστηρίοις οὐδείς.

Δοκι-

Δοκιμασθείς.] Sic Dem. in 1 contra Aphobum. κἀκείνῳ (Therippidæ) μὲν ἔδωκεν ἐκ τῶν ἐμῶν ἑβδομήκοντα μνᾶς καρπώσασθαι, ἕως ἂν ἐγὼ ἀνὴρ εἶναι δοκιμασθείην. Et poſt: οὐδέ μοι δοκιμασθέντι παρέδοσαν, tutores ſcilicet. Et in oratione ὑπὲρ Φορμίωνος. δοκιμασθέντος Πασικλέους. Et ſupra, ἡνίκα Πασικλῆς ἀνὴρ γεγονὼς ἐκομίζετο τὸν λόγον τῆς ἐπιτροπῆς. Sic & Lyſias κατὰ Διογείτονος p. 193. Iſocrates Areopag. p. 290. Sic ἀνὴρ ſumitur ab Iſæo p. 58. Iſocrates Panath. p. 472. Vide omnino, quæ notavi ad Ariſt. de Rep. Athen. Lyſias in prooemio cujuſdam orationis, quod refert Dionyſius in Iſæo. οὐχ ἱκανὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῖς ἐπιτρόποις ἔσαι πράγματα διὰ τὴν ἐπιτροπὴν ἔχουσι, ἀλλὰ καὶ διασώζοντες τὰς τῶν φίλων οὐσίας συκοφαντοῦνται ὑπὸ τῶν ὀρφανῶν πολλοὶ, ὅπερ κἀμοὶ νυνὶ συμβέβηκεν· ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καταλειφθεὶς ἐπίτροπος τῶν Ἱπποκράτους χρημάτων καὶ διαχειρίσας ὀρθῶς καὶ δικαίως τὴν οὐσίαν, καὶ παραδοὺς τοῖς υἱοῖς δοκιμασθεῖσι τὰ χρήματα, ὧν ἐπίτροπος κατελείφθην, συκοφαντοῦμαι νυνὶ ὑπ' αὐτῶν ἀδίκως. Xenophon in Rep. Ath. πρὸς δὲ τούτοις ἀρχὰς δοκιμάσαι καὶ διαδικάσαι καὶ ὀρφανοὺς δοκιμάσαι. Iſocrates Areop. p. 290 εἰς ἄνδρας δοκιμασθεῖεν dicit. & in Panathen. pag. 272 & de bigis p. 694.

Pag. 89. Ἐν τῷ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει.] Ita in oratione contra Eubulidem loquitur Demoſth. ἔπι τοίνυν ἀρχὰς ἔλαχε καὶ ἦρξε δοκιμασθείς.

Ἐλέγετο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν πολιτευομένων.] Et ſenatores probabantur. Sic Dem. contra Neæram initio. λαγχάνει βουλεύειν Ἀπολλόδωρος, δοκιμασθεὶς δὲ καὶ ὀμόσας τὸν νόμιμον ὅρκον.

Οἱ Στρατηγοί.] Unde ἀποδοκιμάζειν τὸν χειροτονηθέντα στρατηγὸν dixit Lyſias κατ' Ἀγοράτου. p. 126. De hac στρατ. δοκιμασία Lyſias p. 138 ſub finem.

Δρακοντίδης.] De hoc notavi ad fragmenta Ariſtot.

 de

de Rep. Athen. Ejus meminit Libanius in legatione ad Julianum p. 160. Lysias in oratione contra Eratosthenem pag. 123.

Pag. 90. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τ παραπρεσβείας.] ἀντὶ ἢ τῦ, τὴν Εὔβοιαν ἀντ' Ἀμφιπόλεως ἡμῖν παραδοθῆναι, ὁρμητήρια ἐφ' ἡμᾶς ἐν Εὐβοίᾳ Φίλιππ☉ προσκατασκευάζεται καὶ Γεραςῷ (l. Γεραιςῷ) καὶ Μεγάροις ἐπιβυλεύων διατελεῖ, ἀντὶ ἢ τῦ τ Ὠρωπὸν ὑμῖν ἀποδοθῆναι, περὶ Δρύμυ καὶ τ πρὸς Πανάκτῳ χώρας μεθ' ὅπλων ἐξερχόμεθα.

Δημοσθένης καλ' Ἀριςοκράτυς.] p. 447, ubi ait Iphicratem generum Cotyis regis pro eo contra suos cives Athenienses pugnavisse, cumque eum liberasset, peteretque insuper Cotys, ut castella, quæ Atheniensium erant, oppugnaret, Iphicrates jure id facere posse negavit. Offensus Cotys Charidemum Oritam ducem mercede conduxit, ejusque opera Atheniensium castella cepit, καὶ εἰς τῦτο κατέςησε τ Ἰφικράτην ἀπορίας, ὥςε εἰσελθόντα εἰς Ἄντισσαν οἰκεῖν, καὶ πάλιν εἰς Δρῦν, cum Athenas redire nec honestum sibi nec tutum esse existimaret. Polyænus lib. 2 de Ischolao. Ἰσχόλα☉ ὑπὸ Χαβρίυ πολιορκύμεν☉ ἐν Δρυΐ, μέλλοντ☉ προσαγαγεῖν τὰς κριύς. Scylax in Thracia, κτ' ταῦτα ἐμπόρια ἐν τῇ ἠπείρῳ, Δρῦς, Ζώνη.

Νίσσαν.] Νῆσσαν habet Suidas in voce Νῆσσαν ὄνομα κύριον. Δυσαύλης ὄνομα συνῴκησε τῇ Βαβοῖ, καὶ ἔσχε παῖδας Πρωτόνοπι καὶ Νῆσσαν. In Δυσαύλης autem Νῆσαν habet.

Pag. 91. Δωριεύς, ὄνομα παγκρατιαςῦ.] Meursius in lect. Atticis.

Ἀποφυγέναι.] ἀποπεφ.

Pag. 92. Ἐν τῷ κτ' τ ῥητόρων νόμυ.] Scrib. ὑπὲρ ἢ κτ' τ ῥητόρων νόμυ. Sic enim Theon Sophista in progymnasm. καὶ παρὰ Λυσίᾳ, inquit, ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ ἢ κτ' τ ῥητόρων νόμυ. Lex enim erat Athenis, ut cum quis novam

vam

vam legem ferret, qua vetus abrogaretur, pro veteri lege quidam publice constitutus diceret.

Pag. 93. Ἐπὶ τοῦ καθίζεσθ.] Etymolog. ἀντὶ τοῦ συγκαθίσαι rectius. Idem ἑδώλια habet non ἑδωλίαι. addit ἑδωλιάσαι ἐστὶ τὸ οἱονεὶ συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντιθέντων, τὸ δ᾽ ἰκριῶσαι τὰς ἐκ μακρῶν ξύλων συντιθεμένας στέγας ὑπὸ στέγαις ἑτέραις. ἑκατέροις δὲ αὐτῶν ἐχρήσαντο οἱ ῥήτορες. Male hæc verba ad vocem ἑδωδὴ apponuntur, pejus etiam ἑδωδητιάσαι scribitur. Eadem habet Suidas.

Τῶν ἐν τῇ πόλει πάντων ἐθνῶν &c.] Verba sunt Demosth. contra Aristocr. Sic Juvenalis Sat. 1. *Natio Comœda.* Suidas in βαλαντιοτόμος (ex Eunapio, ἔπι βαλαντιοτόμος εἴη ἢ δοῦλος) χρημάτων τι μεγάλων ἐωνημένοι ἦγον τὸ μοιχοὶ, πορνοὶ, τοιχώρυχοι, βαλαντιοτόμοι, ἀνδραποδισταὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔθνη. In Harpocr. lege ex Suida, καὶ ἰδίως μέρος τι τῆς πόλεως. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους. εἴ τις ὑμᾶς ἔροιτο τί πονηρότατον νομίζετε &c. In fine δουλεύωσι. Meursius 3 Attic. Lect.

Ἔχει &c.] Adde locum ex Demosthene. οὐχὶ τὰς πόλεις καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἀφῄρηται, καὶ τετραδαρχίας &c. quæ adduxi infra ad τετραρχία.

Ἐν δὲ τῷ ἐννάτῳ Φιλιππικῶν φησίν.] Et pro Ctesiph. p. 158. πολλοὶ πολλὰ καὶ δεινὰ πεπόνθασιν οὐ μόνον κατ᾽ ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ πόλεις ὅλαι καὶ ἔθνη. Sic apud Marcianum eum, qui Epitomen Artemidori confecit, πόλεις & ἔθνη semper distinguuntur. ἔθνη sunt *populi*, nam Cor. Tacitus 60 *Galliæ populos* dicit. i. ἔθνη. Livius lib. 42 pag. 810. *omnes non gentes modo Græciæ, sed civitates etiam.*

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] pag. 131.

Pag. 94. Εἰσαγγελιῶν.] Demosth. περὶ παραπρ. καὶ ἄγε τι τῶν προσηκόντων ἐγίνετο, ἐν εἰσαγγελίᾳ πάλαι ἂν ἦν. νυνὶ δὲ διὰ τὴν ὑμετέραν πρᾳότητα καὶ συνήθειαν εὐθύνας δίδωσι. καὶ

ταύτας ὁπηνίκα βούλεται. Et post: ἴστε δήπου πάλιν, ὅτι εἰσήγγελλεν τ' ἀπείδης Φιλοκράτην, ὅτι παρελθὼν ἐγὼ δυσχεραίνειν ἔφην ἔν τι τῆς εἰσαγγελίας, εἰ μόνος Φιλοκράτης τοσούτων καὶ τοιούτων ἀδικημάτων αἴτιος γέγονεν, οἱ δ' ἐννέα τῶν πρέσβεων μηδενός. Hæ εἰσαγγελίαι fiebant ἐν κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ à quolibet Atheniensi. Pollux 398. Plura idem p. 388. Fiebant etiam εἰσαγγελίαι in senatu, teste Isocrate περὶ ἀντιδόσεως in fine, & in orat. de bigis initio. Demosth. pro corona 87. De secunda delationis specie in causis maletractationis Pollux 389. Demosthenes enim in orat. de Cherroneso p. 38. καὶ λέγουσιν οἱ νόμοι ταῦτα τοὺς ἀδικοῦντας εἰσαγγέλλειν.

Ἀναβολήν.] dilationem in judicio, quæ fit ex consensu litigantium, de qua vide in Pandectis. Usurpat Demosthenes κατ' Ὀλυμπιοδώρου. Sic ἀναβάλλειν usurpat Dem. κατ' Εὐέργου non sequuntur.

Περὶ τοῦ αὐτοῦ κλήρου.] Lego Ἁγνίου. Locus est pag. 78, ubi γραφὴν pro εἰσαγγελίᾳ κακώσεως τοῦ παιδὸς ὀρφανοῦ sumit sæpe & p. 79.

Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν.] Demosth. πρὸς Κάλλιππον. ὅτι ἐγὼ μάρτυρας ἔχων ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα, ἢ τὸ κεκομισμένον, supple τὰ χρήματα. In ea autem πρὸς Νικόστρατον de mancipiis Arethusii, καὶ ἐγγράφει τῷ δημοσίῳ ἀπόκληρον ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ἐπιβολὴν ἐξακοσίας καὶ ι δραχμὰς διὰ Λυκίδου τοῦ Μυλωθροῦ τιμησάμενος τὴν δίκην. Pro ἀπόκληρον lego ἀπρόσκλητον ex MS. August. Optime. Sequitur enim mox, ἀπρόσκλητον μοῦ δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος ὡς ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ κλητῆρας ἐπιγραψάμενος. Idem κατ' Διονυσοδώρου βλάβης initio. ὑμῖν δὲ τοῖς Ἀθήνησι δανείσασιν, οὐδέπω καὶ νῦν οὐδὲ τὰ χρήματα ἀποδίδωσιν, οὔτε τὸ ἐνέχυρον καθίστησιν εἰς τὸ ἐμφανές, nec pignus exhibet, τὴν ναῦν scilicet τὴν ὑποκειμένην ἡμῖν, ut mox ait, & supra dixerat, ὥστε δανεισάμενος παρ' ἡμῶν

ἡμῶν ἐπὶ τῇ νηῒ τρισχιλίας δραχμάς. Volfius vertit, *ad navem.* male. Verte *oppignerata nave ter mille drachmas à nobis mutuatus esset sub usuris.* Infra, ἔλεγον ὅτι βούλοιντο δανείσασθαι ἐπὶ τῇ νηΐ. Sic Isocrates in Trapezitico pag. 724, quod nec Volfius cepit. Artemidorus cap. 23 lib. 2. πολλὰ γὰρ πέρατα τὰ χρέα ἀπέτισε τοῖς δανεισταῖς τοῖς ἔχουσιν ὑποθήκην τῆς ναῦν. Philostratus pag. 599. Demosthenes adversus Phormionem pag. 591. τοῖς δανεισταῖς οὐ παρέχοντα τὰς ὑποθήκας.

Pag. 95. Τὸν ἄρχοντα.] Demosthenes in eadem contra Dionysodorum pro eodem dixit in fine ter & amplius, παρέχειν τὰ ὑποκείμενα ἐμφανῆ καὶ ἀνεπαφα, & παρέχειν ἐμφανῆ τὴν ναῦν. Sed & in eum, apud quem quid deposueris, hæc actio competit teste Isæo p. 54. quod not. ubi & Prætoris cognitionem fuisse ait: Sic & Isæus ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθοῦς. τριηραρχοῦντος γάρ μου ἐπὶ Κηφισοδώρου (infra δέτου) ἄρχοντος καὶ λόγου ἀπαγγελθέντος πρὸς τοὺς ἰδίους, ὡς ἐγὼ τετελευτηκὼς εἴην ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, οὔσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμαθεῖ τούτῳ, μεταπεμψάμενος τοὺς οἰκείους τε καὶ φίλους τοὺς ἐμοὺς Εὐμαθὴς ἐνεφάνισεν τὰ χρήματα, ἃ ἦν μοι παρ' αὐτῷ. Dionysius in Isæo. ὡς ἐν τῇ λύσει τῇ πρὸς Ἀρισογείτονα καὶ Ἀρχίππον εὑρίσκεται πεποιηκώς, ἐν ᾗ κλήρου τις ἀμφισβητῶν ἀδελφὸς ὢν τοῦ τελευτήσαντος προσκαλεῖται τὸν ἔχοντα τὰ ἀφανῆ χρήματα εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. (Lego ἐν τῇ λήξει vel potius κλήσει.) ὁ δὲ τοῦ κλήρου κρατῶν παραγράφεται τὴν κλῆσιν δεδόσθαι λέγων ἑαυτῷ τὰ χρήματα κατὰ διαθήκας. Tum videntur fuisse διαιτητῶν ἄρχοντες. Demosth. in Midiam, καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας καὶ τὸν Στράτωνα διαιτητῶν ἀπιόντα. Et postea in testimonio testium. ἐπιστάμεθα Μειδίαν, πείθοντα τότε Στράτωνα τὸν διαιτητὴν καὶ ὑμᾶς ὄντας ἐν ἐκείνοις τοῖς χρόνοις ἄρχοντας. &c. Possunt tamen esse ἐννέα ἄρχοντες.

Εἰσποδίζον.] Lego ἐνδοποδίζον. ἀντὶ τοῦ ὕφαινον τοὺς χιτῶ-

γείποδας ꝟ &c. Vide supra in γεῖσον. est autem γεῖσ☉ *suggrunda*. Chrysost. homil. XI ad pop. Antioch. p. 148 supercilia oculorum comparat γείσῳ.

Η'ρωνος.] forte Κίρωνος. in ea enim oratione p. 64, 65 initio legitur εἰσελθὼν δὲ εἴσω (pro εἰς ἕω) κομίζειν οἷος ἦν. id est, *postridie diluculo*, (sic enim lex jubebat) *efferre paratus eram.*

Εἰσφρήσειν.] Demosth. ἐν τῷ περὶ τ̃ ἐν χεῤῥον. καὶ τούτους εἰσφρήσεσθαι μᾶλλον, ἢ ἐκείνῳ παραδώσειν τ̃ πόλιν, cui contrarium ἐκφρηθέντων, i. ἐκβληθέντων. Suidas.

Ε'καλίςρουν.] Non legitur ea vox in vulgatis. Forte ubi legitur de ancillis ἐν τῷ πύργῳ γδ ἦσαν ὧπερ διαιτῶνται, leg. ἐκαλίςρουν.

Ε'κάτης νῆσος.] Ζῆμ☉ ἐν β' Δηλιάδ☉. Ε'ν τῇ τ̃ Ε'κάτης φησὶ νήσῳ τῇ ἱερᾷ θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους πλακοῦντας. ἐςι δὲ ἑφθὸν πύρινον σεῦς σὺν μέλιτι, καὶ τὰ καλούμενα κόκκωρα, ἰχὰς, καὶ κάρυα τρία. Athenæus lib. 14. Aliæ sunt αἱ ἑκατὸν νῆσοι in Asia, de quibus Herodotus lib. 1 p. 63 & Strabo & Diodorus Siculus lib. 13 p. 198.

Τάχ' ἂν εἴη Δείναρχ☉.] γρ. τάχ' ἂν εἴη Δείναρχε. Supple ὁ λόγ☉ κατ' Εὐέργε. Dinarchum peregrinis usum esse vocabulis docet Libanius in Argumento orationis περὶ τ̃ πρὸς Α'λέξανδρον συνθηκῶν.

Ψαμμητίχην.] ψαμίτην Suidas in ψαμίτη, at in Ε'κάτης, ψαμμίτην.

Pag. 96. Ο' ꝟ Α'μφίον☉.] Forte ὁ γοῦν Α'πολλώνι☉ &c. Infra in πυανέψια. Vel sane Λυσιμαχίδης ὁ ꝟ Α'μφίον☉. De quo in V. Μαιμακτ.

Μέγεθ☉.] ποδῶν ἑκατὸν ἐκ πάσης πλευρᾶς. Etym.

Ε'νδ[ε]ια.] Demosth. contra Zenothemin in fine. ὁ μὲν διὰ σοῦ τὴν γεγονυῖαν ἔνδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν οἴεται. Et contra Apaturium. ἵνα εἴ τις ἔνδεια γίγνοιτο, τὰ ἐλλείποντα ἐκ τ̃

ἐκ τ̃ παίδων εἴη Leg. ἔνδεια. Suidas ἔνδεια ἡ κεχρεωστημένη λοιπάς. ἔνδεια γὰρ ἐστὶ τὸ μέρος καταβαλεῖν, ὧν ὀφείλει τις. ἔνδεια δὲ τὸ μηδὲν ὅλως καταβαλεῖν Priscanus lib. 18. Υπερίδης ἐν τῷ κατὰ Πασικλέους. Thucydides lib. 1. ὅτι αἰτίαι ἄλλαι τε ἦσαν τ̃ ἀποστάσεων τοῖς Ἀθηναίοις καὶ μέγισται αἱ τ̃ φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι. Sic legitur apud Constantinum in Excerptis περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας. Philo in legat. ad Cajum p. 796. εἰ γὰρ ἀφορία παντελὴς ἐπέσχε τὴν Ἰουδαίαν, οὐκ ἦσαν αἱ πλησιόχωροι τοσαῦται ἱκαναὶ χορηγεῖν τὰ ἐπιτήδεια, καὶ τ̃ μιᾶς ἔκδειαν ἀναπληρῶσαι.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] pag. 89.

Ἐκδικάσασθαι.] Lysias p. 142.

Δικάσασθαι.] δικάζεσθαι Etymol.

Ἔκδοσις.] Dem. ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. ἐκεῖνος γὰρ τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θράκην Μεγακλείδη τῷ Ἐλευσινίῳ. Mox: βουλόμενος τ̃ ἔκδοσιν κομίσασθαι. Isocrates in Areopagit. p. 289 eodem sensu. ἀλλ᾽ ὁμοίως ἐθάῤῥουν περὶ τ̃ ἔξω διδομένων ὥσπερ περὶ τ̃ ἔνδον ἀποκειμένων. Sic ἔνδον usurpat Isæus pag. 79 & Lysias pag. 146 148.

Pag 97. Αἰσχίνης ἐν τῇ περὶ τ̃ παραπρεσβείας ἀπολογίᾳ.] καὶ ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου 12 & 17. ἐν πόλει ἐκκλήτῳ. Et περὶ παραπρ. 38. Quid autem sit πόλεις ἔκκλητος, notavi ad calcem Xenoph. p. 280. Etymolog. ἔκκλητος πόλις, ἣν ἂν ἐκκαλῆταί τις εἰς τὸ κρίνεσθαι δηλονότι τ̃ πρώτην οὐ στέργων κρίσιν, ὡς πρὸς ἔχθραν κρίνασαν ἢ πρὸς χάριν. ἐξῆν δὲ τοῖς μὲν ξένοις ἐκκαλεῖσθαι πόλιν ἄλλην. τοῖς δὲ πολίταις οὐκέτι. καὶ δικαστήριον ἔκκλητον λέγουσι. Hesychius ἔκκλητοι δίκαι· αἱ ἐπὶ ξένοις λεγόμεναι καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει.

Ἐκλογεῖς.] Suidas.

Ἐκλώζετε. Δημοσθένης κατὰ Μειδίου.] In ea oratione non legi illud verbum; forte in fine, ubi legitur ἐκρότειθ᾽ ὅτε προὐβαλόμην αὐτὸν ἐν τῷ δήμῳ, Harpocr. legerat ἐκλώζετε.

Eadem

Eadem habet Euſtath. in ὀδ. δ p. 1504, additque, καὶ ἔστιν ἕτερον συριγμοῦ ὁ κλωγμὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ περικλώζεσθαι καὶ περισυρίττεσθαι.

Δημοσθένης τι ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.] Et ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγρ. πρὸς τοῖς δ' ἐξεμαρτύρησεν Εὐφίλητος. Voſſius: *præter hos teſtati ſunt, ex aliis audiſſe ſe eadem Euphiletus* &c.

Ἐκ περιουσίας.] Julianus in Miſopogone. οἱ νόμοι φοβεροὶ διὰ τοὺς ἄρχοντας, ὥστε ὅστις ἄρχοντα ὕβρισεν, οὗτος ἐκ περιουσίας τοὺς νόμους κατεπάτησε.

Pag. 98. Ἐκπολεμῶσαι.] Eo ſenſu uſurpat Dionyſius lib. 2 p. 89. καὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πραγμάτων ἐκπεπολεμωμένων. id eſt, εἰς πόλεμον καθεστώτων. *bella moverent*. Et lib. 3 initio ἐκπολεμῶσαι τὰς πόλεις ἔγνω πρὸς ἀλλήλας.

Ἡ μένων.] ὠνωμένων.

Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους.] In fine. εἰθ' ὃν ὁρᾶτε ἐκ προσαγωγῆς ὄνθ' ὑμῖν φίλον, καὶ ὅπως ἂν ὑμᾶς δύνασθαι νομίσῃ, οὕτω πρὸς ὑμᾶς εὐνοίας ἔχοντα.

Ἐκφυλλοφορῆσαι.] Vid. Æſchines contra Timarchum p. 20. Etymol. εἴ ποτέ τις τῶν πολιτῶν ἀδικεῖν ἐδόκει καὶ ἀνάξιος εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν πεντακοσίων, ἐσκόπει περὶ αὐτοῦ ἡ βουλὴ, εἰ χρὴ αὐτὸν μηκέτι βουλεύειν, ἀλλ' ἐλασθῆναι τοῦ συνεδρίου. ἀντὶ δὲ &c. ὥσπερ ὀστράκῳ ἐπὶ τοῦ ὀστρακισμοῦ, καὶ ἐλέγετο ἀπὸ τούτου ἐκφυλλοφορῆσαι. μετὰ δὲ τὸ ἁλῶναι κακουργοῦντα Ξενότιμον τὸν ὑπηρέτην ἐν τοῖς κυάμοις, οὕτως ἡ τῶν φύλλων ἐπενοήθη. ἐξῆν μέν τοι ἐν τῷ δικαστηρίῳ καταδέχεσθαι τοὺς ἐκφυλλοφορηθέντας, ὥς φησι Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. Hujus Xenotimi meminit Iſocr. contra Callimach. 736.

Ἐλαιοῦς.] Δημοσθένης κατ' Ἀριστοκράτους. Livius lib. 31 pag. 573. Eſt & Epiri oppidum *Elæus* teſte Ptolemæo.

Pag. 99. Ἐλάτρεια.] Stephan. Ἐλάτεια. ἔστι καὶ Θεσπρωτίας,

πίας, ἣν καὶ Ἐλάτρειάν φασὶ διὰ τοῦ ρ. Strabo lib. 7 pag. 324.

Ἰσοκράτης Παναθηναϊκῷ.] pag. 472.

Ἐλεόθρεπτον.] Apium in paluſtribus provenit. Hinc Artemidor. lib. 5 cap. 8 *cum quidam*, ait, *Nemea viciſſe ſe & coronatum eſſe ſomniaſſet, liſque ei eſſet de agro, in quo palus erat ingens, cauſam obtinuit eo, quod apio Nemeonicæ coronentur.*

Pag. 100. Σωτήρ.] Διὸς σωτῆρος meminit Lyſias κατ' Εὐάνδρου δοκιμασίας pag. 165. De ara Jovis Eleutherii vide Plutarch. in Ariſtide. Erat autem in foro, teſte Xenoph. in Oeconom. p. 487. Strabo lib. 9 ædem Jovis Soteris cum porticibus in Piræeo fuiſſe ait.

Ἐδίδοτο ἆθλον.] Videri poteſt deeſſe hic quippiam. Nam quid præmii loco daretur, non dicit. Sed Ariſtides ἐν Ἐλευσινίῳ nos id docet. ἀγῶνα πρῶτον γενέσθαι γυμνικὸν ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὸ ἆθλον εἶναι τοῦ καρποῦ τοῦ φανέντος, πειρωμένων τῶν ἀνθρώπων, ὅσον εἰς ἰσχὺν ἐκ τῆς ἡμέρου τροφῆς ἐπίδοσιν. Idem in Panath. p. 6.

Λυσίας.] ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους p. 118.

Ἔλιξος.] Meminit ejus ut proditoris una cum cæteris Græciæ proditoribus Demoſthenes pro corona. Ex ejus majoribus fuiſſe videtur is Helixus Megarenſis, cujus meminit Xenophon 1 Ἑλλην. p. 256.

Pag. 101. Ἐμβεβλημένα ---- Δημοσθένης ἐν τῷ --- ἐμβολάδας.] Euſtathius ὀδ. α pag. 1405. ὅσα ἐκεῖ φυτὰ ἀκροδρύων γεναῖα ἐμβεβλημένα, καὶ τὰς ἀναδενδράδας ἐξέκοψε, καὶ φυτευτήρια ἐλαιῶν περιστοίχων κατέκλασεν οὕτω δεινῶς, ὡς οὐδ' ἂν οἱ πολέμιοι διαθεῖεν. Ubi male Volfius vertit: *& plantaria olearum obiens ita confregit.* περίστοιχοι ἐλαῖαι ſunt *in orbem digeſtæ oleæ.* Pollux pag. 62. πάντα τὰ ἐμφυτευόμενα ἥμερα τοῖς ἀγρίοις ἐμβλήματα λέγεται. Apud

H Athe-

Athenæum lib. 14 ἐπιμβολάδας legitur, *quæ inoculato surculo satæ.*

Ἔμβιος.] Etymol. ἔμβιον τὸ στέῤῥόν τι καὶ πρέμνον. ἔμβιοί τε αἱ ῥίζαι αἱ εἰς βάθος δἰϊκνούμεναι καὶ ἐμβεβηκυῖαι. Et paulo post. ἔμβιος καλεῖται ἡ σπηδὼν τοῦ ξύλου· ἡ δὲ σπηδὼν ἡ ποιότης ἐστὶν ἐν αὐτῷ, καὶ εἰ μὲν εὖ ἔχει, τοῦ ἐκφύσαι αἰτία γίνεται, εἰ δὲ κακῶς, τοῦ καταςαπῆναι.

Μὴ δι' ἀποθάνοι.] Theophrastus lib. 1 de causis cap. 2. καὶ ὅταν ἐμβιώσωσι, μεταφυτεύουσι, de virgis palmarum tenerrimis.

Ἔμμηνοι δίκαι, αἵτε ἐμπορικαί.] Demosthenes seu potius Hegesippus ἐν τῷ περὶ Ἁλονήσου. καὶ ἐμπορικαὶ δίκαι οὐκ ἦσαν ὥσπερ νῦν ἀκριβεῖς αἱ κατὰ μῆνα ποιοῦσαι μηδὲν δεῖσθαι συμβόλων τοὺς ποσοῦτον ἀλλήλων ἀπέχοντας. Vide Pollucem. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον. αἱ δὲ λήξεις τῶν δικῶν τοῖς ἐμπόροις ἔμμηνοι εἰσὶν ἀπὸ τοῦ βοηδρομιῶνος μέχρι τοῦ μουνυχιῶνος, ἵνα παραχρῆμα τῶν δικαίων τυχόντες ἀνάγωνται. Male *semestres* Volfius vertit. Esset enim ἔκμηνοι, quo utitur Polybius legat. 67. Suidas in ἔκμηνοι. Idem Suidas recte ἔμμηνα κατὰ μῆνα.

Pag. 102. Ἔμπουσα.] Scholiastes Comici emendandus est, qui ad Ranas p. 225 sic notat. ἔμπουσα φάντασμα δαιμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ἐπιπεμπόμενον καὶ φαινόμενον τοῖς δυστυχοῦσι (lege στοιχοῦσι, id est, viantibus) ὃ δοκεῖ πολλὰς μορφὰς ἀλλάσσειν. Et mox: δοκεῖ δὲ τῇ μεσημβρίαις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοιχομένοις ἐναγίζουσιν. ἔνιοι δὲ αὐτὴν τῇ Ἑκάτῃ. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν ταγηνισταῖς. Χθονίας Ἑκάτης &c. εἶτα ἐπιφέρει. τί καλεῖς τὴν ἔμπουσαν. Idem error apud Suidam in ἔμπουσα & Etymologum. Philostrat. lib. 2 cap. 2. ἐπορεύοντο γὰρ ἐν σελήνῃ λαμπρᾷ, φάσμα δὲ αὐτοῖς ἐμπούσης ἐνέπεσε ποτὲ γινομένη καὶ ποτὲ αὖ καὶ τὸ οὐδὲν εἶναι. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ξυνῆκε. Idem lib. 4 cap. 8 has Empusas ab aliis λαμίας & μορμολυκίας dici ait, & carnis humanæ appetentes

tes

tes esse. Artemidorus lib. 2. Ἑκάτην ἰδεῖν τριπρόσωπον ἑστῶσαν ἐπὶ βάσεως, ἀποδημίας σημαίνει. ἐνοδία γὰρ ἡ θεὸς καλεῖται. μονοπρόσωπον δὲ ἰδεῖν πονηρόν. κινουμένη δὲ ἡ θεὸς καὶ συναντῶσα, κατὰ σχῆμα καὶ τὰς ὄψεις καὶ τὰ ὑπ' αὐτῆς κρατούμενα, σημαίνει τὰ ἀποτελέσματα. Mox de iis plura dicere ait nefas esse profanis.

Δημοσθένης κατ' Ἀριστογείτονος.] In I initio: τί ποτ' ἐστι τὸ αἴτιον καὶ τὸ ποιοῦν τὴν βουλὴν συλλέγεσθαι; τὸν δῆμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβαίνειν; τὰ δικαστήρια πληροῦσθαι; τὰς ἕνας ἀρχὰς τὰς νέαις ἑκούσας ὑπεξιέναι; *decedere*. Hinc ergo ἕνη καὶ νέα dicta est dies.

Ἔνδειξις.] Scholium ad illa Josephi de Christo: καὶ αὐτὸν ἐνδείξει τῶν πρώτων. sic habet: ὅτι ἔνδειξίς ἐστι κατηγορίας ὄνομα κατὰ πλειόνων μὲν λαμβανομένη. μάλιστα δὲ κατὰ τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ καὶ πλιτεύεσθαι μελλόντων. In MS. Peiresciano.

Ἐνδεκάζοντας ---- Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίνου.] οὐ γὰρ ὀλιγάκις ἑωράκατ' αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ βήματος ἐχθροὺς εἶναι φάσκοντας ἀλλήλοις, ἰδίᾳ δὲ ταῦτα πράττοντας καὶ μετέχοντας τῶν λημμάτων· καί ποτε μὲν λοιδορουμένους καὶ παλύνοντας αὐτοὺς τὰ ἀπόρρητα, μικρὸν δὲ διαλείποντες, τοῖς αὐτοῖς τούτοις συνενδεκατίζοντας καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν κοινωνοῦντας.

Pag. 103 Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοθέου.] Lysias in orat. δημοσίων ἀδικημ. pag. 142. Locus vero Demosthenis allegatus sic habet: πότερα γὰρ ἂν οἴεσθε ῥᾷον εἶναι τῷ πατρὶ δημευθέντων τῶν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον, εἴπερ Ἀντιμάχῳ ἐδάνεισεν. Et mox: καὶ μὴν ἐνεπισκηψάμενός γε οὔτ' ἂν παρακαταβολῆς ἠπόρησεν, οὔτ' ἂν ἠπιστήθη ὑφ' ὑμῶν. πάντες γὰρ ἴστε τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα. Volfius: *Enimvero si postulasset, non defuisset, unde ex sponso ageret*. Male. Vide in παρακαταβολή. Rectius Suidas ἐνεπισκήψασθαι καὶ ἐγγύην καταβαλεῖν. καταδικασθέν-

των τινων δημεύεσθαι τὰς ἐσίας, εἰ λέγοιεν τινὲς, ὡς εἴησαν δανείσαντι τῶν δημευομένων, ἀπογράφεσθαι τέτες ἐκέλευον, πότε καὶ πόσον ἀργύριον ἐδάνεισαν. ὅπερ ἐλέγετο ἐνεπισκῆψ. εἰ μέντοι γε παρίςων ἐγγυητὰς τῦ μὴ ἂν διαψεύσασθαι περὶ τῦ δανείσματ@- οἱ δανείσαντες, τῦτο ἐγγύην καταβαλεῖν ἔλεγον. Eadem Etymol. nisi quod ἐνεπίσκημμα & ἐγγύης καταβολὴν habet, additque, ἐξῆν δὲ τῇ γυναικὶ πρῶτον τὸ ὀφειλομένην προῖκα ζητεῖν, καὶ τῷ δανειςῇ τὸ ὄφλημα ἀποδεικνύντες, ὃ ἔλεγον, ἀπελάμβανον τὰ ὀφειλόμενα. ἐκαλεῖτο ἦν τῦτο ἐνεπίσκημμα.

Ἐνεσκευασμένην ---- Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπεδίαν.] Non legitur id verbum in ea oratione, sed nimirum transpositio hic facta est, & ad sequentem vocem hæc sunt rejicienda.

Ἐντιμᾶτο.] Adde post hanc vocem. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Σπεδίαν. Quæ superiori voci perperam ascripta sunt. In ea enim sic legitur: πῶς ἦν ἐδεν ἔλαττον ἔχειν φησί τις, εἰ τέτῳ μὲν ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἀπετιμᾶτο (MS. Aug. ἐτιμᾶτο recte) τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλίων. Ἐμοὶ δὲ αἱ δέκα μναῖ χωρὶς προσαπεδίδοντο. Et mox in responsione. ὥςε εἰκότως ἐν τῷ μ μναῖς ἀπετιμᾶτο (optime in MS. Aug. ἐνετιμᾶτο, ut supra legendum est) ταῦτ' ἅπερ ἀπέπεμψε τῷ Λεωκράτει. In aliis MSS. legitur ἐναπετιμᾶτο pessime. Ἐντιμᾶσθαι ergo dicuntur species, ut vestis, aurea vasa seu ornamenta, quæ æstimantur, & pro dote traduntur viro, æstimata tanti ac tanti, puta duûm talentûm. Præter Harpocr. Pollux lib. 3 cap. 12 initio, ἐντιμήσασθαί ἐςιν ὅταν τις προῖκα διδὲς, τιμήσηταί τι ὁπόσε δεῖ. Nec aliud videtur esse ἐναπετίμησεν. Demosthenes πρὸς Νικόςρατον. τὸν δὲ Μάνην δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραιεῖ. ἐπειδὴ ἐχ οἷ@- τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις ἔτε τὸν τόκον, ἔτε τὸ ἀρχαῖον ἅπαν, ἐναπετίμησεν αὐτῷ. *Manem vero* famulum *mutua pecunia Archepolidi data, cum Archepolis nec sortem neque usuras reddere posset, in æstima-*

æstimationem accepit Arethusius, *a pris en payement*. Cum vero res æstimatæ in dotem dantur, maritus earum periculum præstare tenetur. Leg. x. de jure dotium, & toto titulo res dicuntur, quæ εἴδη Harpocratio vocat, id est *species*, & sic recte dicuntur. Nam JCti species semper auro & argento ac pecuniæ plerumque opponunt. Priscianus lib. 18. Demosth. ἐν τῷ πρὸς Σπουδίαν περὶ προικός.

Α'πλήματι.] ἐναπλήματι.

Α'πλήματος.] ἐναπλήματος.

Pag. 104. Δημητριάδα.] Scholiastes Aristoph. in Nubes: πώτην (τὴν τριακάδα) καὶ Δημητριάδα προσηγόρευσαν. Vulgo δημιτριάδας legitur.

Ε'νθρυπτά.] *Intrita*. Glossæ, ἐνθρύπτης *intritio*. Apud Corneliuum Celsum *Intrita ex vino, ex posca, ex aqua*, est panis intritus in vinum, &c. Phædrus. *Intrito cibo plenam lagenam posuit*. Glossæ *intritum* ἐμβρεχή. Hesychius ἔντριτον ἐμβρεκτον, explicat. Hæc Salmasius in Vopiscum in Aureliano p. 394, ubi arguit Hesychium, qui à Gallis ἐμβρεκτον dici ait. Sed Γαλάται in Hesychio sunt *Asiani Galatæ*. Embractum Bajanum Apicio lib. ix. Terentius. *tute intrivisti, tibimet exedendum est*: Donatus ad moretum seu alliatum moretarium refert, male, ut ait Salmasius. Imò recte. Apud Phædrum existimo esse *Intritum cibum* quem consummatum vocamus. Apud Hesychium ἔντριτον τὸ Διονύσου ἔμβρωμα. forte ἔντριπτον τὸ Διονύσου βρῶμα. Baccho enim id intritum ex vino offerebant; *une souppe trempée en vin*. Ε'μβρωμα vox usitata apud Eustathium. Julianus in orat. contra imperitos canes p. 360. σάρκας γὰρ εἰπὶν ὄδεν ἧττον, κἂν μυριάκις αὐτὰς ἑψήσῃ, κἂν ὑποτρίμμασι μυρίοις τις αὐτὰς καρυκεύσῃ. Idem in orat. ad Heraclium p. 420 ὑποτρίμματα pro *scitamentis* usurpat. Hesychius ζαρ-

 τὶς ζω-

τὸς ζωμὸς τριπτός. *Tucetum* Latini dicunt. Apulejus Milesia ult. *insuper fluctus libant intritum lacte confectum.* Athenæus lib. 7 ex Erasistrato in Opsartytico ait ὑπό-σφαγμα idem esse quod ὑπότριμμα, quod fit e carnibus coctis & sanguine & caseo & lacte & cumino & sale & silphio. Dalechampius ὑπότριμμα *intritum* vertit, ut & Cornarius apud Artemidorum cap. 74 lib. 1. Hipponax σηπίας ὑπόσφαγμα. *Sepiæ intritum* explicat Athenæus. Idem lib. 9 initio refert versus Antiphanis in Parasito, θρυμματὶς περιαγμένη. Nicander in Alexipharmacis:

Ἄλλο τι ἢ σπύθια.

Πολλάκι δὴ σφύρῃσιν ἅλις ἐναολλέα κόψας
Ὕδασιν ἐμβρέξαιο. Et mox:
Τῶν μὲν τ' ἀβρεχέος ἀψινθίου ἄλγος ἀρήξει
Εὔσυφον πῶμα κεῖνο νεοτρίπτῳ ὑπὸ γλήχωνι.

Scholiastes. κελεύει οὖν ἐν γλήχωνι βρέχειν ἀψίνθιον. τοῦτ' ἔστι μετὰ γλήχωνος τὸ τοῦ ἀψινθίου ζωμόν. Infra Nicander. ὄξει δ' ἐμπίσαιο, Schol. τουτέστι βρέξον. Item πολλῷ ἐγκνήθοιο ῥίζας. Schol. τουτέστι ἐντρίψας.

Ἱππίου περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου.] Pag. 66.

Pag. 105. Ἐν παραβύστῳ.] Sic Demosth. κατὰ Τιμοκράτους usurpat non longe ab initio, pro quo proxime infra dicit λάθρα.

Ἐνσημαινόμενος --- Ἰσοκράτης.] Utitur Demosthenes in 2 contra Aphobum. Isocratis locus est in Philipp. initio 172. Utitur & in orat. contra Cochetem in fine. Sic Appianus lib. 2 Civilium in fine de Antonia, ἀνεγίνωσκε τῷ μὲν προσώπῳ σοβαρῷ καὶ σκυθρωπῷ. τῇ φωνῇ δὲ ἐνσημαινόμενος ἕκαστα καὶ ἐφιστάμενος, οἷς μάλιστα αὐτὴν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐξεθείαζον. Utitur & Xenoph. lib. 8 κυρουπ. sub initium.

Ἐν φρεατίοι.] Photius in lexico habet: Ἐς φρεάτου.

Pag. 106. χρυσάσπιδας.] Pag. 67. ὅτι τὰς χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθη-

ἀνέθεμεν πρὸς τὸν καινὸν νεὼν πρὶν ἐξειργάσθαι. Harpocrationem legisse apparet πρὶν ἐξαράσασθαι, rectius. Solebant autem Athenienses aureos clypeos in Apollinis Delphici templo consecrare. Plutarch. in Demetrio, & Pausanias in Phocicis. ἐξαρᾶσθαι ergo est dedicare. τελειῶσαι dicit Athanasius in Apologia p. 682. ἐπειδὰν δὲ καὶ περὶ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας κατειρήκασιν, ὡς δὴ συνάξεως ἐκεῖ γινομένης, πρὶν αὐτὴν τελειωθῆναι. male Interpres *absolvere.* quanquam non male. Sic enim pag. 684 & 685.

Ἐξεγγύησις.] Demosth. περὶ παραπρ. de captivis Halensibus, ἔνιοι δὲ τῶν ἑαλωκότων, οἵπερ ἦσαν ἐξηγγυημένοι, ἀπιστοῦντες, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, μὴ δυνήσεσθαι μετὰ ταῦτα πεῖσαι τὸν Φίλιππον, ἑαυτοὺς ἔφασαν βούλεσθαι λύσασθαι καὶ μηδεμίαν τούτου Φιλίππῳ χάριν ἔχειν. Ita Andocides p. 8.

Ἀριστοκράτους.] γρ. Τιμοκράτους. Demosth. enim in ea oratione ἐξεγγύησιν usurpat. κατὰ τὸν τούτου νόμον μὴ εἶναι διεγγύησιν αὐτοῖς, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα. Et paulo post: ἡνίκα ταῦτα ποιεῖν τὴν ἐξεγγύησιν. *per vades liberationem proponere*, Volfius. Isæus alio sensu ἐξεγγύην dixit p. 46. Lysias p 158.

Pag. 107. Ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] in fine, οὐδενὸς πώποτε ἐξηπάτηθης κατήγορος, οὐδ' ἀγανακτῶν ὤφθης. quæ verba repetit in ea contra Timocratem Androtionis socium & συνθιασώτην, versus finem. Sic Dionysius Halic. lib. 2 p. 84. μετὰ τῶν ἐναντίων ἐξετάζεσθαι. *Inter inimicos censeri* vertit Gelenius recte, quem injuria Sylburgius reprehendit. Sic enim & lib. 9 p. 590. εἰ δὲ μετὰ πάντων τε ἐξηταζόμην. Et lib. 4 p. 239.

Σκίρωνος.] Lege Κίρωνος. Extat in ea oratione p. 66 in fine.

Ὀνομαζόμενα.] νομιζόμενα.

Ἐξορχησάμενος.] ὁ πατὴρ ὁ σὸς ᾤχετο αὐτόθεν (ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου) αὐτοῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Διονυσίων τῇ πομπῇ.

Ibi

Ibi Ulpianus: κακῶς τῇ πομπῇ καὶ τῇ πανηγύρει χρησάμενος. ἔθους γὰρ ὄντος ἀνίεσθαι ποτὲ διὰ τὴν ἑορτὴν καὶ πάλιν ἐμβάλλεσθαι, διὰ τὸν δρασμὸν συνέβαλε τοῖς Διονυσίοις. Plutarchus πρὸς Κολώτην. Livius lib. 5 p. 144, ubi de lectisternio, quod primum Romæ factum est. *Vinctis quoque dempta per eos dies vincula. Religioni deinde fuisse, quibus eam opem dii tulissent, vinciri.* Ἐξορχήσασθαι autem fere pro insultare & contemnere ac deridere: sic Athanasius in 2 contra Arianos sæpe. Arrianus lib. 3 cap. 21. οὐδ' ἐξαγγέλλεις τὰ μυστήρια καὶ ἐξορχῇ παρὰ καιρὸν, παρὰ τόπον.

Ἐξούλης.] Etymol. ἐξούλης, ὄνομα δίκης. οἱ δίκην νικήσαντες, ὥστε ἀπολαβεῖν χώραν ἢ οἰκίαν, ἔπειτα ἐμβατεύειν κωλυόμενοι ἢ ἐμβατεύσαντες ἐξελαυνόμενοι δίκην εἰσάγουσι πρὸς τοὺς ἐξελαύνοντας ἢ οὐκ ἐῶντας ἐμβατεύειν.

Pag. 108. Τῷ δημοσίῳ.] Andocides in oratione de mysteriis pag. 11.

Μόνος.] Μόνων.

Ἐξωμοσία --- Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ παραπρ.] ubi Æschinem, quem populus legatum creaverat, excusasse ab eo munere se dicit, cum morbum in causa esse fingeret. Vide Æschinem περὶ παραπρ. p. 41, ex quo loco discimus ejurare aliquod ministerium licuisse per alterum, id est, per interpositam personam. Quod confirmat Scholiastes Comici ad illud ἐν ἐκκλησίᾳ. ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν. Notæ. Ἐξωμοσία ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. ἐξωμοσία, ὅταν τις φάσκῃ ἢ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἢ ὑπὲρ ἑτέρου ἐγκαλούμενος μὴ δεῖν εἰσάγεσθαι δίκην, εἶτα καὶ τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ εἰσαγώγιμος ἡ δίκη. εἰ δοκεῖ κατὰ λόγον ἀξιοῦν, ἐδίδοτο αὐτῷ ἐξωμοσίᾳ χρῆσθαι, καὶ οὕτως διεγράφετο ἡ δίκη. καὶ ἐξωμόσατο ἀπηγόρευσε. καὶ ἐξωμόσασθαι τὸ μεθ' ὅρκου ἀπαρνήσασθαι πρᾶξίν τινα διὰ νόσον ἢ πρόφασιν ἑτέραν. Vide Pollucem.

Pag. 109. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου.] Et Demosth. contra Andro-

Androtionem, ὅτι δὲ πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἰδ' ὑμῖν ἐπαγγελία. Ubi & χιλίας δραχμὰς, ſiquis cauſa caderet, mulctam fuiſſe accuſatori propoſitam teſtis eſt.

Ἐπακτροκέλης.] Euſtath. in Ὀδ. ε pag. 1539.

Pag. 110. Ἐπαναφορά.] Hippodamus Pythagoræus in lib. de Rep. apud Stobæum ſerm. 141. τοῦ βουλευτικοῦ μέρεος τὸ μὲν ἐστὶ πρόεδρον· τὸ δὲ ἀρχοντικόν· τὸ δὲ κοινοβουλευτικόν· πρόεδρον μὲν τὸ προσυνεδρεῦον καὶ τὸ προβουλευόμενον περὶ τῶν πραγμάτων, καὶ ὕστερον ἐπαναφέρον ἐπὶ τὰν βουλάν. Utitur & Polybius pag. 808.

Ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ.] Πρὸς Ἄφοβον ψευδομαρτυριῶν. οἶδ' ἂν ὅτι πάντες ἂν ὁμολογήσαιτε τοὺς ψευδομαρτυροῦντας ἢ κέρδει δι' ἀπορίαν ἐπαιρομένους, ἢ καὶ δι' ἑταιρίαν ἢ καὶ δι' ἔχθραν τῶν ἀντιδίκων ἐθέλειν ἄν τι τοιοῦτον ποιῆσαι. Sic & Lyſias p. 154 ὑπὸ κέρδους ἐπαρθῆναι. Et Iſocrates in Paneg. p. 123, & Thucydides lib. 3 p. 195.

Προέκρινε.] Lege προσέκρινε, id eſt *addixit, adjudicavit*. Verba Demoſth. attuli in legibus Atticis. Προσδικάζειν dicit Dionyſius lib. XI pag. 729. At ἐπιδικάζεσθαι uſurpat Andocides p. 16. Idem error in Suida & Etym.

Προσαγορεύειν.] Pollux lib. 8 cap. 7. δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ ἐπὶ τῶν βιαίως ἀποθανόντων ἐπιφέρεται. καὶ αἱ προθέσεις δὲ διὰ τοῦτο ἐγίγνοντο, ὡς ὁρᾶτο ὁ νεκρὸς, μή τι βιαίως πέπονθε. Ibidem quid ſit προαγόρευσις declarat, unde apud Harpocrationem lego προαγορεύειν. ἄρχοντος δὲ, ait Pollux, ἱερῶν καὶ ἀγορᾶς οἱ ἐν κατηγορίᾳ φόνων ἄχρι κρίσεως, καὶ τοῦτο προαγόρευσιν ἐκάλουν. Vide Harpocr. in ἐφορία, Iſocratem in Panegyr. p. 143. Idem error apud Suidam & Etymol.

Παρακαταθέμενον.] Lege παρακαθήμενον.

Pag. 111. Ἀντὶ τοῦ ἐνεκάλεσε.] Pollux lib. 8 cap. 6. ἐπίσκηψις δὲ, ὅτε τῆς διαμαρτυρίας ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο. Demoſth.

contra Aphobum 3. οὐδ' ἤ τινι τούτων τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐπισκήψαι.

Τὸ ϖτάνιον.] Raro in eo ſignificatu legi hanc vocem ait Harpocration. Uſurpat tamen eo ſenſu Pollux lib. 8 cap. x initio. Φόνου δὲ ἐξῆν ἐπεξιέναι μέχρις ἀνεψιῶν, καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ προσεπερωτᾷν, τίς προσήκων ἐστὶ τῷ τεθνεῶτι, κἂν οἰκέτης ᾖ, ἐπισκήπτειν καὶ συγκεχώρηται. Antiphon hanc legem memorat ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου. εἴπερ γὰρ καὶ μαρτυρεῖν ἔξεστι δούλῳ κατὰ τοῦ ἐλευθέρου τὸν φόνον, καὶ τῷ δεσπότῃ, ἂν δοκῇ, ἐπεξελθεῖν ὑπὲρ τοῦ δούλου. Apud Antiph. vero nil frequentius occurrit hac voce ἐπισκήπτειν. Iſæus apud Pollucem lib. 8 cap. 6. Ἰσαῖος δὲ καὶ τὸ ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν εἰς ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι ἔφη. εἰς ἄρειον πάγον αὐτῷ ἐπέσκημμαι. Sic loquitur Plato lib. 9 de legibus p. 871, ubi peſſime vertit Interpres, & Lyſias ἐν τῇ πρὸς Σίμωνα ἀπολογίᾳ περὶ τραύματος ἐκ προνοίας p. 99. Etymol. poſt ἐνεπίλαρ habet ἡ προεφασίαρ. ἔστι δὲ ἐπισκηψάμενον ἐπιβαρήσαντα, καὶ ἐπισκήψασθαι τὸ ἐπιβαρῆσαι καὶ ἐπισημειώσασθαι. Cætera ut hic. Heliodorus lib. 2 Æthiop. ἀλλ' ὦ γλυκεῖα, προσφθέγξαι τὰ πλούσια καὶ εἰωθότα, ἐπίσκηψον εἴ τι καὶ κατὰ μικρὸν ἐμπνεῖς. id eſt *manda*, ut Latini dicunt. Suetonius in Veſpaſiano cap. 6. ibi Caſaubonus. Apollodorus lib. 2 pag. 85.

Ἐξορκίζω.] Sic Demoſth. κατ' Ἀφόβου δευτέρῳ. Æſchines κατὰ Κτησιφ. p. 72. *conjurer*.

Ἐπιβάτης.] Euſtathius Ὀδ. β 1447. Ἀττικοὶ δὲ τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι κωπηλάτας ἐπικώπους λέγοντες, ἐπιβάτας καλοῦσι τοὺς μαχητάς. Eadem habet Scholiaſtes Anonymus.

Εὖγε ἐξεκολύμβησεν ἐπιβάτης, ὡς ἐξοίσων ἐπίγυον.] Sic Lyſias pag. 106.

Ἐπιβλῆτας.] Euſtathius in Ἰλ. ω p. 1358. ἐπιβλὴς ἐστὶ ξύλον συνέχον ἐπικεκλεισμένας τὰς θύρας ἐν τῷ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον.

Pag.

Pag. 112. Τῇ Πανδώρᾳ.] Pandora fuit Erechthei filia, cujus meminit Suidas in παρθένοι, & in προτόνιον, ubi ait ἱματίδιον ὃ ἱέρεια ἀμφιέννυται. ἐπιτίθεται δὲ ἀπὸ τῆς ἱερείας τῷ σφαγίῳ. προτόνιον δὲ ἐκλήθη, ὅτι πρώτη Πανδώρα μετὰ τῶν ἀδελφῶν κατεσκεύασε τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἐκ τῶν ἐρίων ἐσθῆτα.

Ἐπιβολή.] Adde omnino Suidam in ἐπιβολή. Ubi post multa, quæ huc non pertinent, ait, ὅτι ἡ ὁριζομένη ζημία τοῖς ἀλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια, καὶ μὴ εἰς ἐμφανὲς καθιστᾶσιν, ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσιν, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν. Scholia Comici in Vespis p. 486. Ἐπιβολὴν δὲ ἐπιτίμιον, ζημίαν παρὰ τὸ ἐπιβάλλειν. ἄλλως, ἣν οἱ ἄρχοντες ζημίαν ὁρίζουσι τοῖς ἀλοῦσιν ἐξημαρτηκέναι περὶ ὀρφανοὺς ἐπιτρόποις ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν τὰ δημόσια μὴ καλῶς διοικησάντων, ἢ τοῖς κατέχουσι τὰ ἀλλότρια καὶ μὴ εἰς τὸ ἐμφανὲς καθιστᾶσι, ἐπιβολὴ καλεῖται, καὶ τὸ ῥῆμα ἐπιβάλλειν.

Ἐπιγνώμονας.] Demosthenes πρὸς Πανταίνετον. κἂν μὲν ᾖ ταῦτ᾽ ἀληθῆ, τὴν δίκην ἀτίμητον ὀφλεῖν αὐτῷ. ἐὰν δὲ ψευδῆ, τὸν βασανιστὴν Μνησικλέα ἐπιγνώμονα εἶναι τῆς τιμῆς τοῦ παιδός. *ut quæsitor Mnesicles æstimaret, quanti esset servus, de quo quæstio habita fuisset.* Sic & Plato de legibus 8 pag. 846, & lib. 9 pag. 867. Antiphon διαγνώμονας dicit pag. 110.

Ἐπίγυα.] ἐπίγεια mallem, ut ἀπόγεια. Subauditur utrobique σχοινία. Schol. Homeri Ἰλ. α παρὰ πρυμνήσια explicat παρὰ τὰ ἀπόγεια σχοινία.

Pag. 113. Ἐπίπεμπτον.] Xenophon περὶ πόρων, pag. 538 & pag. 539 ἐπίτριτον de usuris usurpat, quibus convenit τὸ ἐπί. At in Musica ἐπίτριτος dicitur numerus, qui alterum numerum continet totum, & præterea tertiam ejus partem, ut 4 ad 3. Nicomachus in theolog. Arith. cap. de enneade.

Ἐπὶ διετὲς ἡβῆσαι, Δημοσθένης.] Meminit Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφ. pag. 67. προελθὼν ὁ κῆρυξ ἀνεῖπε, Δελφῶν ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι καὶ δοῦλους καὶ ἐλευθέρους ἥκειν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἔχοντας ἅμας καὶ δικέλλας πρὸς τὸ θυτεῖον ἐκεῖ καλούμενον. Ridiculum esset capere hæc de pueris 16 annos natis. Ælius Dionysius ait Atticos accentu gravi afficere hujusmodi nomina διέτης, τριέτης, &c: prorsus ut εὐεργέτης teste Eustathio Ι'λ. β. Sic Hesiodus in 2 operum dixit. ἡ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώη, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο. id est, *mulier autem annos 4 post pubertatem transegerit: quinto demum nubat.* Pubertas autem in feminis anno XIV incipit, ut notat Proclus ibidem, & Pollux in lib. 1 p. 17, ubi lege προσαριθμουμένων τῶν δ'. Ab anno igitur 18 dicebantur Ephebi: usque ad illum ætatis annum παῖδες, ut testatur Dio Chrysf. pag. 272.

Pag. 114. Ἀλλ' οἱ Ἔφηβοι.] Reprehendit Didymum; idem enim est, ac si diceret, ἀλλ' ὦ Δίδυμε, quomodo Græci loquuntur scriptores, cum aliquos reprehendunt. Harpocrationis sententiam confirmat Pollux pag. 17. ἐπιδιετὴς δὲ ἡβάσκων ὁ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, *qui ante biennium excessit ex Ephebis.* Sic lego. At Censorinus cap. 14. de tertia autem ætate adulescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perveniatur, quod vocent annorum 14 παῖδα, μελλέφηβον autem 15, dein 16 ἔφηβον, tum 17 ἐξέφηβον. Hesychius ἔξηβον. Vide Ammonium in γέρων.

Ὃς κελεύει.] Supple ἀπὸ κοινοῦ, νόμος.

Ἄπαιδας.] γρ. παῖδας, ex Isæo in oratione περὶ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου pag. 73.

Pag. 115. Ἐπίκληρον ἐπικληρῖτιν.] Pollux p. 136.

Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Παντάνετον παραγραφῇ.] Imo in ea oratione Demosthenis id non legitur; sed in ea Æschinis contra Timarchum p. 18. Sed & in Demosth.

πρὸς

πρὸς Πανταίνετον id legitur in formula accusationis Pantæneti. καταστήσας Α'ντιγένην τ ἑαυτοῦ οἰκέτην εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἐμὸν τὸ ἐπὶ Θρασύλλου, κύριον τ ἐμῶν. Volfius, *in officina mea quæ est ad Thrasyllum*. Intelligit officinam metallicam: nam argenti fodinas ibi fuisse docet Æschines. Ibidem. Α'μφιτεοπῆσιν ἐργαστήρια δύο ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἓν μὲν ἐν αὐλῶνι, ἕτερον δὲ ἐπὶ Θρασύλλῳ. Sic Philostratus in Herode Attico. ἀνέθηκε δὲ Η'ρώδης Α'θηναίοις καὶ τὸ ἐπὶ Ρ'ηγίλλῃ θέατρον.

Ε'πιθέτους ἑορτάς, Ι'σοκράτης Α'ρεοπαγιτικῷ, τὰς μὴ πατρίους.] Hesychius ἐπίθετα τὰ πάτρια ἱερὰ παρ' Α'θηναίοις. Lege τὰ μὴ π. Festus in *peregrina sacra* docet, quæ ita dicantur à Romanis. Cicero 2 de legibus. *Novos vero deos & in his colendis nocturnas pervigilationes, sic Aristophanes facetissimus Poëta veteris comœdiæ vexat, ut apud eum Sabazius & alii quidam Dii peregrini judicati e civitate ejiciantur.* Locus Isocratis est pag. 288. Hesychius in θεοὶ & ἀγάλματα. Suidas in ὧ νυῦ.

Pag. 116. Ε'πὶ κόρρης.] Eustath. in Ι'λ. ν pag. 947. κατὰ κόρρης καὶ ἐπὶ κόρρης δὲ κατ' Αἴλιον Διονύσιον πληγὴ τυχὸν ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα ἢ κρόταφον. κόρρην δέ φησι καὶ κόρσην Α'ττικοὶ τ ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι· διὸ καὶ περιπλακισμὸς ἰσχυρός φασι τὸ ἐπὶ κόρρης καὶ μείζων τοῦ κονδύλου.

Pag. 117. Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τ παραπρεσβείας.] ἀνήρ, ὡς ἐγὼ τ πρεσβυτέρων ἀκούω, σπουδαῖος καὶ πολλὰ χρήσιμος τῇ πόλει καὶ τ ἐκ Πειραιῶς καταγαγόντων τ δῆμον, καὶ ἄλλως δημοτικός.

Χαλκοῦν.] κατὰ χαλκοῦς ἐστάθη, *aerea statua donatus est*. Sic Græci loqui amant. Demosth. περὶ τ συντάξεως. ἐκεῖνοι Θεμιστοκλέα τ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν στρατηγήσαντα καὶ Μιλτιάδην τ ἡγούμενον ἐν Μαραθῶνι καὶ πολλοὺς ἄλλους, μὰ Δί' οὐ χαλκοῦς ἵστασαν οὐδ' ὑπερηγάπων. Latinus poëta, *Aureus*

Aureus esto, dixit. Eadem porro verba leguntur etiam in oratione contra Aristocr. sub finem. Suidas ταλάντων χ' habet.

Αἰσχίνης κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag. 60. Sic etiam Demosthenes est locutus contra Theocrinem. καὶ τὴν μὲν ἀρχὴν, ἣν ἐκεῖνος ἄρχων ἐπλήρωσεν, ἱεροποιὸς ὢν, παρὰ τοὺς νόμους ἦρχεν οὔτος οὔτε λαβὼν οὔτ' ἐπιλαχών. Xenophon 342.

Pag. 118. Ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων.] Alii erant ἐπιμεληταὶ in Panathenaicis ac Dionysiis unus in unaquaque tribu, de quibus Demosth. in Philipp. 1, & initio Midianæ. καὶ κατηγοροῦντος τοῦ μὲν ἄρχοντος τῶν ἐπιμελητῶν τῆς φυλῆς &c. Et post: ἠνώχλησεν Midias ἢ προβαλλόμενος (Volfius, *lacessens*, male. Verte, *sese ipse ingerens & offerens*) καὶ κελεύων ἑαυτὸν εἰς τὰ Διονύσια χειροτονεῖν ἐπιμελητὴν (Regem autem curare mysteria docet Lysias κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας p. 102.) De his ἐπιμεληταῖς loquitur Antiphon in orat. ὑπὲρ τοῦ χορευτοῦ p. 128, ubi cum συλλέγειν τὴν φυλὴν dicit, intelligo τὸν χορὸν, ut supra dixit idem Antipho. Hi curatores ludorum dici possunt. Ludos enim duntaxat curabant, nil præterea. Unde apparet error Sigonii lib. 4 de rep. Ath. cap. 2, qui omnem curam tribuum eos habuisse scribit. Suidas. ἐπιμεληταὶ ἐχειροτονοῦντο τῶν χορῶν, ὡς μὴ ἀτακτεῖν τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις. Pollux p. 396 de Archonte.

Ἐπιμελητὴς Ἐμπορίου.] Demosthenes κατὰ Θεοκρίνου initio: ταύτην μὲν τὴν φάσιν ἔδωκε μὲν οὗτοσὶ προσκαλεσάμενος τὸν Μίκωνα, ἔλαβε δὲ ὁ γραμματεὺς ὁ τοῦ τῶν ἐμπορίου ἐπιμελητῶν Εὐθύφημος. ἐξέκειτο δὲ πλείω χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις. Συνέδριον intellige τῶν ἀρχόντων ex sequentibus. Et post: καλεῖ δὲ καὶ τοὺς τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελητὰς καὶ αὐτὸν τὸν Μίκωνα, οὗ ἔφηνε τὸ πλοῖον, *cujus ratem indicavit*. Dinarchus contra Ἀριστογ. pag. 95. ὅτ' ἐμπορίου ἐπιμελητὴς λαχὼν ἀπεδοκιμάσθη, ὑπὸ τῶν τότε δικαζόντων, ἀρχὴν τὴν αὐτὴν

αὐτὴν ἀρχήν. Inter ὑποδειπνγράφους δημοσίους τ Δεινάρχου λόγους ab Halic. Dionyſio recenſetur iſte, εἰ μία ἐμπορίου ἐπὶ μελέτη περὶ τ καταγορηθέντων ἀπολογία. Lege εἰ μία ἐμπορίου ἐπιμελητῇ. Adde Inſcriptionem 6 Marmorum Arundell.

Ἐπιμηνία.] De ἐπιμηνίοις Heſychius: ἐπίμηνοι οἱ ἱεροποιοί. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ θυσία τις ἐπιμηνία ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη. Athenæus lib. 6 δειπν. Ἐν Κυνοσάργει μὲν οὖν ἐν τῷ Ἡρακλείῳ στήλη τίς ἐστιν, ἐν ᾗ ψήφισμα μὲν Ἀλκιβιάδου. γραμματεὺς δὲ Στέφανος Θουκυδίδου. λέγεται δ' ἐν αὐτῷ περὶ τ προσηγορίας τ παρασίτων οὕτως. τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τ παρασίτων. οἱ δὲ παράσιτοι ἔστων ἐκ τ νόθων καὶ τ τούτων παίδων κατὰ τὰ πάτρια. ὃς δ' ἂν μὴ θέλῃ παρασιτεῖν, εἰσαγέτω καὶ περὶ τούτων εἰς τὸ δικαστήριον. De Paraſitorum Herculis collegio plura ibi Athenæus ex Philochoro in Tetrapoli. Diodorus Sinopenſis in Epiclero. τὸν Ἡρακλέα τιμῶσα λαμπρῶς ἡ πόλις, ἐν ἅπασι τοῖς δήμοις θυσίας ποιουμένη εἰς τὰς θυσίας ταύτας παρασίτους τῷ θεῷ οὐ πώποτ' ἀπεκλήρωσεν, οὐδὲ παρέλαβεν εἰς ταῦτα τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ κατέλεγεν ἐκ τ πολιτῶν δώδεκ' ἄνδρας ἐπιμελῶς ἐκλεξαμένη τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας, ἔχοντας οὐσίας, καλῶς βεβιωκότας.

Pag. 119. Δημοφῶν.] Scholiaſtes vetus in Panathenaicum Ariſtidis: διιπετὲς παλλάδιον λέγει τὸ ἀπὸ Τροίας. ὁ γὰρ Δημοφῶν (male Δημόφιλος vulgo) παρὰ Διομήδους ἁρπάσας εἰς τ πόλιν ἤγαγεν, ὡς Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Σωκράτους πρὸς Πολυκράτην λόγῳ.

Παρὰ τὸ ἀμφοτέρων.] Διὰ τὸ παρ' ἀμφοῖ. ex Euſtathio Ὀδ. α p. 1419, & Suida ex Pauſania.

Τοὐπίπεμπτον.] Supple τῶν ψήφων. Etymologus τοὐπίπεμπτον. οἱ γὰρ μὴ καταλαβόντες τὸ πέμπτον μέρος τ ψήφων ἄτιμοι ἦσαν. οὕτως Ἀριστοφάνης.

Pag. 120. Ἤτοι πιστῶν.] ἤ τι πιστῶν.

Λαισποδίας.] γρ. λαισποδίου. Ita Thucydides. Ariſtophanes

phanes in Avibus, Λαισποδίας εἶ τὴν φύσιν. (Lege λαισποδιάζει τὴν φύσιν. Sic enim Suidas λαισποδιάζει τὴν φ. velandarum varicum gratia, Quintilianus lib. XI pag. 690.) Schol. ὅτι τὴν κνήμην εἶχε σαπρὰν Λαισποδίας, καὶ μέχρι τῶν κάτω περιεβάλλετο, καὶ οἱ βάρβαροι δὲ τὰ σκέλη περιβέβληνται. Λαισποδίας δὲ καὶ Δαμασίας ὡς κακόκνημοι διαβάλλονται. μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Εὔπολις ἐν δήμοις. παρὰ δὲ τὰ δένδρα Λαισποδίας καὶ Δαμασίας (hinc corrige locum Eunapii in Libanio, quem in Excerptis notavi) αὐταῖσι ταῖς κνήμαισιν ἀκολουθοῦσί μοι. τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδίαν καὶ στρατηγῆσαί φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ ή. μέμνηται δὲ αὐτοῦ Φρύνιχος ἐν κωμασταῖς ὡς πολεμικοῦ γεγονότος. Φιλύριος (f. Φιλύλλιος) δὲ ἐν ταῖς πλυντρίαις ὡς Φιλοδίκου. ἔχει δὲ καὶ περὶ τὰς κνήμας τινὰς αἰτίας, ὥς φησι Στράτων (lege Στράττις) ἐν κινησίᾳ. διὸ καὶ κατὰ σκελῶν ἐφόρει τὸ ἱμάτιον, ὡς Θεόπομπος ἐν παισί. Δημήτριος δὲ καὶ πάντες τὸν Ἰξίονα λέγουσιν ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσιν ὡς γλῶσσαν ἐξηγεῖσθαι (lego ἐξηγεῖται, & supra, ὃν πάντες Ἰξίονα λ. Fuit enim hic Demetrius cognominatus Ixion teste Laërtio in Demetrio) ὅτι Λαισποδίας ἐστὶν ὁ ἀκρατὴς περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὥστε καὶ κλίνην ἀποδεῖν. Sic derivabat hoc nomen Demetrius. Vide Hesychium in Λαισποδίας. Dixerat prius Aristoph. οὗτος τί δρᾷς; ἐπ' ἀριστερὰ οὕτως ἀμπέχῃ. οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον εἰς τὰ ἐπιδέξιά. Loquitur Neptunus Triballo Deo.

Pag. 121. Ἐπιστάτης.] Suidas ἐπιστάτης· τῶν πρυτάνεων εἷς ὁ λαχὼν ἐπιστάτης ἐλέγετο. δὶς δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστατῆσαι οὐκ ἔξεστιν. φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεῖς, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα, ἔτι μὴν (τὰ γράμματα addit Telephus) καὶ τὴν δημοσίαν σφραγῖδα. ἐπειδὰν δὲ οἱ πρυτάνεις συναγάγωσι τὴν βουλήν, ἢ τὸν δῆμον, ὁ ἐπιστάτης κληροῖ προέδρους ἐννέα (τῆς πόλεως Telephus addit) ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἕνα, πλὴν τῆς πρυτανευούσης καὶ πάλιν ἐκ τῶν ἐννέα τούτων ἐπιστάτην ἕνα κληροῖ καὶ τὸ πρᾶγμα παραδίδωσι. αὐτὸς δὲ εἰσάγει τὴν δίκην, καὶ ἐπιμελεῖται κατὰ νόμον πάντα.

πάντα γνῶναι, καὶ μηδὲν παραλειφθῆναι πρὸς τὸ διδαχθῆναι τοὺς δικαστάς. Quæ omnia sunt ex lexico Telephi Pergameni transscripta teste Eustathio in lib. ρ Odysseæ, p. 1827. Γίνεται γάρ φησιν ἐπιστάτης Ἀθήνησιν ἐκ τῶν πρυτανέων εἷς, ὃς ἐπιστατεῖ νύκτα καὶ ἡμέραν μίαν· καὶ πλείω χρόνον οὐκ ἔξεστιν οὐδὲ δὶς τὸν αὐτὸν γενέσθαι.

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] Pag. 145. Sed & p. 128.

Ἐπιπλέοιεν &c.] Quæ ante sacrificium offerebantur, dicebantur τὰ προτέλεια, ut docent Grammatici. Athenæus lib. 9 ex Agathocle Cyziceno ait suem à Cretensibus sacram haberi, quod Jovi adhuc infanti mammam præbuisse credatur. Πραίσιοι δὲ καὶ ἱερὰ ῥέζουσιν ὑΐ, καὶ αὕτη προτελὴς αὐτοῖς ἡ θυσία νενόμισται. Latinis *præcidaneæ hostiæ* dicuntur. Ἐπιπλεώματα ergo sunt succidaneæ hostiæ. Vide Gellium lib. 4 cap. 6. In excerptis θεολογουμένων τῆς ἀριθμητικῆς, in capite de ternario. τρεῖς δὲ καὶ σπένδουσι καὶ τρεῖς ἐπιθύουσιν οἱ πληρωθῆναι τὰς ἑαυτῶν εὐχὰς αἰτιῶντες.

Χωρίων.] Χωρίον.

Pag. 122. Ἐπιτροπὴ --- Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀφόβου πρώτῳ.] Et Dem. ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμίωνος. ἐπιτρέψας δὲ τῷ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς πατρὶ καὶ τῷ συγκηδεστῇ τῷ ἑαυτοῦ &c. Et statim, λαβὲ μοι τὴν γνῶσιν (τῶν διαιτητῶν scilicet) τῶν γενομένων ἐν ἀκροπόλει. Supra εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐλθὼν dixerat. Nam mos erat arbitros in templis Deorum fere arbitria pronunciare, ut notavi in oratione adversus Neæram. Prima verba non sunt Harpocrationis, sed ex Suida huc translata. Apud Suidam προχειριζόμενος legitur. & hoc inter Polybiana fragmenta retulit Casaubonus. Ἐπιτροπὴ est *deditio*. Polyb. 697 & alibi. Spectat ad historiam, quæ apud Livium p. 780.

Pag. 123. Ἐπιχάρης.] Alius est Epichares Atheniensis, cujus meminit idem contra Theocrinem in fine.

Alius item Athenienſis improbus civis, quem perſtringit Andocides περὶ μυστηρ. p. 13.

Ἐπιχειροτονία.] Iſæus pag. 54. In decreto Timocratis apud Demoſth. contra Timocr. εἶναι αὐτῷ ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, οὓς ἂν ὁ δῆμος χειροτονήσῃ, ἢ μὴν ἐκτίσειν τὸ ἀργύριον, ὃ ὦφλε. τοὺς δὲ προέδρους ἐπιχειροτονεῖν ἐπάναγκες, ὅταν τις καθιστάναι βούληται. Supple ἐγγυητάς. Et infra: ὁ δὲ (Τιμοκράτης) ἔγραψε τοῖς προέδροις ἐπάναγκες, ἐάν τις καθιστῇ, προσάγειν. (δέχεσθαι infra ait.) cui pag. 473 ἀποχειροτονεῖν opponit de populo loquens. Populus ergo ἐχειροτόνει aut ἀπεχειρ. τοὺς ἐγγυητάς. i. e. *probabat* aut *improbabat*. Timocrates vero legem tulerat, ut omnino admitterentur.

Ἐπιψηφίζων.] Nicias apud Thucyd. lib. 6. καὶ ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιψήφιζε. Ibi Schol. δευτέρας ψήφους τίθει. Male; hoc enim eſt ἀναψηφίζειν, quo utitur ibidem Nicias. εἰ ὀρρωδεῖς τὸ ἀναψηφίσαι. Ἐπιψηφίζειν eodem ſenſu Herodotus lib. 8 p. 482. Æſchines p. 38 & 40 & κατὰ Κτησιφῶντος initio, ubi προέδρων hoc munus fuiſſe innuit, & p. 62, & Dem. contra Androt. initio, οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ τοῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν, ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή. Διαχειροτονίαν *ſententiæ dicendæ jus dediſſe*, vertit Volfius. Vide quæ not. ad Xenoph. & Dem. contra Timocratem verſus finem. ἢ πρόεδρος τοῦτ' ἐπεψήφισεν ἢ πρυτανίς. Suidas in ψηφίσματα citat ex veteri autore, ξυνήρεσε δὲ τὰ τοιάδε, εἰ ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς τῷ δόγματι ἐπιψηφίσοιτο. ἀντὶ τοῦ ἀρέσθη. Hippodamus de Rep. apud Stobæum 141. ἀρχοντικὸν δὲ τὸ ἤτοι ἄρχον ἢ γεγυμνασμένον ἀρχόν. κοινοβουλευτικὸν δὲ τὸ ἄλλο, πλᾶθος τὸ παραδεχόμενον τὸ προσσυνεδρευόμενον καὶ ἐπιψαφιζόμενον καὶ ἐπικυροῦν τὰ ἐπὶ κρίσει. Dionyſius Hal. lib. 4 p. 242. In decreto Deliorum, quod legitur inter marmora Arun-

Arundelliana, ἐπεψήφισε. Male interpres, *sententias collegit*. Porro ἐπιψηφίζειν & ἐπιχειροτονεῖν, διαψήφισις & διαχειροτονία, hoc tantum distant, quo distat χειροτονία & ψῆφος; hæc manuum extensione fiebat, illa calculis. Hinc Teles de exilio apud Stobæum cap. 158. παρὰ δοκιμασθεὶς ὑπὸ τῶν τοιούτων (ἀνδρῶν) καὶ χειροτονίᾳ ἢ ψήφῳ, οὐκ ὄνειδος; οὐ σύν γε, ἀλλὰ τῶν τούτους χειροτονούντων καὶ ψηφοφορούντων. ἐπιπλεῖν dicit Dionysius Halic. lib. 2 p. 87 & ψῆφον ἐπιφέρειν. Ultimus enim sententiam dicebat Rex proedrus, quo facto ὅτι ἂν ἐδόξε τοῖς πλείοσι τοῦτο ἐνίκα, ut ibidem ait Dionysius. Androcides p. 131. Laërtius in Zenone pag. 441.

Pag. 124. Οἱ ἐπεράσιοντο.] Æschines κατὰ Τιμάρχου p. 26. Pollux p. 388.

Ὅτι καθ' ἑκάστην.] Ita Pollux p. 431. Suidas ἐπωβελία. πολλῶν εἰς χρήματα συκοφαντούντων τοὺς ἐπιεικεῖς καὶ ἀπράγμονας τῶν πολιτῶν καὶ μάλιστα τοὺς πράττειν διαβαλλομένων τῶν περὶ τὸ ἐμπόριον συμβαλλόντων ἐπὶ ναυτικοῖς τόκοις, Ἀθηναῖοι ζημίαν ἔταξαν κατὰ τῶν ἐγκαλούντων ὀβολὸν ἐκτίνειν, εἰ μὴ καθ' ὧν ἐνεκάλουν, τούτους ἕλοιεν. ταύτην τὴν ζημίαν ἐπωβελίαν ὠνόμασαν. Eadem Etymol. qui addit, ἄλλως ἐπωβελία ἐστὶ ἐπιτίμιον τοῖς διώκουσί τινα χρηματικὴν δίκην. ἐλάμβανε γὰρ τὴν ἐπωβελίαν ὁ φεύγων παρὰ τοῦ διώκοντος, εἰ τὴν δίκην ἀπέφυγε, λέγεται γὰρ καὶ ὁ τόκος παρὰ τῷ Πλάτωνι νόμων ιά.

Προσαγορεύονται.] Προαγορεύονται. Aliter Plato in Republ. lib. 6 in fine.

Pag. 125. Δημοσθένης ἐν τῇ τοῦ Λυκούργου παίδων ἐπιστολῇ.] Scribe. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ aut ὑπὲρ τῶν τοῦ Λυκ. Extat hæc inter Demosthenis epistolas tertia, in qua legitur, ἵνα οἷός τι ὦ, τά τι ὀφειλόμενα εἰσπράξας καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας τὰ πρὸς ὑμᾶς διοικεῖν. Notat ergo Harpocr. hanc insolitam τοῦ ἐρανίζειν significationem in Demosth. nam ἐρανίζειν proprie est ἔρανον εἰσφέρειν. Antiphon in τετραλ.

τραλ. 1 orat. 2 p. 105. Laërtius in Arcesilao pag. 279 aliique. ἐρανίζεσθαι autem *accipere* vetus autor apud Suidam in Γάϊος.

Ἐρανιστής.] Unde κοινὸν ἐρανιστῶν Polluci lib. 8 cap. 13. Qui autem non solvebat eranum, is ἐκλιπεῖν τὴν φορὰν dicebatur. Pollux ibid. Libanius declam. 38. οὐκ ἠυπόρησεν ἐρανιστῶν. Aristides in Panathen. pag. 6. b. de Herculis liberis, καὶ τὴν προστασίαν, ἣν ἁπάντων ἀνθρώπων Ἡρακλῆς ἔσχε, ταύτην αὐτὴ τοῖς ἐκείνου παισὶν ὥσπερ τινὰ ἐράνου φορὰν διεσώσατο. Vide Salmasium. in lib. de usuris cap. 3 pag. 43.

Πρὸς Ἀρισοκράτην.] Pollux p. 430.

Ἔργα νέων.] Euripides in Menalippe apud Stob. 267. παλαιὸς αἶνος. ἔργα μὲν νεωτέρων, βουλαὶ δ' ἔχουσι τῶν γεραιτέρων κράτος. Strabo lib. 14 & Etymologus in Πυγέλα autor est Boëthium & ejus συσρατιώτας Tarso ejectos ab Alexandro καταπληχογράψαι, ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, πορδαὶ δὲ γερόντων. At ille adscribi jussit renidens, βρονταὶ δὲ γερόντων.

Ἐργίσκη.] *Ergessum* vocat Livius lib. 31 pag. 577 Καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἁλοννήσου. Σέῤῥιον τεῖχος καὶ Ἐργίσκη καὶ ἱερὸν ὄρος ἑάλω, pacis tempore à Philippo. Demosth. περὶ παραπρ. ἐν δὲ τούτῳ Δορίσκον, Θρᾴκην, τὰ ἐπὶ τειχῶν, ἱερὸν ὄρος, πάντα τὰ πράγματα ἐν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ᾕρει καὶ διῴκει ὁ Φίλιππος. Ubi nota hoc ἱερὸν ὄρος esse in Thracia, à quo distingue alterum, quod ad Euxinum pontum porrigitur, ut monet Schol. Apollonii p. 114.

Ἐργοκλῆς.] Demosth. περὶ παραπρ. ubi multos ab Atheniensibus capite damnatos ait esse, qui longe minus quam Æschines Reip. detrimenti attulerant: alios ὅτι χρήματα πάμπολλα ὠφλήκασιν, id est, *pecunia plurima esse multatos*, ut Ergophilum, Timomachum, Cephisodotum,

dotum, & τὸ παλαιόν ποτε Ergoclem, Dionysium, aliosque multos, qui longe levius quam Æschines offenderant. De Cephisodoto vide Harpocrat. Is videtur esse Ergocles, contra quem Lysias orationem scripsit, quemque ob peculatum ab Atheniensibus damnatum esse dicit in oratione contra Philocratem.

Pag. 126. Ἐργόφιλος.] Demosth. contra Aristocr. ejus meminit, itemque Aristoteles in Rhetoricis.

Ἑρκεῖος Ζεύς.] Philochorus lib. 9 apud Dionys. Halic. in Dinarcho: κύων εἰς τὸ τῆς Πολιάδος νεὼν εἰσελθοῦσα καὶ δῦσα εἰς τὸ Πανδρόσιον ἐπὶ τὸν βωμὸν ἀναβᾶσα τοῦ Ἑρκίου Διὸς τὸν ὑπὸ τῇ ἐλαίᾳ κατέκειτο. πάτριον δέ ἐστι τοῖς Ἀθηναίοις κύνα μὴ ἀναβαίνειν εἰς ἀκρόπολιν, quod refert etiam Plutarchus in quæst. Rom. Plato Euthyd. p. 302. Ζεὺς δ᾽ ἡμῖν πατρῷος οὐ καλεῖται. ἑρκεῖος δὲ καὶ φράτριος καὶ Ἀθηνᾶ φρατρία. Leg. αὐλῇ ex Suida & Etymol.

Ἐν τῇ βουλῇ --- τῆς πολιτείας.] Hinc Euxitheus apud Demosthenem contra Eubulidem probat se esse civem. εἶτα Ἀπόλλωνος πατρῴου καὶ Διὸς Ἑρκίου γεννηταί, εἶτα οἷς ἠρία ταῦτα, εἶτα οἱ δημόται testimonium mihi perhibent. Aristoph. ἐν Δαναΐσι. μαρτύρομαι δὲ Ζηνὸς Ἑρκείου χύτρας, μεθ᾽ ὧν ὁ βωμὸς οὗτος ἱδρύθη ποτέ. Festus. *Herceus Jupiter intra conseptum domus cujusque colebatur, quem etiam deum penetralem appellabant.* Melius ergo in Harpocr. legetur ἐν τῇ αὐλῇ. Vide Pausaniam p. 51. Cicero 2 de nat. deor. *Dii penates sive à penu ducto nomine sive ab eo quod penitus insident, ex quo etiam penetrales à poëtis vocantur.* Athenæus lib. 5.

Τὴν ἐν Ἀθήνῃσι νομοθεσίαν.] Τῆς ἐν Ἀθήνῃσι νομοθεσίας.

Ἑρμάς.] Ἑρμά.

Παρὰ Ἀνακρέοντι.] Locus Anacreontis legitur apud Hesychium, ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. Eustath. in Γ'λ.

in Γ'λ. ξ. Διονύσιος δ' ἢ λέγει καὶ ὅτι ἕρμα λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρα.

Ἑρμαῖ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] P. 75. τρεῖς λιθίνους Ἑρμᾶς στῆσαι ἐν τῇ στοᾷ τῇ τῶν Ἑρμῶν.

Ποικίλης.] Erat hæc porticus ἐν τῇ ἀγορᾷ, ut innuit Æſchines p. 76. Unde ἑρμῆς ἀγοραῖος dicitur, qui erat ad Pœcilen teſte Luciano in Jove Tragœdo, Heſychio in ἀγοραῖος, Plutarcho in Demoſthene, Καλλιςράτου τοῦ Ἑμπέδου Ἀφιδναίου ῥήτορος δοκίμου καὶ ἀναθέντος τὸν βωμὸν τῷ Ἑρμῇ τῷ ἀγοραίῳ. Erat autem ex ære opus affabre factum, cujus formam ſtatuarii omnes fabrique ærarii quotidie cera ac pice exprimebant, ut docet Lucianus eo loco.

Pag. 127. Ἀντ' εὐεργεσίης &c.] Hujus proverbii meminit Diogenianus, & contra ingratos uſurpari ait. Φασὶ δ' αὐτὴν ὑπὸ Μέσωνος τοῦ Μεγαρέως πεποιῆσθαι. Meminit ejus adagii Libanius in orat. funebri in Juliam p. 285.

Ταῖς φυλαῖς.] Mendum eſt. Vide infra in Πρὸς τῇ πυλίδι.

Τετράγωνος.] Euſtathius in Odyſſ. α pag. 1405.

Pag. 128. Ἐροιάδαι.] Demoſthenes contra Neæram in teſtimonio Aëtæ Ciriadæ. καὶ ἐγγυητὰς γενέσθαι ἐπώρας Στέφανον Εὐροιάδην, Γλαυκέτην Κηφισιέα, Ἀριςοκράτην Φαληρέα. Scrib. Ἐροιάδην. & infra, μάρτυρες Τιμόστρατος Κεφαλῆθεν Ξάνθιππος Εὐροιάδης. Lege Ἐροιάδης. Sic enim Heſychius, & Stephanus, Laërtius in Platone p. 211.

Κέδρου.] Κόδρου.

Ἐπαθῆτε.] Demoſth. διὰ ταῦτ' ἐπαθῆτε ταῦτα, καὶ διὰ ταῦτ' ἐδημηγορεῖτε.

Ἐπαθῆτε ἤτοι ἐλέγετε.] Hæc & ſequentia ſpuria ſunt.

Pag.

Pag. 129. Ἐσχαλιά.] Cicero pro Cæcina. *Ejus autem fundi extremam partem oleæ directo ordine definiunt*. Aliud ἐσχαλιὰ apud Æſchin. in Timarch. 18 & 19.

Ἐταιρείας --- Ἀνδοκίδης ἐν τῇ περὶ τῶν Μυστηρίων ἀπολογίᾳ.] P. 13 pro muliebri morbo.

Ἐτεοβουτάδαι.] Similiter Ἐτεοκρῆτες dicti. Strabo lib. x & Diodorus.

Βούτου.] Photius in lexico ἀπὸ τοῦ Βούτου γεγονότες. ἐκ δὲ τούτων &c.

Τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς.] Photius habet: καθαρῶς γὰρ ἦν Ἀττικὸν τὸ γένος καὶ γνήσιον. τὸ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς δηλοῖ.

Νομοθετήσας.] Non Zaleucus, licet & ipſe Locris leges tulerit & luſcus fuerit, teſte Æliano in lib. 13 ποικ. ἱστορ. cap. 24. & Heraclide in rep. Locrorum. Sed quidam Caſes apud Locros, qui cum alter ei oculus fuiſſet effoſſus, legis autor fuiſſe dicitur, prodiiſſeque ex more in concionem laqueo cervici circumpoſito. Sic enim lex Zaleuci jubebat, cujus ipſa verba refert Stobæus cap. 145.

Pag. 130. Εὐανδρεία.] Artemidorus lib. 1 cap. 49 ἰσχὺν καὶ εὐανδρείαν conjungit, & alibi ſæpe. Pindarus Nem. ode 2. Ἀχάρναι δὲ παλαίφατον εὐάνορες. Herodianus lib. 2 in oratione Severi ad ſuos milites: ὧν καὶ πλήθει συμπάντες καὶ καθ' ἕνα ἕκαστον ἐν ἀνδρείᾳ προὔχετε. Lege εὐανδρείᾳ, ut & Schottus conjecerat. Athenæus lib. 13. ἐπαινῶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κάλλος. καὶ γὰρ ἐν τῇ εὐανδρείαις τοὺς καλλίστους ἐκκρίνουσι, καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. Forte θαλλοφορεῖν. Certe & ſenes ipſi qui venuſtiſſimi erant judicati in Panathenæis, eligebantur, qui Minervæ thallophori eſſent. Xenophon in Sympoſio.

Ἀνδοκίδης δ' ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου.] Pag. 32, ſed locus corruptus eſt. Meminit Heſychius. εὐανδρείας ἀγών. εὐαν-

εὐανδρία πλῆθος νέων. Xenophon 3 ἀπομν. initio. οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοία τῇ ἐνθάδε συνάγεται. Locum integrum aſcribe pag. 445. Plato p. 950.

Εὔβουλος.] Εὔβουλος Προβαλίσιος Dem. in Neæram. Εὔβουλος ὁ Σπινθάρου pago Προβαλήσιος dicitur à Plutarcho in Æſchine. is omnino qui advocatus in cauſa παραπρ. pro Æſchine ἀνέβη, ut ait Demoſth. in fine illius orationis, populum ſcilicet precaturus, qui autoritate ſua effecit, ne Æſchines cauſa caderet, teſte ibidem Plutarcho. Alter eodem tempore in Republ. verſatus eſt Eubulus Anaphlyſtius. Sed hic altero antiquior eſt paul.lum, cujus meminit hic Harpocr. & Plutarchus ἐν πολιτικοῖς παραγγ. qui hunc ait tantum περὶ τὰς διοικήσεις i. *pecuniæ publicæ adminiſtrationem* πολιτεύσασθαι, & nunquam aliis in rebus ſeſe immiſcuiſſe. (Hoc προαίρεσις dicitur, ſecta, Demoſtheni pro corona. εἶτα καὶ πολλῶν προαιρέσεων οὐσῶν τῆς πολιτείας, τὴν περὶ τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις εἱλόμην ἐγώ. τάξιν etiam vocat Demoſth. ib. & in περὶ παραπρ. initio. Alius etiam fuit eo tempore Εὔβουλος Μνησιθέου Κύπριος (Κυθήριος forte.) apud Demoſth. pro corona pag. 103, ubi pro ἄρχοντος Νεοκλέους alii libri Νικοκλ.) & cum Demoſthene eum Ἀναφλύστιον vocat, de quo vide locum Theopompi apud Athenæum 4 ex x Philipp. ὁ δὲ Θεόπομπος ἐν τῇ ι τῶν Φιλ. Εὔβουλόν φησι τὸν δημαγωγὸν Ἀθήνησι ἄσωτον γενέσθαι his verbis: ὁ δὲ τὸν Ἀθηναίων καὶ τὰς προσόδους καταμισθοφορῶν διατετέλεκε. Et Ulpianus in primam Olynth. cujus verba attuli in V. θεωρικά. Eubuli Probaleſii filius fuit Spintharus avo cognominis. Σπίνθαρος ὁ Εὐβούλου Demoſth. κατὰ Κόνωνος. Libanius declam. 16. εἰσῆλθον εἰς τὴν πολιτείαν μετ' Εὔβουλον καὶ Ἀριστοφῶντα ait Demoſth.

Εὔδικος.] Μέχρι τούτου Λασθένης φίλος ὠνομάζετο Φιλίππου.

λίπτε, ἕως πρϋδωκεν Ὄλυνθον, μέχρι τύτε Τιμόλαος, ἕως ἀπώλεσε Θήβας, μέχρι τύτε Εὔδικος καὶ Σίμος οἱ Λαρισσαῖοι, ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν.

Add. Εὐημερία.] Photius. Εὐημερίαν, τὴν εὐδαιμονίαν. Ἄλεξις Ὀλυνθία. Εὐημερία δέσποιναι καὶ μοῦσαι φίλαι. καὶ εὐημερήσαντο, Ὑπερίδης.

Ἐρατοσθένης ἐν τῷ περὶ χρονογραφιῶν.] Hujus operis meminit præter Eusebium in Chronico, Dionysius Halic. lib. 1 p. 60. ὁ δὲ χρόνος οὗτος ἀναμετρηθεὶς τῷ Ἐρατοσθένους χρονογραφίαις κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος πίπτει τῆς ἑβδόμης Ὀλυμπιάδος, ὅτι δέ εἰσιν οἱ κανόνες ὑγιεῖς, οἷς Ἐρατοσθένης κέχρηται, καὶ πῶς ἄν τις ἀπευθύνοι τοὺς Ῥωμαίων χρόνους πρὸς τοὺς Ἑλληνικοὺς, ἐν ἑτέρῳ δεδήλωταί μοι. Affert Catonis Porcii sententiam, qui 432 annis post Ilii excidium conditam esse Romam scripserat, id secundum Eratosthenis canones coincidit anno primo septimæ Olymp. Ergo 408 annos ab Ilii excidio ad primam Olympiadem ponebat Eratosthenes.

Pag. 131. Πλάτων.] In Phædro, & Euthyphrone & Apologia Socratis. Suidas in φίλιος.

Εὐλωιώτατα.] Cui opponitur ἀφλωιάζειν. Arrianus lib. 4 cap. 7. πάντα τι κωλύει διαλαβόντα ζῆν κούφως καὶ εὐλωίως.

Pag. 132. Εὐνίδαι.] Hesychius: Εὐνεῖδαι γένος ἀπὸ Εὐνέως κεκλημένον τοῦ Ἰάσονος υἱοῦ. οἱ δὲ γένος τι Ἀθήνησι κιθαριστῶν. Id nomen varie corruptum legitur. Apud Pollucem lib. 8 p. 401. οἱ δὲ περὶ τὰς πομπὰς ἐκ τοῦ Εὐοινειδῶν γένους. Lege Εὐνειδῶν. Apud Athenæum lib. 15 Κρατῖνος ἐν Εὐνοΐδαις laudatur. Sed apud Ptolemæum Hephæstionis f. & Stobæum λογ. 170 rectius Εὐνείδαις legitur. Dicti enim sunt ab Euneo Jasonis & Hypsipyles filio, de quo Homerus Ἰλ. η ad finem. & ita scribendum esse ait autor Etymol. cum sit ἀπὸ τοῦ Εὐνέως.

Euſtathius Ὀδυσσ. λ pag. 1681. Νήλεως ἢ γλυκὴ Νήλεω, ὡς Μενέλεω. τούτου ἢ Νηλεῖδαι οἱ ἀπόγονοι, ὡς Εὐνεῖδαί φησιν οἱ τοῦ Εὔνεω. Hæc ex Artigrapho ſeu τεχνικῷ citat Euſtathius. Chariſius lib. 1. *Græca nomina in us terminata, quæ aut creſcunt*, (l. *concreſcunt*) *aut per os efferuntur, hanc o literam in i mutant, ut Melampus, Melampodis; Eunus, Eunois; Euplus, Euplois.* Infra tamen ait, *quæ genitivo Græco aut creſcunt aut per us efferuntur.* Photius in lexico. Εὐνεῖδαι γένος Ἀθήνησι μουσικὸν ἀπὸ Εὔνεω τοῦ Ἰάσονος καὶ Ὑψιπύλης.

Ἱεραρχίας.] Ἱερουργίας. Suidas.

Ἀριγνώτη.] De hac Suidas. Porphyrius eam Pythagoræ filiam à nonnullis dici memorat in lib. de vita Pythag.

Εὖ, ῥῆμα.] Εὕρημα.

Pag. 133. Παμφιλίας.] Παμφυλίας.

Εὐρυσάκους τοῦ Αἴαντος.] Et Tecmeſſæ Teleutantis Phrygii filiæ, ut canit Sophocles in Ajace Maſtigoph. Ajax enim ex Lyſidice Coroni filia Philium ſuſcepit, ex Tecmeſſa autem captiva Euryſacem teſte Iſacio Tzetze in Lycophronem pag. 15. Philæus autem & Euryſaces Athenas venerunt, ſedemque ibi poſuerunt. Euryſaces quidem Melitæ, in quo pago eidem poſtea mortuo templum, quod Εὐρυσάκειον vocant, conſtitutum eſt. Phylæus autem Braurone vixit. A Phylæo Phylaidarum familia propagata eſt, teſte Plutarcho in Solonis vita.

Εὐσύμβολος &c. --- Ἀνηλιφῶν πλικῶν.] Apud Philoſtratum lib. 1 de vita Apollonii cap. xx. ὑπὲρ τοῦ ἀξυμβόλου ἴσως καὶ τοῦ μὴ ἀηδὴς δοκεῖν. Leg. ἀξυμβόλου. Sic lib. 2 cap. 14. χρηστόν τι καὶ ξύμβουλον τοῖς ὑπηκόοις.

Εὐώνυμοι.] Sive εὐωνυμεῖς. Æſchines κατὰ Τιμάρχου p. 13. Demoſth. in Midiam, ſub finem: Διόπιμον τὸν Εὐωνυμέα.

νυμέα. Stephanus tamen ipſum pagum Εὐώνυμον dici quoque ait: λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος ab Euonymo Cephiſi filio, ſeu Cœli & Terræ.

Pag. 134. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ χρυσίππου.] Ea oratio eſt, quæ πρὸς Φορμίωνα hodie inſcribitur. Dicta eſt autem pro Chryſippo Athenienſi, ut eſt in oratione & argumento, & in MS. inſcribitur ὑπὲρ χρυ. πρὸς τὴν Φορμίωνος παραγραφὴν ὑπὲρ δανείου λόγος.

Ἐφέται.] Helladius: Ἀρεοπαγῖται μὲν ἐκαλοῦντο οἱ τὴν ἑκούσιον φόνον κρίνοντες. οἱ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις κοινῶς ἐφέται. Suidas & Etymol. ἐφέται ἄνδρες ὑπὲρ ν' ἔτη γεγονότες καὶ ἄριστα βεβιωκέναι ὑπόληψιν ἔχοντες, οἳ τὰς φονικὰς καὶ ἐφ' αἵματος δίκας ἔκρινον. ἐκαλεῖτο δὲ αὐτῶν τὰ δικαστήρια ἐφετῶν.

Ἐν Φρεάτοις.] Ἐν Φρεαττοῖ Photius.

Ἐφ' ἱερόν.] Dem. πρὸς Λεπτίνην. τούτων δ' ἁπάντων στήλας ἀντιγράφους ἐστήσαθ' ὑμεῖς τε κἀκεῖνος (Λεύκων) τὴν μὲν ἐν Βοσπόρῳ, τὴν δ' ἐν Πειραιεῖ, τὴν δ' ἐφ' ἱερῷ. Et iterum ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγραφήν. Locus Demoſthenis πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηρ. eſt. καὶ τοῦ στρατηγοῦ ἅμα Τιμομάχου πλεῖν προστάξαντος ἐφ' ἱερὸν ἐπὶ τὴν παραπομπὴν τοῦ σίτου. Arrianus in Periplo Ponti Euxini, Κατὰ τὸν Θράκιον Βόσπορον καὶ τὸ στόμα τοῦ Εὐξείνου πόντου ἐν τοῖς δεξιοῖς τοῖς τῆς Ἀσίας μέρεσιν, ἅπερ ἐστὶ τοῦ Βιθυνῶν, κεῖται χωρίον λεγόμενον Ἱερὸν, ἐν ᾧ ναός ἐστι Διὸς οὐρίου. τοῦτο τὸ χωρίον ἀφετήριον τῶν εἰς τὸν πόντον πλεόντων. Polyb. lib. 4 pag. 307. Scholiaſtes Apollonii lib. 2 p. 114. Eſt & ἱερὸν ὄρος in Thracia, cujus meminit Xenophon lib. 7 Exped. Cyri pag. 402, & Demoſth in Philipp. 3 pag. 46, & in orat. de Haloneſo. pag. 33.

Ἐφορεία.] Etymol. magnum. ἀγορὰ ἐφορεία. ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι συνιόντες περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Ariſtides alio ſenſu in en-

in encomio Romæ, ἐνταῦθα τέχνη τι πεϱιβάλλεσθαι καὶ πόλεις ἐφορίας.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Olynth. 3. ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς.

Ἐχῖνος.] Schol. Comici in Vespis p. 533 ad illum versum, ὁ ἐχῖνος οὖν ἔχων τιν' ἐπεμαρτύρετο, notat, ἄγγος τι χαλκοῦν ἢ ἐκ κεράμου, εἰς ὃ καθιᾶσιν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐπεμαρτύρησαν καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. τοῦ δὲ ἄγγους τούτου καὶ Δημοσθένης μνημονεύουσι καὶ Ἀριστοτέλης. Porro ἐμπήκτης dicebatur minister publicus, qui tabellas à thesmophoro (f. thesmotheta) acceptas inculcabat, inducebatque in orificium cadi. Sic enim interpretor illud πήσσει εἰς τὴν κανωνίδα, Hesychii in ἐμπήκτη. Etymolog. ἐμπήκτης ὁ θεσμοθέτης. Idem, Ἐχῖνος ἢ καδίσκος. ἀγγεῖά τινα τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐκ κεράμου, εἰς ἃ αἵ τε μαρτυρίαι καὶ αἱ προσκλήσεις ἔγγραφοι ἐνεβάλλοντο ὑπὸ τῶν δικαζομένων, καὶ κατεσημαίνοντο, ἵνα μηδεὶς κακουργήσῃ τὰ ἐμβαλλόμενα. κανονίδα in Hesychio pessime explicuit Salmasius in Vopiscum p. 445.

Pag. 135. Πέμπτῳ Φιλιππικῶν.] γρ. ἐννάτῳ. Sic enim ibi de Philipp. οὐχὶ Θηβαίων Ἐχῖνον ἀφῄρηται. De qua multa Polybius lib. 9. Ulpianus. Ἐχῖνος πόλις Θηβαίων μὲν ἄποικος, πλησίον δὲ Θετταλίας, ἀπὸ Ἐχίνου ἑνὸς τῶν Σπαρτῶν. Marcianus Heracl. Ἐχῖνος οὗ πόλις ἐστὶ τοῦ Σπαρτοῦ κτίσις Ἐχῖον. Vide quæ ibi notavi. Scylax in Maliensibus ponit.

Αὐτοῦ.] Ἑαυτοῦ ἐκ τῶν ἀδικημάτων κατασκευάσας.

Κατέχει.] γρ. καταχεῖ, seu καταχέει. Ulpianus ibidem, ἕωλα pro obsoletis usurpat Demosth. in Midiam. καὶ τὰδικήματα ἕωλα τὰ τούτων ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται. Vide Etymol.

Ξενοφῶν ἐν ἕκτῃ.] γρ. ἑβδόμῃ. Locus est pag. 239. Hesychius

sychius ζιραὶ χιτῶνες ἀνάκωλοι. Glossæ; *Replica*, ἀνάκωλα. Eustathius ι'λ. λ pag. 837.

Ἰσοκράτης περὶ τῆς ἀντιδόσεως, Ἀριστοτέλης τῶν καθ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ζωγράφων.] Photius: Ἀριστοτέλης κατὰ τὸν Ἰσοκράτους χρόνον ζωγράφον.

Pag. 136. Ἀδικουῶντας.] Suidas & Etymol. habet καθισταμένη, πρὸς τὴν ἐμβαίνοντα οἱ ὀφείλοντες χρήματα τῇ πόλει, καὶ μὴ ἀποδεδωκότες, præcipue peculatores, ut Demosth. ibi indicat. Sed & cæteri qui Remp. aliquo pacto violassent. Andocides περὶ τῶν μυστηρίων sæpe, quæ ipsa oratio est, quam Harpocratio hic περὶ ἐνδείξεως appellat. Delatus enim erat Andocides à Cephisio quodam, ὁ ἐνδείξας ἐμὲ Κηφίσιος οὑτοσὶ pag. 6 & per totam orationem. Sed alia est περὶ τῆς ἐνδείξεως ab ea, quam habemus περὶ τῶν μυστηρίων. Testis Plutarchus Andocide. Δηλοῖ δὲ περὶ πάντων ἐν τοῖς λόγοις, οἷς συγγέγραφεν. οἱ μὲν γὰρ ἀπολογούμενοι περὶ μυστηρίων εἰσὶν, οἱ δὲ καθόλου δεομένου (lege καθόδου, ut ipse indicat Plutarchus eo loco.) σώζεται δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ περὶ τῆς ἐνδείξεως λόγος καὶ ἀπολογία πρὸς Φαίακα καὶ περὶ τῆς εἰρήνης. De his ζητητοῖς Lysias p. 154.

Δημοσίᾳ.] Δημόσια Photius.

Αἰσχίνης κατὰ Κλησιφῶντος.] Pag. 54 & 56.

Αὐτὴν.] Αὐτῶν.

Ἡγουμένη.] Sententias judicum numerabant. Isæus pag. 48.

Ὀρφανῶν.] Æschines contra Timarchum pag. 26. Demosth. ἐν τῷ πρὸς Λακρίτου παραγραφῇ in fine. ἀλλὰ ποῦ χρὴ δίκην λαβεῖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, περὶ τῶν ἐμπορικῶν συμβολαίων: παρὰ ποίᾳ ἀρχῇ; ἢ ἐν τίνι χρόνῳ; παρὰ τοῖς ἕνδεκα; ἀλλὰ τοιχωρύχους καὶ κλέπτας καὶ τοὺς ἄλλους κακούργους τοὺς ἐπὶ θανάτῳ οὗτοι εἰσάγουσιν. ἀλλὰ παρὰ τῷ ἄρχοντι; οὐκοῦν ἐπικλήρων καὶ ὀρφανῶν καὶ τῶν τοκέων προστέτακται τῷ ἄρχοντι ἐπιμελεῖσθαι; ἀλλὰ νὴ Δία παρὰ τῷ βασιλεῖ; ἀλλ' οὐκ ἐσμὲν γυμνα-

γυμνασίαρχοι, ὐδὲ ἀσεβείας ὐδένα γραφόμεθα. ἀλλὰ ὁ πολέμαρχος εἰσάγει· ἀποστασίου γε καὶ ἀπροστασίου. ὧν οὖν ὑπόλοιπόν ἐστιν οἱ στρατηγοί. ἀλλὰ τοὺς τριηράρχους καθιστᾶσιν οὗτοι, εἰσάγοντες εἰς τὸ δικαστήριον, ἐμπορικὴν δὲ δίκην οὐδεμίαν ἂν εἰσάγουσι. Ulpianus ad illa in exordio Midianæ. καὶ κατηγορήσων, ἐπειδή τις εἰσάγει, πάρειμι ὡς ὁρᾶτε. μετὰ γὰρ, inquit, τὸ ἀποκληρωθῆναι τὸ δικαστήριον, ἐδίδοντο τοῖς θεσμοθέταις αἱ γραφαί· κἀκεῖνοι ἠρώτων λοιπὸν, βούλει κατηγορεῖν, ἢ μάρτυρας ἔχεις εἰς τὰς ἀποδείξεις ἑτοίμους, καὶ εἰ συνέφησεν, οὕτως ἤδη λοιπὸν εἰσήγετο. ἄρχοντες δὲ ἦσαν οἱ ἐν ἑκάστῳ δικαστηρίῳ τὰς κρίσεις εἰσάγοντες. Supra dixerat εἰσαγωγὴ γάρ ἐστιν Ἀθήνησιν ἀρχὴ τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων. Idem longe post: ἔδει τὸν μέλλοντα κατηγορεῖν, εἰ πάντα ἕτοιμα ἔχει πρὸς τὸν ἀγῶνα ἐρωτᾶσθαι, εἰ δὲ συνέφησεν ἐκεῖνος, ὅρκον ἀπῃτεῖτο λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ ἐπεξελθεῖν, ὁ μὲν οὖν ὁμόσας εἰσήγετο. εἰ δὲ ᾔτησέ τινα χρόνον ὑπὲρ τοῦ ἐπισκέψασθαι, ἔμενεν ἡ γραφή. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ τοιοῦτον ὑπωμοσία, qua se excusabat, & advocationem petebat. Lysias p. 166 βασιλέα ἐπικλήρων καὶ ὀρφανῶν κύριον vocat.

Pag. 137. τ' Ἕρεως.] Aristoph. in Vespis pag. 533. προσκαλοῦμαί σε, ὦ γέρων, ὕβρεως. Et mox: ὕβρις ἕως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ.

Ἡγεμὼν Συμμορίας.] Demosth. ἐν τῷ περὶ τῆς συντάξεως. καὶ πρότερον μὲν κατὰ συμμορίας εἰσεφέρετε. νυνὶ δὲ πολιτεύετε κατὰ συμμορίας. ῥήτωρ ἡγεμὼν (supple συμμορ.) καὶ στρατηγὸς ὑπὸ τούτῳ. καὶ οἱ βοηθησόμενοι μεθ' ἑκατέρων τριακόσιοι, οἱ δ' ἄλλοι προσνενέμησθε, οἱ μὲν ὡς τούτους, οἱ δ' ὡς ἐκείνους. Quæ verba etiam in Olynth. 2 in fine leguntur. Verba Demosth. in orat. pro corona p. 112. πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν ἢ τοὺς δευτέρους καὶ τρίτους οἴεσθέ μοι διδόναι. Demosth. contra Midiam, ἡγεμὼν συμμορίας ὑμῖν ἐγενόμην ἐγὼ ἔτη δέκα. Tunc autem erat Demosthenes 32 natus annos, ut ibi ait. Est etiam ἡγεμὼν τοῦ χοροῦ apud Demosth. in Midiam p. 393.

Δημοσθένους.] Περὶ Ἁλοννήσου. Vide argumentum Libanii.

Pag. 138. Θουκυδίδης ἐν ὀγδόῃ.] Thucyd. lib. 8. χηλὴ γάρ ἐστι τοῦ Πειραιῶς ἡ Ἠετιωνία καὶ παρ' αὐτὴν ὁ ἔσπλους ἐστίν. Meminit & Demosth. contra Theocrinem in fine, ubi eandem narrat historiam, quam Thucydides, apud quem lege χηλὴ ex Polluce lib. 1, & Suida, apud quem χηλαὶ οἱ ἔμπροσθεν τοῦ πρὸς θάλασσαν τείχους προβεβλημένοι λίθοι διὰ τὸ τὴν κυμάτων βίαν, μὴ τὸ τεῖχος βλάπτοιτο. παρὰ τὸ ἐοικέναι χηλῇ βοός. Mox χηλαὶ λιμένων αἱ ἐξοχαί.

Οἱ δὲ χίλιοι.] Dinarch. p. 92. Maximus Tyr. serm. 39. οὐ γὰρ τῷ κυάμῳ λαχόντες δικασταὶ χίλιοι ταῦτα ἐξετάζουσι. Mox. ταῦτα ἐν Ἡλιαίᾳ δίδωσι. Stephanus, Ἡλιαία. ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον τὸ ἐκ τῶν δ ἡλισμένον δικαστηρίων, ἐκ πεντακοσίων καὶ πεντήκοντα, καὶ διακοσίων καὶ ἑκατόν.

Pag. 139. Ἡμιολιασμός.] Isocrat. in Trapezit. pag. 715. Latini *sescuplum* aut *sesquiplum* dicunt. Concilio Laodicensi can. 4. περὶ τοῦ μὴ δεῖν ἱερατικοὺς δανείζειν καὶ τόκους καὶ τὰς λεγομένας ἡμιολίας λαμβάνειν. *Sescupla* vertit Fernandus in Breviatione Canonum. In Cod. Moguntin. *sescupla*, i. summam capitis & dimidium summæ. Marius Victorinus: *Hemiolia subsistit quæ est sesquipli ratio.* Hemiolium dicunt numerum qui tantundem habeat quantum alius & dimidium amplius, ut si compares tres & duo.

Ἤπειρον.] Et ita sumitur ἤπειρος apud Herodotum lib. 4 pag. 254 in inscriptione, quam Darius ad Tearum amnem posuit. Et apud Xenoph. lib. 3 initio. Et Demosth. πρὸς Πολυκλέα περὶ ἐπιτριηρ. initio. ᾤχοντο ἀπολιπόντες τὰς ναῦς οἱ μὲν εἰς τὴν ἤπειρον στρατευσόμενοι, οἱ δ' εἰς τὰς τῶν Θασίων καὶ Μαρωνιτῶν ναῦς. Antiphon p. 124 & Isocrates Panegyr. p. 93 continens Asiæ, & p. 123. ἠπειρώτας vocat Asiaticos regi Persarum obnoxios, & in ea oratione

tione passim, & Lysias in orat. pro Aristophane, pag. 146.

Pag. 140. Ταύτης.] γρ. ταῦτα. Ἡράκλειον enim templum est Herculis. Duo in Attica fuere, alterum Marathone, alterum in Cynosargi, ut scribit Herodotus lib. 6 p. 372. meminit Ctesias. Livius pag. 576. Laërtius p. 211. Sed hoc loco Ἡράκλεια sunt Herculis festi dies, de quibus Demosth. pro corona, & καὶ Αἰσχίνης περὶ παραπρεσβ. Itaque ταύτης, quod sequitur, ferri potest supplendo ἑορτῆς. Aristoph. in Ranis, ὁπόθ' Ἡράκλεια τὰ ἐν Διομείοις γίνεται.

Ἡραῖον τεῖχος.] Herodotus lib. 4 p. 253. Ἡραίου πόλιος τῆς παρὰ Περίνθῳ. Demosth. Olynth. 3.

Ἠρία.] Isæus περὶ Ἀστυφίλου κλήρου in fine, τοὺς ἐχθίστους Ἀστυφίλου ἐπὶ τὰ μνήματα ἰέναι, καὶ ἐπὶ τὰ ἱερὰ ἐκείνου ποιήσετε. leg. ἠρία. Dinarchus contra Aristogit. εἰ τὰ ἱερὰ πατρῷά ἐστιν. Lege ἠρία, quod ex sequentibus manifestò probatur: ποσοῦτον δὲ ἀπολέλοιπε τοῦ πατρὸς μνῆμά τι ἔχειν, ὦ Ἀθηναῖοι, δεῖξαι, ὥστ' οὐδὲ ἐν Ἐρετρίᾳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τελευτήσαντος ἐκεῖ τὰ νομιζόμενα ἐποίησεν αὐτῷ. Demosth. contra Eubulidem. Dio Chrys. orat. 44 p. 509. ᾗ ἡμεῖς ἱδρύσασθε τὸ ἄγαλμα, καὶ ἱερόν. Scribo ἠρίον.

Δημοσθένης.] Verba Dem. sunt: ἔπειτα λαμβάνει παῖδα διάκονον ὑδρίαν χαλκῆν ἀποφέροντα ἀλλοτρίαν ᾐτημένην πολλοῦ ἀξίαν: *commodato acceptam*. Utitur & Theophr. in charactere τῆς ἀπιστίας, & Lysias p. 174 initio, & 159 in fine. Sic enim lego.

Ἀπῶ, οὐδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι.] Αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Pag. 141. Μυῤῥινά.] Galenus lib. 9 de facult. simplic. Medic. Stephanus in Λῆμνος habet Μύριναν, & in Μύρινα.

Ἠιών.] Thucyd. Ἠιόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι. Ibi Schol. Thu-

Thucyd. lib. 1 p. 65 scribit, ὅτι δύο Ἠιόνες εἰσὶν ἐν τῇ Θρᴀ́κῃ, ἡ μὲν λιμὴν τ̃ Ἀμφιπόλεως, περὶ ἧς νῦν λέγει (sed & lib. 4 Ἠιόνα ait Thucydides esse emporium 25 stad. distans ab Amphipoli.) ἡ δ᾽ ἄλλη πόλις. Λυκόφρων. τὴν μὲν γὰρ Ἠιὼν Στρυμόνος Βισαλτία.

Θουκυδίδης.] Lib. 4 initio.

Θέμενος. --- Δημοσθένης.] Et Lycurgus κατ᾽ Λεωκράτους pag. 137. Æneas in Poliorcet. pag. 9. πολλοὶ δὲ τ̃ Χαλκιδέων δι᾽ ἀγνοίας ἀπώλλυντο. οἱ γὰρ ἐκφοβηθέντες ἐπῄεσαν φέροντες τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους ὡς πρὸς φίλους. Plato eo sensu ὅπλων θέσις dixit. Lysias κατ᾽ Φίλωνος p. 175 in fine. Leopardus lib. XI cap. 20. θέμενος τὰ ὅπλα, contrario sensu Xenophon lib. 2 Ἑλλην. p. 276 pro ἀποθέμενος & sic p. 277 & 783. Sic & Thucydides non semel. Ut lib. 4 interpres ἀποθέμενος explicat, eodemque libro p. 314 ἔθεντο τὰ ὅπλα pro περιέθεντο, ut schol. explicat. Et sic Herodotus p. 315. Sic Aristophanes Lysistrate p. 846. Θὲς ἐς τὸ πρόσθεν ὑπτίαν τ̃ ἀσπίδα, ubi *colloca* significat *humi*. Libanius in Basilico. οὕτω θαῤῥῶντι τὰ ὅπλα ἐτίθετο, *arma induebat*, καὶ τὸ τ̃ ἐλπίσι τέλος σύμφωνον ἐκομίζετο. Diodorus lib. 20 p. 770. θεμένους τὰ ὅπλα παραδοῦναι σφᾶς αὐτούς. θέσθαι τὰ ὅπλα pro *castra metari* usurpat Dionys. Halic. sicut & Xenophon.

Pag. 143. Θερμάν.] Θέρμην urbem Macedoniæ commemorat Thucyd. lib. 1, ubi Scholiastes notat, ὅτι ἡ νῦν Θεσσαλονίκη πόλις πάλαι Θέρμη ἐκαλεῖτο.

Θερμοπύλαι.] Scylax in Meliensibus. ἐνταῦθα θερμοπύλαι, Τραχὶς, Οἴτη, Ἡράκλεια.

Pag. 144. Θέσθαι.] Sic θέσις pro *hypotheca* & *oppignoratione* sumitur apud Demosth. πρὸς Ἀπατούριον initio, παραδοθείσης τ̃ νεὼς μ μνῶν, ὅσουπερ ἡ θέσις ἦν. Etymol. θέμενος ὁ λαβών τι σκεῦος εἰς ὑποθήκην. Tamen & θέμενος

 dicitur,

dicitur, *qui pecuniam apud argentarium deposuit:* & θέμα *depositum* apud Cebetem in Tabula.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀπλειῶν.] i. πρὸς Λεπτίνην. Utitur autem sic etiam in ea contra Timocratem. ἔπειτα τοὺς μὲν τοῦ Σόλωνος νόμους τοὺς πάλαι δεδοκιμασμένους, οὓς οἱ πρόγονοι ἔθεντο, λύουσιν.

Pag. 145. Θέτης.] Utitur Isæus in oratione ὑπὲρ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου. Hesychius, θέτης ὁ προθέμενός τι. Ut autem Isæus eo loco πρατῆρα ἢ θέτην jungit, ita ex adverso in orat. περὶ τοῦ Δικαιογ. κλήρου. p. 48 πριάμενον ἢ θέμενον bis conjungit. Est autem θέμενος *creditor qui pignori accipit*, ὑποθέμενος *debitor qui obligat*, teste Ammonio & Harpocrat. in θέσθαι. De hac voce πρατὴρ vide Pollucem.

Ἐν τῷ περὶ τῶν ἀπλειῶν.] Videtur esse oratio πρὸς Λεπτίνην, in qua περὶ ἀπλειῶν controversia est. Ibi autem a Leucone Bospori κυρίῳ, (non enim tyrannum vocat, quia hospes erat Atheniensium & civitate atque immunitate donatus) Theudosiam emporium conditum esse scribit nihilo inferius Bosporo ipso. Leucon autem immunitate donarat Athenienses καὶ πρώτους γεμίζεσθαι, *primum frumentum auferre eis licere* pronunciaverat immunes a tricesima. Ait vero Demosthenes quotannis Athenis advehi e Bosporo, quod erat eorum horreum, 40 σίτου μυριάδας. Supple eleganter μεδίμνων. μόδιον usurpat Dinarchus.

Θεωρικά.] Libanius in Olynthiacam I argum. & Demosth. ἐν τῷ περὶ τῆς συντάξεως δύο ὀβολοὺς singulis distribui consuesse memorant, & Demosth. etiam pro corona non longe ab initio. Verba Libanii sunt. οὐκ ὄντος τὸ παλαιὸν θεάτρου λιθίνου παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίνων συμπηγνυμένων ἰκρίων, καὶ πάντων καταλαμβάνειν τὸν τόπον σπευδόντων πληγαί τε ἐγίνοντο, καί πού τε καὶ τραύματα. τοῦτο κωλῦσαι βουληθέντες

θέντες οἱ προεστῶτες τῆς Ἀθηναίων ὠνητὰς ἐποιήσαντο τοὺς τόπους, καὶ ἕκαστον ἔδει διδόναι δύο ὀβολούς. ( ) ἵνα δὲ μὴ δοκῶσιν οἱ πένητες τῷ ἀναλώματι λυπεῖσθαι, ἐκ τοῦ δημοσίου λαμβάνειν ἕκαστον ἐτάχθη. Sequitur. τοὺς δύο ὀβολούς. ἐντεῦθεν μὲν οὖν τὸ ἔθος ἤρξατο. προῆλθε δὲ εἰς τοσοῦτον, ὥστε οὐκ εἰς τοῦτο μόνον ἐλάμβανον, ἀλλὰ ἁπλῶς πάντα τὰ δημόσια χρήματα διενέμοντο. Ulpianus in Olynth. I. πολλῶν θεωμένων καὶ στασιαζόντων διὰ τὴν τόπων καὶ ξένων καὶ πολιτῶν, καὶ λοιπὸν τῶν πλουσίων ἀγοραζόντων τοὺς τόπους, βουλόμενος (ὁ Περικλῆς) ἀρέσαι τῷ δήμῳ καὶ τοῖς πένησιν, ἵνα ἔχωσι καὶ αὐτοὶ πόθεν ὠνεῖσθαι τόπους, ἔγραψε τὰ προσοδευόμενα χρήματα τῇ πόλει ψηφίσασθαι πᾶσι θεωρικὰ τοῖς πολίταις. εἶτα ἐπιχειρήσαντός τινος Ἀπολλοδώρου (cujus meminit Demoſth. contra Neæram initio) πάλιν αὐτὰ ποιῆσαι στρατιωτικά, βουλόμενος Εὔβουλος ὁ πολιτευόμενος, δημαγωγὸς ὢν πλείονα εὔνοιαν ἐπισπάσασθαι τοῦ δήμου πρὸς ἑαυτὸν, ἔγραψε νόμον τὸν κελεύοντα θανάτῳ ζημιοῦσθαι, εἴτις ἐπιχειροίη μεταποιεῖν τὰ θεωρικὰ στρατιωτικά. Iſocrates de pace 347.

Ἀγύρριος.] Hujus meminit Plato comicus apud Plutarchum ἐν πολιτικοῖς παραγγέλμ. & Iſocrates.

Pag. 146. Δραχμή.] Drachma Athenis lucar initio fuit, unde adagium, δραχμὴ χαλάζωσα. Notandum hic Philini nomen, quod ni fallor leges apud Heſychium.

Εὔβουλος. Eubuli hujus meminit Æſchines contra Cteſiphontem initio. Theophilus in Philaulo de quadam meretrice, ὢ ἥδιόν ἐστιν ἰδεῖν, ἢ τὸ θεωρικὸν ἔχουσιν ἡμῖν διανέμειν ἑκάστοτε.

Ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ.] Pollux p.400 initio, ubi male interpres. Et Demoſth. pro corona p. 115. Porro Demades hanc pecuniam reip. gluten eſſe dicebat. Plutarch. ἐν Πλατωνικ. ζητήμ. ὡς ἔλεγε Δημάδης, κολλὰν ὀνομάζων τὰ θεωρικὰ τῆς δημοκρατίας.

Θεωροί.] Qui his præerat, ἀρχιθέωρος dicebatur. Andocides περὶ μυστηρίων p. 17. ἀρχιθέωρον εἰς Ἴσθμὸν καὶ Ὀλυμπίαζε. Meminit & Dinarchus. Autor Etymolog. Ἀρχιθέωρος ὁ ἡγούμενος τῶν θεωρῶν. θεωροὶ δ' εἰσὶν οἱ τὴν θεωρίαν φέροντες τοῖς θεοῖς εἰς τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀγῶνας, καὶ ὑπὲρ τῶν πόλεων θύοντες. Apud Heliodorum lib. 2 & 3 ἀρχιθέωρος τῶν Αἰνιάνων dicitur Theagenes. Latinis *legati* dicuntur. Sic Livius lib. 45 de ludis ab Æmilio indictis: *& legationes cum victimis.* In Græco erat θεωρίαι. Curtius lib. 4. Carthaginiensium *legati tunc venerant* &c. id est, θεωροί. Polybius leg. 71. In Indice fabularum Æschyli recensetur una hoc titulo, θεωροὶ ἢ Ἰσθμιασταί. Male in vulgatis editionibus Θεόδωροι ἢ Ἰσομοιασταὶ legitur. Nam Hesychius in Ἰαμβὶς sic citat, ut dixi. Ἰσθμιασταὶ, dicitur ut Δηλιασταὶ & Πυθιασταί. In libro 2 Maccabæorum cap. 4 & 5 de certamine quinquennali in urbe Tyro, ἀπέστειλεν Ἰάσων θεωρούς. Vetus interpres vertit *spectatores*, minus recte. Fuit & Nicias ἀρχιθέωρος missus in Delum ab Atheniensibus cum choro & victimis ad sacrum solemne. Plutarchus in Nicia. Idem in Demetrio ait decretum fuisse ab Atheniensibus, ut Antigonus & Demetrius Dii Servatores appellarentur, utque legati ad eos mittendi θεωροὶ dicerentur.

Pag. 147. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος.] In prima sub finem. ἀλλ' ἐφ' οἷς ὑμεῖς τὴν μιαρὰν θεωρίδα τὴν Λημνίαν, τὴν φαρμακίδα, καὶ αὐτὴν καὶ τὸ γένος ἅπαν ἀπεκτείνατε. ταῦτα λαβὼν τὰ φάρμακα (supple Aristogitonis frater) καὶ τὰς ἐπῳδὰς παρὰ τῆς θεραπαίνης αὐτῆς, ἣ κατ' ἐκείνης (θεωρίδος supple) τότ' ἐμήνυσεν, ἐξ ἧσπερ ὁ βάσκανος οὑτοσὶ πεπαιδοποίηται (in præmium enim delationis civitate donata erat, ut puto) μαγγανεύει καὶ φενακίζει καὶ τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ.

Ἀνδο-

Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ Μυστηρίων.] Pag. 5.

Θησεῖον.] De quo Aristoph. ἐν ὥραις. εἴ μοι κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν, ἐκεῖ δ᾽, ἕως ἂν εὕρωμεν πρᾶσιν, μένειν. Laudat Pollux lib. 7 cap. 2, & hæc à servis dici testis est. Vide ergo Hesychium in Θησεῖον. Aristoph. in Equitibus in fine, καθῆσθαί μοι δοκῶ εἰς τὸ Θησεῖον πλεύσαις ἢ ἐπὶ τῶν σεμνῶν θεῶν. Schol. ἐνταῦθα οἱ καταφεύγοντες τῶν οἰκετῶν ἀσυλίαν εἶχον. Plutarchus in Theseo in fine. καὶ κεῖται μὲν ἐν μέσῃ τῇ πόλει παρὰ τὸ νῦν γυμνάσιον. ἔστι δὲ φύξιον οἰκέταις καὶ πᾶσι τοῖς ταπεινοτέροις καὶ δεδιόσι κρείττονας. Andocides p. 8 videtur locare juxta Pyræeum, certe longe à foro. Lege ἱκετῶν ex Suida in Θησεῖον. Etymol. Θησεῖον τέμενός ἐστι τῷ Θησεῖ. ὅ τοῖς οἰκέταις ἄσυλον ἦν. ἐλέγοντο δὲ δίκαι ἐνταῦθα. Φιλόχορος δὲ οὐ μόνον τοὺς οἰκέτας τὸ παλαιὸν φησὶ καταφεύγειν εἰς τὸ Θησεῖον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν ἱκετεύοντας. Plutarchus in Theseo, καὶ ὅσα ὑπῆρχε τεμένη αὐτῷ τῆς πόλεως ἐξελούσης, ἅπαντα καθιέρωσε Ἡρακλεῖ, καὶ προσηγόρευσε ἀντὶ Θησείων Ἡράκλεια, ὡς ἱστορεῖ Φιλόχορος. Idem ante Philochorum Euripides in Hercule Furente.

Pag 148. Πενιχρὰν κόρην ἣν Θῆσσαν ὀνομάζουσιν οἱ Ἀττικοί.] Schol. Apollonii lib. 1 Argon. p. x. καὶ τὰς πενιχρὰς γυναῖκας θήσσας λέγουσιν Ἀθηναῖοι.

Ἐπίκληρος.] Demosthenes πρὸς Λεωχάρην in fine. Terentius Phormione actu 1, scena 2 & 5. Harpocr. supra in V. Ἐπίδικος. Diodorus lib. XII p. 83, qui pro illo πέντε μνᾶς habet πεντακοσίας δραχμὰς, eandemque legem à Charonda latam esse scribit.

Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀστυφίλου κλήρου.] Pag. 70.

Θίμβρων.] Hujus meminit Plutarchus in Artoxerxis vita. Aristot. Polit. lib. 7 cap. 14. Xenophon lib. 3.

Pag. 149. Θόρικος.] Thucydides lib. 8. μεταξὺ Θορίκου καὶ Πρασιῶν. Herodotus lib. 4 p. 256. ἀπὸ Θορικοῦ μέχρι Ἀναφλύστου δήμου. Corrupte apud Demosth. con-

 tra

tra Midiam. Καλλισθένης Σφήττιος, Διόγνητος Θεωέριχος, Μνησίθεος Ἀλωπεκῆθεν. Scribe Θορίκιος. Thoricios fuisse ex tribu Acamantide docet Dem. περὶ τοῦ ὀνόματος.

Κατεδηδομένων.] Κατεδηδεσμένων.

Θυμοιτάδαι.] Stephanus Θυματάδαι habet.

Μετίθησαν.] Μετέστησαν.

Αἰσαντίδος.] Αἰαντίδος.

Ἀφνιδαῖοι.] Forte legendum est Ἀφιδναῖοι. Plutarchus in vitis Rhetorum, in vita Demosthenis initio, Callistratum illum oratorem Ἀφιδναῖον fuisse ait. Ἀφίδναι δῆμος Hesychio. Plutarcho in Theseo vicus, quem Castor & Pollux cepere. Vide Hesych. in ἀσανέων. Ἀφιδναῖος dicitur Callimachus polemarchus ab Herodoto. Decretum apud Demosthenem pro corona initio p. 34.

Pag. 150. Τύπιον.] Vide supra ad ἐπιδίετες.

Ζηνόβιον.] Ζηνόθεμιν.

Ἱέραξ.] Hujus & Stratoclis Amphipolit. qui Atheniensibus ab Euboeensium defensione redeuntibus legati Amphipolim tradere polliciti sunt, si eo Athenienses navigare vellent, meminit Demosth. Olynth. 1 initio, ubi ait Athenienses id recusasse, & Libanius declam. 16.

Pag. 151. Ἐπιόντα.] Ἐπανιόντα.

Pag. 152. Ἱερώνυμος Μεγαλοπολίτης.] Quem Isocratis fuisse discipulum ibi Ulpianus annotat. Vide de hoc Hieronymo locum Demosthenis, quem adduxi ad vocem μύρμοι.

Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος.] Οἱ παίζοντες οἷα ἄνθρωποι νέοι σφίσιν αὐτοῖς ἐπωνυμίαν πεποίηνται, καὶ καλοῦσι τοὺς μὲν ἰθυφάλλους, τοὺς δὲ αὐτοληκύθους. ἐρῶσι δ' ἐκ τούτων ἑταιρῶν τινες: quorum nonnulli puellas adamant. Infra: ἰθύφαλλοί τινές ἐσμεν ἡμεῖς, συνηγμένοι καὶ ἐρῶντες. Et in fine:

ἀκού-

ἀκούω δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, Κακχόν τε τινὰ, ὃς παρ' ὑμῖν ἀπέθανε, καὶ Ἀρισοκράτην τὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθαρμένον, καὶ τούτους ἑτέρους καὶ Κόνωνα τουτονὶ ἑταίρους εἶναι μειράκια ὄντας καὶ τριβαλλοὺς ἐπωνυμίαν ἔχειν. Vide omnino Hesychium in τριβαλλοί. Sequitur in Dem. τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν, καὶ τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Etymolog. τριβαλλοὶ οἱ ἐν τοῖς βαλανείοις ἀναγώγως διατριβόμενοι, οἱ δὲ τοὺς εἰκαίως τοὺς βίους διατρίβοντας.

Ἰκαριεύς.] Demosthenes κατὰ Κόνωνος.

Στέμματα ἐστεμμένος.] Ἐρίῳ πεπλεγμένος. Scholiastes Comici in Plutum p. 43. Ælianus lib. 4 de animal. cap. x.

Pag. 153. Οὕτως.] Scylax. τὸ δὲ αὐτὸ Ἀδρίας ἐστὶ καὶ Ἰόνιος.

Ἵππαρχος.] Plutarch. in Nicia. καὶ τὸ πέρας οὐδεὶς ἔτι τὸ παράπαν ἐξωστρακίσθη μετὰ τὸν Ὑπέρβολον, ἀλλ' ἔσχατος ἐκεῖνος. πρῶτος δὲ Ἵππαρχος ὁ Χολαργεὺς συγγενὴς ὢν τοῦ τυράννου.

Ἵππαρχος ὁ Χάρμου.] De quo Plutarchus in Nicia idem scribit, quod hic Androtion. Meminit & Zenobius in Ἱππάρχου τείχιον. Nisi alter is est Hipparchus, quod non puto. Sed manifeste Suidas in eodem adagio explicando, Ἵππαρχος, ait, ὁ Πεισιστράτου. Lycurgi verba sic hodie leguntur p. 147. Ἵππαρχον γὰρ τὸν Τιμάρχου &c. quæ sunt recondita, & huc maxime faciunt. Scribe τὸν Χάρμου ex Harp. Hic opinor ipse Charmus est, cujus meminit Plat. in Solone initio. λέγεται δὲ καὶ Πεισίστρατος ἐραστὴς Χάρμου γενέσθαι, καὶ τὸ ἄγαλμα τοῦ ἔρωτος ἐν Ἀκαδημίᾳ καθιερῶσαι. Lactantius lib. 3 cap. 20. *Magnum Cicero audaxque consilium suscepisse Græciam dicit, quod Cupidinum & Amorum simulacra in Gymnasiis consecrasset.* Athenæus lib. 13 scribit non Pisistratum

Charmi

Charmi amatorem, ſed Charmum ipſum polemarchum, qui Hippiam Piſiſtrati filium amabat, Amoris ſimulacrum in Academia dedicaviſſe. Verba hic omnino aſcribe: ſimulque Pauſaniam Atticis p. 23. Clemens Protreptico. τὸν ἔρωτα ἐτίμα πρότερον οὐδὲ εἷς, πρὶν ἢ Χάρμον μειράκιόν τι ἑλεῖν. Leg. ἐλεεῖν, καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι ἐν Ἀκαδημίᾳ. Scaliger in Animadverſ. Euſebianis pag. 13 hic Χαρῖνον legendum eſſe ait apud Clementem. Idem ad numerum Euſeb. 789, ubi hunc Harpocrationis locum adducit, Χαρῖνον legit. Peſſime. Quaſi Χαρμὸς Græcum nomen non eſſet, à quo Χαρμίδης & Ἐπίχαρμος derivantur. Athenæus lib. 13. καὶ Χάρμου τοῦ πολεμαρχήσαντος θυγατέρα ἔλαβεν Ἱππίας περικαλλεστάτην οὖσαν. συνέβη δὲ ὥς φησι τὸν Χαρμὸν ἐραστὴν Ἱππίου γενέσθαι, καὶ τὸν πρὸς Ἀκαδημίᾳ ἔρωτα ἱδρύσασθαι πρῶτον, ἐφ' ᾧ ἐπιγέγραπται.

Ποικιλομήχαν' ἔρως, σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο βωμὸν
Χαρμὸς ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

Charmus quoque tibicen laudatur ab Athenæo lib. 8. & in Anthol. lib.

Ἐτυράννησεν.] Ἐτυραννήσεν. Sic Heraclides, ubi de oſtraciſmo.

Pag. 154. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου.] Pag. 61.

Ζευγῆτας.] Ζευγίτας. Vide Plutarchum in Solone, Ariſtotelem. Scholiaſtes Thucydidis lib. 3 pag. 183 ζυγίτας vocat. Adde Plutarchum in comparatione Ariſtidis & Catonis.

Πολύφης.] Etiam Suidas Πολυφῆς. Sed lege Κορυφῆς. Cicero 3 de Nat. Deorum. *Quarta Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coryphaſiam nominant, & quadrigarum inventricem ferunt.* Arnobius lib. 4. *Deſiſtetne & illa Minervam ſe dicere, cui Coryphaſiæ nomen vel ex Coryphæ matris ſigno, vel quod ex vertice ſummo Jovis parmam ferens emicuit.* Etymologus

logus in Ἱππία, Κορυφῆς habet. Stephanus in Βάρκη ait Barcæos ἱπποτροφίαν à Neptuno, aurigandi artem à Minerva didicisse. Certe Neptunus ἵππιος dictus est, ut notat Eustathius in Odyss. α pag. 1392.

Ἀπὸ Ἱπποδάμου.] De Hippodamo vide Hesychium omnino & Aristotelem libro secundo polit. cap. 6. Schol. Comici in Equitibus 306, ad istud, ὁ δ' Ἱπποδάμου λείβεται θεώμενος, notat. οὗτος ἐν Πειραιεῖ κατῴκει, καὶ οἰκίαν εἶχεν, ὥσπερ ἀνῆκε δημοσίαν εἶναι, καὶ πρῶτος αὐτὸς τὸν Πειραιᾶ κατὰ τὰ Μηδικὰ συνήγαγεν. ἦν δὲ Ἀθηναῖος τίμιος, καὶ οἱ μὲν αὐτὸν φασι Θούριον, οἱ δὲ Μιλήσιον εἶναι. Apud Hesychium lege εἰς Θουριακούς. i. Θουρίους, ut loquitur Theophrastus apud Stobæum aliique. Apud Stobæum diserte λόγῳ περὶ εὐδαιμονίας 249 Hippodami Thurii ex libro de felicitate elegantissimum fragmentum affertur. Διελεῖν apud Hesychium est distinguere ac designare. Geometra apud Aristoph. in Avibus p. 589. γεωμετρῆσαι βούλομαι τὸν ἀέρα ὑμῖν διελεῖν τε κατ' ἀγυιάς. nam urbem in aëre nephelococcygiam condere volebant.

Pag. 155. Ἴσα βαίνων Πυθοκλεῖ.] Pythocles forte intelligendus est ille adolescens præclarissimæ indolis, laudatissimus apud Epicureos. Plutarchus contra Epicureum Colotem. Laërtius. Sed nihil affirmo. Videtur obstare ratio temporis. De eo Pythocle, qui Epicureo antiquior videtur, multa Demost. περὶ παραπρ.

Ἐβάδιζε.] Addit Demosth. ὑποπτήσσων ἐκείνῳ, ei se submittens adulatoris in morem. Sic & infra usurpat, ποιοῦντες ἐθελοντὴς ὑποπίπτει.

Αἰσχίνης κατὰ Κλησιφῶντος. Ἕτερος &c.] In fine, ubi hic locus paulo aliter legitur. Intelligit autem Æschines Leocratem, quem Lycurgus rhetor accusavit, ut patet ex oratione Lycurgi.

Εὔεπτος.] Ἑρμιππος. Dionysius Halic. in Isæo.

οὐδὲ γὰρ ὁ τοὺς Ἰσοκράτους μαθητὰς ἀναγράψας Ἕρμιππος, ἀκριβὴς ἐν τοῖς ἄλλοις γενόμενος, ὑπὲρ τοῦδε τοῦ ῥήτορος οὐδὲν εἴρηκεν, ἔξω δυοῖν τούτων, ὅτι διήκουσε μὲν Ἰσοκράτους, καθηγήσατο δὲ Δημοσθένους, συνεγένετο δὲ τοῖς ἀρίστοις τῶν φιλοσόφων. Laudatur hic Hermippus ab Athenæo & Diogene Laërtio. Hieronymus in prologo de Scriptor. Eccleſ. Hermippum Peripateticum de viris illuſtribus ſcripſiſſe dicit. Suidas in ἴστρος. Ἕρμιππος ἐν τῷ β τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δούλων. At vero autor Etymol. in Ἀπάμεια. Ἕρμιππος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν παιδείᾳ λαμψάντων.

Μαθημάτων.] Μαθητῶν.

Παρ' Ἀθηναίοις.] Ἴσως, παρὰ Θηβαίοις. Proclivis lapſus eſt ab Θηβαίοις in Ἀθηναίοις, ut exemplis oſtendit Scaliger ad numerum Euſebii 90, ubi bellum Amazonum contra Athenas anno ante Theſei exilium ponitur, male. Quibus adde locum Iſacii Tzetzis in Lycophronem pag. 8. ἔπεμψαν οἱ Ἀθηναῖοι θεοπρόπους εἰς Πυθώ. Lege οἱ Θηβαῖοι. Loquitur enim de Athamante Thebarum rege.

Pag. 156. Ἰσοδαίτης.] Bacchi ἐπώνυμον ait eſſe Plutarchus in tract. de litera εἰ.

Ἰσοτελής.] Xenophon lib. 2 rerum Græc. p. 475, & in libro de Vectigalibus p. 540.

Καλύπτω.] Scrib. κολυττῷ.

Ἰπαῖος.] Demoſth. πρὸς τὴν Λακρίτου παραγραφήν, πρὸς τοῖσδε ἐξεμαρτύρησεν Ἀρχιάδης Μνησωνίδου Ἀχαρνεύς, Σώστρατος Φιλίππου Ἰσιαιόθεν, Φιλλιάδης Κτησίου Ξυπεταιών, Διονύσιος Δημοκρατίδου Χολλίδης. Lego Ἰπαιόθεν. Iterum in eadem oratione Ἰσιαιόθεν male legitur. Androtion Ἰπαῖος dixit τρισυλλάβως, teſte Stephano.

Pag. 157. Ἴων.] Suidas in Διθυραμβοδιδ.

Πλέον ἐλάσσων τούτων τριῶν ἑνός, ἑκάστου.] Forte, ἢ ἐλάσσων τοῦ τῶν τριῶν ἑνός. Ἑκάστου &c.

Ἄνδρο-

Ἄνδροκλος.) F. Ἄνδρος, quæ una ex Cycladibus, quam occupavit colonis Neleus. Vellejus lib. 1. Certe Ἄνδροκλος nomen proprium est, quem cum Neleo jungit Plutarchus tract. de gloria Atheniensium, ac nescio an cum ipso Neleo sit profectus Athenis. Vide Pausaniam Achaicis initio. Strabo lib. 14 initio γνήσιον Κόδρου υἱὸν vocat κτίστην Ἐφέσου Androclum. Ælianus lib. 8 cap. 5 ποικ. ἱστορ. pro Androclo numerat χῖον.

Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις --- δικινοῦν Ἰωνικῶς.] Horatius, *motus doceri gaudet Ionicos matura virgo.* Plautus Pœnulo. *Quippe ego qui probe Ionica perdidici, sed palliolatim amictus sic huic incessi ludibundus.* In Aristophane lego δικινοῦντ' ἰωνικῶς. Suidas in ἐμιτρώσατο locum Aristophanis affert, & explicat ζώνας διαζωσάμενοι ἁβρῶς περιπάτουν.

Pag. 158. Καδίσκος, ἴσως ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου.] Demosth. πρὸς Μακάρτατον περὶ τοῦ Ἀγνίου κλήρου hanc vocem sæpe usurpat, καδίσκων πλειόνων τεθέντων κατὰ τὸν νόμον. Nota, tot cadiscos positos fuisse, quot essent, qui disceptarent & hæreditatem vindicarent. Erant autem quatuor in ea causa. Porro in ea oratione δίσκος semper scribitur, male. MS. Aug. semel habet καδίσκος. Verba Isæi pag. 77 leguntur. Vide & Lycurgum contra Leocrat. in fine.

Καθάρσιον.] Plutarchus in Phocione de prodigiis: μύστην δὲ λούοντα χοιρίδιον ἐν καθαρῷ λιμένι (lege κανθάρου λιμένι, ut docet Aristophanes in εἰρήνῃ, ejusque Scholiastes ac Suidas) κῆτος συνέλαβε. Hesychius in ἀφροδισία ἄγρα.

Pag. 159. Ἐνδεκάτη.] γρ. δεκάτη. Locus aliter hodie legitur, hoc modo. καὶ οὐδείς ἐστι τῶν τριηραρχεῖν δυναμένων, οὐδὲ τῶν εἰσφέρειν, ὅστις οὐκ ἠξίου τὰ καθήκοντα ἀφ' ἑαυτοῦ ποιεῖν. Leg. ἐφ' ἑαυτοῦ, id est, *quantum in se est.* Sic Græci loquun-

quuntur. Julianus in orat. ad Heracl. πῶς κυνιστέον, initio, δεῦρο πειραθῶμεν αὐτὸν ἐφ' ὑμῶν διδάξαι.

Κάθετ☉.] Puto genus fuisse sacrificii. Sic apud Illyrios quaternos equos Neptuno jaciebant in mare nono quoque anno, teste Festo in *Hippius*: & Rhodii quotannis quadrigas Soli consecratas in mare jaciunt, quod is tali curriculo fertur circumvehi mundum, ut ait Festus in *October equus*: & Syracusis calicem floribus & favis ac thure & omni aromatum genere plenum jactabant in mare, ut scribit Polemo apud Athenæum initio lib. XI. Apud Indos Rex aureum modium in flumen Indum demergere ait Philostrat. lib. 2 cap. 9. Cæsareæ Philippi victima quotannis jaciebatur in fontem, ex quo Jordanis oriri creditur. Eusebius lib. 7 hist. Legi apud Schol. Aristoph. arietem aut agnum in tempestatibus immolari suetum, ut venti cessent. Virg. p. 305 apud Macrobium. Virgilius. *Cædebant ventis & tempestatibus agnam.* Vide ibi Servium. Apud Appianum in Mithridat. Ποσειδῶνι λευκῶν ἵππων αἷμα καθεὶς εἰς τὸ πέλαγ☉.

Ἰσοκράτης ἐν τῷ Βουσίριδι, περὶ Λακεδαιμονίων.] Plato in Protagora de Lacedæmoniis loquens. καὶ αὐτοὶ οὐδένα ἐῶσι τῶν νέων εἰς τὰς ἄλλας πόλεις ἐξιέναι. ὥσπερ οὐδὲ Κρῆτες, ἵνα μὴ ἀπομανθάνωσι, ἃ αὐτοὶ διδάσκουσι. Plutarchus in Lycurgi vita sub finem, hanc legem Lycurgo attribuit autori. Nicolaus Damasc. de moribus gentium: ξένοις δὲ ἐμβιοῦν οὐκ ἔξεστιν ἐν Σπάρτῃ, οὔτε Σπαρτιάταις ξενιτεύειν. Xenoph. de rep. Laced. Suidas in ἀνδρωνόξενοι, καὶ οὐκ ἐξῆν ξένῳ τινὶ ἀεὶ τῆς Σπάρτης ἐπιβαίνειν, ἀλλ' ὡρισμέναις ἡμέραις. Porro Isocratis locus extat in Busiride pag. 444. Philostrat. lib. 6 cap. X.

Pag. 160. Νόμους.] Μόνους.

Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ.] Initio p. 83.

Κακο-

Κακοτεχνιῶν --- Δημοσθένης ἐν τῷ κ῀ Τιμοθέου τίσεως.] Dem. ἐν τῷ κ῀ Στεφάνου ψευδομαρτυρ. παραδοῦναι παῖδα ἤθελον αὐτοῦ γράμματ' ἐπιστάμενον βασανίζειν, ὃς παρῆν, ὅθ' ὡμολόγει ταῦτ' οὗτος, καὶ τὴν μαρτυρίαν γέγραφεν οὐδὲν ὑφ' ἡμῶν κελευσθεὶς κακοτεχνεῖν. Et πρὸς Ἀπατούριον in fine: εἴπερ μὴ κοινῶς μετὰ τούτου ἐκακοτέχνει. *Mendacium una ambo commenti essent.* Sic κακοτεχνεῖν adversus Lacritum usurpat in fine orationis, pro *mala fide agere*, & alibi. Locus autem Demosthenis, quem intelligit Harpocr. legitur ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον ὑπὲρ χρέους, in fine. Φοβούμενος μὴ ἐξελέγξαις τὰ ψευδῆ μεμαρτυρηκότα Αἰσχρίωνα (libertum Timothei) ἐπὶ αὐτὸν δὲ (Timotheum, qui eum produceret) τὴν κακοτεχνιῶν ἔλθοιμι κατὰ τὸν νόμον.

Κακώσεως.] Demosth. Philipp. x. οὐδὲ γὰρ ἐν ταῖς ἰδίαις οἰκίαις ὁρῶ τὸν ἐν ἡλικίᾳ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους οὕτω διακείμενον, οὐδ' οὕτως ἀγνώμονα, οὐδ' ἄτοπον τῶν ὄντων οὐδένα, ὥστε εἰ μὴ ποιήσουσιν ἅπαντες, ὅσ' ἂν αὐτὸς, οὐ φάσκοντα ποιήσειν οὐδὲν οὐδ' αὐτόν. καὶ γὰρ ἂν τοῖς τῆς κακώσεως εἴη νόμοις οὕτως τίς ἔνοχος. δεῖ γὰρ οἶμαι τοῖς γονεῦσι τὸν ὡρισμένον ἐξ ἀμφοτέρων ἔρανον καὶ παρὰ τῆς φύσεως καὶ παρὰ τοῦ νόμου δικαίως φέρειν καὶ ἐκόντα ὑποτελεῖν. Et in oratione contra Timocratem: πολὺ γὰρ δήπου μᾶλλον οἱ προδιδόντες τι τῶν κοινῶν, ἢ οἱ τοὺς γονέας κακοῦντες ἢ οἱ μὴ καθαρὰς τὰς χεῖρας ἔχοντες. εἰσιόντες δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀδικοῦσιν, οἷς ἅπασιν οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσι. Pro pupillis etiam licebat intendere hanc actionem Isæo teste p. 79 initio. Vide & p. 78. Erat enim judicium publicum, ut & tutelæ. Pollux p. 385.

Ἐπικλήροις.] Isæus p. 39.

Pag. 161. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου ἐπιστολῇ.] Sic eam laudat & Priscianus libro XVIII. Scholiastes Apoll. lib. 3 p. 168. ἡ Καλαυρία δὲ ἱερὰ ἐστι Ποσειδῶνος, ὥς φησι Φιλοστέφανος. ἦν δὲ πρότερον μὲν Ἀπόλλωνος, ἡ δὲ Πυθὼ Ποσειδῶνος, καὶ ἀντήμειψαν ἤγουν κατήλλαξαν. Plutarchus

tarchus quæst. 19 rerum Græcarum Εἰρήνην prius dictam esse autor est; quo refero verba Hesychii in πάοστρ@. Fallitur porro Schol. Apoll. & pro Pytho Delum debuit dicere teste Strabone lib. 8 & Pausania in Corinth. p. 58. Consentit cum Schol. Apollonii Scholiastes Æschyli initio Eumenidum. τὴν Πυθὼ τῆς πρώην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς Καλαυρείαν ἐδέξατο. Καλλίμαχος. μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν. Unde & Αμοιβεὺς Ποσειδῶν Delphis colebatur ob eam permutationem, ut scribit Schol. Lycophronis pag. 102.

Κανηφόροι --- φέρειν τὰ κανᾶ.] Ovidius 2 fastorum de sacro terminali: *Stat puer & manibus lata canistra tenet.* Hinc ἐνῆρκται μὲν τὰ κανᾶ. Æschines contra Ctesiph. p. 67. Volfius. *jam initiata sunt canistra.* Lambinus, *Canistrorum dies festus agi jam cœptus est.* Sed videtur mihi legendum ἐνῆρκται aut ἐπῆρται. Sic αἴρειν κανᾶ in sacrificiis dixit Aristoph. ἐν ὄρνισι. Locum vide apud Harpocrat. in χερνίβων. Et Sophocles in Electra. ἐπαίρε δή μοι σὺ παροῦσα θύμαθ' ὦ παροῦσά μοι πάγκαρπα. Euripides in Hercule Furente, ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανοῦν εἵλικτο βωμοῦ.

Καρκῖνος.] Theophrastus lib. 1 de causis cap. 13. σημεῖον δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ σίτου συμβαῖνον. ὃς ὑπὸ τοῦ χειμῶνος πλανώμενος ῥιζοῦται μᾶλλον· ὃ δὴ καρκινοῦσθαι λέγουσι.

Νῆψον.] Νίψον, *irriga.*

Pag. 162. Τῆς.] Τοῦ.

Τοῦ Ξενοκλέους υἱοῦ --- Σωπίζεται δὲ τούτοις καὶ Καρκῖνος.] Carcinus tragicus filium habuit Xenoclem tragicum poëtam, qui nomen avi retulit, ut videtur. Meminit Schol. Comici in Nubes ad illum versum τῶν Καρκίνου τις δαιμόνων ἐφθέγξατο. Et in Vespis sub finem, ubi Carcinum ipsum Thorycii filium dicit, καὶ Καρκῖνος μέν τις ἦν ὁ Θορυκίου υἱός. Et in Εἰρήνῃ. Forte per jocum & de-

& deridiculum. Sic enim Æschinem Selli filium facit. Ceterum hæc Σωπήσεται &c. verba sunt Lysiæ, qui versus Carcini in illa oratione citabat.

> Νῦ (ita lege pro οὐ) κεῖνος ἐξέστησε, τὰς γὰρ ἐμφύτους
> Ὀρθῶς παγείσας μὲν φρένας . . . . . Οὐδεὶς &c.
> καιρὸς, non καιρόν.

Καρκῖνος ille tragicus poëta, quem perstringit Aristophanes, Ἀερόπην fabulam docuit. Plutarchus in libello, utrum Athenienses armis an literis præstantiores fuerint. Ubi & Astydamantem poëtam tragicum memorat, qui Hectorem fabulam dederat. Male eo loco interpres Gallicus. Carcinum tragicum memorat Diodorus lib. 5, eumque Syracusis diu moratum esse ait. Carcini comici meminit Laërtius in Æschine. Carcini meminit Aristoteles de poëtica & Ἀλόπης fabulæ, & ita forte leg. in Plutarcho.

Καρποῦ δίκη --- ἀμφισβητοῦντες.] Vide omnino Isæum περὶ Ἀριστάρχου κλήρου pag. 74. Porro corrige Dionys. Halic. in Indice ἰδιωτικῶν λόγων γνησίων Dinarchi. πρὸς Ἀμεινοκράτην διαδικασία περὶ καρπῶν χωρίου. Lege περὶ χωρίου, καρποῦ. Suidas auctius. καρποῦ δίκη. οἱ ἀμφισβητοῦντες ὡς προσηκούσης αὐτοῖς λαγχάνουσι τοῖς διακρατοῦσι. εἶτα ἑλόντες λαγχάνουσι τὸ ἐπικαρπίας. τοῦτο καρποῦ δίκη καλεῖται. καὶ Λυσίας &c. ut hic. Isocrates contra Callimachum pag. 751.

Pag. 163. Καταδεδέαται.] *Obligamentum magicum* Orosius lib. 4 cap. 13. καταδέσεις Plato usurpat eo sensu lib. XI de Legib. 933. Augustinus tract. 7 in Joannem; *usque adeo fratres mei, ut illi ipsi, qui seducunt per ligaturas, per percantationes, per machinamenta inimici, misceant percantationibus suis nomen Christi.* Artemidorus lib. 1 cap. 79 φαρμακείας & καταδεσμούς. Justinus in dialogo cum Tryphone pag. 311. Isidorus lib. 8 Originum,

Κατὰ δήμους δικαστὰς, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους &c.] Non reperi in ea oratione, sed vide omnino, quæ p. 16 legum Atticarum notavi. De his Pollux lib. 8 cap. 5 & 8 sectione 17. Idem Pollux lib. 9 cap. 7 de his loquitur. ἐπὶ μὲν τοῖς τεσσαράκοντα τοῖς κατὰ τοὺς τριάκοντα προεστῶσιν Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐριπίδης. Unde factum ait, ut si in jactu talorum 40 colligerent, eum numerum Euripidem vocarent. Eadem habet Eustath. in Ι΄λ. ψ pag. 1289. ἐπεὶ δὲ ἐκαλεῖτο Εὐριπίδης ἡ σημαίνουσα τὰ μ. ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ Εὐριπίδης γενέσθαι εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις μ προεστώτων μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν λ. Idem Pollux eorum quoque meminit lib. 8. Demosth. πρὸς Παντάινετον. ἡ μὲν αἰκία καὶ τὰ τῶν βιαίων πρὸς τοὺς τετταράκοντα λαγχάνεται. Pollucis locus de his μ corruptissimus est lib. 8. Lege, μετὰ τὴν τῶν λ΄ ὀλιγαρχίαν, μισθὸν δὲ ἀριθμοῦ τῶν λ΄, μ΄ ἐγένοντο, deinde scribe à capite χίλιοι καὶ ς΄.

Καταδικασάμενος.] Sic Demosth. in 2 contra Onetorem in fine, & in orat. κατ' Εὐέργου initio, οὐ μόνον ἐμοὶ ἀδίκως καταδικάσατο. Et in ea πρὸς Νικόστρατον. ὁ Ἀρεθούσιος ἀπρόσκλητόν μου δέκα δραχμῶν δίκην καταδικασάμενος. Corrigendus Isæus p. 74.

Δημοσθένης ἐν ὀγδόῳ Φιλιππικῶν --- Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτους.] Ἐν τῷ περὶ εἰρήνης in fine. καὶ Βυζαντίους κατάγειν τὰ πλοῖα. Supple παρακεχωρήκαμεν. Et in oratione περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ, quam hic designat Harpocrat. καὶ Διοπείθης ἀδικεῖ κατάγων τὰ πλοῖα. item ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. Sic Dionysius lib. 7 pag. 446. ἀποπλέοντας οἴκαδε Ἀνκάτῳ παρεστηκότι (?) στόλαρχος κατήγαγον. Livius in simili dixit *devehere* p. 153. Locus Lycurgi est initio orationis. καταχθεὶς δὲ καὶ ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον. Polybius pag. 84. τῶν Καρχηδονίων τοὺς πλέοντας ἐξ Ἰταλίας εἰς Λιβύην καὶ χορηγοῦντας τοῖς πολεμίοις καταγόντων ὡς αὐτούς. Et p. 275. Et Polyænus lib. 1 de Polycrate.

Πολυ-

Πολυκράτη Σαμίῳ καταθέοντι τ̀ Ἑλληνικὴν θάλατlαν ἔδοξεν εἶναι ςρατηγικὸν, εἰ κατάγοι κτ̀ τ̀ φίλων. Lege, καὶ πί. Polyb. lib. 5 p. 434. καὶ πλέοντες ὡς ἐπὶ Μαλέας ἐλπίζοντο ϛ καταγον τοὺς ἐμπόρους. Casaub. *mercatores ad terram deducunt*, & p. 690 τὰ κατηγμένα πλοῖα, in quibus erant commeatus Romanorum quibus potiti erant Carthag. ut dicit p. 689. Hyginus in Poëtico Astronomico cap. de Delphino, *Navicularii spe prædæ inducti navem avertere voluerunt*. Strabo lib. 4. πραττόμενοι τοὺς ἀναπλέοντας καὶ τοὺς καταγομένους. *vectigal ab adscendentibus & descendentibus exigentes*. Ἀνάγειν etiam Strabo sæpe. Sic lib. 5. εἰσπλεῖ καὶ ἀνάγεται μέχρι τ̀ Ῥώμης, *subvehitur*. Et lib. 17. πλωνῶν τ̀ καταγομένων καὶ ἀναγομένων, *quæ importantur & exportantur*. εἰσαγωγὰς & ἐξαγωγὰς eodem libro. ἀνάγειν Thucyd. sæpe lib. 2.

Pag. 164. Λυσίας.] Ἐν ἀπολογίᾳ ὑπὲρ Μανιθέου p. 139, ex quo hunc locum corrige. Dicitur autem proprie καταςῆσαι ἱππέας, ut loquitur Andocides περὶ εἰρήνης p. 23. Æschines pag. 51. Sic Isocrat. in Areop. in fine, τῶν δὲ περὶ τ̀ πόλεμον οὕτω καταμελήκαμεν, ὥςε οὐδ' εἰς ἐξετάσεις ἰέναι τολμῶμεν, ἢν μὴ λαμβάνωμεν ἀργύριον. Xenophon in Hipparchico initio & in fine creberrime.

Κατὰ τ̀ ἀγορὰν ἀψευδεῖν.] Deest hîc locus Demosthenis in orat. contra Leptinem initio. πῶς γὰρ οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κτ̀ μὲν τὴν ἀγορὰν ἀψευδεῖν νόμον γεγράφθαι. Ad quem locum hæc notabat Harpocratio.

Pag. 165. Νενηκικὼς τὸ πρότερον ἔτι.] Νενικηκὼς τῷ πρότερον ἔτει.

Ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας.] Pag. 106.

Εἰλήθυια.] Εἰληθυῖα Photius.

Θεωρίας ϛ τ̀ Νυμφίων.] Photius θεωρίας ἐλθόντων· καπηλεῖον δὲ ϛ τ̀ νυμφίῳ.

Καταχειροτονία.] Eleganter Suidas in κατεχειροτόνησεν

 αὐτοῦ

αὐτὸ ἀντὶ τοῦ καλεῖν ψηφίσασθαι αὐτό. καταχειροτονία ἢ ἀποχειροτονίας διαφέρει. καταχειροτονία μὲν γὰρ ἐγίνετο οὕτως. ἔλεγεν ὁ κήρυξ· ὅτῳ Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, αἰρέτω τὴν χεῖρα. εἶτα οἱ θέλοντες ἐξέτεινον τὰς χεῖρας, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο πρῶτον καταχειροτονία· ἀποχειροτονία ἢ οὕτως· ὅτῳ μὴ δοκεῖ ἀδικεῖν Μειδίας, αἰρέτω τὴν χεῖρα· καὶ ἐξέτεινον τινὲς, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἀποχειροτονία. λοιπὸν πάσας ἠρίθμουν τὰς χεῖρας, καὶ ἑώρα ὁ κήρυξ, ποῖαι πλείους εἰσί. πότερον τὸ φασκόντων αὐτὸν ἀδικεῖν, ἢ μή. καὶ ὅσαι ἂν ἦσαν πλείους εὑρεθεῖσαι, ἐκεῖ καὶ ἡ γνώμη ἐκράτει. Sequitur exemplum: ὁ δὲ οὔπω ἐψηφίζετο οὔπω καταχειροτονεῖ καίπερ ἐπιστάτης ὤν. Hæc ſunt inprimis bonæ notæ: non tamen idco vera. Ritus enim ille proprie διαχειροτονία diceba. tur, ut notavi ad vocem διαχειρ. Suidas in ἐπίπαγλον.

Pag. 166. Δημοσθένει.] Demoſth. περὶ παραπρ. καὶ τοῦτ', ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις, οὐδεὶς πώποτέ φησι παθεῖν οὐδένας πρέσβεις, οὐδὲ Τιμαγόραν, οὗ θάνατον καταχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἀλλ' οὔπω πεπόνθασι. Nempe quod βουλὴ οὔτ' ἐπῄνεσε τούτους, οὔτ' εἰς πρυτανεῖον ἠξίωσε καλέσαι. Utitur etiam Æſchines pag. 59 contra Cteſiph. ubi de Midiæ colapho loquitur.

Καταψευδομαρτυρηθείς μενος.] Καταψευδομαρτυρηθείς, *falſo teſtimonio oppreſſus* dicitur à Demoſth. πρὸς Ἀπατούριον in fine, & κατὰ Στεφάνου initio.

Κατῳκοδόμησεν &c.] Item περὶ Κίρωνος κλήρου p. 66 in fine, *compegit in carcerem*. Æſchines contra Timarchum p. 29. Thucyd. lib. 3 de Corcyræorum ſeditione: οἱ δέ τινες καὶ περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. Apollodorus lib. 2 p. 87. τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον de ſpecu ἀμφιστόμου. Suidas in Ἀνάγυρος, ἐγκατῳκοδόμησε dixit. Latini, *parietibus ſtruxit*, ut notat Salmaſius ad Capitolinum in Macrino, qui ſcribit de Macrino: *Vivos etiam homines parietibus incluſit & ſtruxit*. Interpres Juvenalis ad illum verſum: *Sanguine adhuc vivo terram*

terram ſubitura ſacerdos. Hæc virginibus Veſtæ pœna fuit decreta, ſi vitiatæ fuiſſent, vivæ parietibus ſtruebantur. Suidas in ἐπλινθώθησαν.

Κέβρηνα, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.] Ubi ait Charidemum Oritam ære dirutum à Timotheo tranſiſſe in Aſiam, ubi conductus eſt à Memnone & Mentore, Artabazi generis, κηδεστοῖς, fideque iis data & accepta, per fraudem καταλαμβάνει Σκῆψιν καὶ Κέβρηνα καὶ Ἴλιον αὐτῶν, dum Artabazus ab Autophradate captus in vinculis teneretur, ſed dimiſſus poſtmodum Artabazus collectis viribus Charidemum obſedit, quod etiam narrat Ariſtoteles in lib. de re familiari. Charidemus Athenienſium opera, qui Cephiſodotum ducem cum navalibus copiis in ejus auxilium miſerant, liberatus Cherroneſum rediit, & per ſummam perfidiam Cotyi regi ſe tradidit, & Crithotem atque Eleunta, quæ Athenienſium erant, vi cepit. Quo aſtu Charidemus Ilium ceperit per fraudem equi, refert Polyænus lib. 3 in fine, additque, ὥστε εἰ χρή τι κἀμὲ παῖξαι, δεύτερον ἑάλω τὸ Ἴλιον πάλιν ἵππῳ καταστρατηγούμενον. Plutarchus in Sertorio. Sed omnium diligentiſſime Ilii hanc ἅλωσιν narrat Æneas Poliorcet. cap. 24. Memnon ille gener Artabazi is eſt, qui pro Dario adverſus Magnum Alexandrum ſtetit, de quo Plutarchus in Alexandro id ipſum teſtatur, & præterea Artabazum regis Perſarum ex filia nepotem fuiſſe ait.

Pag. 167. Κειριάδης.] Apud Demoſth. contra Neæram Ἀρήτης Κειριάδης μαρτυρεῖ. Et ſupra καί μοι κάλει Ἀρήτην Κειριάδην.

Ἰνόποδες.] Ἰσόποδες.

Κεραμεῖς.] Demoſth. πρὸς Λεπτίνην. Κηφισόδοτος ἐκ Κεραμέων καὶ Δεινίας Ἐρχιεύς, & contra Neæram Κτήσων ἐκ Κεραμέων.

Pag. 168 Κεραμεικὸς --- ὅτι δύο εἰσὶ &c.] Hæc omnia ad verbum leguntur in Schol. Comici ad Equites, & additur amplius. εἰσὶ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν αἱ στῆλαι ἐπὶ τοῖς δημοσίᾳ τεθαμμένοις, ἔχουσαι ἐπιγραφὰς, ποῦ ἕκαστος τέθαπται. ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ ἦσάν τε καὶ προεστήκεσαν αἱ πόρναι. In Avibus ad illa. ὁ κεραμεικὸς δέξεται νώ. δημοσίᾳ γὰρ ἵνα ταφῶμεν φήσομεν &c. οἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἀναιρούμενοι ἐν τῷ κεραμεικῷ ἐθάπτοντο, ὡς Μενεκλῆς καὶ Καλλίστρατος, ἐν τοῖς περὶ Ἀθηνῶν συγγράμμασί φασι. βαδίζουσι δὲ ἔνθεν καὶ ἔ εἰσὶ στῆλαι ε. τ. δ. τ. εἰσὶ δὲ οὗτοι ὑπὸ τοῦ δήμου πεμφθέντες, οἷον ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ ὑπὲρ τῆς πόλεως τετελευτήκασι. ἔχουσι δὲ καὶ αἱ στῆλαι ἐ. π. ἑ. ἀπέθανεν.

Κερκίδας, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 164. Κερκιδᾶς legitur male. Tamen & Κερκιδᾶς scribitur apud Ælianum lib. 13 cap. 20, & Polybius lib. 2 Κερκιδᾶν Megalopolitam vocat Arati hospitem, p. 135. at p. 134 Κερκίδα scribitur. P. 150 Κερκίδας.

Κέρκουρος] Naves erant modicæ. Memnon lib. 15. Μιθριδάτης δὲ ἄλλον τε στρατὸν συχνὸν παρεσκευάζετο, καὶ τριήρεις μὲν υ. τῶν δὲ μικροτέρων νηῶν καὶ πεντηκοντόρων καὶ κερκούρων ἀριθμὸς ἦν οὐκ ὀλίγος. Vide quæ ad calcem Gellii notavi. Livius lib. 33 p. 609 cercuros inter leviora ponit navigia. Etymol. κερκ. εἶδος πλοίου βραχέως. Et mox: τὸ μακρὰν ἔχον πρύμναν σκάφος. Athenæus lib. 5 de nave illa ingenti regis Hieronis. ἐφόλκια δ' ἦσαν αὐτῇ τὸ μὲν πρῶτον κέρκουρος τρισχίλια τάλαντα δέχεσθαι δυνάμενος. πᾶς δ' ἦν οὗτος ἐπίκωπος, μεθ' ὃν χίλια πεντακ. βαστάζουσαι ἁλιάδες καὶ σκάφαι πλείους.

Pag. 169. Εἰς.] Photius εἰς.

Πιθηκούσας.] Photius Πιθηκούσας.

Ἀνδοῦλον.] Photius Ἀνδουλον.

Ἐπὶ τὴν ἄνδρα.] Περί.

Ἐπὶ Χεῤῥονήσου.] Ὑπὲρ ex Isocrate p. 524.

Κέφαλος.] Cujus meminit Æschines κατὰ Κτησιφ.

pag.

pag. 77. Dinarchus contra Demosth. p. 89. Suidas Κεφ. Ἀθηναῖος ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, ὃς πρῶτος προοίμια καὶ ἐπιλόγους συνέθηκε. γέγονε δὲ πρὸ τῆς ἀναρχίας οἱ. Κέφαλος δὲ οὗτος ἔσχε θυγατέρα τὴν Οἴνην. Quæ falsa sunt. Antiphon enim in procemiis laudatur. Ex Cephali rhetoris orationibus fragmentum refert Suidas in ἐπιλημμία.

Pag. 170. Βαφῶν.] Etymolog. addit κλινῶν. Scrib. λινῶν.

Κῆπος.] γρ. Κῆποι. Plinio *Cepoe* & Straboni 11. Diodoro 20 lib. In Tabula Peutingerorum supra Pontum Euxinum, *Phanagorium. Stratoclis Cepos, Hermonassa.*

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κλησιφῶντος.] Pag. 74.

Κῆπος.] Κῆποι.

Κηρυκεία.] Pollux p. 195. κηρυκεία πόλις τινὸς ὄνομα.

Κήρυκες.] Æschines contra Ctesiph. Hesychius in κήρυκες. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ γένος ἱεροφαντῶν ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ, (adde καὶ Πανδρόσου τῆς Κέκροπος ex Ptolemæo apud Schol. Homeri Ἰλ. α) Φανίας. Is est Phanias Lesbius historicus, de quo Plutarchus Solone & Them.

Κηττοί.] Πυθοδώρῳ ἐκ Κηδῶν, ait Dem. κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβ. initio. Suidas Εὔβουλος Κήττιος Ἀθηναῖος υἱὸς Εὐφράνορος κωμικός.

Κηφησιεύς.] Κηφισιεύς.

Pag. 171. Κηφισόδοτος, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κλησιφῶντος.] P. 59. Is videtur esse Cephisodotus, qui Iphicrati & Cotyi regi adversus fuit, teste Demosth. κατ' Ἀριστοκρ. versus finem, ubi Charidemi gesta omnia accurate describit. μετὰ ταῦτα δὲ (i. post mortem Cotyis) πλευσάντων ὑμῶν οὐκ ἐπὶ τῆς Θρᾴκης τόπον οὐδένα, οὐδὲ χωρίον ( ) ἀλλ' ἐπ' Ἀλωπεκόννησον, ἣ Χερρονήσου μέν ἐστι καὶ τὴν ἡμετέρα, ἀκρωτήριον δ' ἀνέχον πρὸς τὴν Ἴμβρον ἀπωτάτω τῆς Θρᾴκης, λῃστῶν δ' ἦν μεστὴ καὶ καταποντιστῶν, ἐνταῦθα ἐλθόντων ἡμῶν καὶ πολιορκούντων.

κύλων τούτους, προσθεὶς (Χαρίδημος) διὰ Χεῤῥονήσου πάσης τῆς ὑμετέρας, ἡμῖν μὲν προσέβαλλεν, ἐβοήθει δὲ τοῖς λησταῖς καὶ καταποντισταῖς, καὶ πρότερον προσκαθήμενος, τὸν ὑμέτερον στρατηγὸν ἔπεισε καὶ ἠνάγκασε, μὴ τὰ βέλτιστα ὑπὲρ ὑμῶν πράττειν, ἢ (supple πρότερον ἢ) αὐτὸς ὑπὸ τούτου ἐπείσθη, ὧν ὡμολογήκει καὶ ὑπέσχετό τι πράξειν. καὶ γράφει δὴ τὰς συνθήκας πρὸς Κηφισόδοτον, ἐφ' αἷς ὑμεῖς οὕτως ἠγανακτήσατε καὶ χαλεπῶς ἠνέγκατε, ὥστε ἀπεχειροτονήσατε μὲν τὸν στρατηγὸν, πέντε ταλάντοις δ' ἐζημιώσατε, τρεῖς δὲ μόναι ψῆφοι διηνέγκαντο μὴ θανάτου τιμῆσαι.

Λυσίου δύο λόγοι εἰσὶ πρὸς Κινησίαν.] Harum orationum fragmentum perquam elegans refert Athenæus p. 551. Meminit hujus Cinesiæ & Lysias in Apologia δωροδοκίας.

Pag. 172. Κέῤῥα.] γρ. Κίῤῥα ex Suida & Photio. Scylax, μετὰ δὲ Λοκροὺς εἰσὶ Φωκεῖς κατὰ τὸ Κύραιον πεδίον, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Δελφοὶ πόλις. Lege Κιῤῥαῖον.

Κιθηλών.] Stephan. in προσάνδα.

Δύο ας.] γρ. δύο ς.

Κίστας.] γρ. κίστας ex cod. Fed. Morelli, & Suida, & Photio.

Συνηγορία, Αἰσχίνης.] Συνηγορία Αἰσχίνου leg. Sic enim inſcribitur ea oratio Dinarchi, teſte Harpocr. in πινάκια. Utrobique Αἰσχίνῃ lege ex Dionyſio Halicarn. ſic inſcriptæ ejuſdem rhetoris orationes à Dionyſio ibidem memorantur plures, ut συνηγορία Παρμένοντι ὑπὲρ ἀνδραπόδου βλάβης, & συνηγορία Ἡγελόχῳ ὑπὲρ Ἐπικλήρου, item Ἀγάθωνι συνηγορία. ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἴρηκεν Ἀγάθων, quæ verba ſunt ex initio orationis. Suidas in κλιμάζει eadem habet, quæ Harpocr. Sed in κλιμακίζειν ait, μέμνηται Δείναρχος ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνου ἰσηγορίᾳ (leg. συνηγορίᾳ) λέγων. οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους. ἔστι δὲ οἷον παραγει καὶ διαστρέφει. ἴσως ἀπὸ τοῦ κλίμακος εἰρημένου τοῦ ὀνόματος,

ἥτις

ἥτις ἐστι ὄργανον βασανιστικὸν διαςρέφον τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων, καὶ Ἀριστοφάνης βασάνιζε πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας &c. Posset etiam deduci ἀπὸ τοῦ κλίμακος & κλιμακισμοῦ, quod est genus *palæsmatis* teste Suida in κλίμαξ & Polluce. Hæ συνηγορίαι dicebantur à συνηγόροις, i. *advocatis*, quos sibi amicos & magnæ dignitatis homines plerumque rei ad id rogare solebant. Sic apud Isocratem contra Lochitem in fine. εἰ δέ τις ἔχει τῶν παρόντων μοὶ συνειπεῖν, ἀναβὰς εἰς ὑμᾶς λεγέτω. Æschines περὶ παραπρεσβ. in fine, & contra Ctesiph. initio. Isæus initio orat. Photius in lexico eadem habet, quæ Suidas ad verbum.

Κληροῦχοι.] Strabo lib. 14 de Samo. Ἀθηναῖοι δὲ πρότερον πέμψαντες στρατηγὸν Περικλέα καὶ σὺν αὐτῷ Σοφοκλέα τὸν ποιητὴν πολιορκίᾳ κακῶς διέθηκαν ἀπειθοῦντας τοὺς Σαμίους, ὕστερον δὲ καὶ κληρούχους ἔπεμψαν δισχιλίους ἐξ ἑαυτῶν, ὧν ἦν καὶ Νεοκλῆς ὁ Ἐπικούρου πατήρ. Idem ait Heraclides in rep. Samiorum. Diodorus lib. 18 ait Samios exules postliminio reductos esse a Perdicca anno 2 Olymp. 114, 43 post exilium annis & amplius. Meminit Æschines contra Timarchum p. 13. Zenobius in Ἀττικὸς πάροικος. Porro de hoc more ita scribit Libanius in argumento ad orationem Demosthenis περὶ τῶν ἐν χερσονήσῳ. Ἔθος δὲ ἦν τοῦτο παλαιὸν τοῖς Ἀθηναίοις, ὅσοι πένητες ἦσαν αὐτῶν καὶ ἀκτήμονες εἶναι, τούτους πέμπειν ἐποίκους (supra κληρούχους dixit) εἰς τὰς ἔξω πόλεις τὰς ἑαυτῶν, καὶ ἐλάμβανον οἱ πεμπόμενοι ὅπλα τε τὰ τοῦ δημοσίου καὶ ἐφόδιον. Dionysius in Dinarchi ἰδιωτικοῖς ψευδεπιγράφοις. οὗτος ὁ λόγος εἴρηται ἐπὶ Ἀριστοδήμου ἄρχοντος, ὡς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου γίνεται δῆλον. οἱ μὲν γὰρ εἰς Σάμον ἀποσταλέντες κληροῦχοι κατὰ τοῦτον τὸν ἄρχοντα ἀπεστάλησαν, ὡς Φιλόχορος ἐν ταῖς ἱστορίαις λέγει. Aristoteles 2 Rhetor. cap. 6 ὥσπερ Κυδίας περὶ τῆς Σάμου κληρουχίας ἐδημηγόρησεν & cæt.

Pag. 173. Τὰς Κληρουχίας.] Libanius Declam. 19. τὰς κληρου-

κληρουχίας ἀφίημι, τὰ τῶν στρατηγῶν ἴδια κέρδη, οἷς ἄλλοι δέδονται φόροι: quæ ſunt disjungenda, i. καὶ τὰ τῶν στ. &c. adde Diodorum Siculum lib. 15 pag. 344. 348.

κληρουχικά.] κληρουχικὰ cum dicit, dubium eſt, cum infra in κοινωνικῶν κοινωνικοὺς vocat. Locus Demoſthenis ſic habet. ἐὰν γὰρ τοῦτο ἀποδείξητε τὸ πλῆθος (ex 1200 ſi 2000 faciatis) ἡγοῦμαι τῶν ἐπικλήρων καὶ τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν κληρουχικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν (ſupple σωμάτων) καὶ εἴ τις ἀδύνατος, ἀφαιρεθέντων, ἔσεσθαι χίλια καὶ διακόσια ταῦτα ὑμῖν σώματα. ἐκ τούτων τούτων οἶμαι δεῖν ποιῆσαι συμμορίας εἴκοσιν, ὥσπερ νῦν εἰσίν.

κλητῆρες.] Vide Demoſth. pro corona pag. 320. Demoſth. in Midiam, de Strabone, πείσας τὸν πρυτανεύοντα δοῦναι τὴν ψῆφον παρὰ πάντας τοὺς νόμους, κλητῆρα οὐδ᾽ ὁντινοῦν ἐπιγραψάμενος, κατηγορῶν ἔρημον οὐδενὸς παρόντος ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν. Ibi Ulpianus, ὁ γὰρ διδοὺς τὴν γραφὴν, ait, προσέγραφεν, ὅτι κατηγορῶ τοῦδε, καὶ προσκαλοῦμαι τοῦτον διὰ τοῦ δεινὸς εἰς τὸ βουλευτήριον. Hinc ἀπρόσκλητος δίκη dicebatur *in qua nulli* κλητῆρες *adeſſent nec aſcripti fuiſſent*, teſte Heſychio. Vide quæ ad Pollucem notavi. Etymologus poſt τὸ προσκλήσεως addit, ἵνα μὴ ἀπρόσκλητοι αἱ δίκαι εἰς τὰ δικαστήρια εἰσάγωνται, μηδὲ ἐκλείπῃ τὴν δίκην ὁ κατηγορούμενος. In accuſatione Æſchinis contra Demoſth. ſcriptum erat, τίμημα τάλαντα ν᾽. κλητῆρες Κηφισοφῶν ( ) Κλέων. Demoſth. p. 99.

Pag. 174. κλητεύεσθαι.] Latine *teſtimonium denunciare*. Sic loquitur Val. Max. lib. 8 cap. 1, ubi de Æmilio Scauro. Cicero in Verrem & Paulus ff. de teſtibus, *ne invito denuncietur*. Suidas in ἐκκλητεύεσθαι τὴν ἐγκαταλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκηρύσσοντο. ὅπερ ἐλέγοντο ἐκκλητεύεσθαι καὶ ἐκκλητεύειν. Valerius Probus de notis, quanti ea res erit. *Hæ pecuniæ judicium recuperatorium dabo, teſtibuſque duntaxat* x *denunciandi poteſtatem dabo.*

Περι-

Προσποιητή.] Προσποιητής.

Οὐ γάρ.] γρ. οὐ γὰρ ex Scholiaste Aristoph. in Equitibus p. 312, apud quem hæc omnia ad verbum leguntur, nisi quod abest τὸ γένος, (quod in autore nostro sequitur,) rectius, ut puto. Ab hoc vocabulo composuit Aristoph. κοβαλικεύειν & κοβαλικεύματα, in Equitibus.

Κόβαλοι.] Hæc item ad verbum leguntur in scholiis ad Plutum p. 31 ad illa verba, ὡς μόθων εἶ καὶ φύσει κόβαλος.

Pag. 175. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου.] p. 59. Isocrates de pace p. 349.

Κοινωνικῶν.] Pollux pag 409.

Φιλίνου.] Philino tribuit Athenæus.

Φιλισῖς.] Suidas Φυλισῖς habet in voce Κυρωνίδαι: unde conjiciebam Φλυεῖς.

Pag. 176. Κολωναίτας.] Κολωνιάτας. Schol. Sophoclis in Oedip. Colonæo.

Μισθοπούς.] Μισθωτούς.

Ἡφαίστιον.] Hujus meminit Isocrates in Trapezit. ubi Ἡφαιστεῖον scribitur. Porro Hippius Colonus à templo Neptuni Hippii dictus esse perhibetur à Schol. Sophoclis. Is in argumento ad Oedip. Coloneum. καὶ ἔστιν ἐν τῷ τεμένει τῶν σεμνῶν Ἐριννύων, ὃ ἐστιν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππείῳ Κολωνῷ οὕτω κληθέντι, ἐπεὶ ὁ Ποσειδῶνός ἐστιν ἱερὸν Ἱππείου καὶ Προμηθέως, καὶ αὐτοῦ οἱ ὀρεωκόμοι ἵστανται. Etymol. in ἱππεία. Thucyd. lib. 8. ἐς τὸν Κολωνόν. ἔστι δὲ ἱερὸν Ποσειδῶνος ἔξω τῆς πόλεως ἀπέχον σταδίους μάλιστα δέκα. Aristoph. νεφέλαις. νὴ τὸν Ποσειδῶ τοῦτον τὸν Ἵππιον. ubi, quæ Schol. & Hesychius notant, aliena sunt. Nobiscum sentit Pausanias Atticis p. 23.

Δημοσθένης ἐν τοῖς.] Deest nomen aliquod, nempe titulus orationis. an forte ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. Ibi enim legitur, πάλιν Φιλόστρατον ἅπαντες ἴσμεν τὸν Κολωνῆθεν χαβρίου κατη-

κατηγοροῦντα, ὅτ' ἐκέλευε τὸ περὶ Ὠρωποῦ κρίσιν θανάτου, καὶ πάντων τῶν κατηγόρων πικρότατον γιγνόμενον. In Pherecratis versu (quem autor paulo ante allegat, pro ἐς Κολωνὸν, ἦμεν) leg. εἰς κολ. ἤιμεν, ut versus constet; id est ἐπορευόμεν: unde ἤισαν. i. ἐπορεύοντο apud Etym. seu potius ἤιμεν. Hesych. Porro ἵππιος dictus est Ποσειδῶν, quod cum aliquando circa scopulos Coloni Attici obdormisset, & per somnum semen effudisset, equus repente Scyphius (alias Scaphius) extitit, qui & Scironites dictus est, ut ait Schol. Lycophronis pag. 123.

Τύραννοι.] Τυραννοὶ p. 251.

Pag. 177. Κοροπλάθος.] Hujusmodi fictores intelligit Demosthenes in Philippica 1 pag. 17.

Κοτύλαιον ὄρος.] Nonnus lib. 13. καὶ Κοτυλαῖον ἔδος.

Ἀρχέμαχος.] Hujus meminit Strabo lib. x.

Pag. 178. Κότυς.] Is primum amicus fuit Atheniensium, & se eis amicum maxime finxit, tunc, cum Miltocythes ab eo defecit; sed postquam eum superavit & omnes Thraciæ urbes cepit, tum vero, ait Demosthenes, ἠδίκει μεθύων, ἐπαρῴνει μάλιστα μὲν εἰς ἑαυτὸν, ἔπειτα δὲ καὶ εἰς ὑμᾶς. Hic est Cotys, qui ab Atheniensibus civitate donatus. *Et ego*, inquit, *illis civitatis meæ jus dabo.* Valerius lib. 3 cap. 7.

Κεραυναλλίδαι, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Hodie apud Æschinem legitur ἀκεραγαλλίδαι. Hesychius Κεραγαλλίδαι τῶν Κερσαίων τύραννοι. Sic leg. non κερσέων, ut vulgo. Libanius in fine orationis in Æschinem. πάλιν Κιρραῖοι, πάλιν Ἀκεραγαλλίδαι.

Κρεθωτή.] Scylax, Thracia. ἐντὸς δὲ (supple τῆς χερρονήσου) Αἰγὸς ποταμὸς, Κρῆσσα, Κρηθωτὴ, Πακτύη.

Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον.] Μετὰ Πολυεύκτου τοῦ Κριωέως, & alibi. Vide Hesych. Κριῶθεν, qui locum Aristoph. intelligit in Avibus Εὐελπίδης Θριῆθεν. Schol. alteram

teram lectionem Κελῶθεν agnoscit. Stephanus κελῶνα habet male.

Pag. 179. Κλησίου Διός.] Et Demosth. in oraculis Dodonæi Jovis.

Pag. 180. Ἱππέως.] Ἱππίας. Vide infra p. 232.
Κυδαθηναίων.] Κυδαθηναί.

Pag. 181. Κυνίδαι.] Ex hoc genere eligebantur sacerdotes Cynii Apollinis teste Hesychio in κυνίδ. Suidas Κυνήϊος Ἀπόλλων Ἀθήνησιν οὕτω λεγόμενος, ὃν ἱδρύσατο Κύνις Ἀπόλλωνος καὶ Παρνηθείας νύμφης, ὡς Σωκράτης ἐν ιβ, φερομένης τὰ Λητοῦς τὰ βρέφη ὑπὸ κυνῶν ἁρπασθῆναι. τοῦ κυνηθμοῦ γὰρ αἰσθομένους κυνίας καὶ ποιμένας ἀνασῶσαι τῇ μητρί. ὀνομασθῆναι οὖν ἐν Ὑμηττῷ ἀπὸ τῶν κυνῶν. Κράτης ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι θυσιῶν οὕτω γράφει. τὸ δὲ Κυνήειόν ἐστιν Ἀπόλλωνος Κυνείου τὸ ἐκ τοῦ Θωνίου γινόμενον. τοῦτο δέ ἐστι τὸ Θωνεῖον ἀλήσιον, καὶ γίνεται πρόσοδος μεγάλη, ταύτην ἡ πόλις εἰς θυσίαν καταχωρίζει Ἀπόλλωνι τῷ Κυνείῳ. ἀλήσιον δημήτειον ὁ βασιλεύς.

Ἱππώναξ τε καὶ Ἑκαταῖος ἐν περιόδῳ Εὐρώπης.] In his libris non solum terrarum situs, sed etiam gentium mores & instituta tradebantur. Aristot. 1 Rhetor. πρὸς μὲν τὴν νομοθεσίαν αἱ τῆς γῆς περίοδοι χρήσιμοι. ἐντεῦθεν γὰρ λαβεῖν ἐστι τοὺς τῶν ἐθνῶν νόμους. Talis fuit Eudoxi liber γῆς περίοδος, teste Plutarcho in tractatu ὅτι οὐδὲ ζῆν ἐστιν ἡδ. κατ' Ἐπίκ. Locus autem Hipponactis, quem Harpocratio intelligit, hic est:

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ Κυλλήνιε
Ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.
Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασίσκον
Καὶ συμβάλικα κάσκέρικα καὶ χρυσοῦ
Στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου.

apud Schol. Lycophronis.

Pag. 182. Ὡς ἀπό.] γρ. οὓς ἀπό. Sic enim apud Schol.
 Ari-

Ariſtoph. in Nubes p. 152. Ἀπολλόδωρος δέ φησι πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες, τὰ δόξαν ἀναγράφοντες, οὓς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως ἐκάλουν, ὕστερον δὲ τὰ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες ὁμοίως ἐκάλεσαν. Quibus ſimilia habet Schol. Apollonii lib. 4. Ælianus lib. 15 de animal. cap. 1x.

Κυρεῖον.] Xenophon p. 287.

Δημιάς.] Δημιές. Sic Libanius in legatione ad Julianum, Δημάδην τὸν Δημιὲς vocat.

Καὶ τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλήν.] Ἢ τὸν δῆμον, καὶ τὴν βουλήν.

Προσγράφουσι.] Προγράφουσι, ex Polluce lib. 8, ubi hæc fere ad verbum leguntur ex Ariſtotele. Demoſth. περὶ παραπρ. ὑμῖν δὲ πρῶτον μὲν περὶ πάντων τὴν βουλὴν ἀκοῦσαι καὶ προβουλεῦσαι δεῖ. καὶ τοῦθ' ὅταν ᾖ κήρυξι καὶ πρεσβείαις προσγεγραμμένον (lege προγεγ.) οὐκ ἀεί. (Et προγεγ. legit Ulpianus, qui ad eum locum notat προγεγραμμένα ἐστὶ τὰ προτεθειμένον τῆς ἐκκλησίας, ὥστε βουλεύσασθαι ἢ περὶ τοῦ &c. ἢ περὶ τοῦ &c.) εἶτ' ἐκκλησίαν ποιῆσαι, καὶ ταύτην ὅταν ἐκ τῶν νόμων καθήκῃ, εἶτα κρατῆσαι καὶ περιγενέσθαι δεῖ τοὺς τὰ βέλτιστα λέγοντας τῶν ( ) ἀντιλεγόντων. Æſchines περὶ παραπρ. pag. 37 bis προγράψαι ἐκκλησίαν uſurpat. Ulpianus ad 1 Philipp. initio, προὐτίθετο, ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο. τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ προέγραφεν. ἐπειδήπερ σανίδας τινὰς ἐνέγραφον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ οὗ ἡ σκέψις. καὶ προετίθεσαν τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γνῶσι πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία. Iſocrates de pace pag. 321. πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασι.

Οἱ.] Αἱ Suidas.

Pag. 183. Κωδία.] Κώδυα Photius.

Pag. 184. Προμηθείοις.] Hyginus in Poëtico Aſtronomico cap. de Sagitta. *Prometheus autem conſuetus inſidiari venit ad Jovis ignem, quo deminuto & in ferulam conjecto, lætus, ut volare, non currere videretur, ferulam jactans,*

jactans, ne spiritus interclusus vaporibus extingueret in angustia lumen. Itaque homines adhuc plerumque, qui lætitiæ fiunt nuncii, celerrime veniunt. Præterea totum à (f. *votiva*) *certatione ludorum cursoribus instituerunt ex Promethei consuetudine, ut currerent lampadem jactantes.*

Θύοντες.] Θέοντες.

Καταινοήσαντος.] Καταινοήσαντας αὐτούς.

Λαμπτρεῖς.] Σαβρίας Λαμπρεὺς in oratione contra Neæram, & in oratione πρὸς Τιμόθεον initio παρὰ Ἀντιφῶντος Λαμπρέως & in ea πρὸς Κάλλιππον, quam laudat Harpocratio hoc loco, legitur ξένος μὲν ὢν Ἀρισόνω τῷ Δεκελεῖ καὶ Ἀρχεβιάδῃ τῷ Λαμπρεῖ. Suidas etiam, Λαμπραὶ, ait, δῆμος τῆς Ἐρεχθ. &c. Hesychius, Λαμπραὶ καθύπερθεν καὶ Λαμπραὶ ὑπένερθεν &c. Hoc est, *Lampræ infernates & supernates.* Sic apud Plin. *Carentini supernates & infernates.*

Pag. 185. Λεμβάδεια.] γρ. Λεβάδεια, ut Photius: ἐν ᾗ Διὸς μαντεῖον Τροφωνίου κατασκευάσαντος, ut idem.

Ἀττικῆς.] γρ. ἀκτῆς. Strabo lib. x. Homerus ἀκτὴν ἠπείροιο vocat Ὀδ. ω.

Pag. 186. Φασὶ πρὸς τῷ Ἀχέροντι.] Pausanias Heliac. 152. Etymologus in Ἀχερωίς.

Ὁμήρῳ.] Ἰλ. ν.

Λευκονοιεύς.] Δημοχάρης τε ὁ Λευκονοεὺς ὁ τὴν πηθίδα τὴν ἐμὴν ἔχων. Et rursus in oratione adversus Lacritam ita perscriptum est, & in ea adversus Polyclem. Apud Plutarchum in x Rhetor, Δημοχάρης Λάχητος Λευκονοιεύς, & in Demetrio, Δημοχάρης ὁ Λακωνεύς, corrupte.

Λέχαιον.] Isæus p. 50. Andocides περὶ εἰρήνης pag. 24. Plato in Menexeno p. 245.

Pag. 187. Τελεσθέντες.] Τελεωθέντες Suidas. Sic Plutarch. in Demosth. initio, & Apollodorus lib. 3 biblioth.

Καὶ Ἡνιόχου.] Dionyſius Ἡνιόχῳ.

Λιτή.] Λητή. Stephanus, Λητὴ πόλις Μακεδ. ἀπὸ τοῦ πλησίον ἱδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ· ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Λητωαῖος. οὕτω γὰρ ἱστορεῖται Νίκαρχος Λητωαῖος τῶν Ἀλεξάνδρῳ συστρατευσαμένων ὁ διασημότατος. Scribe Νέαρχος, quem tamen Arrianus in Indicis Cretem ait fuiſſe. Ptolemæo Λητὴ in Mygdonide. In Arriani Indicis, ἐκ δὲ Ἀμφιπόλεως ἦγον οἵδε, ἐκ Κρήτης μὲν Νέαρχος Ἀνδροτίμου, ὃς τὰ ἀμφὶ τῷ παράπλῳ ἀνέγραψε. Leg. Λήτης. Non enim Creta in Macedonia aut Amphipoli. Lete Macedoniæ oppidum à Plinio quoque memoratur.

Μαρσύας ὁ νεώτερος.] Hujus quoque mentio eſt in voce Γαληψός. Duo Marſyæ fuere, alter Periandri filius Pellæus, frater Antigoni regis, una cum Alexandro rege educatus, teſte Suida. Hic Μακεδονικὰ ſcripſit libris x, quorum quintus citatur ab Harpocr. in vocibus Ἀργεσίων & Μαργίτης, ſeptimus ab Athenæo & Stephano. Scripſit etiam res Atticas & vitam Alexandri. Laudatur a Diodoro Siculo Marſyas dux Demetrii ὁ τὰς Μακεδονικὰς πράξεις συντάξάμενος. Alter fuit Marſyas Marſi filius, de quo Suidas. Μαρσύας Μάρσου Ταβηνός. Lege Ταβηνός. i. natus Tabiis in Galatia. Scripſit Antiquitatum libros & mythica & de patria ſua. Laudatur ab Heſychio in σκόπος, Μαρσύας ἐν τῇ Ἰάδι, niſi Mnaſeas ibi ſcribendum eſt. quod non aſſero. Mnaſeæ ambo hiſtorici noti ſunt. fuit & Mnaſeas quidam Berytius, qui de arte Rhetorica ſcripſit, itemque de Atticis nominibus teſte Suida. Alius Mnaſeas curſor Libys dictus, de quo Pauſanias Heliac. 2.

Pag. 188. Δείναρχος Τυραννικῷ.] Ἴσως. Τυῤῥηνικῷ, ut p. 242. Πυῤῥηνικὸς dicitur a Dionyſio Halicarn. inter δημοσίους Dinarchi λόγους. Frequenter τυραννικὸν occurrit pro Τυῤῥη-

Τυῤῥωνικῷ, ut apud Aristoph. Scholiasten, ubi de Coliade promontorio Atticæ. Apud Etymologum in Σιντηΐδα Λῆμνον.

Ἀρχή.] Est autem ἀρχὴ κληρωτὴ Etymol. Æschines contra Timarchum pag. 20. Suidas in εὐθύνη. κυρίως ἣν εἰσάγουσι λογισταὶ πρὸς τοὺς δόξαντας μὴ ὀρθῶς ἄρξαι τῆς πόλεως, ἢ πρεσβεῦσαι κακῶς, καὶ τὰ δικαστήρια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσι, κατηγορεῖ δὲ ὁ βουλόμενος, καὶ τοῖς δικασταῖς ἐφεῖται τιμᾶσθαι τοῖς ἁλοῦσι.

Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν Μυστηρίων.] pag. 11. Lysias p. 150. qui rationem non reddiderat, tenebatur ἀλογίου judicio. Suidas, ἀλογίου δίκη, ἣν φεύγουσιν οἱ ἄρχοντες λόγον οὐ διδόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων. quæ iisdem verbis leguntur in Etymolog.

Pag. 189. Λόγου τυχεῖν.] Λόγου τυχεῖν Demosth. ἐν προοιμίοις δημηγορικοῖς 22, & κατ' Ἀριστοκράτους bis initio, dixit pro eo, quod Gallice dicimus, *avoir audience*. νυνὶ δ' ὑπὸ τῆς ἐνίων ἀσελγείας οὐ παρελθεῖν, οὐκ εἰπεῖν, οὐ λόγου τυχεῖν ἐστίν. Sic & in proœmio 27 usurpat, & 38, & ἐν τῷ περὶ παραπρεσβείας initio, ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν τοὺς ἄλλους. Et longe post, τὸ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἄχρι τοῦ λόγου τυχεῖν Φίλιππον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, Κτησιφῶν καὶ Ἀριστόδημος τὴν ἀρχὴν πρώτην ἔφερον τοῦ φενακισμοῦ. Sic & Æschines περὶ παραπρεσβείας initio. Demosthenis locus ex oratione pro corona initio sic habet: οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν. i. *neque vero est negandus cuiquam accessus ad populum & dicendi potestas*. Errat ergo Harpocratio.

Ἐπαίνου.] F. εἰπεῖν.

Λοιδίας, Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Pag. 45. ubi Λυδίαν scribitur vulgo, quomodo & apud Ptolemæum, sed in Strabone lib. 7 in fine Λουδίας. Herodot. 7 Λυδίας p. 422. Plinio *Rhedias* male pro *Lœdias*. Scylaci Λυδίας.

Ἐφί-

Ἐφίσαϑ --- ὕδρίαν ἔχων --- λϛρά.] Eustathius Ι'λ. ψ pag. 1293 & Didymus. Demosth. πρὸς Λεωχάρλω. ἠῤῥώστησεν Α'ρχιάδης ἐ τελόυτᾷ τὸ βίον ἀπόνῳ Μειδυλίδυ, ἄγαμ⊕ ὤν. τί τύτυ σημεῖον; λϛροφόρ⊕ ἐφέστηκεν ὄπὶ τῷ τῦ Α'ρχιάδυ τάφω, Pollux 391. Thucyd. lib. 2. καὶ τῇ κρλώῃ τῇ νυῦ μὲν τ τυράννων ταύτῃ κελδυσάντων ἐννεακρϛνῳ καλυμένῃ, τὸ ἢ πάλαι φανερῶν τ πηγῶν ὔσῶν, Καλλιρόη ὠνομασμένῃ, ἐκείνῃ τε ἐγγὺς (τ ἀκροπόλεως scil.) ὔσῃ, τὰ πλέιςυ ἄξια ἐχρῶντο, καὶ νυῦ ἔτι ἀπὸ τ ἀρχαίυ πρό τε γαμικῶν ἐ ἐς ἄλλα τ ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆϑ. Vitruvius lib. 8 p. 314. Statius 12 Thebaid. in fine: *Et quos Callirhoe novies errantibus undis Implicat*. Unicus porro in tota urbe erat hic fons teste Pausf. in Attic. p. 10. Schol. Æschyli ad illa ex Persis p. 135. καὶ χεροῖν Καλλιῤῥόυ ἔψαυσα πηγῆς, notat, πηγή τις ἱερά, ἀφ' ἧς ἀνιμᾶ? νᾶμα τ θυσίαις ὄπιχέεϑ. Etymolog. ἐννεάκρϛν⊕ κρλώη Α'θήνῃσι ωδρὰ τ Ι'λισσὸν ἡ πρότερον Καλλιρόη ἔσκεν. ἀφ' ἧς τὰ λϛρὰ τ γαμυμένοις μεϊλᾶσι. Πολύζηλ⊕ δημολυδάρεω. ἴξ ἢ ἐννεάκρϛνον ἔνυδρον τόπον. Pollux pag. 138. Hesychius in λιβύας. Porphyrius de antro Nympharum, ὅθεν ἢ τὰς γαμυμένας ἔτ⊕ ὡς ἂν εἰς σπόρεσιν συνεζδυγμένας νύμφας τε καλεῖν καὶ λϛροῖς καταχεῖν ἐκ πηγῶν ἢ ναμάτων ἢ κρλωῶν ἀενάων εἰλημμένης. Porro siticulosam fuisse Atticam, adeo ut æstate fontes deficere solerent, testatur Dio orat. 6. Valerius Flaccus 8 Argon. de conjugio Jasonis & Medeæ:

Inde ubi sacrificas cum conjuge venit ad aras
Æsonides, unaque adeunt pariterque precari
Incipiunt, ignem Pollux undamque jugalem
Prætulit, ut dextrum pariter vertantur in orbem.

Nonnus lib. 3 Dionysiac. p. 88 & lib. 2 p. 60.

Λυσιεύς.] Et Demosth. in Midiam. Stephanus, Λυσία τ Υ'ακίνθυ θυγατέρων μία, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Λυσιεύς.

Pag. 190. Φιλόχορ⊕.] Et Pausanias Atticis p. 22.

Μή ποτ'

Μή τοι ὦν χαπλέον κ̣ παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῇ ἑβδόμῃ, ἀντὶ τοῦ προβόλυς δύο λυχνεργέας.] Athenæus lib. XI habet. μήτοι ἦν καὶ παρὰ Δημοσθένει (malim Ἡροδότῳ) χαπλέον λυχνοεργέας, ἵν' ἀκύητ) τὰ ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα. Ex his ſupple hunc Harpocrationis locum. Athenæus autem pro λυχνοεργέας habet λυκιεργέας. Hodie in Herodoti exemplaribus λυκιοεργ. extat.

Οὐ πώποτε.] Hæc falſa ſunt.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν.] i. ἐν τῷ κατὰ Λεπτίνυ. Λυσιμάχῳ δωρεὰν ἐνὶ τῶν τότε χρησίμων ἑκατὸν μὲν ἐν Εὐβοίᾳ πλέθρα γῆς πεφυτευμένης ἔδοσαν, (majores noſtri) ἑκατὸν δὲ ψιλῆς, ἔτι δὲ ἀργυρίυ μνᾶς ἑκατὸν καὶ τέτταρας τῆς ἡμέρας δραχμάς, καὶ τύτων ψήφισμά ἐστιν Ἀλκιβιάδυ, ἐν ᾧ ταῦτα γέγραπται. Meminit etiam Plutarchus in Ariſtide ſub finem, qui idem dicit. Sed aliter Suidas in πλέθρον. ἐξέδωκεν ἡ πόλις Ἀθηναίων τὰς θυγατέρας Ἀριστείδυ, καὶ Λυσιμάχῳ τῷ παιδὶ δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας ἐδίδυ, καὶ γῆς πεφυτευμένης ἐδωρήσατο ὀκτὼ πλέθρα, ἀροσίμης ἑκατὸν, *horti* 8 *jugera, arvi centum*.

Pag. 191. Μαιμακτηριὼν --- ἀρχὴν δὲ λαμβάνοντος τῦ χειμῶνος ἐν τύτῳ τῷ μηνί.] Ulpianus in Olynth. 3. χειμέριος ὗτος ὁ μήν.

Μαλακίζομεν.] Theo in Arati Phænomena ad illum Ναύτῃ μαλκιόωντι κακώτερον, explicat ναρκῦντι. μάλκη δὲ ἐστιν ἡ ἐκ ψύχυς χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπανάστασις, ἃ καὶ χίμετλα λέγονται.

Μαλακίομεν.] Μαλκίομεν. Suidas diſerte ſic ait, μαλκίομεν, Δημοσθένης ἐν θ Φιλιππικῶν φησί. Heſychius μαλκίετον. Hinc ἀμαλκιεῖν μὴ ῥιγοῦν, Etymol. Scholiaſtes in Nicandri Theriaca ait μάλκην à Nicandro ſumi interdum pro *frigore*, interdum pro *torpore*: & exemplum affert ex Nicandro, πόδμαῖος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντος, cum ſc. pedes ac manus præ frigore rigeſcunt.

μάλκαι igitur dicuntur αἱ μαλακίαι καὶ δυσκινησίαι διὰ τὸ τοῦ κρύους ὑπερβολὴν, ut idem scribit. Hinc Amalcium mare Hecatæus Oceanum septentrion. vocari dixerat, quod est congelatum mare, teste Solino cap. 22, & Plinio lib. 4 cap. 13. quorum tamen alter barbarum id nomen, alter gentis ejus lingua dictum putavit, cum sit Græcum. ἀμάλκιον, ut ἄξυλος ὕλη & ἄκνησις, pro ὑπερμάλκιον.

Αἰσχύλος Ἐλαδίῳ &c.] Scribendum existimo Αἰσχύλος, ἐλαδίῳ κέκμηκε μαλακῶν ποδὶ aut πόδε. ἐλάδιον diminutivum est ἀπὸ τοῦ ἐλαίου. Sic utitur Teles apud Stobæum p. 237. An autem μαλκίων legendum in Æschylo? Sic enim Hesychius in μαλκίετον. Forte ergo etiam supra μαλκίομεν. nihil certius.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου.] In 2 oratione, ubi ait: λελῳκωμένον τι γάρ ἐστι καὶ οἴκοθεν κατεσκευασμένον. καίτοι τοὺς μὲν τὰ πεπραγμένα μαρτυροῦντας προσήκει οἴκοθεν τὰς μαρτυρίας κατεσκευασμένας μαρτυρεῖν. τοὺς δὲ τὰς προκλήσεις μαρτυροῦντας, τοὺς ἀπὸ ταὐτομάτου προστάντας καὶ ἐν μάλθῃ γεγραμμένους τὴν μαρτυρίαν, ἵν', εἴ τι προσγράψαι καὶ ἀπαλεῖψαι βουληθῇ, ῥᾴδιον ᾖ. Nota. Festus in Maltha.

Pag. 192. Τρόπην.] Τρόπιν.

Μαντινέων διῳκισμός.] Polybius lib. 4 p. 297. Λακεδαιμόνιοι Μαντινεῖς φίλους ὄντας καὶ συμμάχους ἀναστάτους ποιήσαντες οὐκ ἔφασαν ἀδικεῖν ἐκ μιᾶς πόλεως εἰς πλείους αὐτοὺς διοικίσαντες. Vide quæ not. ad Diodorum.

Γραφῇ.] Scribe παραγραφῇ. Locus sic habet. ἐπ' ἐργαστηρίῳ τι ἐν τοῖς ἔργοις ἐν Μαρωνείᾳ. Autor argumenti. Πανταίνετος παρὰ Τηλεμάρχου τινὸς ἐργαστήριον ἐν Μαρωνείᾳ μεταλλικὸν, πότε δὲ οὗτος τῆς Ἀττικῆς. Maronia autem Thraciæ dicta est à Marone Euanthis filio, de quo Philostratus junior in Heroicis, Homerus Odyss. ιῶτα initio, ubi anonymus interpres, Ἴσμαρος, ait, πόλις τῆς Κικονίας,

κονίας, ἥτις νῦν Μαραθὼν λέγεται. Scribe Μαρώνεια. Vide Herodotum & Stephanum & Marcianum Heracl.

Pag. 193. Τί γὰρ ἂν ἄλλο τίς εἴποι.] Vulgati codices habent, τί γὰρ ἄλλο τις ἂν εἴποι.

Ἐν Πελλήνῃ μάστροι.] At Rhodiorum magistratum esse scribit Hesychius.

Πελληνίων.] Πελληνέων.

Ματρυλεῖον.] Μαστρυλεῖον Photius.

Ἡρακλείων.] Ἡρακλέων.

Διαλέγεσθαι.] Photius, μαστροπὸ διαλέγουσιν ἑταίρας ἔχουσαι, καὶ δέχονται τοὺς βουλομένους. ἐκάλουν δὲ αὐτὰς καὶ μάστρυας δυσφήμως.

Καταφθαρεῖσα.] Suidas habet καταφθαρείς. Sic enim Æ. Portus emendavit, cum prius esset scriptum κατὰ τρεῖς.

Pag. 194. Μεθώνη.] De conditu Methonæ, quæ est in Thracia, vide Plutarchum in quæst. 11 rerum Græcarum. Porro Suidas sic habet. Μεθώνη πόλις μία τῶν Ἀλκυονίδων & cæt. ut hic. Idem Suidas. Παλλήνη μία τῶν Ἀλκυωνίδων. Alcyonides dicuntur filiæ Alcyonei gigantis. Earum nomina refert Suidas in Ἀλκυονίδες ex Hegesandro.

Μεῖον καὶ Μειαγωγός.] Aristoph. in Ranis μειαγωγήσουσι τὴν τραγῳδίαν. Schol. μεῖον λέγουσι τοὺς ὑπὲρ τῶν υἱῶν εἰς τὰ Ἀπατούρια οἷς ὑπὸ τῶν πατέρων εἰσφερομένους, διὰ τὸ ἐπιφωνεῖν τοὺς φράτορας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου μεῖον, μεῖον. ὅτι δὲ ἵσταντο, Ἀριστοφάνης δεδήλωκεν ἐν δράμασι. τοῦτο δὲ κέκληται κουρεῖον ἀπὸ τῶν κούρων, ὑπὲρ ὧν ἐθύετο. μεῖον δὲ διὰ τὴν προειρημένην αἰτίαν, καὶ ἐπιζήμιόν τι τοῖς ἧττον εἰσάγουσιν ἀποδέδοκτο, καθάπερ αὐτὸς φησιν Ἀριστοφάνης, ἀλλ' εὔχομαι ἔγωγε ἑλκύσαι σε τὸν σφυγμὸν, ἵνα μή με προσπράττωσι χραιοῦ οἱ φράτορες. Notandum quod scribit hanc ovem dictam esse κουρεῖον, unde explicandus est Isæi locus περὶ Φιλοκτήμονος κλήρου.

 ἐπειδὴ

ἐπειδὴ ὑπ' αὐτῆς τὸν πρεσβύτερον τοῖν παίδοιν εἰσῆγεν εἰς τοὺς φράτερας ἐπὶ τῷ αὐτοῦ ὀνόματι. ἐπεὶ δὲ οὔθ' οὗτος οὔθ' οἱ φράτορες συνεδέξαντο, ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούρειον. &c. Pollux lib. 8 περὶ φρατόρων. εἰς τούτους τούς τε κούρους καὶ τὰς κόρας εἰσῆγον. καὶ εἰς ἡλικίαν προελθόντων ἐν τῇ καλουμένῃ κουρεώτιδι ἡμέρᾳ ὑπὲρ μὲν τῶν ἀῤῥένων τὸ κόρειον ἔθυον, ὑπὲρ δὲ τῶν θηλειῶν τὴν γαμηλίαν. Interpres vertit, *coriandrum offerebant*. Sed lege κούρειον, vel potius κουρεῖον, ut Suidas in μειαγωγήσουσι. Quod autem in Harpocratione corrigo παρέστησε μεῖον, id non absque judicio facio. Existimavi enim ipsa esse verba Isæi. nam παριστάναι proprium in hac re vocabulum fuit teste Schol. Aristoph. ad locum supra cit. ὅτι μεῖον τὸ ἱερεῖον ἔλεγον τὸ παριστάμενον ὑπὲρ τῶν εἰς τοὺς φράτορας εἰσφερομένων. μεῖον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. ἔδει γὰρ αὐτὸ (μὴ adde) ἔλαττον ἄγειν σταθμοῦ τινὸς ἀπὸ τοῦ ὡρισμένου διὰ τοὺς φιλοδοξοῦντας. οἱ δὲ φράτορες, ἵνα μείζους νέμωνται μερίδας, ἐπεφώνουν οὐκ ἐῶντες ἱστάναι διὰ τὸ μεῖον εἶναι. Ἄλλως. ἐάν τις εἰσάγῃ εἰς τοὺς ἰδίους φράτερας υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ γινόμενον, παρίστα αὐτοῖς ἐπὶ ὡρισμένῳ σταθμῷ ἱερεῖον, πρὸς ὃν ἔδει προσάγειν, καὶ οὐκ ἐξῆν μεῖον παραγαγεῖν. ὅτι δὲ ἐντιθείη τὸ ἱερεῖον εἰς τὸν ζυγόν, περιεστῶτες ἐβόων, μεῖον, μεῖον τοῦτο. Duplex igitur sententia est, cur dictum sit μεῖον: prima & vulgatior, quam refert Eratosthenes: secunda est, dictum esse ex eo, quod vetitum erat adducere ovem majorem certo quodam pondere, idque propter ambitionem quorundam, qui uter grandiorem afferret contendebant. Id sibi vult Pollux lib. 3 pag. 141. Apud Suidam leges Isæi verba, uti distinxi, nisi quod παρέστη habet. Etymolog. κούρειον καλεῖται ἐν Ἀττικῇ τὸ ἱερεῖον τὸ θυόμενον, ἡνίκα ἐγγράφοντο οἱ κοῦροι εἰς τοὺς φράτερας. τοῦτο δὲ καὶ μεῖον ἐλέγετο, καὶ μειαγωγὸς ὁ τοῦτο εἰσάγων. ἡ δὲ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐποιοῦντο, ἐλέγετο κουρεῶτις. Supra dixerat προπαροξύνεται.

Παρέςησε, Μεῖον.] Παρέςησε Μεῖον.

Ε'πισκώπλοντα.] Ε'πισκώπλοντες.

Pag. 195. Μελανωπὸς, Δημοσθένης κατ' Α'νδροτίωνος.] Et κατὰ Τιμοκράτους eundem Melanopum Androtionis συμπρεσβευτὴν, Lachetis viri probi filium pessimum vocat. Melanopi vero filius fuit Laches ab avi nomine sic dictus, qui à judicibus condemnatus est, sed in Alexandri Macedonis gratiam, qui id petiverat literis, debitum ei condonatum est omne, ut narrat Demosth. Ep. 3, ubi & Mnesibulum Acharnensem pariter absolutum ait, quod bonus vir esset. Laches etiam is qui in auxilinm missus est Leontinis una cum Chæreade, Melanopi f. dicitur à Thucydide lib. 3. Male apud Suidam μελαγωπός.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Ε'ν τῷ περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ. ὑπὲρ δὲ τῶν μελινῶν καὶ τῶν ὀλυρῶν τῶν ἐν τοῖς Θρακίοις σιρροῖς ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. Vide Harpocrat. in βάραθρον. Eadem verba repetit Demosthenes Philipp. X. Leg. σιροῖς ex Hesychio & Etymologo in σιροὶ, Varrone de re rust. lib. 1 cap. 57, Juliano in epist. 53. ὦ Ζεῦ πῶς μὲν καλῶς ἔχει, ἡμᾶς μὲν ἐν Θράκῃ διάγειν καὶ τοῖς ἐνταῦθα σιροῖς ἐγχειμάζειν. Dio orat. 1 Tarsica, Μακεδόνας οἱ πῶς μὲν τὰ ῥάκη περιηρημένοι (leg. περιερραμμένοι) καὶ ποιμένες ἀκούοντες, περὶ τῶν μελινῶν μαχόμενοι τοῖς Θραξὶ τοὺς Ε'λλωας ἐκράτησαν. Et Artemidorus lib. 2 cap. 24. σιροὶ δὲ καὶ κάπηλοι καὶ χαλκεοὶ καὶ πάντα τὰ, ἐν οἷς θησαυρίζεται καὶ ἀποτίθεται τὰ σπέρματα. Sed in lib. 4 cap. 34. ὡς πίθοι οἶνον καὶ ἔλαιον, καὶ σωροὶ πυροὺς ἢ κριθάς. forte σιροί.

Pag. 196. Μελίνη.] Μελίνας. Pag. 224 μελίνους Photius.

Θεόφραστος δὲ ἐν ἑβδόμῳ περὶ φυτῶν.] In libro 8 historiæ, ubi περὶ σιτώδων agit ex professo, in cap. 1 distinguit κέγχρον & μέλινον & σήσαμον. Item in cap. 3, ubi inter

θερινὰ χέδροπα, id est, *æstiva legumina* ponit κέγχρον, μέλινον, σήσαμον & ἐρύσιμον.

Μελίτη.] De Melite Scholiastes Apollonii lib. 4 pag. 195 & 196. Melitem hanc Ægei fluvii in Corcyra filiam esse dicit, quam Hercules in Scheria insula Phæacum uxorem duxit, ex qua Hyllum filium habuit. Apollonius. Ὕλλον ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆι. Ab hac dictus est Athenis pagus Μελίτῃ. Hesychius ἐν Μελίτῃς Ἡρακλῆς. Vide & Schol. Apollonii p. 217. Pro Δίου forte Διόμου, Schol. Aristoph. in Ranis. Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾗ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια. ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἡρακλέους ἱερόν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ᾗ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς. παρὰ δὲ τὴν ὑπόνοιαν σκώπτει, ἐπειδὴ ἐν Μελίτῃ ἐστὶν ἐπιφανέστατον Ἡρακλέους ἱερὸν ἀλεξικάκου. Lege, Ἀλεξικάκου, ex Hesychio in ἐκ Μελίτης. τὸ δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἄγαλμα ἔργον Ἐλάδου τοῦ Ἀργείου τοῦ διδασκάλου Φειδίου. ἡ δὲ ἵδρυσις ἐγένετο κατὰ τὸν μέγαν λοιμὸν, *pestem*, ὅθεν καὶ ἐπαύσατο ἡ νόσος πολλῶν ἀνθρώπων ἀπολλυμένων.

Μένδη.] Thucyd. lib. 4. πόλις ἐν τῇ Παλλήνῃ Ἐρετριέων ἀποικία. Eretrienses intellige Eubœæ Pausan. Heliacis 1 in fine.

Μενέλαος.] Demosthenes Philipp. 1. Οὐ γὰρ ἔχρην, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταξιάρχους παρ' ὑμῶν, ἱππάρχους παρ' ὑμῶν, ἄρχοντας οἰκείους εἶναι, ἵν' ἦν ὡς ἀληθῶς τῆς πόλεως ἡ δύναμις, ἀλλ' εἰς μὲν Λῆμνον τὸν παρ' ὑμῶν ἵππαρχον δεῖ πλεῖν. τῶν δ' ὑπὲρ τῆς πόλεως κλημάτων ἀγωνιζομένων (an ἐχθρῶν intelligit?) Μενέλαον ἱππαρχεῖν. καὶ οὐ τὸν ἄνδρα μεμφόμενος ταῦτα λέγω, ἀλλ' ὑφ' ὑμῶν ἔδει κεχειροτονημένον εἶναι τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ. Ejusdem Menelai Hipparchi Atheniensium meminit Libanius declam. 16, & Justinus lib. 7. Videtur stetisse à partibus Atheniensium, & equitatui eorum præfuisse. Demosth. Philipp. 1 pag. 17.

Μεσγ-

Μεσεγγύημα &c.] Sic usurpat Demosth. πρὸς Βοίωτον περὶ τοῦ ὀνόματος initio, καὶ μεσεγγυησαμένης ἀργύριον: *certam stipulata pecuniam.* Volfius. Antiphon περὶ χορευτοῦ in fine p. 132. ubi μεσεγγύης legitur. Μεσεγγύημα dixit Isocrat. Παναθηναϊκῷ p. 466. Lysias κατὰ Φιλοκράτους p. 170. Glossæ Nomicæ σεκυέστρ μεσεγγυητής. Plura Suidas in μεσεγγύημα, ubi in malam partem sumi dicit de pecunia deposita apud sequestrem pœnæ nomine, quoties inter duos quidpiam contra bonos mores aut adversus remp. convenit. Idem μεσεγγυοῦνται, ἐγγυηταὶ γίνονται ἢ ἐγγυηταῖς πιστοῦνται, ὡς καὶ Ἰσοκράτης ἐν τῷ κατὰ τῶν σοφιστῶν. Locum intelligit, quem supra not. ubi pro μεσεγγύημ. lege μεσεγγυηθέντων. Sed non hunc locum intelligit Suidas, verum alterum, qui initio orationis contra Sophistas legitur pag. 574. παρὰ τούτοις τὰ περὶ τῶν μαθητῶν μεσεγγυοῦνται, id est, *ab iis stipulantur.* Apud eos tanquam sequestres pecuniam deponi volunt. μεσεγγύημα ταλάντων ὀκτακοσίων dicit Appianus lib. 2 Civ.

Pag. 197. Ἰσαῖος δ᾽ ἐν τῷ κατ᾽ Ἐλπαγόρου.] Vide supra in V. ἰσοτελεῖς, & infra in V. πωλῆται.

Καὶ Δημοφάνους.] Vide supra in ἐπωνία, ubi indicat inquilinos solvisse vectigal quintæ eorum, quæ vendebantur, quam legem reprobat Plato lib. 8 in fine.

Ὁ δέ.] Ἡ δέ.

Pag. 198. Πολίτας.] Leg. πωλήτας ex Polluce.

Μετρονόμοι.] Pollux p. 213.

Pag. 199. Μέτωλος, Λυσίας &c.] *Basse cour.* differt μέσαυλος Schol. Apollonii lib. 3 p. 134. μέσαυλον ἐστὶν οἱ Ἀττικοὶ τὴν φέρουσαν εἴς τι τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν. Locus Lysiæ: ἀναμιμνησκόμενος ἐστὶν, ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐψόφει ὁ μέταυλος θύρα καὶ ἡ αὐλειος. Lego, ὁ μέτ. καὶ ἡ αὐλ. θύρα. Heliodorus lib. 3 ad calcem. ἐψόφει τι ἡ μέταυλος: *perstrepebat ostium atrii.* Interpr. Eustath. Ἰλ. λ pag. 862. Ἀττικοὶ

Α'ϛιχοὶ μὲν τ̃ μέσην θύραν μέσαυλόν φασι. μάλιϛα μὲν ἦν τ̃ μέσην δυοῖν αὐλαῖν, ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος· ἣν ἢ μέταυλον αὐτὸς φησι.

Λημνείαις.] Λημνίαις.

Μητρῷον, Λυκοῦργος &c.] Κοινὰ γράμματα τ̃ δήμου in eo recondita fuisse ait Demosthenes, ἐφ' οἷς ὁ δημόσιος τέτακται, quorum minister publicus curam gerit; pro Ctesiph. Idem in orat. 1 contra Aristogit. in fine, ait judices in μητρῷον se contulisse aliquando, ut leges inspicerent, si ita opus esset. Porro Lycurgi oratio contra Aristogitonem ejusdem est argumenti cum ea Demosth. in Aristogit. Unus enim idemque Aristogiton ab utroque accusatus est. Lycurgus prior peroravit, ut testatur ipse Demosth. ibidem. Dinarchus pag. 90. γράψας τὸ ψήφισμα καθ' ἑαυτοῦ παρὰ τ̃ μητέρα τ̃ θεῶν, ἣ πάντων τ̃ ἐν τοῖς γράμμασι δικαίων φύλαξ τῇ πόλει καθέϛηκε. Alexis Comicus apud Stobæum serm. 198.

Οὐκ ἠξίωσα καταλιπεῖν τ̃ μητέρα,
Πρώτην δὲ σώζειν. τοῖς γὰρ ὀρθῶς εἰδόσι
Τὰ θεῖα μείζω μητρὸς οὐκ ἔϛιν τινί.
Ὅθεν ὁ πρῶτος οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχων
Ἱδρύσαθ' ἱερὸν μητρὸς ἐδείξας σαφῶς
Ποίας, ἐάσας δ' ὑπονοεῖν εἰς τοὔνομα.

Erat autem τὸ μητρῷον παρὰ τὸ βουλευτήριον teste Æschine contra Ctesiph. p. 59 & Pausania Atticis pag. 2 fine.

Ε'ως τοὺς Τριάκοντα, Μνᾶς.] Αὐτοὺς τριάκοντα μνᾶς.

Pag. 200. Μόθων &c.] Hæc omnia ad verbum leguntur apud Scholiastem Comici in Plutum p. 31.

Περιϛῆσαι.] Παραϛῆσαι Sch.

Αἰσχρὰ πιϛεύτης.] Αἰσχροπιϛεύτης. Schol. Arist.

Μόθωνας δὲ καλ. Λ. τ. π. τ. ἐλευθέροις παῖδας.] Inclusit parenthesi.

Α'νοή-

Ἀνόητους.] Ἀνόητος. Sch.

Μοιροκλῆς.] Hujus meminit Aristot. 3 rhetor. καὶ Μοιροκλῆς οὐδὲν ἔφη πονηρότερον εἶναι, ὀνομάσας τινὰ τῶν ἐπιεικῶν. ἐκεῖνον μὲν γὰρ ἐπιτρίτον τόκον πονηρεύεσθαι, αὐτὸν δὲ ἐπιδέκατον. De metaphora loquitur ibi Arist. ejusque exemplum id affert. Myroclem oratorem cum Polyeucto & Hyperide memorat Plutarchus in Demosth. Plura Meursius in Lect. Attic. Myrocles Mediolan. Episcopus Ambrosio dicitur orat. in Auxentium. Corruptum id nomen apud Athenæum lib. 8. Τιμοκλῆς ὁ κωμικὸς ἐν Δήλῳ διηγούμενος τοὺς παρ' Ἁρπάλου δωροδοκήσαντας γράφει οὕτως. Δημοσθένης τάλαντα πεντήκοντ' ἔχει, καὶ Μητροκλῆς εἴληφε χρυσίον πολύ. Lege. Μοιροκλῆς. Εἴληφε καὶ Δήμων τι καὶ Καλλισθένης· ὅ τ' ἐν λόγοισι δεινὸς Ὑπερείδης ἔχει.

Μοιροδικῆσαι.] Suidas μοιροδοκῆσαι. Forte μοιρολοχῆσαι. Pollux p. 409.

Μουνυχία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Οὐχ ἱκετηρίαν ἔθηκε τριήραρχος οὐδεὶς πώποτε ὡς ἀδικούμενος παρ' ὑμῖν, οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθέζετο, οὐχ ὑπὸ τῶν ἀποστολέων ἐδέθη. Ulpianus, Μουνύχιον τόπος περὶ τὸν Πειραιᾶ, ἔνθα ἐστὶν ἱερὸν Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, κἀκεῖ ἔφευγον, οἵτινες τῶν τριηράρχων ἠδικοῦντο, ἢ ναῦται, ἤ τινες τῶν ἐξεταζομένων ἐν Πειραιεῖ. ἐκλήθη δὲ Μουνύχιον, ὥς φησιν ὁ Διόδωρος (Siculus) διαφέρων τὰ Ἑλλανίκου, λέγων, ὡς ὅτι Θρᾶκές ποτε στρατεύσαντες κατὰ τῶν οἰκούντων Ὀρχομενὸν τὸν Μινυαῖον τῆς Βοιωτίας ἐξέβαλον αὐτοὺς ἐκεῖθεν. οἱ δὲ ἐξαναστάντες ἦλθον εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Μουνύχου βασιλέως, ὁ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς οἰκῆσαι τὸν τόπον τὸν περὶ τὴν Μουνυχίαν, ὅστις ἐπωνομάσθη παρ' αὐτῶν εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως. Lysias p. 127. καθίζουσιν ἐπὶ τὸν βωμὸν Μουνυχιάσι. Etymolog. habet Παντακλέους non Πανδοκλέους, ut hic sequitur.

Pag. 201. Πραξιδαμαντίοις.] F. Πραξιδίοις. Sic Timæus Historicus Ὀλυμπονίκας ἢ χρονικὰ πραξίδια scri-

pſerat teſte Suida. An potes a Praxidamante? Is fuit vetus auctor, qui de Muſica ſcripſit. Itaque Ariſtoxenus Muſicus ſic librum inſcripſerat. Suidas in χάζειν. Πραξιδάμας Δημόκριτον τ̃ Χίον κ̀ Θεοξενίδην τ̃ Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξαι τ̃ ἰδίαν ποίησιν, ὡς Ἰσοκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδόθεον.

Γλαῦκος.] Glaucus Rheginus, qui de Poëtis volumen inſigne compoſuit, de quo Stephanus & Plutarchus in Antiphonte. Glaucus Tejus dicitur ab Ariſtot. lib. 3 rhetor. initio, quod e Teo Rhegium profectus erat.

Μόρων.] Non puto in xi Philippicis eam vocem legiſſe me. Sed ἐν τῷ περὶ τ̃ συντάξεως dicit orator increpans Athenienſes. νυνὶ δ' οἱ πολλοὶ τοῦτο λέγουσι, ὡς Κερκύραν εἷλε Τιμόθεος, κ̀ τ̃ μόραν κατέκοψεν Ἰφικράτης. quæ verba leguntur in oratione contra Ariſtocratem ſub finem. Demoſthenes poſtea in orationem περὶ συντάξεως retulit. Apud Dinarchum p. 89 μοίραν dicit, male.

Πεντηκοστύας.] Πεντηκοστῆρας Xenoph. p. 399.

Pag. 202. Μυρίοι ἐν μεγάλῃ πόλ.] Anno poſt bellum Leuctricum inſtituti à Lycomede Tegeate, ut ſcribit Diodorus lib. 15. Horum meminit Xenophon non ſemel, ut lib. 7 p. 374 τοὺς μυρίους τοὺς προστάτας Ἀρκάδων vocat.

Δημοσθένης ἐν τῷ καθ' Αἰσχίνου.] Demoſthenis locus eſt initio orationis περὶ τ̃ παραπρ. κ̀ παραγγέλλων (ἀπαγγέλλων) μετὰ ταῦθ' ἥκων ἐξ Ἀρκαδίας τοὺς καλοὺς ἐκείνους κ̀ μακροὺς λόγους, οὓς ἐν τοῖς μυρίοις ἐν μεγάλῃ πόλει πρὸς Ἱερώνυμον τ̃ ὑπὲρ Φιλίππου λέγοντα, ὑπὲρ ὑμῶν ἔφη δεδημηγορηκέναι.

Μύρτανον, Δημοσθένης &c.] Ἵν' ἐχόντων τ̃ Θρακῶν τ̃ ὑμετέρων συμμάχων τὰ χωρία ταῦθ', ἃ νῦν οὗτος διέσυρε (Æſchines ſcil.) τὸ Σέρριον κ̀ τὸ Μύρτιον κ̀ τ̃ Ἐργίσκην. In MSS. legitur

legitur Μυρτῶον & Μυρτηνὸν accentu in ultima. Suidas habet Μυρτώνιον. Libanius declam. 16. Σέῤῥιον καὶ Μυρτήνον καὶ Γάνος καὶ Γανίδα χώραν. Est & Μύρκινον in Thracia teste Herodoto lib. 5 initio. Stephanus Μύρκινος.

Μύρτις --- Ἀργεῖος.] Myrtis quidam Argivus μύστης dicitur ab Athenæo.

Μυσῶν λείαν.] Vide Pausaniam Atticis p. 3.

Pag. 203. Ποιμέσιν.] Hujus fabulæ meminit Suidas in ξάνω, & in Ἀμφήμερον. In ea narrabat Sophocles Protesilaum ab Hectore occisum teste Isacio in Lycophronem.

Pag. 204. Ναύκληρος --- ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ.] Sic Isæus p. 53.

Pag. 205. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην.] Imo in oratione, quæ inscribitur δημοσίων ἀδικημάτων p. 142, ubi mercatorum judices fuisse innuit. Suidas ναυτοδίκαι ἄρχοντες ἐπὶ τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες, καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργαζομένοις, ὡς καὶ ναυφύλακες ἄρχοντές τινες ἐπὶ τῆς τῶν νεῶν φυλακῆς. An ergo apud Harpocr. legendum πρὸς Ἀρχεβιάδην, quæ oratio Lysiæ laudatur à Dionysio in Isæo?

Γενοῖν.] Ξένοιν Photius, absque μὴ, quod præcedit. Supple autem post hanc vocem ἀστὸς vel Ἀθηναῖος. Craterus (apud Schol. Comici in Avibus) in fabula quam inscripserat χείρονας. καὶ πρῶτα μὲν παρὰ ναυτοδικῶν ἀπάγω τρία κνώδαλα ἀναιδῆ, πόσιαν, ὀσφρύωνα, διιτρεφῆ. Porro hæc de peregrinis judicia tantum Munychione mense fiebant. Schol. Comici in Avibus p. 609, ad illa, τοῦτ' μὲν ἦρος αἰεὶ βλαστάνει καὶ συκοφαντεῖ, sic notat: τῷ γὰρ μουνυχιῶνι μηνὶ τοῦ ἔαρος αἱ πρὸς τοὺς ξένους δικάζονται δίκαι. Item ὕβρεως γραφαὶ eo mense introducebantur. Aristoph. p. 591. καλοῦμαι Πεισθέταιρον ὕβρεως εἰς τὸν μουνυχιῶνα μῆνα. Ubi Schol. notat: ἐς τὸν μαιμακτηριῶνα γάρ εἰσιν αἱ

 κρίσεις.

κρίσις. Suidas in βάψας Aristoph. locum aliter refert: βάψας τὴν κώπην ἔπλευσας ἐλθὼν πρὸς τοὺς ναυλοδίκας.

Νεάλης --- ἀπὸ τῶν ἰχθύων.] Aliter usurpat Dio orat. XI Iliaca. μέχρι μὲν ἤκμαζεν ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ νεαλὴς ὢν ἐμάχετο. id est integer, *frais*, & Plato in Politico p. 265.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 155.

Pag. 206. Νεώρια.] Demosth. contra Androt. Σάτυρος γὰρ ὁ τῶν νεωρίων ἐπιμελητής. Æschines contra Ctesiph. ἐπὶ τοῦ θεωρικοῦ καὶ τῶν νεωρίων. Dem. ἐν τῷ καθ' Εὐέργου καὶ Μνησιβ. initio. οἱ δὲ τῶν νεωρίων ἐπιμεληταὶ (παρέδωκαν τοὺς τὰ σκεύη ὀφείλοντας) ὀθόνια scilicet, στυππία & χοινία, οἷς κατασκευάζεται τριήρης, ut ibi dicit, τοῖς τριηράρχοις τοῖς ἐκπλέουσι τότε καὶ τοῖς ἐπιμεληταῖς τοῖς ἐν ταῖς συμμορίαις. Nota hos curatores classium, de quibus ibidem Dem. ἔτυχον δὲ ἐγὼ μὲν τριηραρχῶν καὶ ἐπιμελητὴς ὢν τῆς συμμορίας. Et iterum non semel. Νεώσοικοι mille talentis ædificati sunt. Isocrates in Areopagit. 302.

Pag. 207. Νεών.] γρ. νέωσι. Suidas νεῶσι. Demosth. ait de Phocensibus. εἶχον γὰρ Ὀρχόμενον καὶ Κορώνειαν καὶ τὸ Τιλφωσαῖον καὶ τοὺς ἐν Νέωσιν ἀπειλήφεσαν αὐτῶν (sup. Θηβαίων) καὶ ἑβδομήκοντα καὶ διακοσίους ἀπεκτόνεσαν ἐπὶ Ἡδυλείῳ. In MSS. νεωσίναις. Forte quod librarius duplicem γραφὴν invenerat, νέωσιν scilicet & νεώαις. Itaque in Harpocr. nil muto, nisi forte νεώναις in Demosth. legas. Polybius leg. 63. παρεγίνοντο πρέσβεις παρὰ μὲν Θεσπιέων οἱ περὶ Λασιῶ καὶ Καλλίαν, παρὰ δὲ Νέων Ἰσμηνίας. Videtur tamen nomen esse proprium principis Thebanorum, de quo eadem pag. 884 dicit, τοὺς περὶ τὸν Νέωνα καὶ Ἱππίαν ἐξέβαλον: & p. 885. κατηγορίαν ἐποιοῦντο τῶν περὶ τὸν Ἰσμηνίαν καὶ Νέωνα καὶ Δικέταν. Stephanus: Νέων πόλις Φωκίδος. Ἡρόδοτος η. τὸ ἐθνικὸν Νεώνιος, ὡς Ἐλεὼν Ἐλεώνιος. καὶ Νεωνία καὶ Νεωναῖος: à Neonæ fit Νεωναῖος. Vide Pausaniam Phocicis p. 252, 276. qui contrarium narrat

narrat Demosth. Nam Dem. ait καὶ κακῶν ἰλιὰς περιέστηκε Θηβαίους. In Dem. Volfius ἀπειληφ. receperant. Pugnabant autem Phocenses & Thebani διὰ τ περὶ ἀμπεμίαν γῆν, ut ait Ulpianus in eam περὶ παραπρ.

Νίκαια.] Demosth. Philipp. XI, quæ est responsio ad Philippi epistolam: ὑπεσπάσθη δὲ ὑπὸ τ Θηβαίων Νίκαιαν μὲν φρουρᾷ κατέχων. Æschines κτ̃ Κτησιφ. p. 70. ἐπειδὴ Φίλιππος αὐτῶν (Θηβαίων) ἀφελόμενος Νίκαιαν, Θετταλοῖς παρέδωκε. Addit Suidas Βοιωτιαίων ἄποικος & cætera.

Νικάνωρ.] Aristoteles 2 Rhet. οἷον ἡ περὶ Δημοσθένους δίκη, καὶ τ ἀποκτειναντων Νικάνορα, ἐπειδὴ γὰρ δικαίως ἐκρίθησαν ἀποθανεῖν. Meminit Dinarchus contra Demosth. pag. 90 & 92. Balacrus Nicanoris f. memoratur ab Arriano lib. 2.

Ὑπερίδης.] Pro Ὑπερίδης forte Δείναρχος. Nam in Dinarchi contra Demosthenem oratione Nicanoris fit mentio non semel p. 90. An is vero sit Nicanor, qui Athenis præsidium Munychiæ habuit, de quo Plutarchus Phocione, & Diodorus Siculus? Sed & Hyperides contra Demosth. cum Dinarcho peroravit. Plutarchus Hyperide, ἐπεὶ δὲ Δημοσθένης ὡς παρ' Ἁρπάλου δωροδοκήσας ἐκρίνετο, προχειρισθεὶς ἐξ ἁπάντων (μόνος γὰρ ἔμεινεν ἀδωροδόκητος) κατηγόρησεν αὐτοῦ.

Νίκη Ἀθηνᾶ.] Arrianus lib. 2 Dissertat. Epict. cap. 8. ἡ Ἀθηνᾶ Φειδίου ἅπαξ ἐκτείνασα τ χεῖρα καὶ τ νίκην ἐπ' αὐτῆς δεξαμένη ἕστηκε. Pausanias Atticis p. 15. Sophocles in Philoctete: Ἑρμῆς δ' ὁ πέμπων δόλιος ἡγήσαιτο νῷν, νίκη τ' Ἀθηνᾶ πολιὰς, ἣ σώζει μ' ἀεί. Schol. ἡ πολιοῦχος Ἀθηνᾶ νίκη καλεῖται ἐν τῇ Ἀττικῇ. Euripides Ione in fine: πολιοῦχος, i. præses arcis, ut vocat Livius, lib. 45 p. 882. & lib. 31 pag. 579. & 581. πόλις enim olim dicta, quæ post acropolis, teste Thucydide in 2, Pausania Atticis. Philo de

lo de mundi fabrica p. 17, ubi de numero ſepten. diſſerit: οἱ μὲν ἄλλοι φιλόσοφοι τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἐξομοιοῦσι τῇ ἀμήτορι νίκῃ καὶ παρθένῳ. Cauſam affert Euſtathius in Ἰλ. φ. ὁ Ζεὺς ἅμα γεννήσας αὐτὴν, νίκην ἐποίησε κατὰ Τιτάνων. διὸ καὶ Ἀθηνᾶ νίκη ἐπωνομάσθη. Sic Euripides. Pauſanias Eliacis lib. 1 in fine.

Νοθεῖα.] Νόθια Photius. Demoſth. contra Eubulidem, nothis hæreditatem cernere non licuiſſe ait, ſed eorum bona ad proximos agnatos devolvi: ἔξω δὲ δήπου, εἰ νόθος ἢ ξένος ἦν ἐγὼ, κληρονόμους εἶναι τῶν ἐμῶν ἁπάντων, ſupple τοὺς συγγενεῖς.

Pag. 208. Καὶ τό.] Καὶ εἰς τό.

Νομοφύλακες --- διαφέρουσι τῶν θεσμοθετῶν.] Xenophon in Oeconom. p. 349. Suidas: οἱ νομοφύλακες τίνες; ἔδοξέ τισι τοὺς αὐτοὺς εἶναι τοῖς θεσμοθέταις· ἀλλ' οὐκ ἔστιν οὕτως. οἱ μὲν γὰρ θεσμοθέται κατὰ τὰ πάτρια ἐστεφανωμένοι ἐπὶ τὸν Ἄρειον ἀνέβαινον πάγον. οἱ δὲ νομοφύλακες στροφίοις λευκοῖς ἐχρῶντο, καὶ ἐν ταῖς θέαις ἐπὶ θρόνων ἐκάθηντο καταντικρὺ τῶν θ' ἀρχόντων, καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμουν, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν. ἠνάγκαζον δὲ τὰς ἀρχὰς χρῆσθαι τοῖς νόμοις, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκάθηντο μετὰ τῶν προέδρων κωλύοντες ψηφίζειν, εἴ τι παράνομον αὐτοῖς εἶναι δόξειε καὶ ἀσύμφορον τῇ πόλει. De his Pollux lib. 8. νομοφύλακες μὲν ἐστεφάνωνται στροφίῳ λευκῷ· τὴν δὲ πομπὴν πέμπουσι τῷ θεῷ. (Lege τῇ θεῷ) τοῖς δὲ προέδροις ἐν ἐκκλησίαις συγκαθίζουσιν ἔνια διακωλύοντες ἐπιχειροτονεῖν, ὅσα μὴ συμφέρει.

Θεόπομπος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ φησίν.] Et Thucyd. lib. 3. Livius p. 699. De Mantia autem rhetore Ariſtot. lib. 2. rhetor. cap. 24. & Diodorus Siculus.

Νύμφαιον, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντός φησι.] Pag. 74. Schol. Apollonii lib. 2 Argon. p. 75. Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Προποντίδος παριστορῶν, ὅτι Ἄμυκος μὲν καλεῖται τὸ χωρίον· ἔχει δὲ ἐπίκια ἐν νυῷ· διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκη-

χαλκηδονίου Νυμφαίου σταδίους ί. Scylaci inter Scythas Θεοδοσία, Κύτεια, Νύμφαια.

Pag. 209. Τάλλα.] Τάχα.

Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Philipp. 1 pag. 17.

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ.] Pag. 18.

Αὐτῷ.] Αὐτό.

Καλλίου.] Καλλικλέους Photius.

Ἰσοκράτης Φιλιππικῷ.] Pag. 204.

Ξηραλοιφεῖν.] Veteres post lavacrum ungebant se oleo. Schol. Lycophronis pag. 59. χύτλος ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐφ' οὗ εἶχον οἱ παλαιοὶ τὸ ἔλαιον, ὥσπερ μετὰ τὸ λούσασθαι ἐχρίοντο. Maximus Tyr. serm. 37. οὐδεὶς ἂν δέξαιτο εἰς εἶναι τῶν ἐν μέσῳ τῷ σταδίῳ κεκονιομένων. Et serm. 35. Eustathius Ἰλιάδ. γ pag. 382. *Aridam unctionem* possis vertere, exemplo Tertulliani, qui *aridam saginationem* dicit lib. de Pallio. *Studia palæstræ male senescentia & cassum laborantia & lutea unctio & pulverea volutatio & arida saginatio.* In libro de jejunio *Xerophagias* vocat, quas ab athletis mutuati sunt Christiani. Sed & ξηραλοιφεῖν proprium fuit athletarum, qui antequam luctarentur ungi solebant, ut notum est, quod ξηραλοιφεῖν dicitur, ut notavi in legibus Atticis, ad distinctionem unctionum balnearium & convivalium. Martialis,

Qui non cœnat & ungitur, Fabulle,
Is vero mihi mortuus videtur.

Κονίζεσθαι autem & κυλίζεσθαι ad volutationem pulveream & luteam unctionem spectant, de quibus ad Suetonium notavi: quibus adde Plutarchi locum ex lib. 2 Sympos. quæst. 4 apud Fabrum Agonist. lib. 2 pag. 229, & autorem Etymologici in ἀκονιτί. ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν τῶν δυμαρῶς περιγινομένων, ὥστε μὴ κονίσασθαι, τουτέστι κόνιν ἐπιπάσασθαι. τοὺς γὰρ παλαίουσι λέγεται ἐκ τῆς βίας ἱδρῶτα γίνεσθαι, εἶτα κόνιν τῇ χερσὶν ἀναλαμβάνειν. Et in ἀκόνιτον: κονιοῦσθαι γὰρ τὸ παλαίειν.

παλαίειν. Idem in ξηραλοιφεῖν τὸ ἐν τῇ παλαίστραις γυμναζόμενον χωρὶς χρῖσθαι. Xenoph. in Convivio, ubi Antisthenes *se ob divitias gloriari* cum dixisset, Hermogenes interrogat, *an dives sit nummis*. Cui Antisth. *ne obolum quidem sibi esse* fatetur. quid ergo? γῆν πολλὴν κέκτησαι; Cui Antisth. ἴσως Αὐτολύκῳ ἱκανὴ ἐγκονίσασθαι. Athenæus lib. 12 ex Timæo de Sybaritarum deliciis: ἐν Κρότωνι δὲ σκάπτοντί τινι τῶν ἀθλητῶν κόνιν ἐπιστάντες τινὲς Συβαριτῶν ἐθαύμαζον, λέγοντες, εἰ τηλικαύτην ἔχοντες πόλιν οἰκέτας οὐ κέκτηνται τοὺς σκάψοντας ἑαυτοῖς τὴν παλαίστραν. Eustath. Ἰλ. π 764. ξηραλοιφεῖν καὶ ξηραλοιφία τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι· ἐπεὶ καὶ ξηρὸς ἱδρὼς, ὁ μὴ ὑπὸ λουτροῦ ἀλλ' ὑπὸ γυμνασίων καὶ πόνων γινόμενος.

Φιάλαις.] γρ. νεφέλαις. Locus sic habet: ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλαύνης πρὸς πόλιν ὥσπερ Μεγακλέης ξύστιδ' ἔχων. Ubi interpres, ξύστις λέγεται τὸ κροκωτὸν ἱμάτιον, ὃ οἱ ἡνίοχοι (supra ἀθληταὶ alter scholiastes dicit) φοροῦσι μέχρι νῦν πομπεύοντες. χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.

Pag. 211. Τὸ Ὁμηρικόν φασιν. Η ὁδὸν ἐλθέμεναι.] Ἰλιάδ. α.

Λυσία ἐν τῷ κατὰ Φιλίππου.] Pollux lib. x. ἐν δὲ τῷ Λυσίου πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς.

Οἴηθεν.] Demosth. πρὸς Ἀπατούριον. Ἀριστοκλέα Οἴηθεν. Lysias ἐν τῇ ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου ἀπολογίᾳ p. 87. Ἐρατοσθένης Οἴηθεν. Suidas Οἴηθεν. Plutarchus in Pericle. τρέπεται πρὸς τὴν τῶν δημοσίων διανομὴν συμβουλεύσαντος αὐτῷ Δημωνίδου τοῦ Ἴηθεν, ὡς Ἀριστοτέλης ἱστόρηκε. Leg. Οἴηθεν. Sophocles in Oedip. Coloneo p. 306. πλῶσι Οἰάτιδος ἐκ νομοῦ. Ubi Schol. Οἴα, inquit, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅθεν καὶ τὸ Οἴηθεν. Quam tamen interpretationem damnat Hesychius in Οἰάτιδος. Οἴα δῆμος Ἀττικὸς Etymolog. in Ὄα. & Stephanus: Ὄα δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Διονύσιος δὲ, ὁ τοῦ Τρύφωνός φησι τὸ πληθυντικὸν Ὄας λέγεσθαι. ὁ δημότης Ὄαθεν. Δάμων Δαμωνίδου Ὄαθεν.

Χάρο-

Χάροπ☉.] Χαροπȣ̃ Photius.

Pag. 212. Οἴκημα, ἀντὶ τȣ̃ δεσμωτήριον.] Demosth. contra Timocratem bis usurpat pro carcere: itemque κατὰ Διονυσοδώρȣ initio: καὶ κατάθησόμεν☉ εἰς τὸ οἴκημα.

Τυραννικῷ.] Τυῤῥηνικῷ.

Οἰνηΐς.] Demosth. ibidem. οὐκ ἐλάνθανεν Οἰνεῖδας, ὅτι Κάδμȣ μὲν Σεμέλη, τῆς δ' ὑὸν ὄντα, ὃν ȣ̓ πρέπον ἐςιν ἐπὶ τȣ̃δε τȣ̃ τάφȣ ὀνομάζειν, τȣ̃ δ' Οἰνεὺς γέγονεν, ὃς ἀρχηγὸς αὐτῶν ἐκαλεῖτο.

Pag. 213. Καλȣ̃νται δέ.] Hæc deleantur.

Διόδωρ☉, οἱ.] Διόδωρ☉. Οἱ.

Ἐκαθήρωθεν.] Ἐκατήρωθεν.

Ἐξ Οἴȣ. Demosth. πρὸς Μακάρτατον περὶ τȣ̃ Ἁγνίȣ κλήρου, initio: γυνή ȣ̓σα ἐγγυτάτω Ἁγνίᾳ τῷ ἐξ Οἴȣ ἐπεδικάσατο τȣ̃ κλήρȣ τȣ̃ Ἁγνίȣ. Ubi Volfius errorem esse putavit: nam Hagnias erat Buseli filius. Et mox: Γλαῦκός τε ὁ ἐξοίȣ vertit *Glaucus Exæi filius*. infeliciter. Scribe utrobique ἐξ Οἴȣ. Et iterum post: Βȣ́σελ☉ γὰρ ἦν ἐξ Οἴȣ. *Exæi filius*, vertit male Volfius. Hujus Buseli filius erat Hagnias major. uterque ex eodem pago Oeo. Hagnias autem minor, cujus de hæreditate agitur, erat Polemonis fil. Hagniæ nepos. Stephanus in ἀβρότονον: δηλȣ̃ται δὲ καὶ ἐξ ἀβροτόνȣ φάναι τὸ ἐθνικόν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων, ὡς ἐξ Οἴȣ δημότης καὶ ἐκ Κηδῶν.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτȣς.] Initio: καίτοι ταῦτα πάντα ἀπείρηκεν ἄντικρυς καὶ σαφῶς ὁ κάτωθεν νόμ☉. Volfius. *Atqui hæc omnia vetuit aperte & evidenter subscripta lex.*

Βȣστροφηδόν.] Marius Victorinus lib. I cap. de versu. *Apud nos autem versus dictus est à versuris. i. à repetita scriptura ea ex parte, in quam desinit. Primis enim temporibus, sicut quidam asserunt, sic soliti erant scribere, ut cum à sinistra parte initium facere cœpissent, & duxissent*

ſent ad dextram, ſequentem verſum à dextra parte inchoantes ad ſiniſtram perducerent, quem morem ferunt cuſtodire adhuc in ſuis literis (leg. *liris*) *ruſticos. Hoc genus ſcripturæ dicebant buſtrophon* (leg. βυςροφηδὸν) *à boum verſatione, unde adhuc in arando ubi deſinit ſulcus, & unde alter inchoatur, verſura proprio vocabulo nuncupatur.*

Ἢ τὸν ἀπό.] Vocula ἢ deleatur.

Pag. 214. Ἄνωθεν τῆς.] Lege ἄνωθεν ἐκ τῆς. Pollux lib. 8 cap. x.

Ἢ ὀλίγον &c.] Ἰλ. ε.

Ἐν πέμπτῃ περὶ φυτῶν.] Cap. 13, ex quo ſcribe εἶναι, φησὶν τρίτος τῷ μεγέθει καὶ τῇ παχύτητι καὶ σαρκίᾳ διαφέρων ὁ καλούμενος ὁλόσχοινος. Gaza *Mariſcum* vertit. Laërtius in Ariſtippo. Photius habet φησίν.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Pag. 69.

Ὁμήρους.] Deeſt in Photio.

Κλήταρχος.] Κλείταρχος. Is res Alexandri ſcripſerat, de quo Quintiliani judicium eſt. Laudatur à Curtio. Plinius non multum abfuiſſe ſcribit ab Theopompi ætate. (Videtur autem hæc vox ὅμηροι primum uſurpari cœpiſſe ſub ea tempora, ut Harpocration innuit. nam vix eo ſenſu apud vetuſtiores uſurpatam inveneris.) Æneas in Poliorcetico, (vixit autem Æneas regnante Alexandro,) cap. x. πόλεως δὲ ὁμηρευομένης, ὅταν ἐπ᾽ αὐτὴν στρατιὰ γένηται, τοὺς γονεῖς τῶν ὁμηρευόντων καὶ τοὺς ἐγγὺς τὰ γένη, μεθίστασθαι ἐκ τῆς πόλεως, ἄχρις ἂν ἡ πολιορκία παρέλθῃ. Dicuntur & ἔμμηροι teſte Heſychio, ſed & ἔμπηροι. Demetrius Phalereus: μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ πληγὴν, Λακεδαιμόνιοι τὰ ἡμῶν τείχη κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμπήρους. Quæ apud Heſychium corrupta leguntur in ἔμπηροι, & ſic explicantur: ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο οἱ Ἀθηναῖοι. (ſic lege, non Πελοπον.) ἔμπηροι οὖν οἱ ἐν ὁμηρείᾳ ὄντες.

ὄντες. τὰς γὰρ ἐπὶ συμβάσει διδομένους ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὡμολογημένων ἔνθεν ὁμήρους λέγεσθαι. At Etymol. ἔμμηροι οἱ ἐπὶ ἐνέχυρα διδόμενοι φιλίας. Δημήτριος ἐν Σικελοῖς. Λακεδαιμόνιοι δ' ἡμῶν τά τε τείχη κατέβαλον καὶ οὓς ἔλαβον ἐμμήρους. Lege καὶ ναῦς ἔλ.

Pag. 215. Ὅμηρος. Ὡμήρησε.] Ὀδυσσείας π.

Ὁμηρίδαι, Ἰσοκράτης Ἑλένῃ.] Ita Strabo lib. 14. ἀμφισβητοῦσι δὲ καὶ Ὁμήρου Χῖοι μαρτύριον καὶ τοὺς Ὁμηρίδας καλουμένους, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐκείνου γένους προχειριζόμενοι.

Ἀκουσίλαος.] De Acusilao historico loquitur Dionysius in Ep. ad Tuberonem περὶ Θουκυδ. ἰδιωμ. Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐν οἷς ἐστιν Εὐγαίων τε ὁ Σάμιος καὶ Δηίοχος ὁ Προικοννήσιος καὶ Εὔδημος ὁ Πάριος καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγελεὺς, καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος ὅ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος ὅ τε Λαμψακηνὸς Χάρων καὶ ὁ Χαλκηδόνιος Ἀμελησαγόρας. (Μελησαγόρας dicitur Hesychio in ἐπ' Ἀγρυγύῃ ἀγών. Hippocrates in Epistolis Ἀμέλησα.) Verum eos libros, qui Acusilai nomine ferebantur, Acusilai non esse plurimi crediderunt. Sic enim Suidas in συγγράφω scribit ex autore veteri: Ἑκαταῖος πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε. συγγραφὴν δὲ Φερεκύδης. τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται. Quod confirmat etiam Dionysius in eodem libro: οὔτε γὰρ διασώζονται τῶν πλειόνων αἱ γραφαὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, οὔθ' αἱ διασωζόμεναι παρὰ πᾶσιν, ὡς ἐκείνων οὖσαι τῶν ἀνδρῶν, πιστεύονται, ἐν αἷς εἰσὶν αἵ τε Κάδμου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀρισταίου τοῦ Προικοννησίου καὶ τῶν παραπλησίων τούτοις. Acusilai Argivi meminit Strabo lib. x, ubi de Cabiris. Cicero 2 de Oratore. Josephus. Optime Suidas in Ἀκουσίλαος.

Ἀγλαυλιάδι.] γρ. Ἀτλαντιάδι. Sic Deucalioneίαν scripserat & Φορωνίδα, teste Schol. Apollonii lib. 3, & Dionysio Halic. lib. 1. In eo libro Hellanicus de Atlante ejusque filiabus septem, quæ Pleiades dictæ sunt, narrabat.

rabat. Una ex iis Electra ex Jove Iasium habuit & Dardanum, &c. Iasum vocat Dionysius lib. 1 p. 49. Jam Atlas Promethei & Monœtii frater fuit, filius Japeti & Clymenes Oceani filiæ, ut ait schol. Æschyli in Prometheo vincto p. 25. Isocratis locus est in fine illius orationis. Hujus operis Hellanici meminit schol. Euripid. in Phœnissis p. 312. Ἑλλάνικος δὲ ἐν ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδος. Celæno Atlantis filia ex Prometheo Lycum & Chimæreum suscepit. Electra ex Jove Eetionem & Dardanum. Steropa ex Hyperocho Oenomaum. Taygeta ex Jove Lacedæmonem. Maja ex eodem Jove Mercurium, ut scribit Isacius Tzetzes in Lycophronem 46. Aligone ex Neptuno Hyrieum. Merope ex Sisypho mortali Glaucum, quæ proinde obscura est. Didymus in Iliad. σ. φησὶ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντιδῶν τὰς μὲν ἐξ θεοῖς συνελθεῖν. Ταϋγέτην Διὶ &c. ut supra.

Ἱεροποιΐαις.] Intelligo sacrificia quædam, quæ ab hac familia in urbe Chio publice peragebantur.

Pag. 216. Ὑπερείδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους.] Vide Dionysium Longinum περὶ ὕψους pag. 53, ubi Demosthenis & Hyperidis virtutes inter se comparat. ὁ δὲ Δημοσθένης ἀνηθοποίητος &c. ὅπου δὲ ἰσχύειν θέλῃ τῷ ἐπιχαρὴς εἶναι ποτὲ πλέον ἀφίσταται· τό γε τοι ὑπὲρ Φρύνης ἢ Ἀθηνογένους λογίδιον ἐπιχειρήσας γράφειν, ἔτι μᾶλλον ἂν Ὑπερείδην συνέστησε.

Εἰσὶν ὁμοῦ.] Antiphanes in Philothebæo, ὁμοῦ τι πρὸς τέλος δρόμου περῶν ἤδη κεκραγὼς apud Athenæum lib. ult. Scholiastes Homeri in Ιλ. ε p. 116 ἐγγὺς explicat, locumque Demosth. citat. Male ergo Volfius, *sunt omnino*. Verte, *præter propter*, *à peu pres*. Vide Scholiastem Apollonii. Is lib. 3 pag. 73 versum Menandri sic refert; ὁμοῦ δὲ οὖ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη. Plura habet Suidas in ὁμοῦ, quæ sunt bonæ notæ. Dionysius Halic. lib. 1 de Rhea

Rhea Sylvia: *καὶ γὰρ ὁμοῦ τι τῆς κόρης εἶναι τίκτειν.* Porro Athenæ hunc fere civium numerum habuere, ut notavi ad Herodotum pag. 327. quibus adde Athenæum lib. 6 in fine, qui ait. Κτησικλῆς δὲ ἐν τρίτῃ χρονικῶν τῇ ἱ περὶ τὴν ρ' φησὶν Ὀλυμπιάδι Ἀθήνησιν ἐξετασμὸν γενέσθαι ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως τῶν κατοικούντων τὴν Ἀττικήν. καὶ εὑρεθῆναι Ἀθηναίους μὲν δισμυρίους πρὸς τοῖς χιλίοις, μετοίκους δὲ μυρίους, οἰκετῶν δὲ μυριάδας μ'.

Ὀνομάζων.] Dem. ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. κείμενος δὲ αὐτῶν ἤκουον πολλὰ καὶ δεινὰ λεγόντων. καὶ τὰ μὲν ἄλλα βλασφημίαν ἔχει τινὰ καὶ ὀνομάζειν ὀκνήσαιμ' ἂν ἐν ὑμῖν ἔνια.

Pag. 217. Ἡμετέροις ἱεροῖς.] Forte ἠρίοις. Sic sæpissime peccarunt antiquarii, ut notavi ad decem Rhetoras: Dicta videntur Oxythymia à thymo arbore infelici. Tzetzes Chil. v hist. 23 περὶ καθάρματος. ἑπτάκις γὰρ ῥαπίσαντες ἐκεῖνον εἰς τὸ πέος σκίλλαις, συκαῖς, ἀγρίαις τε καὶ ἄλλοις τῶν ἀγρίων τέλος πυρὶ κατέκαιον ἐν ξύλοις τοῖς ἀγρίοις. Mox Hipponactis versus refert: λιμῷ γένηται ξηρόν. ἐν δὲ τῷ θυμῷ ὁ φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτάκις ῥαπισθείη. Scholiastes quoque Sophoclis in Oedipode Colonæo. ὁ δὲ Φιλόχορος ἀκριβέστερόν φησι τὰ μήτε ἀμπέλινα μήτε σύκινα, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν θύμων νηφάλια καλεῖσθαι. καὶ πρώτη φησὶν ὕλη πρὸς τὰς ἐμπύρους θυσίας ταύτῃ κεχρῆσθαι.

Ἑκαταῖός τις, τά.] Ἴσ. Ἑκαταῖα, ὅπου τά.

Πρὸς τὸ τρόπαιον.] Προστρόπαιον. Et duo sunt versus sic scribendi,

> *Χρεὼ ὃν ἐν ταῖς τριόδοις, κἂν τοῖσιν ὀξυθυμίοις*
> *Προστρόπαιον τῆς πόλεως καίεσθαι ἐπιτετραμμένα.*

Ὀπισθόδομος.] Demosth. contra Timocratem versus finem: καὶ οἱ ταμίαι, ἐφ' ὧν ὁ ὀπισθόδομος ἐνεπρήσθη, καὶ οἱ τῶν τῆς θεοῦ καὶ οἱ τῶν ἄλλων θεῶν, ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ ἦσαν, ἕως ἡ κρίσις αὐτοῖς ἐγένετο. An intelligit conflagrationem

templi antiqui Minervæ, de qua Xenophon ι Ἑλλην. p. 259. Ita censeo. Ob hanc conflagrationem comprehensi sunt & capite damnati Hellenotamiæ, de quo vide Antiphontem περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου p. 123. Sed de alia historia loquitur Antiphon. Varro lib 4 de ling. lat. *Domus Græcum est, & ideo in ædibus sacris ante cellam, ubi sedes Dei sunt, Græci dicunt* πρόδομον; *quod post* ὀπισθόδομον. Pollux lib. 1 initio. τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ σηκοῦ, πρόδομος, καὶ τὸ κατόπιν ὀπισθόδομος. Schol. Comici in Plutum, ὄπισθεν τοῦ νεὼ τῆς πολιάδος Ἀθηνᾶς διπλοῦς τοῖχος ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. μέσον δὲ ἐστὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἔνθα ἦν ταμιεῖον, ὄπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Συντάξεως.] Verba Demosth. οἷον ἃ πρὸς τοὺς καταράτους Μεγαρέας ἐψηφίσασθε, ἀποτεμνομένους τὴν ὀργάδα, ἐξιέναι, κωλύειν, μὴ ἐπιτρέπειν.

Pag. 218. Ἐπολέμησεν Ἀθηνᾶ.] Ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι.

Ὁρᾶν.] Δρᾶν.

Ταῖς ἄλσεσι.] Τοῖς ἄλσεσι.

Ὀργεῶνας.] Ὀργεῶνας non legitur in Theoph. testamento apud Laërtium.

Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Xenophon 7 ἀναβ. ζεύγη ἡμιονικὰ καὶ βοεικὰ dicit.

Pag. 219. Ὅμηρος.] Ἰλ. α. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς. Aristoph. autem in Ranis· πανταπασιν γ' οὖν γίνεται. τοτὲ μὲν βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς.

Ὅμηρος. Αἱμασιάς.] Ὀδ. ω.

Κεραυνῶνι.] Ἴσ. Κερκύονι. Vide Pollucem p. 361. Et ita Maussacus restituit in appendice ad notas suas in Harpocr. monitus à Salmasio. Etymol. ὄρος καὶ γεωργικὸν σκεῦος ὅ φασί τινες σχοινίον.

Pag. 220. Ὀρροδεῖν.] Ὀρρωδεῖν. Cæterū non legi hanc vocem in prooemiis. Videtur intelligere locum prooemii 62 in fine.

in fine. καὶ γὰρ ἂν ἡμέρα τῆς λίαν ἀῤῥωστίας (Harpocr. forte legerat ὀῤῥωδίας) ἀπηλλάγετε, ταύτῃ τούτους οὐδ᾽ ὁρῶντες ἀνέξετε. νυνὶ δὲ δραχμῇ καὶ χόῃ καὶ τέτταρσιν ὀβολοῖς ὥσπερ ἀσθενοῦντα τὸν δῆμον διάγουσιν, ὁμοιότατα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις διδόντες ὑμῖν. καὶ γὰρ ἐκεῖνα οὔτ᾽ ἰσχὺν ἐντίθησιν οὔτ᾽ ἀποθνήσκειν ἐᾷ.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους.] Initio: ὥστε τίθησι τουτονὶ τὸν νόμον Timocrates, δι᾽ οὗ τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ. Et longe post p. 472. ἐνταυθοῖ πάλιν τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τὴν δεκαπλασίαν ἀφῄρηται (Timocrates) τῶν δὲ ὁσίων, ὁπόσων ἐν τῷ νόμῳ, διπλασιάζεται τὸ ἥμισυ. Nota hoc τίμημα ex lege fuisse contra peculatores, qui pecuniam sacram aut publicam intervertissent, contra hos decuplum, contra illos duplum. Et in eadem: τὰ μὲν ἱερὰ τὰς δεκάτας τῆς θεοῦ καὶ τὰς πεντηκοστὰς τῶν ἄλλων θεῶν σεσυληκότες. Ὅσιον autem pro ἰδιωτικὸν & βέβηλον sumit Aristophanes Λυσιστράτῃ. ὦ πότνι᾽ Εἰλήθυια. ἐπίσχες τοῦ τόκου, ἕως ἂν εἰς ὅσιον ἀπέλθη χωρίον. Suidas in ὅσιον. Idem in ὁσιωθῆναι ἡμέρας λέγουσι ἐπὶ θανάτῳ τινὸς, οἷον μὴ ἱερὰς, ἀλλὰ ὁσίας νομισθῆναι. Et supra, ὁσία ἡ ἐπὶ θανάτῳ ἡμέρα.

Σεσυληκότας.] γρ. σεσυληκότες.

Ἐγίνετο.] γρ. ἐγίγνετο.

Pag. 221. Ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας, &c.] Πλαταιεῖς γὰρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, μόνοι τῶν Ἑλλήνων ὑμῖν ἐβοήθησαν Μαραθῶνάδε, ὅτε Δάτις ὁ βασιλέως Δαρείου στρατηγὸς ἀναχωρῶν ἐξ Ἐρετρίας, Εὔβοιαν ἐφ᾽ ἑαυτῷ ποιησάμενος ἀπέβη εἰς τὴν χώραν πολλῇ δυνάμει καὶ ἐπόρθει. καὶ ἔτι καὶ νῦν τῆς ἀνδραγαθίας αὐτῶν ὑπομνήματα ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ γραφὴ δεδήλωκεν. ὡς ἕκαστος γὰρ τάχους εἶχεν, εὐθὺς προσβοηθῶν γέγραπται, οἱ τὰς κύνας τὰς Βοιωτίας ἔχοντες. Volsius, *Canes illi Bœotias habentes*, vertit. Scribe κυνᾶς *Galeas*. Vide Hesychium in κυνὴ Βοιωτία, & quæ ibi notavi,

notavi. Suidas in κυνέας τὰς περικεφαλαίας ἤτοι τὰς ἀπὸ κυνέων δερμάτων γινομένας ἢ ἀπὸ Κυνός τινος κατασκευάσαντος πρῶτον. Μέμνηται Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας οὕτω, αἱ τὰς σιωπὰς ἔχοντες. Lege Βοιωτίας ἔχ. Theophraſtus lib. 3 Hiſtor. Plant. cap. x de abiete, ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ' ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι κυκλοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις. Demoſthenis locum ex Suida & Heſychio correxit Leopardus lib. 16 cap. 12. Pollux lib. 1 cap. 10. κράνος Βοιωτουργές.

Πλαταιαίας.] Πλαταιέας.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμοριῶν.] Locus Demoſthenis ἐν τῷ περὶ συμμοριῶν aliter legitur. ἐπειδὴ τὸ τίμημά ἐστι τὸ τῆς χώρας ἑξακισχιλίων ταλάντων. Et rurſus. Ἡμῖν δὲ τὸ τῆς χώρας τίμημα ὑπάρχον ἀφορμὴν ἑξακισχίλια τάλαντα ἀκούσεται. Quem locum intellexit Harpocratio. At mirum eſt eum in ſuis libris ἑπτακισχ. legiſſe, cum bis hodie in noſtris ἑξακισχ. legamus, & ab Ulpiano ita lectum eſſe palam ſit ex ejus ſcholiis.

Λυθέντος ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ λόγου.] Nam 250 talentis minus erat, teſte Polybio libro 2 in fine, quod notandum. Vide omnino Plutarchum in Ariſtide ſub finem. Neceſſe autem erat cenſum profiteri Athenis, quod declarat Iſæus p. 61. Pollux in πωλητιαί. Sed Plutarchus non de cenſu, ſed de tributo loquitur, quod ad 1200 talenta pervenit teſte Andocide p. 23, & 28, ubi ab Alcibiade duplicatum ait eſſe. Polybii locus ſic habet pag. 148. Τίς γὰρ ὑπὲρ Ἀθηναίων οὐχ ἱστόρηκε, διότι καθ' οὓς καιροὺς μετὰ Θηβαίων εἰς τὸν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους ἀνέβαινον πόλεμον, καὶ μυρίους μὲν ἐξέπεμπον στρατιώτας, ἑκατὸν δ' ἐπλήρουν τριήρεις, ὅτι τότε κρίναντες ἀπὸ τῆς ἀξίας ποιεῖσθαι τὰς εἰς τὸν πόλεμον εἰσφορὰς, ἐτιμήσαντο τήν τε χώραν καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν καὶ τὰς οἰκίας, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν λοιπὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὅμως τὸ σύμπαν τίμημα τῆς ἀξίας ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων διακοσίοις καὶ πεντήκοντα ταλάν-

πλάνταις. Hoc autem loco συναρπάζει verbum elegans. Sic apud Schol. Hermogenis p. 402. συναρπάζεται τῷ δοκεῖν ἐκ τῆς διακοπῆς ὁ ποιητικὸς ῥυθμός. i. *absconditur rhythmus poëticus*, cum interſcinditur ita ut non appareat. Mox: ὅταν τοῖς ὀνόμασι συναρπασθῇ τὰ κῶλα. Baſilius Epiſt. 401 de Sophiſtis, τῇ ἐρωτήσει τοῦ καθόλου τὸ πᾶν συναρπάζουσι. Lucianus in Jove Tragœdo p. 265. Origenes contra Celſum lib. 7 p. 387. Sextus Empiricus paſſim.

Pag. 222. Ὅτι ξένους &c.] Suidas in Φωκίων. Libanius declam. 14. ἀκούομεν δὲ αὐτὸν καὶ πρὸς τὰς Ἀπολλοφάνους θυγατέρας ποιῆσαί τι παραπλήσιον. ἀφεῖναι γὰρ αὐτὰς Σατύρῳ τῷ τῆς κωμῳδίας ὑποκριτῇ τοῦ πατρὸς τῶν κορῶν ἀπεκτονότος αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν. De clementia Philippi loquitur. At idem declam. 16. τί μέγα Ἀριστοδήμῳ τὰς Ἀπολλοφάνους δοῦναι θυγατέρας. Memoria labitur. Vide Diodorum lib. 16 p. 451.

Ὅτι οἱ ἁλόντες &c.] Tria verba dicere damnati poterant in carceris limine, priuſquam ad ſupplicium ducerentur. Græci parœmiog. Zenobius & Suidas in ἔπεσι τὰ τρία παρὰ τῇ αὐλῇ. τοῖς ἐπὶ θάνατον ἀπαγομένοις τὴν παῤῥησίαν ταύτην ἐδίδουν, ὥστε τροφῆς καὶ οἴνου πληρωθεῖσι τρία λέγειν, ἃ βούλονται, μεθ' ἃ φιμωθέντες ἀπήγοντο πρὸς τὴν κόλασιν. τὸ δὲ νῦν ἀρχεῖον λεγόμενον αὐλὴ ἐκαλεῖτο, ὅπου ἀπήγοντο. Cujus rei illuſtre exemplum eſt in oratione Lyſiæ κατ' Ἀγοράτου p. 128.

Σόλων ἐν εἰκοστῇ πρώτῃ τῶν νόμων.] Iſæus pag. 73.

Pag. 223. Ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενά τισι χρήματα.] Dio in Euboica ad finem. οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὠνίων, οὐδὲ κλοπῶν, ἢ δραπετῶν μήνυτρα προστεθέντας, ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φθεγγομένους. Philoſtrat. cap. 17 lib. 6. εἰ μὴ ἐπὶ τραπεζῶν ἐκτεθείη τὸ ἀργύριον. Mos fuit in Græcia per præconem edicere, ei qui hominem proſcriptum occidiſſet, certam pecuniam præmio fore. Hæc proprie dicebantur Ἐπικηρυ-

κηρυκευόμενα χρήματα. Vide supra in Ἐπικεκηρυχέναι. Demosth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. pag. 204. Καὶ διὰ ταῦτα τοὺς Θηβαίους τὰ χρήματα αὐτῷ ἐπικεκηρυχέναι, supple Philippo. Et p. 216. ὡς ἐπικεκήρυκται χρήματα αὐτῷ ἐν Θήβαις. Eam pecuniam aut in foro aut in templis super ara deponebant, quo libentius ad id præstandum plures accenderentur, ubi cædes gratuita non esset, & interfector præmium propositum auferre illico poterat. Æneas Poliorcet. cap. x. καὶ ὃς ἂν καταμηνύσῃ τινὰ ἐπιβουλεύοντα, ἢ ὅ τι τῶν προγεγραμμένων τις πρασσόμενος ἐξαγγείλῃ, ἀναγγέλλεσθαι τι αὐτῷ ἀργύριον, καὶ τὸ ἀγγελθὲν προκεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ, ἢ ἐπὶ βωμοῦ, ἢ ἐν ἱερῷ, ἵνα προθυμότερόν τις τολμήσῃ μηνύειν τι τῶν προγεγραμμένων. ἐπὶ δὲ μονάρχῳ ἢ στρατηγῷ ἢ φυγάσι δυναστεύουσι χρὴ καὶ τάδε προκηρύττεσθαι. ἐάν δέ τι ὁ αὐτὸς πάθῃ ὁ ἀποκτείνας, τοῖς τέκνοις αὐτοῦ ἀποδίδοσθαι τὸ ἀγγελθὲν ἀργύριον. ἐὰν δὲ μὴ ᾖ τέκνα, τῷ ἐγγυτάτω γινομένῳ, καὶ ἐάν τις τῶν συνόντων τῷ φυγ. ἢ μον. ἢ στρατ. πράξῃ τι τῶν προκειμένων, ἀποδίδοσθαι καὶ κάθοδον αὐτῷ εἶναι.

Ὅτι παιδὶ καὶ γυναικὶ &c. Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξάνδρου κλήρου.] Dio Chrysost. λόγῳ οδ´ περὶ ἀπιστίας. οὐδὲ γυναικὶ παρ᾽ Ἀθηναίοις συναλλάσσειν, πλὴν ἄχρι μεδίμνου κριθῶν ἔξεστι. Sed verba Isæi leguntur in oratione περὶ τοῦ Ἀριστάρχου κλήρου p. 73. Ejus legis meminit Schol. Arist. in ἐκκλησ. Suidas in ὅτι, apud quem ἐμβάλλειν legitur male. Volsius συμβάλλειν legit, sed male vertit *conferre*.

Φιλιππίδου.] Philippidis comici. Hic enim Atheniensis fuit, & in rep. versatus est, teste Athenæo & Suida. Contra hunc Philippidem comicum extabat oratio Hyperidis. Ælian. lib. x var. hist. cap. 6. Athenæus lib. 12. Hic est Philippides, quem Lysimachus adamavit. Plutarch. in Demetrio.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 160.

Pag. 224. Ἔλουσι.] Volsius legit ἀλοῦσι male. nam

ἐλοῦσι

ἰλοῦσι supple τῆ τρίτην ἐξούλης. Suidas Harpocrationem exscripsit ad verbum. sed præterea habet: οὐσίας δίκη. οὐσίας εἰσιοῦσι δίκην πρὸς τοὺς ἑαλωκότας ἐν προτέρᾳ δίκῃ χρέους ἢ καρποῦ, ὥστε ἀπολαμβάνειν αὐτοὺς ἐξ ὅλης τῆς οὐσίας, ἃ καταδεδίκασιν.

Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀπατούριον.] Οἰκουῦτος γὰρ αὐτοῦ (Παρμένοντος) ἐν Ὀφρυνίῳ διὰ τὴν οἴκοθεν φυγὴν, ὅτι ὁ σεισμὸς ἐγένετο ὁ περὶ χερρόνησον, συμπεσούσης αὐτῷ τῆς οἰκίας, ἀπώλοντο ἡ γυνὴ καὶ οἱ παῖδες. Dionysius. Halic. lib. 1 Ὀφρύνιον vocat & Xenoph. p. 249.

Pag. 225. Φερέων.] Φεραίων.

Ὡς Διόδωρος.] Οὓς Διόδ.

Παιανιέων.] Παιανιέων, bis.

Ἴστρος ἐν ἀτάκτῳ.] Miscellaneorum libri sic dicuntur. Sic Philetas ἐν ἀτάκτοις γλώσσαις laudatur a Scholiaste Apollonii lib. 4 p. 211 & Athenæo. Item Aristoteles teste Laertio ἄτακτα scripserat. Ἴστρος ἐν τρίτῳ ἀτάκτων laudatur a Suida in πωροπίλαν. Ἐν πρώτῃ ἀτάκτων laudatur a schol. Sophoclis in Oedip. Coloneo pag. 306. Euphorion Chalcidensis ἄτακτα scripserat, ἔχει δὲ παμμιγεῖς ἱστορίας Suida teste.

Pag. 226. Τὴν ἀρχὴν.] Suidas ἀρχήν τινα ἀρχεῖν.

Pag. 227. Πρὸς τοῖχον &c.] Theophrastus cap. 2 lib. 8 hist. plant. καὶ ἐκ χειμερινῶν καὶ παλινσκίων τόπων ἢ ἐκ τῶν δηλίων καὶ εὐδιεινῶν.

Παλίμβολον.] Eustathius in Ὀδ. α pag. 1405.

Πολλάκις ἐμπλῆ.] Πολλάκις ἐπ' ἐμπλῆ Photius.

Παμβωτάδαι.] Παμβῶται Suidas.

Pag. 228. Δημοσθένης κατὰ Κόνωνος.] Ἐξῆλθον ἔτος τουτὶ τρίτον εἰς Πάνακτον φρουρᾶς ἡμῖν προγραφείσης.

Ψηφώδεσιν.] An ψοφοδεεῖ? Sic Suidas in ὄνος λύρας, Μένανδρος ψοφοδεεῖ. ὄνος λύρας ἤκουε καὶ σάλπιγγος ὗς. Est autem ψοφοδεής, teste Hesychio, *is qui ad quemvis*

 strepi-

strepitum contremiscit, qua voce utitur Plutarchus περὶ τοῦ ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ τοὺς φιλοσόφους διαλέγεσθαι. Quintilianus lib. x cap. 1 inter Menandri fabulas *Psophodea* recenset. *Nisi forte aut illa mala judicia, quæ Epitrepontes, epicleros, lochos habent, aut meditationes in Psophoda, & nomothete hypobolimæo non omnibus oratoriis numeris sunt absolutæ.* Suidas. παιδαισία ἐστὶν, ὅταν δεῖπνον ἕκαστος αὐτοῦ κομίζων καταλύηται, καὶ πάντες πάντων μετέχωσι. Vetus editio Rom. sic habebat: nisi quod *Sophode enomothete.* An ψωφοδεῖ?

Πάνδεια.] Πάνδια Demosth. contra Midiam.

Pag. 229. Τὸν παλαιόν.] Τὸ παλαιόν.

Παραγραφή.] Dem. contra Midiam. ὑποσὶ διαιτῶν ὑμῖν ὁ Στράτων, ἐπειδὴ ποθ' ἧκεν ἡ κυρία, πάντα δ' ἤδη διεξεληλύθει τὰ ἐκ τῶν νόμων, ὑπωμοσίαι καὶ παραγραφαὶ καὶ οὐδὲν ἔθ' ὑπόλοιπον ( ) καταδιῄτησεν, *Midiam condemnavit.* Et post: ἤδη τὸν Στράτωνα καταλαμβάνει ἀπιόντα καὶ τὴν ἔρημον δεδωκότα. An δεδιῃτηκότα? Et statim: τὸ μὲν οὖν πρῶτον οἷός ἦν πείθειν αὐτὸν, τὴν δίκην, ἣν καταδεδιῄτηκε, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν. Et in testimonio Dionysii apud eundem ibidem: ἔπειθεν ὑμᾶς διδοὺς κέρματα, τὸν μὲν Ἀρίσταρχον ἀθῶον ἀφεῖναι, Δημοσθένει τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι. De παραγραφῇ optime Suidas, qui notat exceptionem opponi consuesse, si res jam prius judicata esset, vel si nullus esset magistratus, qui eam introduceret causam, vel si de ea re nulla lex esset, ἐστὶ παραγραφὴ καὶ ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ, περὶ ἧς οὐδὲν ὥρισται παρὰ τοῖς νόμοις, οὐδὲ ἐστὶν αὐτὴν ὁ εἰσάξων ὥσπερ καὶ τὰς ἄλλας δίκας.

Pag. 230. Ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀνδρόσεως.] Pag. 634.

Παρέγραψα.] Sic παραγράφειν usurpat Julianus ad Themistium Ep. Sic videtur sumpsisse Demosth. κατὰ Ἀνδροτ. καὶ περὶ μὲν τῶν νόμων, οὓς παρεγραψάμεθα. i. *quas in medium attulimus.* Et contra Aristocratem. ὁ μὲν νόμος

ἐστὶν

ἐστὶν οὗτος Δεράκοντος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ οἱ ἄλλοι, ὅσους ἐκ τῶν Φονικῶν νόμων παρεγραψάμην. Et post: οὐ τοίνυν μόνον τούτους τοὺς νόμους, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, παραβέβηκεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους πολλούς, οὓς οὐ παραγεγράμμεθα διὰ τὸ πλῆθος. Sumitur & pro expungere, delere. Polybius lib. 9 p. 564. Casaub. ad Athenæum. Ibi ego not.

Παραγεγραμμένου, ὅ ἐστι περιγεγραμμένου.] Suidas παραγεγραμμένον ὅπερ ἐστὶν ὡρισμένον. Porro Dionysius περιγράφειν pro *terminare* crebro usurpat, ut περὶ Δημοσθ. λέξεως. ἐγὼ δὲ τῇδέ πη περιγράψας τὸν ὑπὲρ τούτων λόγον ἐπὶ τὸ παραλειπόμενον ἐλεύσομαι μέρος.

Παραγγελία.] Add. Δημοσθένης περὶ παραπρ. in quo imitatur Andocidem περὶ μυστ. initio, & Lysiam. Vide Clementem 6 Stromat. Demosth. in prooemio 64. οἵ τε χρηστοὶ μὲν ὑμῶν καὶ δικαίως ἄρχοντες, μὴ πάνυ δ' οἷοί τ' ἐνοχλεῖν καὶ παραγγέλλειν, οὐκ ἀπολαύουσι τῶν τιμῶν. Et ipso initio orationis περὶ τῆς παραπρ. ὅση μὲν, inquit, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, σπουδὴ περὶ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα καὶ παραγγελία γέγονε, σχεδὸν οἶμαι πάντας ὑμᾶς ᾐσθῆσθαι. quem locum intelligit Harpocr. Idem contra Midiam initio. ὅσω γὰρ πλείοσιν οὗτος ἐνώχλησε καὶ περιήγγελλεν παράταξιν. Sic usurpat Demosth. πρὸς Λεωχάρην initio Plutarch. in Cimone fine. καὶ μὴ περιιδεῖν πένητας ἀνθρώπους καὶ ἀσθενεῖς καὶ καταστασιασθέντας ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου. ἡμεῖς μὲν γὰρ καὶ τῆς ἀληθείας πεσόντες εἰσεληλύθαμεν καὶ ἀγαπῶντες, ἄν τις ὑμῶν ἐᾷ, τῶν νόμων τυγχάνειν. οὗτοι δὲ τῇ παρασκευαῖς καὶ τοῖς ἀναλώμασιν ἰσχυριζόμενοι διατετελέκασι. Sic & Dionysius usurpat lib. 7 pag. 463, & alibi non semel. Idem lib. xi in fine, παραγγέλλειν τὴν ἀρχὴν dicit, quod est *ambire magistratum*, εἰς τὴν ἀρχὴν diceret Appianus.

Παράκλησις --- ἀντὶ τῆς δεήσεως.] Demosth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. initio: αἱ δὲ τῶν παρακλήτων (advocatorum) αὗται δεήσεις καὶ σπουδαὶ τῶν ἰδίων πλεονεξιῶν ἕνεκα γίγνονται. Sed pro

corona p. 124. οἱ μὲν οὖν ἐκ παρακλήσεως συγκαθήμενοι ἐκκαλῶν με λέγειν. Dionysius lib. x pag. 681 συμπαραγγέλλοντας vocat *competitores*. At lib. xi pag. 717. τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, *advocati in justa causa*.

Pag. 231. Πάραλοι.] Scrib. πάραλιοι. Æschines contra Ctesiph. Hesychius in πάραλιοι, & παραλίτης. Tamen Thucydides lib. 8 παράλους vocat, nisi mendosus codex est, & Plutarchus Lysandro; quare recte hic scriptum est. Demosth. πρὸς Τιμόθεον, μεταπεμψάμενος τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν εἰς τὸ Παράλιον. Schol. Comici in Avibus ad illa, κλητὴρ ἄγουσ᾽ ἔσωθεν ἡ Σαλαμινία, notat, δύο εἰσὶ νῆες ὑπηρετίδες παρ᾽ Ἀθηναίοις, ἡ Πάραλος καὶ ἡ Σαλαμινία. ὧν ἡ μὲν Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν, ἡ δὲ Πάραλος τὰς θεωρίας ἀπῆγεν, τουτέστι τὰ εἰς θυσίας πεμπόμενα. Sed & τῇ Παράλῳ ad abducendos reos utebantur. Vide in πινάκιον. Parali Herois meminit Euripides ἐν ἱκέτισι.

Pag. 232. Κατὰ μεταφοράν.] Similiter Ulpianus ad illa Demosth. in Timocratem, ἐν παραβύστῳ, ait, ἀντὶ τοῦ λάθρα, ἐκ μεταφορᾶς ἀπὸ τῶν παραπληρωμάτων τῶν ἐμβαλλομένων ἐν ταῖς οἰκοδομίαις βύσαι τὸ στόμα τῶν ῥητόρων. Quibus verbis indicat locum Aristoph. in Pluto p. 41. τὸ στόμ᾽ ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων. Quod vero ait Ulp. ἐν ταῖς οἰκοδομίαις, satis clarum est. Plato de Legibus x p. 902. οὐδὲ γὰρ ἄνευ τῶν σμικρῶν τοὺς μεγάλους φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κεῖσθαι. Arist. εἰρήνη p. 670. χρυσίῳ τῶν ταῦτα πιπυλόντων ἐβύσεν τὸ στόμα. Schol. ἐπλήρωσε, ἔφραξεν. Suidas πλήρωμα ὁ τῶν νηῶν φορτίς. Unde παραπλήρωμα est onus, quod adjicitur onerandæ navi, quando scilicet merces omnes in navem illatæ non efficiunt totum pondus, quantum navis ipsa requirit. Aliter Apollonius Dyscolus περὶ παραπληρωματικῶν συνθέσεων. ἀπείκασε δὲ καί τινας αὐτῶν ὁ Τρύφων ταῖς καλουμέναις στοίβαις· ὃν γὰρ τρόπον φησὶ εἰς τὰς συνθέσεις τῶν ἀμφορέων (Hesychius ἀμφορέων, φορτίων) ἐν χρήσει

ἡ τῶν

ἢ τῶν στιβῶν παρένθεσις ὑπὲρ τοῦ μὴ καταθραύεσθαι τὰς ἀμφορεῖς (Gallis *estouppe*) τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ὑπὲρ τοῦ τὰ τῆς φράσεως μὴ τραχύνεσθαι, ἤδε ἡ σύνταξις τῶν μορίων παραλαμβάνεται. Servius in Virg. *Metaphora*, inquit, *à navibus, in quibus stuppa interponitur vasis, quam stipam dicunt*, an στιβήν; Hesychius, στιβὴ σύνθεσις & ἐστιβασμένη συγκειμένη σύνθεσις.

Ρήτορες ἐν Ὑπερίδης &c.] Vide Pollucem lib. 8 p. 384, quæ omnino illustria sunt. Et Demosthenes πρὸς Μακάρτατον initio, περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου, καὶ ἐπιδημῶν, ait, ὅτι Θεόπομπος ὁ τουτουὶ πατὴρ Μακαρτάτου, καὶ τοῦ κήρυκος κηρύττοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου ἢ κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκας, οὐκ ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτῷ ἐδίκασεν, ὅτι οὐδαμόθεν αὐτῷ προσήκεν οὐδὲν τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου. *Sacramento contendere* vertit Volfius. Melius, *sponsione ac depositione pignoris*. Dicitur autem παρακαταβάλλειν τοῦ κλήρου πρὸς τῷ ἄρχοντι. Demosth. πρὸς Λεωχάρη non semel. Isæus περὶ τοῦ Νικοστράτου κλήρου p. 43 & p. 76 & 52. In omnibus autem caussis sacramento contendebant, præterquam in actione ὕβρεως & αἰκίας, ut ait Isocrates initio orationis contra Lochitem, quo loco παρακαταβολὴν late sumit pro omni pecunia quæ à litigantibus deponitur, & τὰ πρυτανεῖα comprehendit.

Pag. 233. Μέν.] In vulg. με. Suidas μέν με.

Πολλάς.] Dele. abest enim ab vulg. & à Suida, apud quem legitur ἐπειδὴ θᾶττον ἂν εἶλεν τὰς παρακαταβολάς.

Παραβάλλοιτο.] Περιβάλλειν usurpat p. 67 initio.

Λαμβάνουσι &c.] Eadem verba habet Hesychius in ἐπωβελίαι, ex quo scrib. δύο ἑκάτερος, pro ἑκατέρους, quod mox sequitur.

Παρεῖαι.] Oratio Hyperidis contra Demadem laudatur in ὀξυθύμια. Erat autem plena maledictorum ac convi-

conviciorum teste Plutarcho ἐν πολιτικοῖς παραγγέλμασι. αἱ δὲ λοιδορίαι τοῖς πολιτικοῖς ἥκιστα πρέπουσι. ὅρα δὲ τὰ πρὸς Αἰσχίνην ὑπὸ Δημοσθένους εἰρημένα, καὶ τὰ πρὸς τοῦτον ὑπ' Αἰσχίνου, καὶ πάλιν ἃ πρὸς Δημάδην γέγραφεν Ὑπερίδης.

Pag. 234. Λοιδωρίας.] Λοιδορίας.

Παρασκήνια, Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου.] Initio, τὰ παρασκήνια φάττων, προσαλῶν. Ulpianus: τουτέστιν ἀποφράττων τὰς ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰσόδους, ἵνα ὁ χορὸς ἀναγκάζηται περιιέναι διὰ τῆς ἔξωθεν εἰσόδου, καὶ οὕτω βραδυνόντος ἐκείνου συμβαίνῃ καταγελᾶσθαι τὸν Δημοσθένην. Suidas. Σκηνή ἐστιν ἡ μέση θύρα τοῦ θεάτρου. παρασκήνια δὲ τὰ ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς μέσης θύρας. Etymol. παρασκῆναι εἰς τὴν σκηνὴν ἄγουσαι εἴσοδοι. σκηνὴ δέ ἐστι ἡ νῦν θυμέλη λεγομένη· Idem in σκηνή.

Παράσημα.] Arist. in Acharn. ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρὰ παρακεκομμένα, ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα. Opponitur ἀργύριον δόκιμον, quod usurpat Demosth. adversus Lacritum.

Pag. 235. Ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.] Imo κατὰ Τιμοκράτους in fine. δεῖν δὴ τοὺς δικαστὰς πολλῷ μᾶλλον, εἴ τις, ὃ τῆς πόλεώς ἐστι νόμισμα, τοῦτο διαφθείρει καὶ παράσημον εἰσφέρει, μισεῖν καὶ κολάζειν ἢ εἴ τις ἐκεῖνο, ὃ τῶν ἰδιωτῶν ἐστι.

Παράστασις.] Διάστασιν vocat Pollux p. 408. Sed legendum ibi est παράστασιν ex eodem pag. 385 & 386. Isæus p. 39. Andocides p. 16 initio. Suidas, παραστησόμεθα αὐτὴν εἰς κρίσιν. Πλάτων πολιτ. ὀγδόῳ, ἀντὶ τοῦ καταστήσομεν αὐτὴν εἰς κρίσιν. τὸ μὲν γὰρ ἔγκλημα ἀντωμοσία καλεῖται. ὁ δὲ εἰσκαλῶν, γράψας εἰς πινακίδιον καὶ τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίσημον, μεθ' ὑπηρέτου τῷ ἐγκαλουμένῳ ἐπιδίδωσι. Hoc est, *edere libellum actionis*. Porro δίθυρον γρ. quid sit not. ad Hesychium. Sunt & τὰ δίθυρα *valvæ* apud Polybium 884, ubi Casaubonus *tribunalia* vertit. Suidas in ἀντωμοσία, παράστασις δὲ, ait, ἡ διδομένη ἴσως τῷ γραμματιδίῳ, ἐν ᾧ τὸ ἔγκλημα γέγραπται, ὅπως ἐγγραφῇ εἰς τὰ ἐγκλήματα.

ματα. Etymologus: παρακατάστασις ἀργυρίδιόν ἐστι παρακαταβαλλόμενον ἐν τοῖς διαιτηταῖς ὑπὸ τῶν δικαζομένων. λέγεται καὶ παρακαταβολὴ, καὶ παρακαταβάλλειν τὸ πρᾶγμα.

Παραφρυκτωρεῖν.] Utitur & Lysias κατ' Ἀγοράτου pag. 130 in fine, quem locum laudat etiam Suidas in παραφρυκτωρ. & in Φρυκτός. Etymolog. παραφυλακτωρευόμενοι περὶ τὰς φυλακάς. φρυκτοὺς ἀναπείνοντες ἐπὶ τῷ συμφέροντι τῶν πολεμίων.

Pag. 236. Παρελθεῖν --- Δημοσθένης.] Initio. ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ προτέρου λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἔνι τῷ φεύγοντι παρελθεῖν. *Evitare* rectius vertit Volfius. Recte Ulpianus. προσφόρως εἶπε τὸ παρελθεῖν, ὡς ἐπὶ δρομέων λαβών. οὐ γὰρ ὁ προδραμὼν καὶ φθάσας νικῆσαι δίκαιος, ἀλλ' ὁ δεύτερος ἐπελθὼν καὶ παρελθεῖν δυνάμενος. εἴη δ' ἂν οὗτος ὁ φεύγων. Aristoph. in Equitibus. ἢν δ' ἀναιδείᾳ παρέλθῃς (i. νικᾷς) ἡμέτερος ὁ πυραμοῦς. Dionysius Halic. in proœmio historiæ suæ, οὔτι παρελθεῖν τὸν ὑπὲρ αὐτῶν λόγον ἐβουλήθην, ubi *præterire* significat.

Περιουσία.] Add. ἤτοι Suid. & Photius.

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ συντάξεως.] Semel in ea oratione legitur παρουσία. χωρὶς δὲ τούτων πολλὰ τῶν πραγμάτων τῆς ὑμετέρας προσδεῖ παρουσίας. Ubi tamen recte Volfius vertit. *Præterea multæ res vestram præsentiam desiderant*, quod confirmat τὸ προσδεῖ. In proœmio autem ejusdem orationis legitur, ἀλλ' ὡς ἑκάτεροι χρείας καὶ περιουσίας ἔχουσι. Num ergo hunc locum intellexit Harpocratio? Dinarchi oratio in indice Dionysii Hal.

Εὐπαθῆ.] Ἀπαθῆ Photius.

Pag. 237. Τραπεζίτου.] Δημοσθ. κατ' Ἀφόβου πρώτῳ, & ὑπὲρ Φορμίωνος, de eo multa habet, & Isocrates.

Παταικίων.] Æschines p. 76. μὴ οὖν ἡμῖν ὡς Παταικίωνος ἄμεινον πεπολίτευσαι, δίεξιθι. Suidas. Παταικίων, ἀνὴρ

ἀπὸ συκοφαντίας τ̄ βίον ποιέμενος, καὶ προσκρέων ἐπιτηδείων τοῖς δοκιμᾶσι τ̄ νέων. διεβάλλετο δὲ καὶ ὡς κλέπτης ὢν τοιχώρυχος. Dio Chrysost. orat. 52. καὶ οἱ λόγοι ἐ μόνον ἀσχημονέστερον ἥρωϊ πρέποντες, ἀλλ' ἐδ' Εὐρυβάτῳ ἢ Παταικίωνι. Plutarch. in lib. de legendis poëtis: κρείττονα μοῖραν ἕξει Παταικίων ὁ κλέπτης ἀποθανὼν ἢ Ἐπαμινώνδας.

Πεδάριτος.] Παιδάρητος vocatur ab Isocrate & Plutarcho in Apophthegm. Lacedæmoniarum, ubi & mater ejus Teleutia nominatur. Suidas παιδάρετος. Cætera ut Harpocr. Thucyd. lib. 8 Πεδάριτος. Plutarch. in Lycurgo Παιδάρητον vocat.

Φιλιππικοῖς.] Olynth. 2. Ibi Ulpianus. Sed in responsione ad Philippi epistolam, ubi fere eadem repetit, habet: τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τ̄ ξένων ἡγεμόνας εὑρήσετε δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρείᾳ, περιδεῶς δὲ μᾶλλον τ̄ ἀδόξων ζῶντας. Corruptum id nomen apud Arrianum lib. 6 pag. 137. καὶ τ̄ Ἀστεταίρων τὰς τάξεις. Lege πεζεταίρων.

Pag. 238. Ἀφαιρεθέντος.] Ἀφερηθέντος Photius.

Παιπάλης.] Πεπάλης Photius.

Ὅμηρος.] Ἰλιάδ. κ. Et alibi. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν, quem versum citat Etymologus in ἄλφιτα.

Pag. 239. Πεπάρηθος.] Vide epistolam Philippi ad populum Athen. Ulpianus in orationem pro corona. νῆσός ἐστι πρὸς τῷ Αἰγαίῳ πελάγει πρὸ τ̄ Θετταλίας. ταύτην ἐπόρθησεν Ἄλκιμος ναύαρχος ὁ Φιλίππου.

Οἴπερ.] Παρά.

Περὶ τ̄ ἐπιτριηραρχήματος.] Εὐκτήμονα τ̄ πεντηκόνταρχον. Volfius ubique vertit *Semicenturionem* pessime. Nam & Pollux sic explicat, ut Harpocr. Xenophon etiam in lib. de Rep. Ath. initio.

Pag. 240. Πεντηκοστὴ καὶ πεντηκοστεύεσθαι καὶ πεντηκοστολόγοι.] Demosth. πρὸς Φορμίωνα initio. λαβὼν δὲ καὶ τ̄ τ̄ πεντηκοστο-

λόγων

λόγων ἀπογραφήν. Lysias p. 148. Demosth. contra Neæram de Xenoclide Poëta: ἑωνημένος τὴν πεντηκοστὴν τοῦ σίτου ἐν εἰρήνῃ, καὶ δέον αὐτὸν καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον. Apud Harpocr. lego πεντηκοστεύεσθαι ex Etymol.

Πέργασή.] Forte Περγασαί. nam Aristoph. in Equit. πρὶν γὰρ εἶναι Περγασῆσιν, ἔνεον ἐν τῇ ἐμβάσει, *natabam in calceis*.

Ὄνου σκιᾶς.] Apulejus lib. 9 ad calcem. Aristophanes, & Photius, ubi de Demosthene.

Pag. 241. Περιθοῖδαι.] Apostolius ex Suida in Περιθοΐδαι, ut existimo, scribit in proverbio Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενία. νόμος δὲ ἦν Ἀθήνησι ξένους εἰσδέχεσθαι τοὺς βουλομένους τῶν Ἑλλήνων. Θεσσαλοὺς δὲ ἐξαιρέτως ὑπεδέχοντο διὰ τὴν Πειρίθου καὶ Θησέως φιλοξενίαν. τούτοις δὲ καὶ χώραν ἐμέρισαν, ἣν ἐκάλεσαν Περιθοΐδα ἀπὸ Πειρίθου τοῦ Ἰξίονος, ὅθεν καὶ Περιθοῖδαι δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Ἔφορος ἱστορεῖ ἐν τρίτῃ.

Περίλλος.] Πέριλλος Megarensis scribitur semper apud Demosth. περὶ παραπρ. & pro corona.

Ἡ καταβολή.] χ. ή. Extant hæc verba in orat. 9 Philipp. Chrysostomus homil. 26 in 2 ad Corinth. p. 738.

Τῷ δήμῳ περί.] Παρὰ τοῦ δήμου.

Pag. 242. Τοῦ Δάμωνος.] Deest ἑταῖροι, aut quid simile.

Ποιήσουσιν.] Ποιοῦσιν. Theophrastus in charactere τῆς λογοποιίας. πολλάκις γὰρ αὐτῶν οἱ μὲν ἐν τοῖς βαλανείοις περιστάσεις ποιούμενοι τὰ ἱμάτια ἀποβεβλήκασιν.

Τὸ περίστατον μετεποίησαν.] Τῷ, περίστατόν με ἐποίησαν. Sic Maussacus restituit in Appendice.

Περιστοιχίζεται.] Himerius in declamatione contra Philippum. πανταχόθεν ἡμᾶς περιστοιχιζόμενος κατὰ τοὺς δεινοὺς τῶν θηρατῶν, οἱ τοσοῦτον φείδονται τῶν θηρίων χρόνον, ὅσον

ἐπι παρασκευάζονται. Demosth. locus est in Philipp. 4. Etymolog. στοῖχοι δὲ εἰσὶ αἱ λεγόμεναι στάλικες, ἀφ' ὧν τὰ δίκτυα καθίεται.

Pag. 243. Μήποτε.] Dissentit dubitabundus à Didymo. Confirmat Harpocrationis conjecturam locus Aristoph. in Acharn. p. 418. καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλάδας ἐν κύκλῳ, ὥστ' ἀλείφεσθαι σ' ἀπ' αὐτῶν κἀμὲ τῆς νουμηνίαις: quæ sunt στιχάδες ἐλαῖαι. Vide Pollucem p. 234. Theophrastus in lib. 3 cap. 6 ait, in omnibus quidem arboribus germinationes esse manifestas, maxime autem in abiete piceaque διὰ τὸ στοιχεῖν τὰ γόνατα καὶ ἐξ ἴσου τοὺς ὄζους ἔχειν: *quoniam genicula in versus rectos porriguntur*, Gaza vertit.

Περιφορηθῶσι.] Πεφορηθῶσι, bis.

Α'ποκεκλιμένους.] Α'νακεκλιμένους Photius.

Pag. 244. Πηγαί.] Meminit Thucydides lib. 1. Plinio aliisque *Pagæ*.

Πήληξ, Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος.] Et περὶ παραπρ. p. 42. Stephan. in Εὐπυρίδαι δῆμος τῆς Λεοντ. φυλῆς. τρικώμους δὲ τούτους ἐκάλουν Εὐπυρίδος, Κεκροπίδος, Πήληκος.

Κληρονόμων.] γρ. κληρωτῶν. Demosthenis verba retuli inter leges Atticas. Idem error apud Suidam. Videndus Hesychius in χαλκεῶν. Plato 6 de legibus pag. 753.

Τὰ ἐνταῦθα.] Demosth. ἐν τῷ περὶ χεῤῥονήσου: ταῦτα πάντα κωλῦσαι δύναιτ' ἂν, καὶ λέγουσιν οἱ νόμοι ταῦτα τοὺς ἀδικοῦντας εἰσαγγέλλειν. Et paulo post: ἐπὶ δ' ἡμᾶς αὐτοὺς ψήφισμα, εἰσαγγελία, πάραλος. ταῦτ' ἐστὶν ἱκανά. Sic Paralum Ath. misere, ut Alcibiadem arcesserent ad causam Athenis dicendam. Thucyd. & Suidas in πάραλος. Isocrates in Panegyr. pag. 125.

Πιτθεύς.] Demosth. κατὰ Κόνωνος. Χαιρήτιος Χαρημένους Πιτ-

νυς Πιτθεύς. Proclus in Hesiodi lib. 2 operum & dierum p. 101 ex Plutarcho scribit: τὸν δὲ τῶν Πιτθέων δῆμον διὰ τοῦτο οὕτως ὀνομάσαι, διότι τὴν πίθων ἐπινοήσαιτο τὴν πλάσιν.

Pag. 245. Λυσίας.] Vide omnino Pollucem p. 328, ubi Ἰσαῖος scribitur locusque adducitur. ὑπερβαλέσθαι autem usurpat Andocides p. 17 περὶ μυστηρ. Etymolog. πλειστηριάσαντης ait τὸ πλεῖονος πωλῆσαι τιμῆς, ὅ τις ὠνήσαιτο. Sic & Hesychius.

Λαχοῦσιν.] Vide in ἄλογοι.

Μέρδις.] Ἔρανον, ὃν συλλέγουσι καὶ οὗ πληρωταὶ γίγνονταί τινες. Et in prima contra Aristogitonem. Lysias κατ' Αἰσχίνου τοῦ Σωκρατικοῦ apud Athen. lib. 13. ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐκ εἰς ἐμὲ μόνον τοιοῦτός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους ἅπαντας τοὺς αὐτῷ κεχρημένους. ὅσους δ' ἐράνους συνείλεκται, τοὺς μὲν ὑπολοίπους φορὰς οὐ κατατίθησιν, ἀλλὰ περὶ τοῦτον τὸν κάπηλον ὡς περὶ στήλην διαφθείρονται. Quæ ultima pessime Casaubonus explicat de caupone vicino, cui multas προπόσεις debebat Æschines. At τοῦτον τὸν κάπηλον ipsummet Æschinem appellat, id est, veteratorem.

Πλινθεῖον.] Pollux p. 502.

Ἀθηναίοις.] Varinus in lexico addit, ἣν ἐπὶ Ἀγλαύρῳ τῇ Κέκροπος θυγατρὶ ἄγουσι.

Πλωθεύς.] Isæus περὶ τοῦ Δικαιογ. κλήρου p. 48 Πλωθειεύς.

Pag. 246. Ἰσοκράτης τε ἐν τῷ πανηγυρικῷ.] Pag. 130.

Πολέμαρχος.] De Polemarcho vide Herodotum lib. 6 p. 370, 371. Notat Scholiastes Aristophanis & ex eo Suidas, Polemarchum Ætolorum claves penes se habuisse, & portas urbis clausisse, atque ad portas ἐπὶ τῶν πυλώνων habitasse. Sed fallitur, inductus ex loco Polybii lib. 4 pag. 287, ubi de Cynæthensium Arcadum Polemarcho loquitur Polybius, non vero de Ætolorum. Mirum est in eundem errorem incidisse Casaubonum ad cap. 18 Æneæ poliorcet.

Pag. 247. Ὁ πολέμαρχος. εἰκότως.] Sic & Demosth. contra Zenothemin in fine. εἰ μὴ γὰρ δι' ὑμῶν ἔρημος ἐγίγνετο ἡ δίκη, ἅμα ἂν αὐτὸν προσεκάλει καὶ κατηγγύας πρὸς τὸν πολέμαρχον. Erat enim Zenothemis Massyliensis. Item in 2 contra Stephanum in fine: οὐκοῦν εἴπερ ἐβούλετο ὀρθῶς διαπράττεσθαι, αὐτὸν λαχεῖν ἔδει τοῦ ἐπικλήρου, εἴτε κατὰ δόσιν αὐτῷ προσῆκε, εἴτε κατὰ γένος, εἰ μὲν ὡς ὑπὲρ ἀστῆς πρὸς τὸν ἄρχοντα, εἰ δὲ ὡς ὑπὲρ ξένης πρὸς τὸν πολέμαρχον, καὶ τότε εἴπερ τι λέγειν εἶχε δίκαιον, πείσαντα ὑμῶν τοὺς λαχόντας (supp. δικαστὰς) κατὰ τὸν νόμον καὶ τῆς ψήφου κύριον εἶναι. Isocrates Trapezit. 712.

Ἀνδροτίων, ἄλλα.] Ἀνδροτίων ἄλλα. Hic Androtion in concione pro populo, qui pecunia carebat, trium rerum optionem esse dixit, ἢ τὰ πομπεῖα καταχόπτειν, ἢ πάλιν εἰσφέρειν, ἢ τοὺς ὀφείλοντας εἰσπράττειν. Tertium populus elegit, ut narrat Demosthenes contra Timocratem versus finem: ubi & ab Androtione vasa sacra confecta esse dicit, seu phialas, quibus nomen suum inscripsit, Ἀνδροτίωνος ἐπιμελουμένου ἐποιήθησαν, conflatis coronis aureis, in quibus magnifici erant tituli, ut, *Conon ex manubiis Lacedæmoniorum.* τὰ πομπεῖα ὡς ἐπεσκεύακασι, καὶ τοὺς τῶν στεφάνων καθαίρεσιν. Demosth. ib. illud sibi objici prævidens Androtionem virum esse clarum, & de rep. bene meritum, ait: ἀλλ' Ἀνδροτίων ὑμῖν πομπείων ἐπισκευαστής. Ἀνδροτίων; respondet: ὦ γῆ καὶ θεοί: πομπεῖα etiam vocat ejusmodi vasa Andocides κατ' Ἀλκιβιάδου, ubi inter ea χέρνιβας & θυμιατήρια recenset.

Pag. 248. Καὶ πόρος, πέρας, --- &c. usque ad ὑδαλικοῦ πόρου.] Hæc inclusa sunt parenthesi, & adscriptum: Dele his notis ( ) inclusa.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 92.

Pag. 249. Δημοσθένης μνημονεύει ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς.] Philipp. prima p. 17.

Pag. 250. Δημοσθένης ὑπὲρ Κλησιφῶντ@.] Pag. 111. δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐγχειρεῖν μὲν ἅπασιν ἀεὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα, φέρειν δ' ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως.

Ἄπιςον.] Πρὸς τὸν Φίλιππον. in oratione περὶ παραπρ. non longe ab initio.

Φυλάγορ@· ὅτω.] γρ. πυλαγόρας. Sic scribitur semper apud Æsch. Demosth. Harpocr. πυλαγόρας ὅτ@, sic legitur p. 125 & similiter p. 161.

Ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου.] Initio.

Δὴ βλέπειν.] γρ. δὲ, ἢ βλέπειν &c. Locus Demosthenis est in Philipp. 1, ubi Athenienses bellum cum Philippo gerere ait, prorsus ut barbari & imperiti pugiles pugnant. Hesychio προβολαὶ dicuntur. Eadem metaphora dixit Polyb. lib. 2 p. 150. ὥστε παραπλήσιον εἶναι τὸ σύμπαν σχῆμα τῆς στρατοπεδείας τῇ τῶν ἀγαθῶν ὁπλομάχων προβολῇ. Casaub. *ut castrametationis ejus universa forma similis esset peritorum campidoctorum positioni.* Malc. verto, *gladiatorum, scuto se tegentium.* Schol. Hermogenis περὶ ἰδεῶν cap. περὶ σεμνότητ@ pag. 391 notat προβαλλομένους ἐλπίδας. τοῦτο ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν τὴν ἀσπίδα προβαλλομένων καὶ ἑτοίμων μάχεσθαι, ἢ τῶν προτεινόντων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῷ πλῆξαι. Heliodorus lib. x de Theagene ad luctam descendente, καὶ ἅμα κόνιν ἀνελόμεν@ &c. προβάλλει τε ἐκτάδην τὼ χεῖρε, καὶ τοῖν ποδοῖν τὴν βάσιν εἰς τὸ ἑδραῖον διερεισάμεν@. Vetus Scholiastes in arg. ad od. 7. Olymp. Pindari scribit Damagetum pancratiastem & Dorieum pugilem Diagoræ fil. ἱστάσθαι προβεβλημένους in statuis à Diagora dedicatis. Hinc illa Chrysippi προβολή. Cicero lib. 13 ad Atticum, ep. xx. Hesychius in προὐβάλλετο. Herodianus lib. 7 in fine, ποτὲ δὲ οἱ στρατιῶται πληγέντες, καὶ πῶς ἀπροσδοκήτως προβαλεῖν οὐ δυνηθέντες. Gellius lib. 13 cap. 26.

Δημο-

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν.] Hodie legitur προσβολάς. ἕως γὰρ ἂν ἐξῇ τὴν κατὰ θάλατταν καὶ μόνων ἀναμφισβητήτως εἶναι κυρίοις, τοῖς γε κατὰ γῆν πρὸς τῇ ὑπαρχούσῃ δυνάμει ἔστι προσβολὰς ἑτέρας εὑρέσθαι. Æschines κατὰ Κτησιφ. p. 79. τί προβαλλόμενος ὑπὲρ τοῦ δήμου πεπολίτευσαι; *quæ dum remp. gereres, munimenta urbi comparasti*, Volfius. Et Demosth. pro corona p. 166. Isocrates Philipp. p. 210.

Pag. 251. Παρὰ δ' Αἰσχίνῃ ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Τῶν δὲ συκοφαντῶν ὡς κακούργων δημοσίᾳ προβολὰς ποιούμεθα. Vide Pollucem.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.] Non longe ab initio, ubi & ἡ βουλὴ ταῦτα προβεβούλευκε, & hujusmodi προβουλεύματα interdum in concione pro populo recitari consuesse dicit. Senatusconsultum, quo patres autores fiebant, sic vocat Dionysius Halic. passim.

Τυῤῥηνῶν.] Τελήρων, ut supra p. 176.

Τροπικῶν.] Τροπικῶς. Sic Suidas in ἠμπόληκα & καλῶς.

Πρόβολοι.] Demosth. ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Χεῤῥον. & in x Philipp. in fine: ἀλλ' ἀνάγκη τούτοις ὥσπερ προβόλοις προαπολαύειν ὑστερίζειν ἐκείνων. Et in 1 contra Aristogit. in fine: μὴ δὴ πρὸς οὓς αὐτοὺς ἔχωσιν λιμένας, καὶ προβόλων ἐνέπλησας, πρὸς τούτους προσορμίζου. Προβολὰς appellat Polybius lib. 1 pag. 55. καθώρμησαν πρός τι πολισμάτιον ἀλίμενον μὲν, ἄκρας δὲ ἔχον καὶ προβολὰς περικλειούσας ἐκ τῆς γῆς εὐφυεῖς. *Promontoria* Casaub. In epistola Plinii ad Lupercum. Legitur προσβολὴ in supra allato Demosth. loco. Utitur Aristides in Panath. pag. 7, & Libanius in Basilico. Heliodorus lib. 8 in fine: τῷ προβόλῳ τῆς ὄχθης ἀποκρύψαντες. Procopius lib. 4 de fabricis Justiniani: πρὸς δὲ θάλασσαν προβόλους πεπηγνάμενοι βραχεῖς, ὥσπερ καλεῖν νενομίκασι μώλους. id est, *moles*. Et iterum infra. Homerus Ἰλ. β. προβλῆτι σκοπέλῳ.

Ἐκλη-

Ἐκληρουῦτο τῶν.] Τὸ inferendum.

Πρόεδροι.] Ulpianus in Midianam, οἱ γὰρ πρόεδροι, ait, ἦσαν οἱ διὰ τοῦ κήρυκος λέγοντες τῷ δήμῳ. δοκεῖ ὑμῖν περὶ τούτου βουλεύσασθαι, καὶ χωρὶς ἐκείνων περὶ οὐδενὸς ὁ δῆμος ἐσκέπτετο. Itaque dicebantur προθεῖναι τὴν σκέψιν, ut proxime dixerat Ulpianus: at Xenophon προθεῖναι τὴν διαψήφισιν.

Pag. 252. Προηροσία.] Libanius declam. 19. καὶ τὴν προηροσίαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος θύετε. Aristides in fine Panath.

Προθεσμίας νόμος.] Æschines in Timarch. p. 11. καὶ ἔξω ταῦτα ἄκυρα, ὥσπερ τὰ ἐπὶ τῶν τριάκοντα, ἢ τὰ πρὸ Εὐκλείδου, ἢ εἴ τις ἄλλη πώποτε τοιαύτη ἐγένετο προθεσμία. Volfius, *si quid aliud hujusmodi præfinitum tempus exstitit*. Utitur eodem verbo Demosth. pro corona p. 119.

Πρόκλησις.] Æschines περὶ παραπρ. p 47. Dem. contra Neæram in fine exemplum ac formulam προκλήσεως refert, additque in fine formulæ. καὶ ἔτι ἐκ τῶν βασάνων βλαφθείησαν αἱ ἄνθρωποι ἀποτίνειν ὅ, τι βλαβείησαν. προσομόσαι id ipsum vocat Demosth. in 3 contra Aphobum in fine. Solebant autem Jurisperitum adire litigantes, qui hos libellos componeret, ut indicat Dio in Euboica p. 123.

Pag. 253. Κάγχρυς.] γρ. κάχρυς. Sic enim scribit Hesychius. Pollux tamen & Schol. Aristoph. in Equitibus ad κυρηβίων, ἔνθα, ait, αἱ κάγχρυς φρύγονται. κάγχρυς δέ εἰσιν αἱ λελεπισμέναι κριθαὶ, ἀφ' ὧν ἡ πτισάνη. Sunt autem κάχρυς καταπεφρυγμέναι nil aliud quam λελεπισμέναι *decorticatæ*. Hesychius in ἐρικτὰ & καταερικτά: *orge monde* vocamus. Aliter Galenus in glossis Hippocratis, quid sint ἄλφιτα προκώνια explicat. Eundem vide in ἐρικίδες.

Προμετρητὴς &c.] Pollux p. 213.

Πρόνοια.] Dem. contra Aristogit. 1. καὶ Προνοίας Ἀθηνᾶς ὡς μεγάλης καὶ ἀγαθῆς θεοῦ καὶ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι ἐν Δελ-

φοῖς κάλλιςος καὶ μέγιςος νεὼς δ' θεὸς εἰσιόντι εἰς τὸ ἱερὸν, ὃς ὢν θεὸς καὶ μάντις, καθ' ἀμφότερα εἰδεὶ τὸ βέλτιςον· ἀλλ' οὐκ Α'πονοίας καὶ Α'ναδείας, supple εἰσὶ βωμοί. Æſchylus initio Eumenid. Παλλὰς προναία. Callimachus χ' ἡ Παλλὰς, Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο προναίην. Citat eo loco Scholiaſtes Æſchinem.

Pag. 254. Προπεπωκότες.] Demoſthenes in ea περὶ παραπρεσβ. p. 218. μετὰ ταῦτα ἐν θυσίαις καὶ δείπνῳ τινι πίνων καὶ φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτοὺς (Θηβαίους ſcil. qui ejus munera reſpuerant) ὁ Φίλιππος ἄλλα τε δὴ πολλὰ οἷον αἰχμάλωτα καὶ τὰ τοιαῦτα καὶ πλειόνων ἐκπώματα ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ προὔπινεν αὐτοῖς. Sic in ſuo codice legi Opſopæus notat, non προὔτεινεν. Optime. & hunc locum illuſtrat. nam Græci ſic ſolebant inter bibendum propinare hujuſmodi munera, interdum coronare etiam tot talentis, ut ex Athenæo patet aliiſque. Vide Harpocrationem in ςεφανοῦν. Quin & Diodorus Siculus id explicat, cujus verba habet Faber 2 Agoniſt. p. 315. Et omnino ſic legit Ulpianus, qui ad eum locum notat. πολλάκις δέ φασι ταῦτα τὰ ποτήρια χαρίζεσθαι τὸν βασιλέα, οἷς προπίνοι. τοῦτο γὰρ ἦν τὸ προπίνειν. Exemplum inſigne apud Plutarchum in Alexandro, ubi de Ariſtone Pœonienſi. Hæc verba porro de Pruſia non videntur eſſe Harpocrationis, ſed Suidæ, qui locos ex auctoribus affert innominatis. Sic & in ἐπιτροπὴ prima verba non ſunt Harpocrat.

Λέγεται προπεπωκέναι.] Λέγεται, προπεπωκέναι δὲ quod addit Suidas.

Μελανωπός.] γρ. μὲν λανός.

Προπύλαια, ταῦτα.] Προπύλαια ταῦτα. Scholiaſtes Hermogenis p. 402 ad cap. περὶ ἐπιμελείας καὶ κάλλους ait, ἐνάργειαν fieri κατ' ἔννοιαν, καὶ κατὰ λέξιν, ex doctrina Tiberii Grammatici. κατὰ δὲ λέξιν ποιεῖ ἐνάργειαν τὰ πληκτικὰ τῶν ὀνομάτων καὶ τὰ σημαντικά. οἷον, ὁρᾶτε ὦ ἄνδρες. κατὰ ἄλλους δὲ

λυς δὲ καὶ τὰ δεικτικὰ σχήματα ἐναργῆ. οἷον. προπύλαια ταῦτα.

Pag. 255. Τῶν προπυλαίων τῆς Ἀκροπόλεως.] Plutarchus in Pericle.

Πρόσκλησις.] Xenophon pag. 442. καὶ προεκαλέσατο εἰς δίκην δημοσίαν, ἐν ᾗ αὐτὸν ἔδει κριθῆναι, ὅτι δεῖ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Suidas: προσκλήσεις, πρὸς ἃς καλεῖ τις εἰς δικαστήριον ἢ βουλὴν κλητῆρας ἔχων. πρόκλησις δὲ χωρὶς τοῦ σ καὶ προκαλεῖσθαι ἐπὶ διαιτητήν. Thucydides libro primo pag. 25 & 28.

Προστάτης.] Isocrates συμμαχικῷ p. 337. Dem. in 1 contra Aristog.

Pag. 256. Ὁμολογουμένη προστασία.] Possit explicari ex iis, quæ in eadem oratione dixit supra Demosth. πῶς οὐ φανερὸν, ὅτι προστάντες τοῦ πράγματος τὰ γραφθέντα ὑφ' ὑμῶν ἀποστερῆσαί με ζητοῦσι. Sed προστασία omnino est *collusio*, ut recte vertit Volfius. Colludebant enim Aphobus una atque Onetor, & conspirabant adversus Demosth.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Εὐέργου.] Προσελθὼν αὐτῷ, πρῶτον μὲν ἀπῄτουν τὰ σκεύη, ὡς δὲ οὐκ ἀπεδίδου, ὕστερον αὐτῷ περιτυχὼν περὶ τὸν Ἑρμῆν τὸν πρὸς τῇ πυλίδι, προσεκαλεσάμην πρός τε τοὺς ἀποστολέας καὶ τοὺς τῶν νεωρίων ἐπιμελητάς. οὗτοι γὰρ εἰσῆγον τότε τὰς διαδικασίας εἰς τὸ δικαστήριον περὶ τῶν σκευῶν. Quin & Isæus p. 53. τῆς ἐν Κεραμεικῷ συνοικίας τῆς παρὰ τὴν πυλίδα. Erat hæc portula non procul ab acta, teste Lycurgo p. 138.

Ἀρξάμενοι --- &c. usque ad πειθόμενοι. incl.] Integrum distichum.

> Ἀρξάμενοι πρῶτοι τείχιζον. οἵδ' ἀνέθηκαν,
> Βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

Nam & οἵδ' legendum, non οἱ δ'. Id est, hi, quorum nomina infra scripta sunt.

Προςιμήματα.] Herodianus in libello περὶ ἀριθμῶν. ἀλλὰ ἐ παρὰ Σόλωνι τῷ τοὺς Ἀθηναίων νόμους γράψαντι τὰ ἐπ' ἀργυρίου προςιμήματα τούτοις ὁρῶ γράμμασι σεσημασμένα.

Pag. 257. Ὅσα τι οὖν αὐτὸς τὸ τοιοῦτον προςρόπαιον.] γρ. ἐάσετε οὖν αὐτὸν τοιοῦτον προςρόπαιον, μὴ γὰρ δὴ τῆς πόλεως, ὥστε ἐν ὑμῖν ἀναστρέφεσθαι. Volfius addidit ἐμοῦ προςροπο. male. Potius ἑαυτοῦ. Sic φονεὺς, τοῦ ἀποθανόντος προςρόπαιον dicitur apud Antiph. p. 114 & 116 initio, & p. 112 in fine. Plato 9 de legibus p. 866. τοῦ παθόντος προςρεπομένου τῷ πάθει. Valerius 1 Argon. *Et noſtras nequeat præcurrere diras:* ἐμὸν προςρόπαιον. Credebant enim veteres, ut idem canit lib. 3, *quiſque ſuos ſontes inimicaque pectora pœnis Implicat, & varia meritos formidine pulſant.* Polybius in excerptis p. 117. Xenophon lib. 8 Cyrop. p. 236.

Προτέλεια.] Sic προτέλεια γάμων Plato 6 legum, pag. 774. Plato Comicus in Phaone: εἰ γὰρ Φάωνα δεῖσθ' ἰδεῖν, προτέλεια δεῖ ὑμᾶς ποιῆσαι πολλὰ πρότερον τοιαδί. πρῶτα μὲν ἐμοὶ γὰρ κουροτρόφῳ προθύεται πλακοῦς ἐνόρχης &c. quo loco κουροτρόφος eſt Tellus, quæ eo cognomine culta eſt Athenis teſte Suida, ſeu potius Veſta, teſte auctore Etymologici.

Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου.] Pag. 11. Sophocles tamen in Oedip. Coloneo προφέρτατον pro filio natu maximo uſurpavit pag. 320. ὅταν εἰς πόλιν τὴν σὴν ἀφίκῃ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαινε. Et ita ſumit Plato in Euthydemo initio. Sic προπόλιος qui ante ætatem præmature caneſcit, teſte Ælio Dionyſio apud Euſtathium ιλ. ψ pag. 1330.

Προχειροτονία, &c.] Dem. contra Timocratem initio. μετὰ ταῦτα ἐμήνυσεν Εὐκτήμων, ἔχειν Ἀρχέβιον καὶ Λυσιθείδην τριηραρχήσαντας χρήματα Ναυκρατιτικά, τίμημα τάλαντα ἐννέα

ἐννέα καὶ τριάκοντα μνᾶς. προσῆλθε τῇ βουλῇ. προβούλευμα ἐγράφη. μετὰ ταῦτα γινομένης ἐκκλησίας προυχειροτόνησεν ὁ δῆμος. ἀναστὰς Εὐκτήμων ἔλεγε ἄλλα τε πολλὰ &c.

Pag. 258. Προχαιρητήρια.] Dicitur etiam προχαιριστήρια. Suidas. προχαιριστήρια, ἡμέρα ἐν ᾗ ἐν τῇ ἀρχῇ πάντες ἀρχομένων καρπῶν φύεσθαι, λήγοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος, ἔθυον τῇ Ἀθηνᾷ. τῇ δὲ θυσίᾳ ὄνομα προχαιριστήρια. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερωσύνης. τὴν τοίνυν ἀρχαιοτάτην θυσίαν διὰ τὴν ἄνοδον τῆς θεοῦ, ὀνομασθεῖσαν δὲ προχαιριστήρια διὰ τὴν βλάστησιν τῶν καρπῶν τῶν φυομένων. Hesychius in ἄνοδος.

Ἀπιέναι.] Ἀνιέναι.

Πρυτανεῖα.] Dem. κατ' Εὐέργου: ἐξέτινον πολλῶν παρόντων μαρτύρων χιλίας μὲν καὶ ἑκατὸν δραχμὰς καὶ τρεῖς καὶ δύο ὀβολὼ τῆς ἐπωβελίας, τριάκοντα δὲ τὰ πρυτανεῖα. Infra tamen semper habet χιλίας τριακοσίας δεκατρεῖς δύο ὀβολώ: ter & amplius sic vocat. Porro hæc verba Harpocrationis αὐτολεξεὶ leguntur in Scholiis Aristophanis ad Nubes p. 188. Vide omnino Pollucem p. 385, qui eum locum Demosth. optime explicat. Ait enim eos, qui litigarent de re, cujus precium intra mille drachmas staret, tres duntaxat drachmas deposuisse; quod si lis mille drachmas superaret, 30. Sic intellige Isocrat. in orat. contra Callimachum: δεινὸν οὖν ἡγησαίμην, εἰ τῶν νόμων οὕτως ἐχόντων ἐγὼ περιόψομαι τὸν μὲν συκοφάντην ἐν λ' δραχμαῖς κινδυνεύοντα. Idem infra, πάλιν τὴν αὐτὴν δίκην ἐγράψατο, ὡς ἐν τοῖς πρυτανείοις μόνον κινδυνεύσων, pro eodem dixit. Πρυτανεῖα dicit Xenoph. de rep. Ath. 404. In levibus autem causis sacramentum non deponebant, eæque causæ ἄνευ πρυτανειῶν dicebantur, teste Hesychio.

Δευτέρῳ.] Forte ἐνάτῳ. In 9 enim legitur sub finem, ubi de Oritis: χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον, καὶ πρυτανευόμενοι παρ' ἐκείνου. Sic Isocrates in Panegyr. pag. 128.

Pag. 259. Πεντακοσίων.] Ita obtinuit, cum x tribus essent.

ſent, ſed poſtquam duæ tribus acceſſere, Antigonis & Demetrias, tum primum Senatus non quingentorum hominum, ut prius, ſed ſexcentorum factus eſt, cum ſingulæ tribus quinquaginta homines conferrent, ut refert Plutarchus in Demetrio, & Stephanus in Βερενικίδαι, δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος, δέκα γὰρ φυλὰς ἔχοντες Ἀθηναῖοι προσέθεσαν δύο Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καλοῦντες, ὕστερον δὲ Πτολεμαΐδα καὶ Ἀτταλίδα, ὅθεν καὶ τὴν βουλὴν 𐅅 οὖσαν 𐅅Η ἐποίησαν, ἑκάστη γὰρ φυλὴ ν´ εἶχεν, οἳ κατὰ μῆνα ἐπρυτάνευον: tumque demum prytania unius menſis fuit ſpacium, ut Ammonius dicit, & diſerte Pollux p. 405. Hic autem Senatus initio 400 duntaxat viros habuit. Nam Solon, qui primus eum conſtituit, ex ſingulis tribubus (erant autem tum temporis tantum quatuor) centum homines elegit. Plutarchus in Solone: συστησάμενος δὲ τὴν ἐν Ἀρειοπάγῳ βουλὴν ἐκ τῶν κατ' ἐνιαυτὸν ἀρχόντων, ἧς διὰ τὸ ἄρξαι καὶ αὐτὸς μετεῖχεν, ἔτι δ' ὁρῶν τὸν δῆμον οἰδοῦντα καὶ θρασυνόμενον τῇ τῶν χρεῶν ἀφέσει, δευτέραν προσκατένειμε βουλὴν ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης, τεττάρων οὐσῶν ρ´ ἄνδρας ἐπιλεξάμενος, οὓς προβουλεύειν ἔταξε τοῦ δήμου, καὶ μηδὲν ἐᾶν ἀπροβούλευτον εἰς ἐκκλησίαν εἰσφέρεσθαι. τὴν δ' ἄνω βουλὴν ἐπίσκοπον πάντων καὶ φύλακα τῶν νόμων ἐκάθισεν, Areopagum ſcilicet, οἰόμενος ἐπὶ δυσὶ βουλαῖς ὥσπερ ἀγκύραις ὁρμοῦσαν ἧττον ἐν σάλῳ τὴν πόλιν ἔσεσθαι, καὶ μᾶλλον ἀτρεμοῦντα τὸν δῆμον παρέξειν. Nota Areopagum dici τὴν ἄνω βουλήν. Sic etiam Heliodorus lib. 1 Æthiop. Ἀρίστιππος τὸ μὲν γένος Ἀθηναῖος, βουλῆς δὲ τῆς ἄνω. Idem Plutarchus in Cimone: Ἐφιάλτου προεστῶτος ἀφείλοντο τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς τὰς κρίσεις πλὴν ὀλίγων ἁπάσας. Mox: τοῦ Κίμωνος πειρωμένου πάλιν ἄνω τὰς δίκας ἀνακαλεῖσθαι. Dio in orat. 50. καὶ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις οὐδεὶς πώποτε ἐγένετο οὕτω θρασὺς δημαγωγὸς, ὥστε τὸν Ἄρειον πάγον ἢ τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους ἀτιμώτερον τοῦ δήμου νομίζειν. Sextus adverſ. Mathem. cap. x. ἡ βουλὴ οἱ ἑξακόσιοι.

Διαπι-

Διαπισωῶπς --- &c. usque ad εἶναι.] Hæc sunt insititia & aliena. Locus autem Æschinis, quem Harpocr. intelligit, sic habet.

Οἱ Πρυτάνεις.] Rhodiorum, ut puto. Nam fragmentum videtur ex historia Polybii, & quidem ex libro ejus 13, in cujus excerptis legitur. ὁ δὲ Φίλιππος Ἡρακλείδῃ μὲν καθάπερ ὑπόθεσιν δοὺς ἐπέταξε φροντίζειν, πῶς ἂν κακοποιήσῃ καὶ διαφθείρῃ τὰς τῶν Ῥοδίων νῆας. εἰς δὲ τὴν Κρήτην πρεσβευτὰς ἐξαπέστελλε τοὺς ἐρεθιοῦντας καὶ παρορμήσοντας ἐπὶ τὸν κατὰ τῶν Ῥοδίων πόλεμον. Tum deinde multa de Heraclide, ut patriam suam Tarentum prodiderit Rom. & alia de ejus audacia subjicit. A quibus non longe aberant hæc, quæ apud Harpocr. hoc loco leguntur, itemque ea, quæ refert Suidas in ἀναδέξασθαι. Πάνυ γὰρ βουληθῆναι τὸν Φίλιππον ἀναδέξασθαι καὶ καταφανῆ γενέσθαι Ῥοδίοις τὴν ἐν τούτοις αὐτοῦ προαίρεσιν. ἡ καὶ τὴν Ἡρακλείδην ἀπέλυσε τῆς ὑποψίας. Ex hoc Polybiano lib. 13 fragmento patet recte à nobis in Harp. emendatum Κρητικά. Philippus enim societatem cum Cretensibus fecerat, ut discimus ex prologo lib. 29 Trogi Pompeji, ex Plutarcho in Arato versus finem, & Polybio lib. 4. De hoc Heraclide Livius lib. 30, 31, maxime 32 pag. 590.

Κριτικά.] ἴσ. Κρητικά: is vero est Heraclides architectus, qui Philippo Persei patri pollicitus erat navale Rhodiorum se incensurum, de quo multa Polyænus lib. 5.

Πύγελα.] Ita Strabo lib. 14. Suidas. Πύγελα τόπος ὁ παρ᾽ ἡμῖν λεγόμενος Φύγελλα, ὅθεν ἐστι περαιώσασθαι τὸν πρὸς Κρήτην κατάγοντα πορθμόν. Sed Mela *Phygela* facit. *Pygela* Livius 692.

Pag. 260. Πτώματα ἐλαιῶν.] *Caducam oleam* Latini dicunt. Plinius lib. 17 initio *caducos fructus*, quos pendentibus opponit.

Ὑπερ-

Ὑπερείδης πρὸς Ἀπελλαῖον.] Ejus orationis meminit Pollux lib. 3. καὶ παρ' Ὑπερείδῃ. ἐξέδωκε τὸ πρόγονον τὴν αὐτοῦ, ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ θησαυροῦ.

Πυκνί.] Suidas habet πυκνί. τῶν Ἀθηναίων ἐκκλησία οὕτως ἐκαλεῖτο. Κλείδημος δέ φησι πύκνα ὀνομασθῆναι διὰ τὸ &c. Idem πνὺξ, inquit, ἔδει, ἀλλὰ μετατίθεται στοιχεῖα Ἀριστοφάνης πυκνὸς λέγει τὴν γενικήν. Mox. πνὺξ πυκνὸς πυκνὶ καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν πυκνί. Sic ergo legendum in Harpocr. At Maussacus, qui hoc non vidit, ut ordinem alphab. servet, πυκνὶ post πλωθεὺς collocandum esse censuit in appendice. Etymolog. in πνὺξ, ἡ γενικὴ πυκνός. διὰ τὴν κακοφωνίαν πυκνός. Eadem habet Stephanus Byzantius in πνύξ.

Πνύκα.] Videtur ex serie literarum legendum esse Πύκνα, & sic Hesychius appellat in πυκνάπειρα. ubi tamen allusio Comici potius esse videtur, qui πυκνὰ πειρᾷ in concione videre se dicebat. Thucyd. lib. 8 sub finem. οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, καὶ ἐκκλησίαν συνέλεγον μίαν μὲν εὐθὺς πρῶτον εἰς τὴν Πύκνα καλουμένην, οὗπερ καὶ ἄλλοτε εἰώθεσαν. Sed vide omnino Stephanum de Urbibus, cujus verba sunt corrupta & mutila, & in MSS. Demosth. Πυκνὶ legitur argumento orationis pro corona. Utitur & Æschines contra Ctesiph. p.80, οὐ Πύκνα προσιὼν ἀπήνεγκα τὴν γραφήν. Nota ἀπήνεγκα. Aristoph. in Equitibus initio. δῆμος Πυκνίτης. & iterum. καὶ τῆς Πυκνός. Ubi Schol. μετάθεσις, inquit, ἐστὶ τῶν στοιχείων. εἰ γὰρ Πνύξ ἐστιν, ἔδει Πνυκός, ἔτι δὲ Πνυκί. Et in ἐκκλησιαζ. ἐν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὸς ᾤκησεν ἐν Πυκνί. Et mox 732. εἰς τὴν Πύκνα ἦξεν ἄντικρυς bis ait.

Pag. 261. Πύῤῥα.] Thucyd. lib. 3. Πύῤῥαν καὶ Ἔρεσον καὶ Ἄντισσαν urbes in Lesbo memorat, quibus adde Methymnam & Mitylenem. Erat enim Lesbos Pentapolis. Schol. Lycophronis pag. 170.

Πωλῆται

Πωλῆται καὶ πωλητήριον.] An vero diversi sint ab his πωλῆται & πωλητήριον τῶν μετοίκων, ubi inquilini, qui pensionem τὸ μετοίκιον non solverant, publice vendebantur, de quibus Dem. in I contra Aristog. cujus verba citat Suidas in μέτοικοι non laudato autore. Ζωβίαν ὑποδεξαμένην Ἀριστογείτονα φυγόντα καὶ ἀξιοῦσαν δὲ παθεῖν, ὅτι ἴσχυεν, ἐπὶ τὸ τοῦ μετοικίου πωλητήριον ἤγαγε, καὶ τὴν ἀδελφὴν ἐπ' ἐξαγωγῇ πέπρακε. καὶ αὖθις. τοῦτον δὲ ἐπίπρασκον τὸ μετοίκιον ἀπολονοῦντα θεῖναι, quæ ultima sunt ex Laërtio in Xenocrate, ubi ἀπονοῦντα. Lege ἀπονοιῶντα. Sic Origenes lib. V contra Celsum 271. Suidas in πωληταί. οὗτοι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ κατὰ προθεσμίαν, καὶ μὴ ἀποδιδόντων ἐπίπρασκον τὰς οὐσίας. ὑπέκειντο δὲ τοῖς πωληταῖς καὶ ὅσοι τὸ διαγραφὲν ἀργύριον ἐν πολέμῳ μὴ εἰσέφερον. ἔτι δὲ οἱ ξενίας ἁλόντες καὶ ὁ μέτοικος προστάτην οὐκ ἔχων, καὶ ὁ ἀποστασίου γραφείς. τούτων γὰρ τὰς οὐσίας πωλοῦντες παρακατέβαλλον εἰς τὸ δημόσιον.

Pag. 262. Πῶλας.] Suidas πωλάς.

Τὸ παρέχειν ἑαυτὴν τοῖς βουλομένοις, ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ περνάναι.] F. τὸ περνάναι, ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν, ὅπερ ἐστὶ παρέχειν, &c. (Sic in margine. Sed in primis paginis scripsit.) Lego ὅπερ ἐστὶ περνάναι ὅθεν καὶ τὸ πορνεύειν. Sic enim deducit τὸ πορν. ἀπὸ τοῦ περνάναι, quod est πωλεῖν seu πιπράσκεσθαι, ut usurpat Aristoph. in Equit. Scholiastes Lycophronis pag. 54. Suidas πέρναται πιπράσκεται. ἔνθεν καὶ πόρνη ἡ πωλοῦσα τὴν μίξιν. Hipponax. καὶ μὴν καλυπτεῖ μῶν χαράδριον περνᾶς apud Suidam in χαράδριος. Ita Etymologus in πορνή.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνου.] Καὶ ἐπιστολὰς ἔπεμψεν ὁ Φίλιππος δύο καλούσας ὑμᾶς, οὐχ ἵν' ἐξέλθητε. πώμαλα. Ulpianus. ὄνομα δέ ἐστιν ὑφὲν ἀναγινωσκόμενον. ὡς μέν τινές φασι Σικελῶν κομισάντων τῶν ἐκεῖθεν φυγάδων. ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ κατ' οὐδένα τρόπον. οὐδ' ὅλως. Aristoph. ἐν πλούτῳ

ſcena 2. ait Plutus, ὦ πᾶν ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Chremylus reſp. πώμαλα. Ubi Scholiaſtes, οὐδαμῶς. ἔστι δὲ Α'ττικὸν καὶ ἐπίρρημα ἀρνήσεως.

Pag. 263. Ρ'αίσας --- Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Non memini legere apud Demoſth. Imo in prima Olynth. ubi hiſtoriam ὡς ἐν συντόμῳ Philippi ſcribit. ἠσθένησε πάλιν, ῥαΐσας οὐκ ἐπὶ τὸ ῥαθυμεῖν ἀπέκλινε, ἀλλ' εὐθὺς τοῖς Ο'λυνθίοις ἐπεχείρησε. Ulpianus notat. οὐ τὸ ὑγιάνας σημαίνει, ἀλλὰ κουφότερον ἔχων ἐκ τοῦ νοσήματος. Euſtathius Ο'δυσ. δ pag. 1509. λέγεται δὲ καὶ ῥάων ὁ ἐκ νόσου ὑγιής· καὶ ῥαΐζειν τὸ ἀπὸ νόσου ἀνασφάλλειν.

Ρ'άως.] Ρ'ᾶον Suidas.

Pag. 264. Ρ'οδογούνη.] De qua Dio Chryſoſt. orat. 64 & Philoſtratus in imaginibus lib. 1.

Ρ'όθιον.] Suidas in ῥόθιον. Τυδείδης τῷ ῥοθίῳ ἐπὶ τῆς εἰρεσίας χρῆται συνωνυμικῶς. Φησὶ οὖν. τὸ μὲν οὖν ἐλαυνόντων πλῆθος καὶ τὸν τοῦ ῥοθίου ψόφον καὶ τὸ μέγεθος τοῦ σκάφους ἐκπεπληγμένοι δεινῶς ἦσαν.

Ρ'υτά.] Ulpianus: ῥυτὰ δὲ ἐπιμήκη ποτήρια κερατοειδῆ. ἄνω μὲν εὐρυνομένα, εἰς ὀξὺ δὲ λήγοντα. Eorum formam ex vett. nummis proponit Salmaſius tomo 2 in Solinum. Athenæus illud poculum ſolis heroibus competere ſcribit ob capacitatem lib. XI.

Pag. 266. Σεσημασμένῳ.] Suidas in συσσημαίνεσθαι.

Σηκός.] Σηκὸς plura ſignificat, ut *ſtabulum:* hinc σηκηκόρος apud Pollucem p. 361 ὁ τὰς μάνδρας καθαίρων. Significat & *adytum templi*. Sed hoc loco apud Lyſiam pro *ſtipite ſacræ olivæ* ſumitur. Suidas in μορίαι. τῆς δὲ μορίας ἐκείνης ὁ στέλεχος σηκὸς ἐκαλεῖτο. Ante dixerat: μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Α'θηνᾶς, ἐξ ὧν τὸ ἔλαιον ἔπαθλον ἐδίδοτο τοῖς νικῶσι τὰ Παναθήναια. ἦσαν δὲ πρῶτον ιβ τὸν ἀριθμὸν αἱ μεταφυτευθεῖσαι ἐκ τῆς ἀκροπόλεως εἰς Α'καδημίαν.

Τῆς εὐσεβείας.] Τῆς ἀσεβ.

Σηράγ-

Σηρά[γ]γιον.] Ἐν τῷ σηραγγίῳ apud Isæum p. 54. unde corrige Hesychium in σηράγγων βαλανεῖον.

Σημεῖα.] Xenophon lib. de Vectigalib. p. 540.

Pag. 267. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Et contra Neæram: Σιμὸς ὁ Θετ̓ταλός. Et in fine rursus: Σιμὸς ὁ Λαρισσαῖος.

Σίμων.] Demosth. Simonem & Bianorem memorat Thracas: est & Simon quidam, quem perstringit Aristoph.

Σίμυλος.] Σιμύλος. Suidas in περίλος.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Imo καὶ Ἀνδροτίωνος & κατὰ Νεαίρας in fine.

Καταχημενῆσαι.] Καταχημονῆσαι.

Ἀριστοφάνης Τελμισσεῦσιν.] Et in Pluto, ἡ μὲν σιπύη μεστή 'στι λευκῶν ἀλφίτων. Scholiastes, σιπύη δὲ ἡ ἀρτοθήκη.

Pag. 268. Σῖτος.] Dicitur & σίτησις. Demosth. contra Theocrinem, ubi ait eum accusasse patrem suum παρανόμων, quod decretum tulisset, ἐν ᾧ τὴν σίτησιν ἔγραψε Χαριδήμῳ πατὴρ τῷ Ἰσομάχου υἱῷ. Dicebat enim Theocrines puero insidias strui hoc decreto: λέγων ὡς ἐὰν ἐπανέλθῃ εἰς πατρῷον οἶκον ὁ παῖς, ἀπολωλεκὼς ἔσται τὴν οὐσίαν ἅπασαν, ἣν Αἰσχύλος ὁ ποιησάμενος αὐτὸν υἱὸν, ἔδωκε αὐτῷ, ψευδόμενος. οὐδενὶ γὰρ τῶν πόλει τούτων τῶν εἰσποιηθέντων συνέβη. Vide supra in ὅτι οἱ ποιητοί. Patrem suum, intellige omnino patrem Epicharis accusatoris, cui Demosthenes hanc orationem scripsit. Isæus p. 36 δίκην σίτου ἢ τῆς προικὸς &c. Porro ἓν ἀνθ' ἑνὸς dicunt Grammatici, i. simpliciter & absolute. Eustathius Ὀδ. α 1393. Sic Suidas in κάπηλος. ἓν ἀνθ' ἑνός τινες οἴονται εἶναι οἰνοπώλην &c. Athenæus lib. ult. Τιμαχίδας δὲ καὶ Σιμμίας οἱ Ῥόδιοι ἀποδιδόασιν ἓν ἀνθ' ἑνὸς ἴσθμιον στέφανον. Dalech. *uno ore.*

Ἐν τῷ ἐκ τοῦ Σόλωνος.] Dele ἐν τῷ.

Καλὰ τοῦ.] Καὶ δεκάτου. Suidas legit: ἐν τῷ τοῦ Σόλωνος πρώτω κατὰ τοῦ ἄξ.

Σιτοφύλακες.]. Demosth. πρὸς Λεπτίνην. αἱ τοίνυν παρ' ἐκείνου (Leuconis Bofpori domini) δεῦρ' ἀφικνούμεναι σίτου μυριάδες, fupple μεδίμνων, περὶ πεντακοντά εἰσι. καὶ τοῦτο ἐκ τῆς παρὰ σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Et Lyfias ἐν τῷ κατὰ σιτοπωλῶν p. 156 in fine. Lego autem in Harpocr. πεντεκαίδεκα. δέκα μὲν &c.

Σκαμβωνίδαι.] Κοινὸν Σκαμβωνιδῶν. Nummus Hadriani tefte Goltzio in Thef.

Σκαφηφόροι.] Pollux lib. 3 cap. 4. Ælianus lib. 6 Var. hift. cap. 1. Ammonius in ἰσοτελής. Suidas in ἀσκοφορεῖν. ἐν τῇ Διονυσιακαῖς πομπαῖς τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀστῶν ἐπράττετο, τὰ δὲ τοῖς μετοίκοις ποιεῖν ὑπὸ τῶν νομοθετησάντων προσετέτακτο. οἱ μὲν οὖν μέτοικοι χιτῶνας ἐνεδύοντο χρῶμα ἔχοντας φοινικοῦν, καὶ σκάφος ἔφερον, ὅθεν σκαφοφόροι προσηγορεύοντο. οἱ δὲ ἀστοὶ ἐσθῆτα εἶχον, ἣν ἐβούλοντο, καὶ ἀσκοὺς ἐπ' ὤμων ἔφερον, ὅθεν ἀσκοφόροι ἐκαλοῦντο. Vide quæ notavi ad Caftellanum in κανηφόρια de Sciadophoris & Diphroforis. Eadem quæ Suidas, habet Etymologus in ἀσκοφορεῖν, nifi quod τὰς σκάφας rectius legit, non σκάφος. Athenæus lib. 8 pag. 335. ταύτῃ οὖν ὅταν θύωσιν αἱ Δηλιάδες, προσφέρουσιν αὐτῇ σκάφας πάντων πλήρεις ἀγαθῶν. Μέτοικοι fervorum & ancillarum loco erant. Nam fervis non licebat in pompa adeffe &c. Ifæus p. 55. Suidas in Συστομώτερος.

Σκαφηφόρων ἔφηβοι.] Σκαφηφόρων, ἔφηβοι.

Pag. 269. Αὐτοὺς μὲν σκάφας φέρειν.] Xenophon περὶ προσόδων pag. 538.

Ὑδρεῖα.] Quod proprium ancillarum, Homero tefte Ἰλ. ζ. Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης. Et Herodoto in 3 p. 166. Catullus in carmine de nuptiis Pelei p. 47. *Quæ tibi jucundo famularer ferva labore, Candida permulcens liquidis veftigia lymphis.*

Σκα-

Σκαφίον.] Meminit & Arist. in Avibus. σὺ κυψύχῳ γε σκάφιον ἀποτετιλμένῳ. Supple ἔοικας. Schol. δύο δὲ εἴδη κουρᾶς, σκάφιον καὶ κῆπος. τὸ μὲν οὖν σκάφιον τὸ ἐν χρῷ. ὁ δὲ κῆπος τὸ περὶ μετώπου κεκοσμημένον. Hinc chorus mulierum in θεσμοφ. pag. 811 ait ei mulieri, quæ bonum Imperatorem aut gubernatorem navis genuisset, primas sedes in Theseorum & Scirorum festis dari oportere, contra illam quæ malum Imp. ὑστέραν αὐτὴν καθῆσθαι σκάφιον ἀποκεκαρμένην.

Ὡς εἰς.] Ὡσεί.

Ἐν Σκηναῖς.] In casis. Juvenalis sat. 6. *Mense quidem brumæ, quo jam mercator Jason Clausus & armatis obstat casa candida nautis.* Vetus Schol. *Romæ in porticu Trajanarum thermarum tempore Saturnaliorum sigillaria sunt, tunc mercatores casas de linteis faciunt* &c. Plura Casaubonus ad Theophrasti characteres p. 349. Juven. sat. 7. *Institor hibernæ tegetis niveique Cadurci.* Schol. *Cadurcum quidam cucullum dicunt* &c. *alii tabernaculum aut tentorium, quibus merces suas protegere consueverunt.* Etymol. in σκηνή. οἱ δὲ εἶδος κόσμου γυναικείου. οἱ δὲ σκεῦός τι οὕτω καλούμενον. οἱ δὲ τὴν νῦν δελφικὴν καλουμένην. Sic Theodorus Mopsuest. patrem Aëtii hæretici ait aurificem fuisse papilionarium, qui vile tabernaculum ex pilis confectum circumferret. Nicetas lib. 5 orthodoxæ fidei c. 30.

Pag. 271. Σκιεράφια.] Isocrates Areop. pag. 195.

Σκίρωνι.] Ἐν Σκίρῳ.

Σμικυθίων.] A quo Miltocythem Thracem, qui longe antea à Coty rege desciverat, proditum esse ac traditum Charidemo Oritæ post Cotyis mortem narrat Demosth. ad calcem ejus orat. Charidemus Miltocythem tradidit Cardianis. (nam se invicem occidere Thraces nefas habent.) Cardiani in

Athenienſium odium Miltocythem cum filio trucidarunt.

Σπαρ]ωλὸς, Ἀντιφῶν ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ἐπιτροπικὸς Τιμοκράτους.] Meminit Xenophon ἑλλην. lib. 5 pag. 328. Iſæus. p. 50.

Pag. 272. Περὶ τῆς μεταστάσεως.] i. de mutatione ſtatus reip. cum à populari ſtatu in oligarchiam 400 virorum mutata eſt Ath. reſp. quam mutationem adjuvit ac perſuaſit maxime Antiphon, ut teſtis eſt Thucyd. lib. ult. Poſtea vero pulſis 400 ipſe in jus vocatus ob eam cauſam una cum Archept. capite damnatus eſt, ut refert Plutarch. in ejus vita. Tunc ergo videtur Antiphon cauſam dixiſſe περὶ τῆς μεταστάσεως ἀπολογίαν. Errat autem Harpocr. Aliud enim ſunt στασιῶται. nempe *earundem partium homines in civilibus diſcidiis*. Sic apud Herodotum in 1. Heſychium. Inter Antiphontis vero & Archeptelemi accuſatores fuit Theramenes teſte Lyſia κατ' Ἐρατοσθ. pag. 122. Idem Lyſias contra Nicomachum μετάστασιν eo ſenſu, quem diximus, uſurpat. & Iſocrates contra Callimach. 745. Ariſtides in Panath. p. 17.

Ὁ στασιώτης.] ὦ vel ὁ στασιώτης.

Θυέστου.] Θεστίου, ex Suida & Photio.

Pag. 273. Στιρειῶς.] Στιρειὼς Photius. Lyſias p. 140. τοῦ σεμνοῦ Στιρειέως, id eſt Thraſybuli, de quo adde, quæ not. ad Diodorum.

Αἰσχίνης ἐν τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας.] Pag. 50. Dem. in Midiam de Stratone quodam, οὗτος μέντοι πολίτης ὢν ἐστρατευμένος ἁπάσας τὰς ἐν ἡλικίᾳ στρατιάς. Libanius declam. 16 p. 447. στρατευσάμενός τις τὰς ἐφ' ἡλικίαν στρατίας ἀφεῖται τοῦ λοιποῦ τῶν καταλόγων.

Pag. 274. Προσγράφουσι.] Προγράφουσι.

Ἐπωνύμου.] Vide in ἐπώνυμοι.

Στρατη-

Στρατηγοί.] Horum munus describit Demosth. ἐν τῷ περὶ ὀνόματος πρὸς Βοιωτόν. τίνα δ' οἱ στρατηγοὶ τρόπον ἐγγράψουσιν, ἐὰν εἰς συμμορίαν ἐγγράφωσιν, ἢ ἐὰν τριήραρχον καθιστῶσι, ἢ ἂν στρατεία τις ᾖ, τῷ δῆλον ἔσται, πότερός ἐστ' ὁ καταλεγμένος. τί δ' ἂν ἄλλη τις ἀρχὴ καθιστῇ λειτουργεῖν, οἷον ἄρχων, βασιλεὺς, ἀθλοθέται; τί σημεῖον ἔσται, πότερον καθιστᾶσι. Sed & permutationes facultatum iidem curabant, teste Dem. πρὸς Φαίνιππον initio, ἐποίουν οἱ στρατηγοὶ τοῖς τριακοσίοις τὰς ἀντιδόσεις. Creabantur autem στρατηγοὶ ex censu πεντακοσιομεδ. Eupolis apud Stob. serm. 141.

Καὶ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί λέξω.
Οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
Ἡμεῖς γὰρ οὐχ οὕτω τέως ᾠκοῦμεν, ὦ γέροντες,
Ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
Ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλούτῳ γένει τε πρῶτοι
Οἷς ὥσπερεὶ θεοῖσιν ηὐχόμεσθα. καὶ γὰρ ἦσαν.
Ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν. νυνὶ δ' ὅπῃ τύχοιμεν,
Στρατευόμεσθ' αἱρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Erant autem χειροτονητοὶ, ex Isocrate de pace, & sexcentis aliis. Optime Tzetzes Chiliad. Plato 6 legum 755.

Στράβαξ.] Demosth. adversus Leptinem.

Στρομβιχίδης.] Στρομβιχίδης Διοτίμου ναύαρχος Ἀθηναίων. Thucyd. 8. Alter Strombichides apud Lysiam in orat. in Nicomachum p. 172.

Pag. 275. Στρούθης.] Hujus meminit Xenophon lib 4 ἑλλην. ad calcem.

Στρομφίδες.] γρ. στροφάδες.

Τυραννικῷ.] Τυῤῥηνικῷ.

Στρύμη.] De Stryma eadem ait Herodotus lib. 7 pag. 417.

Τριηραρχήματος.] Ἐπιτριηραρχήματος. Locus sic habet. ὁ δὲ στρατηγὸς Τιμόμαχος ἀφικομένων ὡς αὐτὸν πρέσβεων Μαρωνειτῶν, καὶ δεομένων, αὐτοῖς τὰ πλοῖα παραπέμψαι

(con-

(*conduire*) τὰ σιτηγὰ, προσέταξεν ἡμῖν τοῖς τριηράρχοις, ἀναδεισαμένοις τὰ πλοῖα (τὰ σιτηγὰ) ἕλκειν εἰς Μαρώνειαν. Et mox: παρέπεμπε πάλιν ὁ Τιμόμαχος μετὰ τῶν Θασίων εἰς τὴν Στρύμην σῖτον καὶ πελταστὰς ὡς παραληψόμενος αὐτὸς τὸ χωρίον. παραταξαμένων δὲ τῶν Μαρωνειτῶν ἡμῖν ταῖς ναυσὶν, ὑπὲρ τοῦ χωρίου τούτου καὶ μελλόντων ναυμαχήσειν.

Τῶν Θασίων πρὸς Μαρωνηΐτας.] Philippus in epist. ad sen. pop. quc Athen. καὶ λογίζεσθ' ὡς ἄλογόν ἐστιν Ἀθηναίους, Θασίους μὲν καὶ Μαρωνείτας ἀναγκάσαι περὶ Στρύμης διακριθῆναι λόγοις. Satis indicat Demosth. in suprad. oratione, Strymen tunc obsessam fuisse à Maronitis. Addit enim. καὶ περικαθημένων κύκλῳ τὸ τεῖχος καὶ ξένων μισθοφόρων καὶ βαρβάρων προσοίκων.

Μαρωνηΐτας.] Scr. Μαρωνείτας. Sic enim scribitur id nomen in oratione περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν, quam Hyperidis esse putat Libanius: Ulpianus Hegesippi Crobyli, ejus, qui Timarcho familiaris fuit, cujus & VII Philippicam esse habitam scribit. Μαρωνίτας vocat Polybius semper in Excerptis legationum.

Ἀκοντίῳ.] Ἀκοντίου. Schol. στεράκιον. ὁ καλούμενος στρωτὴρ τῶν δοράτων.

Στρωτὴρ &c.] Gallice *solives*, quasi *sublicæ*. Pro δουροδόκων Etymolog. δορόκων. Lege δοροδόκων, non δουροδόκων. Suidas habet tantum δοκῶν. Polybius lib. 5 pag. 430 inter munera Rhodiis data ab Antigono recenset στρωτῆρας. Apud Suidam in Λυκοῦργος, πρὸς Ἰσχυρίαν dicitur hæc oratio: an is est improbus calumniator tempore 30 tyrannorum, qui Æschylides Lysiæ dicitur, κατ' Ἐρατοσθ. p. 121? *Asseres* apud Polybium vertit Casaub. Etymolog. præterea addit ἢ τὰ εἰς ὀροφὰς πεποιημένα, ἄλλοι δὲ πλέγμα ἀπὸ ῥάβδων εἰς ὄροφον πεποιημένον. Legendum autem puto δουροδόχων aut δοροδόχων. Suidas δοροδόκος τὸ ὑποδεχόμενον τῆς οἰκίας τὸν ὄροφον. leg. δοροδόχος.

Glossæ,

Glossæ, *lacunar*, ὀρόφωμα δουροδόχιον, leg. δουροδόχον. *Asserculi* στρωτῆρες in Glossis cap. de habitatione. Festus, *Asseres dicti, quod assideant parieti trabibusque.* Arrianus rerum Indicarum p. 189 in fine. Libanius in ep. ad Basilium: στρωτήρων δέομαι. χάμακας δ' ἂν ἢ χάρακας ἄλλος εἴποι σοφιστής.

Pag. 276. Σύλας --- Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας.] Dem. περὶ ἐπιτριηράρχ. πάλιν κατάγουσι τὰ πλοῖα καὶ ἀναγκάζουσι τὸν σῖτον ἐξαιρεῖσθαι. Pollux pag. 425. Etymol. ἐξαίρεσις τόπος τις Ἀθήνησι, ἔνθα ὑπεξαιρούμενοι τὰ φορτία ἀπετίθεντο. Locus autem ille ex oratione περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχ. sic habet: καὶ μόνοις ὑμῖν οὐδαμόσε ἐστὶν ἄνευ κηρυκείου βαδίσαι διὰ τὰς ὑπὸ τούτων ἀνδροληψίας καὶ σύλας κατεσκευασμένας. De trierarchis loquitur, de quibus dixerat: ἐπειδὰν γάρ τις μισθωσάμενος τριηραρχίαν ἐκπλεύσῃ, πάντας ἀνθρώπους ἄγει καὶ φέρει.

Ἐξελόμενος ὁπόταν μὴ συλαιῶσιν Ἀθηναίοις.] Lege, ut in vulgatis est, ἐξελόμενοι ὅπου ἂν μὴ σῦλα ὦσιν Ἀθηναίοις. Verba sunt syngraphæ, quæ Volfius vertit: *si exoneraverint, ubi Athenienſibus pignora capere non licet*. Forte melius sic: *si à prædonibus spolientur* &c. Sed tamen optime Volfius. Nam Demosth. in eadem infra, pro *exonerare* usurpat bis: ἐπεσκοποῦμεν, εἴ τι ἐξαιροῖτό ποτε ἐκ τοῦ πλοίου ἢ πεντηκοστεύοιτο. Et mox, οὐδ' ὁτιοῦν εὑρίσκομεν, οὔτε ἐξῃρημένον, οὔτε πεντηκοστευόμενον.

Σύλας.] Sic συλᾶσθαι Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ. ἀλλ' ὠνούμενοι μὴ ἀδικεῖσθαι τοὺς παρ' αὐτὸν ἐκπλέοντας ἐμπόρους μηδὲν συλᾶσθαι· παραπέμπεσθαι δὲ τὰ πλοῖα τὰ ἑαυτῶν τὰ τοιαῦτα. φασὶ δ' εὐνοίας διδόναι. Chii & Erythræi ducibus Atheniensium pecuniam dabant, ut tuto commeare ad se navigia mercatorum sinerent. καὶ τοῦτο τοὔνομα ἔχει τὰ λήμματα ταῦτα. Sic Polybius ut notavi pag. 746 τὰ ῥύσια διδόναι κατὰ τῶν Αἰτωλῶν dixit. Vide quæ notavi in Excerptis

cerptis Gallici Polybii p. 746. Idem legat. 123. ἢτῶν τὰ ῥύσια τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Δήλιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Livius pag. 733, *si quæ pecuniæ debentur, earum exactio esto* & cæt. eleganter. Contra in Latino fœdere apud Festum in nanciscor. *pecuniam qui nactus est habeto*]. τὰ σῦλα διδόναι *lettres en prise*. Etymologus ῥύσια ἐνέχυρα τὰ ἀντί τινων ἑλκόμενα, ἅπερ ἀντὶ τῶν ἡρπασμένων ἁρπάζονται. Sic συλωμένους dicit Isocrates in Nicocle pag. 65. Aristoteles 2 Rhetor. συλῶντες Καρχηδονίους. Quod & Olynthiac. 2 in fine dicit. τὰ δὲ λήμματα τῶν ἐφεστηκότων καὶ τῶν στρατιωτῶν Λάμψακος, Σίγειον πλοῖα ἃ συλῶσι. Et pro Ctesiphonte p. 123. In argumento in orationem contra Timocratem. πολέμου τυγχάνοντος Ἀθηναίοις πρὸς βασιλέα κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον ἐγράφη ψήφισμα πλοῖα σῦλα πολεμίων εἶναι, καὶ γίνεσθαι τὰ τιμήματα τῶν ἁλόντων δημόσια. *estre de bonne prise*. Corrige Lysiam pag. 173 σκῦλα ποιουμένους. Lege σῦλα. Apud Suidam in Σύλας pro συλλήψεις lege συλήσεις. Tamen nil temere. Sed & Servius in 2 Æneidos scribit in Fuldensibus membranis. σύλαι *enim Græce aut furta aut spolia dicuntur*. In Etymologico σύλαι scribitur.

Ὑπὸ φασηλιτῶν ὥσπερ.] Ὑπὸ τούτων φασηλιτῶν ὄντων ὥσπερ.

Θέλωσιν.] Ἐθέλωσιν.

Τις ἔχοι ἄλλο.] Ἄλλο τις ἔχοι.

Τῷ τοιούτῳ.] Τοῖς τοιούτοις.

Ἀναιροῦνται τά.] Ἀφαιροῦνται βίᾳ τά.

Σύμβολα.] Antiphon περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου pag. 124. Dionysius in excerptis legationum initio, σύμβολα ποιησαμένους πρὸς ἀλλήλους. Mox: ἀξιώσαντες μήτε σύμβολα ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Quæ Sylburgius non intellexit, qui συμβόλαια rectius dici annotat. Sed fallitur. Nam σύμβολα eo loci sunt pacta & leges, quibus populi amici

amici ac fœderati controversias, si quæ orirentur, dirimere sanxerunt, quod declarat locus integer: ἡ δὲ βουλὴ ( ) ἀπέστελλε τοὺς ἀξιώσοντας αὐτοὺς μηδὲν εἰς τοὺς ὑπηκόους τῆς τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίας παρανομεῖν, ἀλλὰ καὶ διδόναι τὰ δίκαια καὶ λαμβάνειν. [καὶ] εἴγε διαφέρονται πρὸς ἀλλήλους, μὴ δι' ὅπλων, ἀλλὰ διὰ λόγων, σύμβολα ποιησαμένους πρὸς αὐτοὺς, καὶ τὸ λοιπὸν εἰρήνην ἄγειν. Dele [καὶ,] sensum enim turbat. Polybius legatione 46. τοῦ γὰρ Φιλίππου συγκλεισθέντος εἰς τὸ κατὰ τὸ σύμβολον δικαιοδοσίαν πρὸς τοὺς ἀστυγείτονας. Casaubonus, *ex formulâ fœderis*, pessime. sequitur enim: οἱ μὲν περὶ χώρας, οἱ δὲ περὶ σωμάτων, οἱ δὲ περὶ θρεμμάτων ἧκον ἀμφισβητοῦντες. ἔνιοι δὲ περὶ συμβολαίων καὶ τῶν εἰς αὐτοὺς ἀδικημάτων. τινὲς μὲν οὖν φάσκοντες μὴ δύνασθαι τυχεῖν τοῦ δικαίου κατὰ τὸ σύμβολον (*secundum pacta* Casaubonus) διὰ τὸ τὸν Φίλιππον ἐγκόπτειν τῇ δικαιοδοσίᾳ. τινὲς δ' ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν ὡς παραβεβραβευμένοι διαφθείραντος τοῦ Φιλίππου τοὺς δικαστάς. Sic legatione 123. Livius p. 755 *formulam juris exequendi* vertit, Festus *Reciperationem*, quem vide.

Συμμορία.] Porro hoc munus personale non erat, sed indictum possessionibus, neque pupilli ab eo liberi nec immunes erant, ut testis est Demosth. in 1 contra Aphobum: εἰς γὰρ τὴν συμμορίαν ὑπὲρ ἐμοῦ συνετάξατο (supple οἱ ἐμοὶ ἐπίτροποι) κατὰ τὰς πέντε καὶ εἴκοσι μνᾶς, πεντακοσίας δραχμὰς εἰσφέρειν, ὅσονπερ Τιμόθεος ὁ Κόνωνος καὶ οἱ τὰ μέγιστα κεκτημένοι τιμήματα, εἰσέφερον. Unde & ἡγεμὼν συμμορίας factus est Demosth. tum adhuc pupillus, ut ipse testatur 2 contra Aphobum. Contra Lysias pag. 295.

Pag. 277. Χιλίων καὶ διακοσίων.] Dem. in Midiam. τηνικαῦτα δὲ τοῦ πράγματος (τοῦ λειτουργεῖν) ἤρξατο, ὅτι πρῶτον μὲν διακοσίους χιλίους πεποιήκατε συντελεῖς ὑμεῖς. Hanc orationem Demosth. 32 natus annos recitasse se ipse ibi dicit.

Συμμορίας ὥσπερ εἴκοσι ναῦς εἰσι σώματα ἑξήκοντα ἑκάστην ἔχουσαι.] Scribe συμμορίας εἴκοσιν, ὥσπερ νῦν εἰσιν. ἑξήκ. σώμ. ἔχ. ἑκάστην, ut legitur in Demosth. oratione. Erant enim xx classes Atheniensium, ut ex Hyperidis loco patet, etiam post illam Dem. legem, qua cautum est, ut viri 300 triremes instruerent. Ea lex Demosth. refertur in oratione pro corona 113. Vide Dinarchum contra Demosth. p. 85. Isæum pag. 61 & 56. Classes Romanas Dionysius Hal. vocat συμμορίας p. 222 lib. 4.

Οἱ δημοποίητοι.] Ulpianus ad 2 Dem. Olynth. δέκα οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις καὶ εἰς ι ὥσπερ μεμερισμένης τῆς πόλεως, ἀνάγκην εἶχεν, ὥσπερ ἑκάστη φυλὴ ἀπὸ πάσης προβάλλεσθαι τοὺς πλουσιωτέρους αὐτῆς ἑκατὸν εἴκοσι ἄνδρας τοὺς λειτουργοῦντας, εἶτα οἱ ἑκατὸν εἴκοσι οὗτοι ἐμερίζοντο ἑαυτοὺς εἰς β μερίδας, ἵνα ἑξήκοντα αὐτῶν ἄνδρες ἔσωνται οἱ πάνυ πλούσιοι, οἱ δ' ἄλλοι ἑξήκοντα ἧττον πλούσιοι. ἐποίουν δὲ τοῦτο, ἵνα μή, ἐὰν ἐξαίφνης πόλεμος αὐτοὺς ἐπείξῃ, καὶ τύχῃ πρὸς τὸ παρὸν μὴ ἔχειν χρήματα τοὺς ἧττον πλουσίους. εἰσέφερον γὰρ οἱ πλουσιώτεροι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ προετέλουν, καὶ ἐδέχοντο (*recipiebant*) ταῦτα ὕστερον κατὰ σχολήν. Et mox: ἐμέριζον οὖν αὐτοὺς ἀπὸ ἑξακοσίων ἀνδρῶν, ὅ ἐστιν ἀπὸ ι συμμοριῶν. πάλιν δὲ ἑκατέραν τῶν δύο μερίδων τούτων ἔτεμνον εἰς δύο, ὅ ἐστιν εἰς τριακοσίους μὲν ἄνδρας, κατὰ ε δὲ συμμορίας. οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τριακόσιοι οἱ πάνυ πλούσιοι, οἵ τινες προεισέφερόν τε τῶν ἄλλων, καὶ εἶχον αὐτοὺς ὑπακούοντας εἰς πάντα, ὥστε συμβαίνειν εἰς β (lego δ) μερίδας εἶναι τοὺς πάντας. εἴ γε οἱ τῶν ἑκατέρωθεν ἦσαν ὥσπερ ἡνωμένοι τοῖς ἑκατέρωθεν τριακοσίοις τοῖς πλουσιωτάτοις. εἶχε δὲ ἑκάστη μερὶς τῶν τεσσάρων, καὶ ἴδιον στρατηγὸν καὶ ἴδιον ῥήτορα. ὅμως δὲ πάλιν τῶν δευτέρων καὶ οἱ ῥήτορες καὶ οἱ στρατηγοὶ ὑπεῖκον τῶν προτέραις. Hæc falsa esse existimo. Sunt enim desumpta ex Demosthenis loco male intellecto, ut ad ἡγεμὼν notavi. Porro quod ait Harpocr. οἱ δημοποίητοι &c. etiam Pollux lib. 8 cap. 13. καὶ τὸ περὶ Ὑπερείδῃ μετοικικῆς συμμορίας.

Xenoph.

Xenoph de rep. Ath. καὶ τριήραρχοι καθίσανται τετρακόσιοι ἑκάστου ἐνιαυτοῦ.

Pag. 278. Ναυσινίκου.] Meminit Demosth. κατὰ Ἀνδροτ. ὑμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου πλεῖστον τάλαντα τριακόσια ἢ μικρῷ πλείω ἐλλείμματα τέτταρα καὶ δέκα ἐστὶ τάλαντα. εἰσφοραὶ enim proprie sunt ἐν τοῖς τριακοσίοις, ut ait Isæus p. 56.

Καταστάσεως τῶν υ.] χ. υ. id est, *quadringentorum*. Locus Isocratis est pag. 299. Porro ante oligarchiam 400 constituti sunt decemviri cum summa potestate legibus scribendis, ut ait Thucyd. qui πρόβουλοι sunt dicti, quibus postea additi sunt viginti viri. Sic 30 omnes fuerunt συγγραφεῖς, ut scripsit Philochorus & Androtio in Atticis. At Thucyd. horum xx virorum non meminit, sed x virorum duntaxat. Rem vero ita actam esse Suidas docet: πρόβουλοι πρὸς τοῖς οὖσι ί ᾑρέθησαν ἄλλοι κ' εἰσηγησόμενοι τὰ δοκοῦντα τῇ πολιτείᾳ συνοίσειν, μετὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ συμφοράν. Sic legendus locus ille sane illustris, quum vulgo habeatur οὖσι διῃρέθησαν. Ex his x προβούλοις unus fuit Agno pater Theramenis teste Lysia in orat. contra Eratosthen. p. 122. πείσας ἡμᾶς τὴν ἐπὶ τῶν υ πολιτείαν ἑλέσθαι, καὶ ὁ μὲν πατὴρ αὐτοῦ τῶν προβούλων ὢν ταῦτ' ἔπραττε &c. Alter Sophocles teste Aristotele 3 Rhetor. cap. 18. Sed vide, num Thucyd. eos nominet. Etymol. addit συγγραφεῖς. ἄνδρας ᾑροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μετέχοντας τῆς τῶν υ ἀρχῆς, καὶ τῆς τῶν λ'. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ αὐτοὶ καὶ καταλογεῖς. Quod falsum est: alii enim sunt καταλογεῖς, de quibus Suidas in καταλογεῖς.

Προβούλων.] Confundit Harpocration decem ξυγγραφεῖς, quorum meminit Thucydides, qui priores ante quadringentos electi sunt, cum 30 illis ξυγγραφεῦσι, quorum meminisse Androtionem dicit aliosque. nam 30 illi ξυγγραφεῖς ii sunt, qui postea 30 tyranni evaserunt,

runt, & cum ξυγγραφεῖς τ' νόμων electi essent, nullam tamen legem tulerunt, teste Xenophonte lib. 2.

Σωύδικοι.] Dem. κατ' Ἀριστοκράτους in fine, ὑμεῖς δ', ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοὺς τὰ μέγιστα ἀδικοῦντας κ) φανερῶς ἐξελεγχομένους, ἂν ἐν ἢ δύο ἀστεῖα εἴπωσι, καὶ παρὰ τῶν φυλετῶν τινες ᾑρημένοι σωύδικοι δεηθῶσιν, ἀφίετε. Nil aliud hic sunt quam σωήγοροι, *advocati*. De his σωδίκοις loquitur & Lysias ἐν ἀπολογίᾳ ὑπὲρ Μαιλήθου p. 139. & in orat. ὑπὲρ Ἀριστοφ. χρημ. p. 147, & περὶ δημοσίως τοῦ Νικίου ἀδελφιδοῦ in fine p. 144. & δημοσίων ἀδικ. p. 142, in quibus de descriptis & publicatis bonis agit.

Θεσμοθέτης, γραφάς.] Θεσμοθέτης γραφάς.

Γραφὰς γραφόμενος --- ἀπογραφὰς ἀπογράφων.] Sic & Lysias κατ' Ἀγοράτου p. 130. περὶ δὲ συκοφαντίας, ὅπως οὗτος ἢ δίκας ἰδίας συκοφαντῶν ἐδικάζετο, ἢ γραφὰς ὅπως ἐγράφετο, ἢ ἀπογραφὰς ἀπέγραφεν: & tota oratione ἀπογράφειν dicit de delatore, qui nomen alicujus defert.

Σωήγοροι.] Demosth. κατὰ Τιμοκράτους initio. ἤδη γὰρ ἐκεῖνο (ὁ νομοθέτης) ὅτι τὰς ἄλλας, ἃς γέγραφεν αὐτῶν (τῶν νόμων) φυλακὰς ἔστι πολλαχοῦ διακρούσασθαι, τοὺς σωηγόρους, οὓς χειροτονεῖτε, δύναιτ' ἄν πείσαι τις σιωπᾶν. Et tandem post: τίς οὖν μόνη φυλακὴ κ) δικαία κ) βέβαιος τ' νόμων, ὑμεῖς οἱ πολλοί. δικασαὶ scilicet. Et Aristoph. in Equit. Sic & κατήγοροι sortito eligebantur teste Dinarcho κατὰ Δημοσθ. p. 86 & 87 & 93 in fine. Vide quæ not. ad Aristotelem in rep. Athen.

Οἴκησις.] Forte διοίκησις.

Καὶ μίαν σωύταξιν &c.] Hæc Demosthenis verba leguntur in Olynthiaca 1 initio. Isocrat. in Panath. pag. 507. σωτάξεις ϗ φόρους ὑποτιλεῖν. Quinto quoque anno fiebant ut plurimum hæ τάξεις τ' φόρου teste Xenoph. de rep. Ath. in fine.

Pag. 280. Σωτελεῖς.] Latinis *contributi*. Græcis etiam

etiam ὁμοτελεῖς. Imo *contributi* προσνεμόμενοι & συμπολιτευόμενοι. συντελεῖν ait Isocrates in Platæico initio pag. 587, quod πολιτείας κοινωνεῖν pag. seq. dicit. Etymol. in συντελής. ὅτι οἱ τριηράρχοῦντες νεὼς μιᾶς ἅμα ἐπιμελοῦντο, συντελεῖς ἐλέγοντο.

Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Pag. 113 & 130 & contra Leptinen initio.

Σφιτιός.] Σφήττιος, ex Suida, bis.

Ταυρέας.] Demosth. in epist. 3 ad senat. populumque Ath. pro Lycurgi liberis, qui vincti in carcere fuerant ob patris factum: quod iniquum esse probat Demosth. primo patris Lycurgi in remp. merita recensens, deinde quod ob delictum patris iniquum sit plecti liberos, πᾶσι γὰρ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων ὅρος ἐστὶ τελευτή. Secundo, quod ipsi accusatori Mœrocli, cum in custodia esset cum Taurea, Pataco & Aristogitone, hanc gratiam populus fecit, non modo ut vinctus non esset, sed & δημηγορεῖν *orationem habere* permisit. Alius est Taureas, de quo Demosth. in Midiam de Alcibiade, Ταυρέαν ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόῤῥης. ἀλλὰ χορηγῶν γε χορηγοῦντα τοῦτ' ἐποίησεν. εἷρξεν Ἀγάθαρχον τὸν γραφέα, λαβών γέ τι πλημμελοῦντα ὥς φασι.

Καὶ τὰς νίκας.] Demosth. in oratione contra Androtionem in fine. τὴν μὲν γὰρ θεὸν τοὺς στεφάνους σεσυλήκασι. Hi in Parthenone erant, cujus ibi meminit Demosth. & in ea contra Timocratem, ἵν' ὥσπερ οἱ τὰ ἀκρωτήρια τῆς νίκης περικόψαντες ἀπώλοντο αὐτοὶ ὑφ' αὐτῶν. Ubi Ulpianus, οἱονεὶ τὰ πτερά. οὕτω γὰρ γράφεται ἡ νίκη. τινὲς δὲ ἐξηγοῦνται νίκης Ἀθηνᾶς ἄγαλμα εἶναι ἐν τῇ ἀκροπόλει. ταύτης τὰς πτέρυγας χρυσᾶς οὔσας ἐπεχείρησάν τινες κακοῦργοι ἀφελέσθαι. Vide Harpocr. in νίκη: & nota incogitantiam. Dem. contra Timocratem de Glauceta: ἐπειδὴ ταμιεύσας, ἐν ἀκροπόλει τὰ ἀριστεῖα τῆς πόλεως, ἃ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, ὑφῃρη-

ὑφῃρημένος ἐξ ἀκροπόλεως τόν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. Ad quæ Ulpianus: ἐπὶ τούτου ἐκαθέζετο ὁ Ξέρξης ἐν ἀγγαλέῳ (lege Αἰγαλέῳ) ὄρει τῆς Ἀττικῆς θεωρῶν τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν. Νίκαι vero ſunt, quas Cicero *Victoriolas* vocat 3 de nat. Deorum. Schol. Ariſtoph. in Ranas actu 2 in fine, τῷ προτέρῳ ἔτει ἐπὶ Ἀντιγένους, ἀλλὰ νικᾷ φησι χρυσοῦν νόμισμα κοπῆναι καὶ Φιλόχορος ὁμοίως, τὸ ἐκ τῶν χρυσῶν νικῶν. Et mox. ἐπὶ γὰρ Καλλίου, inquit, χαλκοῦν νόμισμα ἐκόπη. De victoriolis autem illis ad Ammianum notavi multa. Meminit Plutarchus in Lycurgo rhetore, qui fuit ταμίας τῶν δημοσίων χρημάτων, *quæſtor ærarii*. Magna dignitas Athenis hæc fuit, penes quam erat annulus publicus, unde apud Ariſtoph. in Equit. populus iratus Cleoni, καὶ νῦν, ait, ἀπόδος τὸν δακτύλιον, ὡς οὐκ ἔτι ἐμοὶ ταμιεύσεις. Porro videtur fuiſſe decretum ab Athen. ut æreo numiſmate uterentur: id decretum propoſuerat Dionyſius, qui Chalcus ideo dictus eſt, teſte Athenæo lib. 15, cujus Dionyſii Chalci meminit Plutarchus in Nicia. Quod decretum paulo poſt abrogarunt, ut objicit Ariſtoph. in ἐκκλησιαζ. p. 748. Andocides περὶ μυστηρ. p. 17 ταμίαν ἐν πόλει τῶν ἱερῶν χρημάτων fuiſſe ſe dicit. Sic penes στρατηγὸν Achæorum erat δημοσία σφραγὶς teſte Polybio lib. 4 p. 277. Plutarcho in Arato. Meminit & Demoſth. contra Androt. in fine, quem ταμίαν & ἀντιγραφέα fuiſſe ait, & habuiſſe curam τῶν παλαιῶν στεφάνων χρυσῶν καὶ ἀναθημάτων τῇ θεῷ. & exegiſſe publicas functiones: ubi ἀντιγραφεὺς τῶν εἰσενεγκόντων dicitur. Is Androtion populo perſuaſit conflandas eſſe eas ſacras coronas, quippe quæ ob vetuſtatem defluerent, & loco nobilium illarum inſcriptionum Κόνων ἀπὸ τῆς ναυμαχίας τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους & Εὐβοεῖς ἐλευθερωθέντες ἐστεφάνωσαν τὸν δῆμον, is inſcribi recenter conflatis phialis juſſit nomen ſuum,

suum, Ἀνδροπίων@ ἐπιμελουμένε ἐπιμήθησαν. Pollux lib. 8 de his loquitur, additque, εἶχον δ' ἐξουσίαν ϗ ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκως ὑπὸ τ ἀρχόντων ἐπιβληθείη. Quod testatur & Lysias p. 113. Suidas: εἰσὶ ἢ καὶ ἄλλοι ταμίαι ἄρχοντες χειροτονητοὶ ἐπὶ τὰς ἱερὰς καὶ δημοσίας τριήρεις. ὁ μὲν ἐπὶ τ πάραλον, ὁ ἢ ἐπὶ τ ϛ Ἄμμων@. Nam alteri erant κληρωτοὶ, ut idem dicit supra, & Pollux.

Pag. 281. Σίμων.] Σιμωνίδης.

Πλείω.] Πλοίω Photius.

Τετρακόσιοι.] Quatuor menses duntaxat imperium tenuisse ait Aristoteles teste Harpocratione. Constituti sunt anno 1 Olympiadis 92, pulsi anno 2 teste Diodoro Siculo lib. 13, cæsi ἐπὶ Θεοπόμπε ἄρχοντος teste Plutarcho in Antiphonte, quod consentit plane cum Diodoro Siculo. Olympiadis autem 93 anno 3 prætore Callia constituti sunt 30 tyranni teste Diodoro. Ergo vera Maussaci emendatio seu potius Suidæ lectio.

Πρὸς ἑπτὰ κατέςησαν τῶν.] Ἑπτὰ ἐτῶν, aut potius ἑπτὰ ἔτη κατεςήσαντο πρὸ τῶν &c. πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν Photius.

Pag. 282. Τετραρχία, Δημοσθένης Φιλιππικοῖς.] Philipp. 2 de Thessalis: προσδοκᾷν τ καθεςῶσαν νυῦ δεκαδαρχίαν ἔσεσθ παρ' αὐτοῖς. Vide supra in δεκαδαρχία. At in Philipp. 9, ut quidem vocaret Harpocratio: καὶ τετραδαρχίας κατέςησε παρ' αὐτοῖς, ἵνα μὴ μόνον κτ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κτ ἔθνη δουλεύωσι.

Ἀλεύατε Πύῤῥε.] Sic diserte Suidas. γρ. Ἀλεύα τε Πύῤῥε. *post Aleuam Pyrrhi filium.* Hic Aleuas Thessalorum Rex fuit, de quo Plutarchus περὶ φιλαδελφίας ad calcem, ubi oraculum refertur quoddam hujusmodi: τὸν φάσκω τ πυῤῥὸν ὃν Ἀρχεδίκη τίκε παῖδα. Vertendum est, *sub Aleua qui rufus dictus est.* Rationem hujus cognomenti pete ex Plut. cit. De Aleua Theocritus eidyll. 16. Vid. Ulpianum in Demosthenis Philippi-

cas, in Olynth. 1. Ἀλεύας ἀπόγονός τις τοῦ Ἡρακλέος Θετταλὸς ἐτυράννησε Θετταλῶν, εἶτα καὶ οἱ τούτου παῖδες. μὴ φέροντες οὖν τὴν τυραννίδα οἱ Θετταλοὶ, καὶ ἀπορουῦντες τί δεῖ ποιεῖν, μετεπέμψαντο εἰς συμμαχίαν τὸν Φίλιππον. εἶτα ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐξέβαλε τοὺς Ἀλευάδας ἐκ τῆς τυραννίδος. Mauſſac. in Append. Ἀλεύου τοῦ Πύῤῥου. De hac Archedice, cujus mentio fit in oraculo, vetus eſt epigramma, quod refert Iſidorus Peluſiota lib. 3 ep. 224. Ἀρχεδίκη πατρὸς, ἀνδρὸς, ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων, Παίδων τ' οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην. Vide Thucydidem lib. 6, ubi integrum epigramma legitur. Simonidis eſſe dicit Ariſtoteles lib. 1 Rhetor. cap. 9, ut docet Caſaubonus epiſtola ad Ritterſhuſium. Sed fallor. Thucydides enim de Archedice loquitur Hippiæ filia, ut didici ex ipſo Thucydide. Aleuas etiam dictus eſt Argi τοῦ πανόπτου filius, teſte Schol. Æſchyli p. 37 in Prometh. vincto. Aleuadarum familia diu ſtetit uſque ad tempora Philippi Macedonis; at Scopadarum cito extincta eſt. Phavorinus apud Stobæum ſerm. 103. ἄνθρωπος ἐὼν μηδέποτε φῇς, ὅ, τι γίνεται αὔριον, μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσσον χρόνον ἔσσεται, ἀλλὰ μηδὲ οἶκον, ὥσπερ ἐν μέλει ὁ ποιητὴς διεξέρχεται τὴν τῶν Σκοπαδῶν ἀθρόαν ἀπώλειαν. Simonidem melicum intelligit, cujus verſus à Stobæo ibidem relati ſunt. Athenæus lib. x ex Phania, Σκόπαν Κρέοντος μὲν υἱὸν, Σκόπα δὲ τοῦ παλαιοῦ υἱωνόν. De vetere Scopa vide Herodotum. De Aleua Suidas: Ἀλευάδαι οἱ ἐν Λαρίσσῃ τῆς Θετταλίας εὐγενέστατοι ἀπὸ Ἀλεύου βασιλέως τὸ γένος ἔχοντες. Horum hiſtoriam ſcripſerat Ephorus junior, qui ſub Galieno vixit, teſte Suida: Ἔφορος Κυμαῖος ἱστορικὸς ὁ νεώτερος ἔγραψε τὰς Γαλλιηνοῦ (lege Γαλιηνοῦ) ἱστορίας ἐν βιβλίοις κζ. Κορινθιακὰ, περὶ τῶν Ἀλευάδων. Reges Theſſalorum ταγοὶ proprie dicebantur, & ab iis tempora numerabant. ἐπὶ Ἀλεύα Ariſt. Sic ἐπὶ Σκόπα Xenophon 6 ἑλλην. initio. Clemens 1 Stro-

Stromat. Εὐφορίων ἢ ἐν τῷ περὶ Ἀλιάδων. Lege Ἀλευάδων. Ælianus lib. 8 animalium cap. XI.

Τετρυπημένοι.] Pag. 16. πετρυπημένη. Idem error in Suida.

Τιμάρχου.] Ulpianus in Timocratem: αἱ ψῆφοι ἦσαν αἱ μὲν πετρημέναι καὶ ἄτρητοι, αἱ δὲ μέλαιναι καὶ λευκαί. αἱ μὲν πετρημέναι καὶ μέλαιναι ἦσαν καταψηφιζόμεναι. φασὶ δέ τινες τῶν ἐξηγησαμένων, ὅτι ἀπὸ χοιρείων ὀστῶν αὗται ἐγίνοντο. αἱ δὲ λευκαὶ καὶ ἄτρητοι ἦσαν αἱ σώζουσαι. Mox infra, πετρυπημέναι καὶ ἄτρυτοι scribitur apud eundem. Schol. Comici in Vespis.

Pag. 283. Ἐλέγχεται.] Ἐλέγχεται. Photius ἐκδιελέγχετο.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] Et Philipp. 9. ἂν δὲ ληρεῖν καὶ τετυφῶσθαι δοκῶ. Et περὶ παραπρ. ἐγὼ δὲ μαίνομαι καὶ τετύφωμαι νῦν κατηγορῶν αὐτοῦ, & alibi sæpe. Quin & contra Aristocratem p. 448 absolute usurpat & adverbialiter, ἁπλῶς καὶ κομιδῇ τετυφωμένως. Polybius lib. 3 p. 232. ἀγνοεῖ καὶ τετύφωται.

Τηλεφάνης, αὐλητής.] De quo fuse Leopardus lib. 12 cap. IX.

Πρὸς Πυθόδημον.] Ὑπὲρ ἀποστασίου inscripta erat hæc oratio teste Polluce p. 329.

Καταστήσεσθαι.] Καταστήσασθαι Suidas.

Pag. 284. Οἷον κεφάλαιον.] Ἴσ. ἐπικεφάλ. Sic Isæus p. 61.

Περὶ τῶν δήμων δηλοῖ.] Addit Etymolog. τὸ δὲ Τιτακίδαι καὶ Θυργωνίδαι φρατρίαι τινὲς καὶ γένη ἄδοξα. εἰς γὰρ εὐτέλειαν ἐκωμῳδοῦντο, οὐχὶ δὲ δῆμοι ὥς τινες οἴονται.

Τὰ χοινία.] Pollux p. 361.

Pag. 285. Τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας.] Χωρὶς οἰκεῖν dicuntur etiam, qui judicio familiæ herciscundæ cum fratribus experti sunt, & divisa hæreditate seorsum habitant. Sic Dem. κατ' Εὐέργου. ἠρόμην αὐτὸν, ὁπότερα μεμερισμένος εἴη

πρὸς τ̃ ἀδελφὸν, ἡ κοινὴ ὐσία εἴη αὐτοῖς; ἀποκρινομένε δέ μοι Εὐέργε ὅτι νενεμημένος εἴη καὶ χωρὶς οἰκοίη ὁ Θεόφημος, αὐτὸς δὲ παρὰ τῷ πατρί. Huic opponitur ἀνέμητος ὐσία. Æschines contra Timarch. p. 18. Lysias κατὰ Διογείτονος. ἀδελφοὶ ἦσαν, ὦ ἄνδρες δικασαὶ, Διόδοτος καὶ Διογείτων, καὶ τ̃ μὲν ἀφανῆ ὐσίαν ἐνείμαντο, τῆς δὲ φανερᾶς ἐκοινώνεν. Tamen aliquando fratres, qui patrimonium non diviserant, seorsum habitabant. Sic Demosth. πρὸς Λεωχάρην initio, καὶ γίγνεται αὐτῷ (Μειδυλίδῃ Archiadæ fratri) θυγάτηρ, ᾗ ὄνομα Κλειτομάχη, ἣν ἠβουλήθη μὲν ἐκεῖνος ἀγάμῳ τῷ Ἀρχιάδῃ τῷ ἀδελφῷ ὄντι τῷ ἑαυτε̃ ἐκδοῦναι, ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἀρχιάδης οὐκ ἔφη προαιρεῖσθαι γαμεῖν, ἀλλὰ καὶ τ̃ ὐσίαν ἀνέμητον διὰ ταῦτα συγχωρήσας εἶναι, ᾤκει καθ' αὑτὸν ἐν τῇ Σαλαμῖνι. Aliquando fratres τὴν ἀφανῆ ὐσίαν inter se dividebant, φανερὰν indivisam relinquebant, quod memini me legere apud Lysiam. Divisa hæreditate jurabat uterque se divisionem eam ratam habiturum, teste Isæo περὶ Δικαιογένες κλήρε initio: de fratribus qui patrimonium non dividunt, Dio orat. 38 ad Nicomed. p. 481. Alii sunt χωρὶς οἰκοῦντες, de quibus Demosthenes Philip. 1. καὶ τριηράρχους καθίσαμεν, καὶ τούτοις ἀντιδόσεις ποιούμεθα, καὶ περὶ χρημάτων πόρου σκοποῦμεν, καὶ μετὰ ταῦτα ἐμβαίνειν τοὺς μετοίκους ἔδοξε καὶ τοὺς χωρὶς οἰκοῦντας. εἶτ' αὐτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν. Volfius *libertinos* vertit, qui suam ipsi rem familiarem administrant. An potius sunt rustici, qui rure habitant, χωρῖται, Hesychio, Dionysio lib. 1 pag. 68. an potius ξένοι, qui οἰκοῦντες Ἀθήνησιν, de quibus Demosthenes contra Leptinem, qui scripserat legem μηδένα ξένον εἶναι ἀτελῆ, μὴ διορίζων τ̃ οἰκοῦντων Ἀθήνησι, quod reprehendit eo loco.

Προσκεῖσθαι.] Supple τῶν δεσποτῶν, id est, sed etiamsi abessent ea verba τῶν δεσποτῶν in loco Demosthenis. Certe hodie in Philipp. 1 Dem. ubi hæc habentur, τῶν δε-

τῶν δεσποτῶν abest, & recte quidem. Sic ἐν τῷ κατ᾽ Εὐέργου in fine: ἀφῆτο γὰρ ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἐμοῦ ἐλευθέρα καὶ χωρὶς ᾤκει καὶ ἄνδρα εἶχε.

Pag. 286. Τετρεαρχήματι.] Ε'πιτριηραρχ. quæ oratio etiam πρὸς Πολυκλέα inscribitur. In ea sic legitur, ὅτι γὰρ τῷ τριηραρχήματι, ὅτι τοῖς ἐπιβάταις καὶ τῇ ὑπηρεσίᾳ χρήσιτο, versus finem. Pollux lib. 1 p. 34.

Ε'ν τῷ.] Add. ὑπὲρ τ. νυνὶ γάρ φασιν ἐκεῖνοι δεῖν Ἠλείους μὲν τῆς Τριφυλίας τινὰ κομίσασθαι, Φλιασίους δὲ τὸ Τρικάρανον.

Προκλείδης.] Etymolog. προκλείδης habet, quod est πατροκλείδης.

Τοῦ τρικεφάλου Ἑρμοῦ.] Hesychius in Ἑρμῆς τρικέφαλος, & Lycophron in Cassandra p. 99. τρικέφαλος Φαιδρὸς θεὸς, ubi Tzetzes rationem cognomenti affert. Eustathius ΙΛ. ω ex veteri scriptore sic refert. Ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν Κεραμεικῷ Τελεσαρχίδου ἔργον, ᾧ ἐπιγέγραπτο. Ἑρμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον Πάνθ᾽ ὁρᾷς· καὶ ἡ τετράς φασιν ἱερὰ τοῦ Θεοῦ. Idem in Ὀδ. δ p. 1504 τρικέφαλον Ἑρμῆν memorat.

Pag. 287. Τετρήρεα. Ἴσαῖος ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους.] Vide Pollucem p. 361. Theon Sophista, τὰ Ἰσαίου ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως.

Πιθάκνη.] Demosth. in 1 adversus Onetorem: καὶ τὰ σκεύη γεωργικὰ πάντα (supple ᾤχετο λαβὼν) πλὴν πιθακνῶν. Glossæ: *tolus*, τριπτήρ. τριπτῆρα pro *prælo* sumit Nicander in Alexipharm: ὥσπερ νοτιδεῦσαι ὑπὸ τριπτῆρσιν ἐλαίην. Scholiast. τριπτ. κατασκεύασμά τι ἐν ᾧ τὰς σταφυλὰς ἀποθλίβουσι.

Τετημόριον.] Suidas post verba autoris nostri hæc amplius habet. θαυμάζω μὲν οὖν ἔγωγε, πῶς τεταρτημόριον εἰσὶ δύο χαλκοῖ, τετημόριον δὲ ἕξ. εἰ μὴ ἄρα ἐκεῖνο μὲν κυρίως ὠνομάσθη τέταρτον μέρος τοῦ ὀβολοῦ. τὸ δὲ τετημόριον, ὡς

ἀπὸ δ' μερῶν ὄντων, ἀνὰ δύο χαλκοῦς τρία ἔχων μέρη ς' χαλκοῦς συνάγει. Vide Pollucem p. 432.

Γενέσθαι.] Γεννηθῆναι.

Τριττύς.] Plato Polit. lib. 5 p. 475. καὶ μὴν φιλοτίμους γε, ὡς ἐγᾦμαι, καθορᾷς, ὅτι, ἂν μὴ στρατηγῆσαι δύνωνται, τριττυαρχοῦσι. Melius forte dixisset φυλαρχῆσαι.

Pag. 288. Ὑακινθίδαις.] γρ. ὑακινθίδες. Diodorus lib. 17, Φωκίων μὲν χρηστὸς ἔφη δεῖν τοὺς ἐξαιτησομένους μιμήσασθαι τὰς Λέω κόρας καὶ τὰς Ὑακινθίδας, καὶ τὸν θάνατον ἑκουσίως ὑπομεῖναι ἕνεκα τοῦ μηδὲν ἀνήκεστον παθεῖν τὴν πατρίδα. Demosthenes ἐν τῷ ἐπιταφίῳ λόγῳ, ᾔδεσαν ἅπαντες Ἐρεχθεῖδαι τὸν ἐπώνυμον αὐτῶν Ἐρεχθέα ἕνεκα τοῦ σῶσαι τὴν χώραν τὰς αὑτοῦ παῖδας, ἃς Ὑακινθίδας καλοῦσιν, εἰς πρόδηλον θάνατον δόντα ἀναλῶσαι. Male ergo Harpocration. Hæ καθ' ἐξοχὴν παρθένοι dicebantur ab Atheniensibus. Autor Suidas in παρθένιοι. ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων Ἐρεχθέως θυγατέρες. Mox: παρθένοι. τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας οὕτως ἔλεγον καὶ ἐτίμων. ἦσαν δὲ ἀριθμὸν ἕξ. ὧν δὲ πρεσβυτάτη μὲν Πρωτογένεια, β δὲ Πανδώρα, γ Πρόκρις, τετάρτη Κρέουσα, ε Ὠρειθυῖα, ἕκτη Χθονία. τούτων λέγεται Πρωτογένεια καὶ Πανδώρα δοῦναι ἑαυτὰς σφαγῆναι ὑπὲρ τῆς χώρας, στρατιᾶς ἐλθούσης ἐκ Βοιωτίας. ἐσφαγίασθησαν δὲ ἐν τῷ Ὑακίνθῳ καλουμένῳ πάγῳ ὑπὲρ τῶν Σφενδονίων. διὸ καὶ οὕτω καλοῦνται παρθένοι Ὑακινθίδες, καθάπερ μαρτυρεῖ Φανόδημος ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδι μεμνημένος τῆς τιμῆς αὐτῶν, καὶ Φρύνιχος μονοτρόπῳ. Idem Suidas in Ὑακινθίδες (sic enim scribit) eadem habet quæ Harp. Cicero pro Sextio p. 657. *mortem, quam etiam virgines Athenis regis, opinor, Erechthei filiæ pro patria contemsisse dicuntur. Ego vir Conf.* &c. Euripides in Erechtheo vocat ζεῦγος τριπάρθενον teste Hesychio. Hyginus fab. 46. *Erechtheus Pandionis f. habuit filias IV, quæ inter se conjurarunt*, &c. ubi *Otioniam* vocat, quæ se sponte immolandam obtulit: qua immolata cæteræ se inter-

interfecere. Sed in fabula 238 *Colophoniam* eam vocat, ubi & id legitur: *Hyacinthus Spariantidem filiam ex responso occidit pro Atheniensibus.* Sed legendum est *Chthoniam.* Procridis porro Erechthei filiæ meminit Hyginus fab. 253. *Procris cum Erechtheo patre, ex quo natus est Aglaurus.* Theon in Arati Phœnomena. Εὐριπίδης οὖν ἐν Ἐρεχθεῖ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας Ὑάδας φησὶν γενέσθαι τρεῖς οὔσας.

Ἐργάνη.] Artemidor. lib. 2.

Ὑπερήμεροι.] Demosth. contra Midiam: δίκην ἢ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, οὐ γὰρ ἀπήντα. λαβὼν ἢ ὑπερήμερον καὶ ἔχων, οὐδενὸς ἡψάμην πώποτε τῶν τούτου. ἀλλὰ λαχὼν ἐξούλης πάλιν, οὐδέπω καὶ τήμερον εἰσελθεῖν δεδύνημαι.

Pag. 289. Ὑπερημερία.] Sic utitur Demosth. πρὸς Ὀνήτορα I, & πρὸς Ἀπατούριον initio, & in oratione κατ' Εὐέργου. μελλούσης μοι ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας. Et mox: ἐδεόμην δὲ αὐτοῦ ἀναβαλέσθαι τὴν ὑπερημερίαν. Etym. ὑπερήμεροι, οἱ ἐν ταῖς καταδίκαις πρὸς ἔκτισιν ἡμέραν λαβόντες, καὶ μὴ διαλυσάμενοι.

Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες.] Nil aliud sunt, quam Antipodes. Cleomedes libro I. Τρωγλοδύται quidem Straboni lib. 2 dicuntur ἐν φωλεοῖς οἰκοῦντες διὰ τὸ ψύχη. Sed Philostr. lib. 3 cap. 14 Pygmæos ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας memorat.

Καλουδέους.] Καλουδαίους ex Suida scrib. Homerus hymno in Mercurium καλυδαίῳ ἐνὶ βόθρῳ, *in subterraneo specu.* Diomedes lib. 3. *Exegetici poëmatis species sunt tres. * Historice, qua narrationes & genealogiæ componuntur, ut est Hesiodi* γυναικῶν κατάλογος. Scripsit & virorum catalogum. Unde Hesiodus ἐν καταλόγοις citatur ab Schol. Homeri Ἰλ. β de Nestore & Periclymeno.

Ἐν λό-

Ἐν λόγῳ.] Hinc ὑπολογίζεσθαι pro *rationem habere* apud Dionyſ. Hal. lib. XI pag. 669. τὸν δὲ τῶν γεωργῶν ὄλεθρον οὐχ ὑπολογιούμεθα. Et Demoſth. pro corona p. 111.

Βουλή.] Βουλῇ Suidas.

Pag. 290. Ὑποφόνια.] Nota. meminit Pollux. Xiphilinus in Caracallo. οὐ καθ' ἐκεῖνο μόνον, ὅτι ἐπὶ μεγίστῳ τῶν ἀνθρώπων κακῷ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα τῆς τοῦ ἀδελφοῦ σφαγῆς ὑποφόνια τοῖς στρατιώταις ἐδεδώκει. Philoſtratus quoque junior lib. I Imaginum, in Pyrrho ſeu Myſis. καταθεὶς δὲ τὰ ὑποφόνια καθαρὸς ἥκειν. Euſtathius Ἰλ. σ pag. 1158. ἐλέγετο τὰ τοιαῦτα χρήματα ὑποφόνια διδόμενα τοῖς φόνου κατηγοροῦσι, ἵνα μὴ ἐπεξέλθωσι. ἦν γὰρ παλαιὸν ἔθος καὶ τὸ ποινὴν δίδοσθαι ὑπὲρ φόνου, καὶ μὴ ἀνάγκην εἶναι φεύγειν ἀεὶ τὴν πατρίδα τὸν πεφονευκότα. Ita & Didymus in Ἰλ. σ. ποινῆς τῆς καλουμένης παρ' Ἀττικοῖς ὑποφόνια. Et Il. I pag. 779.

Ὑπωμοσία.] Vide Demoſth. pro corona p. 112, ubi *prævaricari* vertit Volfius. Et contra Theocrinem: τὸν μὲν Δημοσθένην τις ὑπωμόσατο καλουμένης τῆς γραφῆς, ὡς νοσοῦντα, τὸν περιιόντα καὶ λοιδορούμενον Αἰσχίνῃ. τοῦτον δ' οὗτος τὸν ἐχθρὸν εἴασε, καὶ οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο, οὔθ' ὕστερον ἐπήγγελκεν. Ariſtoph. Pluto p. 75. ἵν' ἐπωμνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐκκαλούμενον. ἐπωμοσία δέ ἐστιν, ἣν ἐπιδίδωσι ὁ βουλόμενος ἀντειπεῖν ψηφίσματι εἰσφερομένῳ. ἐκκαλοῦνται δὲ εἰς δικαστήριον πολλάκις, (quæ ὑπωμοσία dicitur à Polluce p. 389 & Xenoph. in fine lib. I Ἑλλην.] ἄλλως. ἐπωμοσία ἐστὶν ἀπόδοσις αἰτίας, δι' ἣν οὐχ ὑπαντᾷ τις πρὸς τὴν δίκην. Ὑπερείδης. καὶ ἐμοὶ μὲν συμβάσης ἀρρωστίας καὶ ὑπομωσθείσης ταύτης τῆς γραφῆς ἀνεβλήθη ὁ ἀγών. Σαλούστιος δέ φησιν, ὡς μέλλοντες εἴς τινα δημοσίαν ἀποστέλλεσθαι χρείαν παρὰ τοῦ δήμου, πολλάκις ἐπώμνυον τὸ μὴ δύνασθαι αὐτὸ ποιεῖν, ἵνα μὴ συκοφαντῶσιν οἴκοι μένοντες. At hoc eſt ἐξωμοσία, non ἐπωμοσία.

Φαλάγ-

φαλάγγια.] Demosth. in 1 contra Aristogit. in fine. ὥσπερ γὰρ ὁρᾶτε. οὐδένα ὑμῶν ἴσως ἔχις ἔδακεν, οὔτε φαλάγγιον, μήτε δάκοι ποτέ. ἀλλ' ὅμως πάντα τὰ τοιαῦτα, ἐπὰν ἴδητε, εὐθὺς ἀποκτείνετε. Sic igitur & sycophantis ac delatoribus facere oportet, non expectare, ut ab eis mordeantur. De phalangiis vide Scholiastem in Nicandri Theriaca. Nicander multa phalangiorum genera recenset: 1 ῥάξ. 2 ἀστέριον. 3 κυάνεον. 4 ἀγρώστης. 5 δύσδηρι. 6 μύρμηκα seu μυρμήκειον. 7 quod inter legumina reperiri ait. Plato Comicus. ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. citat Ælius Dionysius apud Eustathium ι'λ. ν pag. 924.

Pag. 291. φαρμακὸς, &c.] Aristoph. in Ranis actu 2 in fine.

Καὶ ξένοις καὶ Πυῤῥίαις
Καὶ πονηροῖς κἀκ πονηρῶν εἰς ἅπαντα χρώμεθα
Ὑστάτοις ἀφιγμένοισιν, οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
Οὐδὲ φαρμακοῖσιν εἰκῇ ῥᾳδίως ἐχρήσατ' ἄν.

Pessime interpres: *quibus antehac civitas ne quidem usa fuisset temere ac facile pro unguentariis*. Scholiastes Græcus: φαρμακοῖσι γὰρ τοῖς λεγομένοις καθάρμασι. Aristoph. in Equitibus de his sic loquitur. Chorus: εἰ τοὺς δ' ἐπίτηδες ὥσπερ δημοσίους τρέφεις ἐν τῇ πνυκί. καθ' ὅταν μή σοι τύχῃ ὄψον ὂν, τούτων, ὃς ἂν ᾖ παχὺς, θύσας ἐπιδειπνεῖς. Schol. δημοσίους γὰρ τοὺς λεγομένους φαρμακοὺς &c. Verba Lysiæ in orat. κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβ. leguntur p. 106 in fine. Latini *piaculum* dicunt. Sic Livius sæpe, nominatim lib. x sub finem de Decio. Idem p. 530 *sacrum piaculare fieri*, & 531. Servius ad illud 3 Æneid. *Auri sacra fames*, insigne exemplum hujusmodi φαρμάκων apud Massilienses refert. Hinc *piacularis porta* Festo.

Ἀπλημμήματα.] Ἀπομιμήματα ex Etym.

Pag. 292. Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Στεφάνου.] Aristoph. Θεσμοφ. p. 795. ἀλλ' ἢ πεφάρμαχθε, ἢ κακόν τι μέγα πέπονθατ' ἄλλο. *Incantatæ estis*. Plutarchus πρὸς Κολώτην. οἱ γὰρ οὐ κραιπαλῶντες οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι καὶ παρακόπτοντες, ἀλλὰ νήφοντες καὶ ὑγιαίνοντες.

Φασκώλιον, ἱμάτιον, φορεῖον.] Scribendum existimo φάσκωλον ἱματιοφορεῖον, vel ἱματίων φορεῖον. Thomas magister. φάσκαλος ὁ ἐκ δέρματος ὁ λεγόμενος ἰδιωτικῶς τζαμανδᾶς, ἐν ᾧ τὰ ἱμάτια φέρομεν. Ammonius. φάσκαλος φασκωλίου διαφέρει. φάσκαλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφορία. Melius φάσκωλος ex Polluce, Hesychio, Etymologo, qui & φάσκωλον in neutro genere dici notat. Deinde scribo φασκώλιον ἢ πήρα τις. φάσκαλος tamen dici potest & Doricè φάσκωλος. Sic θᾶκος θῶκος, sedes: φείδαλὸς φείδωλὸς, ut memini notari à Schol. Aristoph. φασκώλιον vero Latine *pasceolus*, id est *sacculus ex aluta*, teste Nonio Marcello. Pollux pag. 344.

Φαῦλος, Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.] γρ. φάϋλλος. Strabo lib. 9, & Pausanias in Phocicis. Diodorus lib. 16. Onomarchi meminit Demosth. περὶ παραπρ. in fine. Verba Demosth. κατ' Ἀριστοκράτους sunt: φέρ' ἐὰν δὴ καὶ Μενέστρατος ἡμᾶς ὁ Ἐρετριεὺς ἀξιοῖ ταῦτα καὶ αὐτῷ ψηφίσασθαι, ἢ Φάϋλος ὁ Φωκεὺς, ἤ τις ἄλλος δυνάστης. Melius scribitur Φάϋλος quam Φάϋλλος. Sic apud Polybium lib. 5 p. 415. Φαῦλον ἐπὶ πάντων καταστήσας. Sic Θρασύλος scrib. apud Xenoph. lib. 1 rerum Græc. qui aliis Θράσυλλος. Eusebius Φάϋλλον vocat lib. 18 de Euang. præp. & Theopompus apud Athenæum.

Φιλοῦμος ἐν τῷ περὶ τοῦ Κήρωνος κλήρου.] Pag. 66.

Pag. 293. Φελλέτας.] Φελλεάτας habet Scholiast. Aristoph. Vid. Plato in Critia pag. 111.

Φυγαιεῦσι.] Φηγαιεῦσι. Hesychius.

Φιγούσιον.] Φηγούσιον Photius.

Περὶ

Περὶ τοῦ βαλεάχων φόνου.] Lego ὑπὲρ τοῦ Βαλεάχου φόνου. Sic Lysias ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου orationem scripsit. Batrachus & Æschylides delatores & calumniatores improbissimi, qui multos cives sub 30 tyrannis interemerant, memorantur à Lysia ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους p. 121, & ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας.

Φθόνῳ.] Exstat hodie is locus in 3 Epist. Demosth. quæ est pro Lycurgi liberis. In ea sic de Pythea oratore loquitur. καὶ μὴν οὐδὲ τὸν Πυθέαν παραλείψω τὸν μέχρι τοῦ προσόδου δημοτικόν. μετὰ ταῦτα δ' ἕτοιμον εἰς τὰ καθ' ὑμῶν πάντα. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τοῦτον, ὅτι μὲν τῆς ὑπὲρ ὑμῶν τάξιν ἔχων εἰς τὸ πολίτευμα παρῆλθ ὡς δοῦλον ἐλαυνόμενον καὶ γραφὴν ξενίας φεύγοντα. (Dinarchus eum accusavit. ejus oratio κατὰ Πυθέου ξενίας laudatur ab Athenæo & Harpocr. pag 92 & Dionysio inter δημοσίους. Ab Harp. dicitur εἰσαγγελία p. 40 & sic Dionysius ib. κατὰ Πυθοκλέους εἰσαγγελία ξενίας) καὶ μικροῦ πραθέντα ὑπὸ τούτων, οἷς νῦν ὑπηρετῶν τοὺς κατ' ἐμοῦ λόγους ἔγραφεν. ἐπειδὴ δ' ἃ κατηγόρει τότε τῶν ἄλλων, νῦν αὐτὸς πράττει, εὐπορῶν μὲν οὕτως ὥστε δύ' ἔχειν ἑταίρας αἳ μέχρι φθόνης (Dionysius in Isæo citat Pythiam ἐν τῇ Δημοσθένους κατηγορίᾳ) καλῶς ποιῆσαι προπεπόμφασιν αὐτόν. Ex his patet has Demosthenis epistolas non esse spurias ac supposititias. Sed & Plutarchus in Lycurgi Rhetoris vita hujus Demosthenis Epistolarum meminit, & Æschines Ep. 12, ubi testatur etiam Athenienses absolvisse hujus Lycurgi liberos, quod & Plutarchus scribit. At in Καλαύρεια Harpocr. citat epistolam Demosthenis περὶ τῆς ἑαυτοῦ καθόδου. ea est secunda, in qua ad finem Calaureæ etiam meminit. Utriusque epistolæ meminit Hermogenes p. 354.

Ἰσοκράτης Αἰγινητικῷ.] Pag. 762.

Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος.] In fine. Æschines pag. 76.

φιλοσοφεῖν.] Dem. καθ' Ὀλυμπιοδώρου sub finem: ἀλλ' οὕτω πεφιλοσόφηκεν. *Sed operam dedit & studuit maxime, ut* &c. Isocrates panegyr. initio.

Ἐνέβαλλον το.] Adde ἀστράγαλοι ex Etymol. Deest etiam in Suida hæc vox. Sed apud eum Diphili versus integrior legitur sic: Δίφιλος δέ φησιν, ἕλκ' εἰς μέσον τὸν φιμὸν, ὡς ἂν ἐμβάλῃ. *Phimus* igitur turricula est seu pyrgus, crebris intus gradibus excisus, ex quibus fundebantur tali. Horatius: *Mitteret in phimum talos.* Ea turricula statuebatur in media parte alveoli. Vetus Epigramma, quod profert Salmasius ad Vopiscum in Proculo, de Tabula.

In parte alveoli pyrgus velut urna resedit,
Qui vomit internis tesserulas gradibus.

Urnam judicialem intelligit. Κημὸς igitur hic pro urna ponitur, cum tamen proprie sit infundibulum urnæ, teste Hesychio & Polluce, ut in truncis, quos vocant, in ecclesiis videmus. Orificium est patens in superiori parte & in angustias desinens paulatim ac rimam, qua stipes transmittuntur. Tale colum vel infundibulum erat in urnis judicum Athenis, qui σχοινικὸς ἠθμὸς dicebatur, quod ex virgis textum esset, teste Hesychio, de quo Casaubonus ad Athenæum. Tale etiam fuit in pyrgo aleatorum. A quo distinguendum est ψηφόβολον, de quo præter Suidam & Joannem Antiochenum à Salmasio ibi citatos loquitur Cedrenus p. 103. id est *fritillus*, seu *pyxis cornea*. Male Salmasius pag. 469 ait ψηφόβολον esse κημὸν seu φιμὸν pyrgi. Male item fritillum & cornetum cum pyrgo confudit. E fritillo enim talos in pyrgum jaciebant, ut apparet in Calendario veteri apud D. Peirez. ad mensem Januarium pictus est aleator è fritillo talos mittens in pyrgum. Pyrgus ipse est in margine tabulæ, turris formam referens, ut notavit

tavit

tavit narravitque mihi testis oculatus J. Sirmondus. Seneca in ludo.

Nam quoties missurus erat resonante fritillo,
Utraque subducto fugiebat tessera fundo.

Claudii ineptiam & stuporem ridet, qui ex fritillo volens conjicere talos in pyrgum à pyrgo aberrabat. Fundus enim de fritillo seu cornu dicitur. Vetus cento de alea Salmasii: *Terna tibi hæc primum fundo volvuntur in imo.*

Φλυεῖα.] Demosth. pro corona, Δημοκράτης Φλυεύς.

Φορβαντεῖον.] Andocides pag. x initio: περικόψειν τῶν Ἑρμῶν τῶν παρὰ τὸ Φορβάντιον. lege: τὸ Φορβαντεῖον. Hic Phorbas Rex fuit Curetum, qui Eubœam habitabant. Eubœam enim initio habuere Curetes, ut Archemachus Eubœensis scribit apud Strabonem. Cum ergo inter Athenienses & Eubœos motum esset bellum, Xuthus Erechtheo suppetias tulit, cumque præcipuus autor fuisset victoriæ, Creusam Erechthei filiam in præmium accepit, ut ait Euripides in Ione sub initium, ὢν τῶν Ἀθήναις τοῖς τε Χαλκωδοντίδαις, οἳ γῆν ἔχουσ᾽ Εὐβοΐδα, πόλεμος κλύδων, ὃν συμπονήσας καὶ συνεξελὼν δορὶ, γάμων Κρεούσης ἀξίωμ᾽ ἐδέξατο. Hujus Phorbantis, qui ex Acarnania in Eleusinam irrupit, meminit Eustathius Ἰλ. σ pag. 1156.

Φρατρίζειν.] Φρατριάζειν Eustathius Ἰλ. ι pag. 735. Φρατριάζειν dicit Demosth. πρὸς Μακάρτατον initio: ubi & Διὸς Φρατρίου meminit, & alia memorat, quæ operæ pretium est legere. Sed in MS. Aug. optimæ notæ legitur ἐφράτριζεν, non vero ἐφρατρίαζεν. Dionysius Halic. lib. 2 pag. 93. καθωσιωτό τις, ὥσπερ ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πρυτανείοις ἑστία κοινὴ τῶν Φρατριῶν. Stephanus tamen Φρατριάζειν Atticum esse ait.

Φρατρίαρχος.] Περὶ τῶν Φρατόρων ὡς εἵλοντό με Φρατρίαρ-

τειαρχον. Demosth. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει. Et infra. ἀλλὰ μὴν ὁ πατὴρ αὐτὸς ζῶν, ὀμόσας τὸν νόμιμον τοῖς φράτορσιν ὅρκον, εἰσήγαγέ με ἀστὸν ἐξ ἀστῆς ἐγγυητῆς αὐτῷ γεγενημένον εἰδώς. Nota hoc sacramentum. Supra dixerat ὡς εἰσήχθην εἰς τοὺς φράτορας, ὡς ἐνεγράφην εἰς τοὺς δημότας. Simile jusjurandum apud γεννητὰς aliquando præstitum esse testatur Demosth. contra Neæram. Locum not. ad Pollucem. Porro & notum est ex Polluce, prius induci in curiales oportebat, quam inscribi inter tribules. Unde Demosth. πρὸς Λεωχάρην, graviter reprehendit Leocharem, ὁ νῦν διαμεμαρτυρηκὼς πρότερον εἰς τοὺς δημότας ἢ εἰς τοὺς φράτορας ἐνεγράφη. Utrumque enim dicitur & εἰσάγειν & ἐγγράφειν εἰς τοὺς φράτορας. Demosth. πρὸς Λεωχάρην supra. τηνικαῦτα πείσας ἕνα τῶν φρατόρων, ἐνέγραψεν εἰς τὸ φρατορικὸν γραμματεῖον. Suidas. ἐγράφοντο δὲ πατρόθεν εἰς τοὺς φράτορας τῇ τῶν Ἀπατουρίων ἑορτῇ. Mox: τὸ δὲ γράφεσθαι εἰς τοὺς φράτορας, σημεῖον εἶχον τῆς συγγενείας.

Pag. 295. Τπάρχω.] Scribe ἱππάρχῳ ex Etymol.

Φυλή.] Æschines contra Ctesiphontem. Hesychius. Φυλὴ τόπος τῆς Ἀττικῆς οὕτω λεγόμενος. Demosth. περὶ στεφ. Etym. Φυλάσιοι ἐκ τοῦ δήμου Φυλῆς.

Νομίζει εἶναι τόπον τῆς Φυλῆς.] Leg. νομίζει εἶναι τὸν τόπον Φυλήν. Ita Schol. Aristoph. in Acharnens. Φυλὴ ὄνομα δήμου, καὶ Μένανδρος δυσκόλῳ νομίζετ' εἶναι τὸν τόπον Φυλήν. Hos autem *vicos* & *pagos* & *castella* Livius vocat pag. 579 lib. 31.

Pag. 296. Ἀθηνᾶ.] Eustath. p. 1437.

Χαρικλῆς.] Is ut videtur, cujus meminit Isocrates ἐν τῷ περὶ ζεύγους, & Andocides περὶ μυστηρίων. p. 14.

Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος.] In fine.

Καὶ χερνίβων καὶ κανῶν &c.] Ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δεῖν τὸν εἰς ἱερὰ εἰσιόντα καὶ χ. καὶ κ. ἁψόμενον, καὶ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην ἐσόμενον οὐχὶ προειρημένων ἡμερῶν ἀριθμὸν ἁγνεύειν

ἁγνεύειν μόνον, ἀλλὰ τ̄ βίον ὅλον ἡγνδυκέναι. Quæ reperit rursus ἐν τῷ κτ̄ Τιμοκράτους. Nonius Marcellus. *Polubrum quod Græci χέρνιβα, nos trullum vocamus.* Dicitur & χερνίβεια. Nam in Lysia & Andocide legi p. 31.

Pag. 297. χίλια σφα ὄντα.] Lege, χιλίας ὀφείλοντα, *qui mille drachmis multatus est.* Confirmat Hesychius, apud quem χιλιῶσαι seu potius χιλιωθῆναι, χιλίας δραχμὰς ζημιωθῆναι.

Κεχιλιῶσαι.] Κεχιλιῶσθαι. Sic enim Pollux lib. 8 cap. 5 in fine & Hesychius. Autor Etymol. ἐχιλιώθη. χίλια ἐζημιώθη. Leopardus Emend. lib. 16 cap. xx ὀφλοντα in Suida corrigit.

Χλῆδον.] Χλῖδον hodie scribitur hic & infra. ἵνα ᾖ εἰδῆτε, ὅτι καὶ εἰς τ̄ ὁδὸν χλῖδον ἐμβεβλήκασι, καὶ τ̄ αἱμασιὰν προαγαγόντες στενωτέραν τ̄ ὁδὸν πεποιήκασι. Sed in MS. Aug. legitur χλῆδον. Sequitur paulo post. Αὐτοὶ τ̄ αἱμασιὰν προαγαγόντες καὶ τ̄ ὁδὸν ἀνακεχωκότες, ἑτέροις βλάβης δικάζονται καὶ ταύτην χιλίων δραχμῶν ἀτίμητον. Notat Suidas χιλιῶν δραχμῶν. οὕτως οἱ Ἀττικοὶ προσιστῶσι. Porro Suidas, qui ab Harpocr. habet, χλῖδος tamen legit. At Etymolog. χλῆδος & Hesych.

Pag. 298. Χολαργία.] Scribe χόλαργοι ex Dionysio Tryphonis filio, aut χόλαργος ex Didymo & Diodoro, ut ait Stephanus.

Pag. 299. Χολεῖδαι.] Μίκωνα Χολλίδην Demosth. κατὰ Θεοκρίνου initio, & in ea κτ̄ Κόνωνος Εὐξίθεον τουτονὶ τὸν Χολλίδην perscriptum est. Sic apud Arist. in Acharn. Δικαιόπολις καλεῖ σε Χολλίδης ἐγώ. Ubi scholia δῆμος τ̄ Αἰγηΐδος φυλῆς. Stephanus. Χολλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, Διογένης δ' ὁ Λαέρτιος ἐν β' φιλοσόφου ἱστορίας Χολλιδεύς φησι. Locus Laërtii est in Platone p. 211.

Ἠπατημένοι.] Ἐξηπατημένοι.

Ἑαυτοὺς.] Ἑαυτοῖς.

Ἄλλο

Ἄλλο δ' οὐδέν.] In vulgatis: ἀλλ' οὐδ' ἐλπίδα ἔχοντες ὑπὸ τούτου. Sed in MS. legitur ἄλλο δ' οὐδὲν ἐλπίδας. Forte. ἄλλο δ' οὐδὲν οὐδ' ἐλπίδας, absque τῷ ἔχοντες ὑπὸ τούτου, quæ absunt à MS.

Χρυσὶς --- Δημοσθένης ἐν τῷ καθ' Ἀνδροτίωνος.] Οὐκ ἀμφορεῖσκοι δύο, οὐδὲ χρυσίδες τέτταρες. in fine.

Παρ' Αἰγίνῃ, Ἀποφοιτήσας.] Forte παρ' Αἰγίνῃ ἀποφοιτήσας, &c. verba sunt Dinarchi.

Χρυσοχοεῖν.] Χρυσοχοεῖον ἐν τῇ ἀγορᾷ, *aurificina. boutique d'orfevre.* Demosth. contra Midiam initio.

Pag. 300. Τί δαί.] γρ. τί δέ; ἤδη ὅς ὁ Θρασύμαχος.

Χρυσοχοεῖ, εἰς τούσδε.] Χρυσοχοήσαντας οἶδ τούσδε &c.

Ἀναλαμβάνοντες.] γρ. ἀναλαβόντες ex Suida.

Καὶ σύ.] γρ. καὶ σῖτον recte legit Erasmus. sic ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν μ. Philippus in Epist. apud Demosthenem pro corona. Potest legi καὶ σιτί' ἐπί. Sic Aristoph. εἰρήνη 843. οὐ γὰρ ἦν ἔχοντας ἤδειν σιτί' ἡμερῶν τριῶν.

Pag. 301. Ψευδεγγραφή.] De ψευδεγγραφῇ Pollux p 386, ubi addit, κατὰ δὲ ταύτης ἦν καὶ ἐπιβουλεύσεως γραφή. Lege βουλεύσεως γραφὴ, de qua Harpocr. sed quid differt actio ψευδεγγραφῆς a βουλεύσεως actione? Sane nullum discrimen notat Harpocratio: sed Suidas in ψευδὴς ἐγγραφὴ ait, ζητήσει δ' ἄν τις τίνι διαφέρει ψευδεγγραφὴ βουλεύσεως; καὶ γὰρ διαφέροντα τίθησιν ὁ Λυκοῦργος: τάχα οὖν ψευδεγγ. μὲν ἐλάγχανον, οἱ μὴ ὀφείλοντες μὲν, ἐγγραφέντες δὲ ψευδῶς. βουλεύσεως δὲ οἱ πάλαι μὲν ὀφληκότες, ἀποδόντες δὲ καὶ αὖθις κατ' ἐπιβουλὴν ψευδῶς ἐγγραφέντες.

Ψευδοκλησία.] Athenæus lib. 6. Θεόπομπός φησι πλήρεις εἶναι τὰς Ἀθήνας διονυσοκολάκων καὶ ναυτῶν καὶ λωποδυτῶν, ἔτι δὲ ψευδομαρτύρων καὶ συκοφαντῶν καὶ ψευδοκλητήρων.

HEN-

HENRICI VALESII

NOTÆ

IN

Maussaci Dissertationem Criticam.

Pag. 307. *Hyperidis orationum hypotheses confecit, de eo quod ementita sit Herodoti historia, de agminum ordinibus qui apud Xenophontem περὶ τάξεων.*] Ejus meminit Sopater in comment. in Hermogenem p. 216, ubi de amplificatione disserit, quæ primo à quantitate sumitur, postea à relatione secundum Hermogenem: Ἁρποκρατίων ἢ ἀδιάφορον εἶναι βούλεται τὴν τάξιν. Idem laudatur pag. 367, ubi quid sit ἐπιδιήγημα disserit. Priorem Sopatri locum Meursius notavit lib. 6 Att. lect. cap. 2. Libanius etiam meminit cujusdam Harpocrationis Grammatici viri doctissimi p. 355 ad Aristænetum, & 358 Alexandrinos. Et hic est autor hujus Lexici, ut patet ex V. ἀνακαλυπτήρια. Nam παρ' ἡμῖν, id est, apud Alexandrinos.

Pag. 308. *Alius est Harpocration Naucratites.*] Harpocrationis etiam ἐν Βουβάστῳ presbyteri Meletiani meminit Athanasius pag. 789 in apolog. 2.

Pag. 318. *Plutarchus in Alexandro* μυστικὰ λίκνα.] Ubi περὶ Ὀλυμπιάδος ὀργιαζούσης: ὄφεις μεγάλους ἐκ τοῦ κίττου καὶ τῶν μυστικῶν λίκνων παραδυομένους, ubi κίττον *hederam* cum vanno jungit.

Pag. 320. *Videtur ille post verbum γράφουσι interpunxisse, & deinde à capite novo plane sensu legisse.*] Ita malo. Catullus: *Pars occulta cavis celebrabant orgia cistis.* Valerius Fl. 2. *Æraque circum Tympanaque & plenas tacita formidine cistas.* Sed si cistæ sunt κανᾶ, non potest congruere Æschini. nam canephori in Bacchanalibus erant feminæ, teste Aristophane. κιστοφόρος dicitur Æschines à Libanio in vituperatione Æschinis. Nonnus lib. 9 de Mystide Bacchi gerula & custode:

> Καὶ φιάλας γυμνοῖσιν ἐπὶ στέρνοισι καθάψαι
> Χαλκείας ἐνόησε καὶ ἰξὴ δέρματα νεβρῶν
> Καὶ τελετῆς ζαθέης ἐγκύμονα μύστιδα κίστην.

Pag. 324. *Harpocrationis* περὶ φυσικῶν δυνάμεων *librum.*] Citatur hic autor à Salmasio in Solinum.

Pag. 330. *Philo* γραμματικὴ ἱστορίας τὰς παρὰ ποιηταῖς.] Idem Philo in lib. de Cherubim. γραμματικὴ μὲν ποιητικὴν ἐρευνῶσα καὶ παλαιῶν πράξεων ἱστορίας μεταδιώκουσα.

Pag. 353. *Clidemus, & Anticlides, ab Athenæo & Harpocratione, ἐν ἐξηγητικοῖς laudantur sæpissime.*] Ἐξηγητικὰ Clidemi & Anticlidis nullatenus grammatica erant, sed de rebus sacris, ut notavi infra pag. 175. Proclus in Hesiodum p. 178. τὴν ιθ´ καὶ ιή τὰ πάτρια τῶν Ἀθηναίων καθαρμοῖς ἀποδίδωσι καὶ ἀποτροπαῖς, ὡς Φιλόχορος λέγει καὶ ...... ἀμφότεροι ἐξηγηταὶ τῶν πατρίων ἄνδρες. Sic Hesiodus teste Pausania in Bœoticis scripsit ἐξηγητικὸν ἐπὶ τέρασι.

Pag. 359. *Æschyli.*] Eustathius in ὀδ. υ, ubi & Plutarchum de fluminibus citat.

Pag. 362. *Orion autor apud Etymologum V.* ἄκος.] Et Eustath. ἰλ. φ p. 1254.

Pag. 368. *Nicostratum.*] Suidas in Νικόστρατος Μακεδών. ῥήτωρ. ἐτάχθη δὲ ἐν τοῖς κριθεῖσι δευτέροις δέκα ῥή-

τορσι

περὶ &c. Hi decem posteriores Rhetores sunt Nicostratus, Dio Chrysostomus, Aristides, Polemo Aristidæ magister, & alter Polemo Rhetor, qui sub Commodo vixit. Ejusdem meminit Hermogenes. Itaque diversus videtur ab eo, qui Papinianum consuluit.

Pag 373. Σουΐδας *quidam laudatur* ἐν πρώτῳ Θεσσαλικῶν.] Strabo lib. 7 in fine Suidam in opere, quod Θεσσαλικὰ dicitur, laudat. Licet enim ejus opus non nominet, tamen colligitur facile, cum ibi Strabo Thessaliam describat.

Pag. 377. Κριτικὴ *quæ propria ac præcipua Grammaticæ pars est* ἰδιαίτερον μέρος τῆς γραμματικῆς.] Eustath. Ἰλ. ι p. 773. Ἡρακλείδης δέ φησιν, ὡς τῶν τινες κριτικῶν, ὅ ἐστιν ἀκριβεστέρων γραμματικῶν, ὧν ἐστι καὶ Τισίας.

Pag. 385. *De historicis quæ quisque composuerit.*] Artis Grammaticæ duæ partes à Græcis ponuntur, ἐξηγητικὴ, quæ enarrat: & ὁριστικὴ, quæ definit. Varro: Ars Grammatica, quæ à nobis literatura dicitur, scientia est, quæ à poëtis, historicis oratoribusque dicuntur ex parte majore. Ejus præcipua sunt officia quatuor, ut ipsi placet, scribere, legere, intelligere, probare. Ut Aristoni placet, Grammatice est scientia poëtas & historicos intelligere, formam proprie loquendi ad rationem & consuetudinem dirigens. Hæc ex Mario Victorino.

Pag. 389. Ἐπίουροι.] Etymologus βλήτροισι. σημαίνει δὲ τοὺς κατὰ τὰς ἁρμονίας γόμφους τοὺς πύρους. i. ἐπιούρους.

Pag. 391. Ῥοδανὸς ποταμὸς &c.] Idem fere Appianus lib. 10.

Pag 396. *Criticos.*] Sed & Dio orat. 53 de Homero, Criticos prius dictos esse ait, qui postea Grammatici sunt appellati. Grammaticam autem & Criticam ab Aristotele sumpsisse exordium: οἱ δὲ αὐτὸ τοῦτο τὴν διάνοιαν ἐξηγούμενοι, οὐ μόνον Ἀρίσταρχος καὶ Κράτης καὶ ἕτεροι

 πλείους

πλείους τῶν ὕστερον γραμματικῶν κληθέντων, πρότερον δὲ κριτικῶν. καὶ δὴ αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης, ἀφ' οὗ φασι τὴν κριτικήν τε καὶ γραμματικὴν ἀρχὴν λαβεῖν.

Pag. 379. πέντε κριταί] De his κριταῖς est illustris locus apud Æschinem κατὰ Κτησιφ. in fine, p. 81. καὶ τοὺς μὲν κριτὰς τοὺς τῶν Διονυσίων, ἐὰν μὴ δικαίως τοὺς ἐγκυκλίους χοροὺς κρίνωσι, ζημιοῦτε. αὐτοὶ δὲ οὐ κυκλίων χορῶν κριταὶ καθεστηκότες, ἀλλὰ νόμων καὶ πολιτείας &c. Male Volsius *ordinarios ritus* vertit. Lambinus vero, *choros in orbem circumductos & tralatitios & communes*. Demosth. initio ejus contra Midiam: ἐπειδὴ δὲ τούς τε κριτὰς διαφθείραντος τούτου τότε καὶ διὰ τοῦτο τῆς φυλῆς ἀδίκως ἀφαιρεθείσης τὸν τρίποδα, καὶ αὐτὸς πληγὰς εἰληφώς. De judicibus his Bacchanalium loquitur: nam χορηγὸς electus erat in Pandionide tribu Demosthenes ad Dionysia. Meminit & postea apertius. Antequam vero in certamen descenderent, mos erat diis sacrificare thure, ut indicat Aristoph. in Ranis p. 253, ubi Bacchus judex electus inter Æschylum & Euripidem: ἴθι νυν λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι πρὸ τῶν σοφισμάτων ἀγῶνα κρῖναι τόνδε μουσικώτατα. Schol. Comici in Avibus p. 562. ἔκρινον οἱ κριταὶ τοὺς κωμικούς, οἱ δὲ λαμβάνοντες τὰς ε ψήφους εὐδαιμόνουν. Lege ergo, οἱ ε κριταί. Hi & ῥαβδοῦχοι dicti, ut notat idem Schol. ad εἰρήνην, pag. 677, & Suidas. Sophocles Trachiniis p. 349. μόνα δ' εὔλεκτρος ἐν μέσῳ Κύπρις ῥαβδονόμει ξυνοῦσα. Loquitur de Acheloo & Hercule certantibus, uter Deianiram conjugem haberet. Plutarchus in Cimone judices tragœdis sortiri prætorem scribit. Jurati autem sententiam ferebant teste Dione in orat. 52 pag. 549, & Plutarcho ibidem: ubi etiam ut insolitum notat, decem fuisse judices ab Aphepsione magistratu lectos.

HEN-

HENRICI VALESII

NOTÆ

IN

Notas Maussaci.

Pag. 6. Ἅμα.] Et in μοχθηρόν. καὶ φησὶν οὕτως Ἀντιφῶν ἐν προοιμίοις καὶ ἐπιλόγοις, ubi & παλαιότατον τῶν ῥητόρων vocat.

Pag. 8. Abari.] Nonnus lib. xi Dionyſ.

> Ἔκλυες αὐτὸν Ἄβαριν, (leg. αὖ τὸν) ὃν εἰς δρόμον ἠεροφοίτην
>
> Ἱπταμένῳ πόμπευεν ἀλήμονι Φοῖβος ὀϊστῷ.

Malchus.] Sed longe plura Jamblichus ex Malcho, qui etiam αἰθροβάτην dictum eſſe ſcribit, ut Empedoclem ἀλεξάνεμον, Epimenidem καθαρτήν. De eo plura Suidas. συνεγράψατο δὲ χρησμοὺς τοὺς καλουμένους σκυθίνους. De hoc vide Scaligerum ad numerum Euſebii 1454. ubi locum Firmici affert de Palladio. Simulacrum eſt ex oſſibus Pelopis factum, hoc Abaris Scytha feciſſe perhibetur. Schol. Ariſtoph. in Equitibus. ὅτε δὴ καὶ Ἄβαριν φασὶ τὸν Ὑπερβόρειον ἐλθόντα θεωρὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀπόλλωνι θητεῦσαι, καὶ οὕτω συγγράψαι τοὺς χρησμοὺς τοὺς νῦν προσαγορευομένους Ἀβάριδος. Sic emendat Scaliger pro βάριδας, quod nihili eſt. Euſebius Olymp. 54 anno 2. *Abaris de Scythia venit in Græciam. Lydorum nonus Crœſus ann.* xv. Numero Euſeb. 1454. Apud eundem Olymp. 82 anno 4. *Abaris Hyperboranus hariolus agnoſcitur*, quod ineptiſſimum eſt. Porro cum ex Porphyrio & Jamblicho conſtet Pythagoram Abaridi Hyperborei

borei Apollinis sacerdoti aureum femur suum ostendisse, sequitur, ut eodem tempore vixerint Olymp. 54 anno 2. Hic sagittæ insidens orbem peragrasse dicitur, quam sagittam Apollo in Hyperboreo monte defoderat, cum Cyclopas interfecisset, qui fulmen Jovi fecerant, quo Æsculapius erat interfectus. Sed postquam Jupiter ignovisset filio, sagitta ipsa vento ad Apollinem perlata cum frugibus, quæ eo tempore nascebantur, teste Hygino in Poëtico Astronom. Proclus in Timæum pag. 141 citat Pythagoram ἐν τῷ πρὸς Ἄβαρον λόγῳ: ubi scribendum est Ἄβαριν.

Pag. 9. Ἀκροκόμας.] Ἀβροκόμας Suidas ex Harpocr.

Pag. 10. Pro Δεινάρχῳ habebant Δημάρχῳ.] Δεινάρχῳ leg. est. Is orationem habuit, quæ κατ' Ἀγασικλέους εἰσαγγελία ξενίας inscribitur à Dionysio inter δημοσίους λόγους γνησίους Dinarchi, quanquam κατὰ Πισικλέους ibi legitur male.

Ἄγλαυρος *maluimus quam* Ἄγραυλος.] Ἀγλαύροις καὶ ἀγραύλοις κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων ait Scholiastes Nicandri in Theriaca. Sed Ἄγλαυρος rectius scribi docent Stephani verba: τρεῖς δὲ ἦσαν ἀπὸ τῶν αὐξόντων τοὺς καρποὺς ὠνομασμέναι, Πάνδροσος, Ἕρση, Ἄγραυλος. Leg. Ἄγλαυρος.

Ἔστι δὲ καὶ ἐπώνυμον Ἀθηνᾶς.] Apud Herodotum lib. 8 p. 479. τὸ ἱρὸν τῆς Κέκροπος θυγατρὸς Ἀγλαύρου. Euripides Ione numero εεε. ij. ἵνα χοροὺς στείβουσι ποδοῖν Ἀγραύλου κόραι τρίγονοι. Sic Hesychius. Ὑακινθίδες ἐπώνυμοι Ἀπόλλωνος ἀπὸ Ὑακίνθου. Nam Apollo Hyacinthus dicitur Tarenti, quæ est colonia Lacedæmoniorum, teste Polybio lib. 8 p. 533. In Euripidis loco citato Ἀγραύλου κόραι sunt filiæ Cecropis. Nam ut ait Apollodorus lib. 3. biblioth. Cecrops Agraulum (sic scribit) Actæi, qui primus Atticæ regnavit, filiam uxorem sortitus est, è qua Agraulum, Ersem ac Pandrosum suscepit.

Pag.

Pag. 11. Τῆς Α᾽θηνᾶς.] Α᾽θηναίων corrupte legitur apud Ulpianum, quæ emendatio obvia erat. Volfius vertit pessime, *victima porro fuit Agraulos Athenienfibus*.

Pag. 12. Α᾽γραύλη.] Sic apud Plutarchum in Alcibiade & in Themistocle: Λεωβότης ὢ Α᾽λκμαίωνος Α᾽γραύληθεν, at in Antiphonte Α᾽γρύληθεν.

Pag. 13. Ὁλόκληρα.] Sic apud Schol. Comici in Vespis 533, ad illa ἀλλ᾽ ἢν σὺ μέμνησ᾽ αὐτὸς ἄ᾽ν ἀποκρίναι, notat, ἄ᾽ν τὸ ἁπλῶς ἄ ἄν. Suidas in ἐάν ait, interpretes Thucydidis scribere ἐάν ὁλοκλήρως scribi, cum præcedit ἤ, ut ἢ ἐάν: alias συνῃρημένως efferri, i. ἄν.

Δ, Ο, στοιχεῖα non sunt ὁλόκληρα, ut A & B.] Hæc plane non intelligo. Sumpsit autem Maussacus ex Ammonio Grammatico in V. γράμμα, sed non intellexit quid sibi vellet Ammonius. Ait enim Ammonius eo loco differre γράμμα & στιχεῖον. γράμμα enim esse *typum ac formam*. στοιχεῖον autem esse ἐκφώνησιν καὶ φθόγγον, id est, sonum, quo illi typi ac formæ efferuntur, ac pronunciantur; ut in trigono γράμμα Δ, at στοιχεῖον est δέλτα. Addit Ammonius: τὸ δὲ στοιχεῖον τὸ ὁλόκληρον, οἷον α β καὶ τὰ λοιπὰ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα. id est: *integrum etiam Alphabetum 24. literarum, ut α, β, & cæterarum abusive vocari* γράμματα, id est, *literas*. Scribe igitur in Græco ἄλφα, βῆτα. Nam si α & β scribas, non procedit, quod ait Ammonius, cum α & β & Δ & C sint vere γράμματα. At vero ἄλφα, βῆτα, γάμμα, &c. proprie στοιχεῖα, non γράμματα, nisi improprie. Eundem locum restituimus ut ibi vide. Diogenes Laërtius in Zenone p. 471. τῆς δὲ λέξεως στοιχεῖά ἐστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα. τριχῶς δὲ λέγεται (supple στοιχεῖον.) τὸ γράμμα, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, καὶ τὸ ὄνομα, οἷον α. Lege ἄλφα: hoc enim ὄνομα, indeclinabile. Non pudet nos hæc tractare, quæ Stoicos philosophos gravissimos

ſimos viros in ſcriptis ſuis tractare non puduit. Adde Boëtium in librum de interpretatione pag. 297, ubi diſcrimen affert inter elementum & literam. Dionyſius Halic. περὶ Δημοσθ. δεινότητος ſub finem: οἷόν τι γίνεται καὶ περὶ τὰς ἄλλας τέχνας, μάλιστα δὲ περὶ τῆς καλουμένης γραμματικῆς. ἱκανὴ γὰρ αὕτη καὶ τὰς ἄλλας τεκμηριῶσαι φανερωτάτη πασῶν οὖσα καὶ θαυμασιωτάτη. ταύτην γὰρ ὅταν ἐκμάθωμεν, πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα τῶν στοιχείων τῆς φωνῆς ἀναλαμβάνομεν, ἃ καλεῖται γράμματα. ἔπειτα τύπους τε αὐτῶν καὶ δυνάμεις. Et hic diſſentit ab Ammonio. Cum Ammonio facit Priſcanus lib. 1. *Hoc ergo intereſt inter elementa & literas, quod elementa proprie dicuntur ipſæ pronunciationes; notæ earum, literæ. Abuſive tamen & elementa pro literis, & literæ pro elementis vocantur.* Mox: *Sunt igitur figuræ literarum, quibus nos utimur, 23. Ipſæ vero pronunciationes earum multo ampliores*, &c. Eadem habet Diomedes lib. 2 initio.

Pag. 14. Ἰδίως Διευχίδας.] Dele ἰδίως. Nam ἰδίως Διευχ. corrupte ſcriptum erat pro ὁ Διευχ. Quæ ſequuntur, verba ſunt Dieuchidæ. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ (ſic lego, non ἰατρῷ. nam ſæpe hæc duo à librariis confuſa animadverti) τούτῳ διαμένει, καὶ ἔτι καὶ νῦν ἐστιν ὁ ἀγυιεὺς &c. Nihil certius. Sequitur καὶ οὕτω καταμηνύει, ὅτι Δωριέων εἰσὶ τὰ Ἑλλήνων. τούτοις γὰρ ἐπὶ στρατιᾶς φάσματος οἱ Δωριεῖς μιμούμενοι τὰς ἀγυιὰς ἱστᾶσι καὶ νῦν ἔτι τῷ Ἀπόλλωνι, quæ ſunt mendoſiſſima, poſtea addit quædam plane eadem, quæ hic ab Harpocratione dicuntur. Et Suidas ex eo Scholiaſte accepit. Pauſanias Heliac. pag. 159. De Agyieo Apolline Euſtathius in Iliad. β initio, ubi addit, ἔφη δέ τις καὶ Ἀγυιάτιδας θεραπαίνας τοὺς περὶ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἱ πρὸς χάριν Ἀπόλλωνος Ἀγυιέως ἵδρυντο. Lege Ἀγυιάτιδας θεράπνας. Vide Stephanum Byzantium in ἀγυιά.

Pag.

Pag. 15. De Agyrrio.] De hoc Ariſtoph. in ἐκκλησιαζούσαις: Ἀγύῤῥιος γοῦν τὸν πρόσθεν πώγων᾽ ἔχων λέληθε, καὶ τὸ πρότερον ἦν οὗτος γυνή. νυνὶ δ᾽ ὁρᾷς, πράττει τὰ μέγιστ᾽ ἐν τῇ πόλει. Schol. Ἀγύῤῥιος στρατηγὸς θηλυδριώδης, ἄρξας ἐν Λήμνῳ, καὶ τὸν μισθὸν τῶν ποιητῶν συνέτεμε, καὶ πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκε. Quæ ultima mirifice faciunt ad explicationem Harpocr. in θεωρικά. De hoc Plato Comicus: λαβοῦ, λαβοῦ τῆς χειρὸς ὡς τάχιστά μου. μέλλω στρατηγὸν χειροτονεῖν Ἀγύῤῥιον, & quæ ſequuntur: προσίστατό μου πρὸς τὸ βῆμα μαντίλη, καὶ βόσκει δυσώδη κεφαλὴν αἰγίστην νόσον. Item Ariſtoph. in ἐκκλησιαζούσαις: ἐκκλησίαισιν ἦν ὅτ᾽ οὐκ ἐχρώμεθα οὐδὲν τὸ παράπαν, ἀλλὰ τόν γ᾽ Ἀγύῤῥιον πονηρὸν ἡγούμεθα. νυνὶ δὲ χρωμένων, ὁ μὲν λαβὼν ἀργύριον ὑπερεπῄνεσεν (ſuppl. Agyrrium) ὁ δ᾽ οὐ λαβὼν ἀργύριον εἶναι θανάτου φησ᾽ ἀξίους τοὺς μισθοφορεῖν ζητοῦντας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Verba Platonis Comici ſumpſimus è Plutarcho.

Ἀδελφίζειν.] Schol. Hermogenis 406 illud ἀδελφίζειν Iſocratis explicat ἀδελφὰ φρονεῖν. minus recte. Iſocratis locus eſt p. 770. *Abare* autem dictum videtur ἀπὸ τοῦ ἀπφά, quæ Attice ſororem denotat. Sorores enim ſolæ ſic ſe compellabant ἀπφὰ teſte Euſtathio in ε Ἰλ. pag. 565. unde ἀπφίον ὑποκοριστικῶς ἡ ἐρωμένη, quæ repetit in Ἰλ. ξ p. 971.

Pag. 16. Ἀδικίου actio.] Recte autor Etymologici. Hæc actio tum competebat, cum nulla alia erat, qua jus ſuum actor recuperare poſſet. In libello actionum fere omnium ita ſcrib. ex Demoſth. & aliis, ἀδικεῖ με ὁ δεῖνα &c. Itaque apud Lyſiam ita concipere ſoleo titulum, qui hodie vulgo legitur Λυσίου δημοσίων ἀδικημάτων. Lego, inquam, ego πρὸς τὸ δημόσιον ἀδικίου. Etymolog. ἀδικίου ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ὁπωσοῦν ἀδικούντων. τῆς δὲ δίκης τὸ τίμημα ἀργύριόν ἐστιν ἀποτιννύμενον ἁπλοῦν. Imo δημοσίων ἀδικημάτων δίκη occurrit apud Pollucem pag. 308.

Libanium in oratione, nomine Demosthenis in Æschinem Pylagoram δημοσίων ἀδικημάτων, & apud commentatores Hermogenis omnibus paginis occurrit. Artemidorus lib. 1 cap. 5. ἑάλω φεύγων δημοσίων ἀδικημάτων. male Cornarius *ob publica delicta*. Eodem sensu fortassis Isocrates in panegyrico κοινὰ ἁμαρτήματα dicit pag. 109.

Pag. 17. Ἕως inquit δεῦρο. τὸ ἀεὶ &c.] Vide Hesychium. Aristoph. Λυσιστράτῃ p. 905. ὡς μὲν λόγος μοι δεῦρ' ἀεὶ περαίνεται. Sophocles in Oedip. Coloneo p. 322. Nuncius, ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν αἰεὶ βίοτον ἐξεπίστασο. *Scias Oedipodem mortuum esse.* ἀεὶ pro ἕως sumit seu πῶς. Thucydidis locus in procemio, quem intelligit Harpocratio, is est, χαλεπὸν τὴν ἀκρίβειαν αὐτὴν τῶν λεχθέντων διαμνημονεῦσαι ἦν ἐμοί τε, ὧν αὐτὸς ἤκουσα, καὶ τοῖς ἄλλοθέν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσι. ὡς δ' ἂν ἐδόκουν ἐμοὶ ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰπεῖν ἐχομένῳ, ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων οὕτως εἴρηκα.

Pag. 18. Oratione secunda.] Libro 2. In his libris providentiam sustulerat Antipho teste Origene lib. 4 contra Celsum. κἂν Ἀντιφῶν ἄλλος ῥήτωρ νομιζόμενος εἶναι, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀναιρῶν ἐν τοῖς ἐπιγεγραμμένοις περὶ ἀληθείας.

Εὐεστή.] Εὐεστὼ vox est à Democrito cusa, qui librum eo nomine ediderat teste Laërtio. Melius autem legas hoc loco ἀειεστώ. Ἀντιφῶν ἐν ἀληθείας β. &c. usque ad Διογενιανῷ.

Pag. 19. Ἀζηνία.] In fine vocabuli Ἀζηνία addit Suidas, καὶ Ἀζηνιεῖς, καὶ Ἐρχιεῖς, καὶ Ἁλιεῖς, καὶ πάντα τὰ ὅμοια δασέως φασὶ φθέγγεσθαι τοὺς Ἀττικοὺς τοὺς παλαιοὺς Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον καὶ Ἀντίγονον.

Pag. 20. Τὰ δ' ἄρβηλα.] Ἄρβηλος quidam memoratur à Ptolemæo filio Hephæstionis, Patrocli frater, Herculis

culis

culis amaſius, à Theſeo occiſus, cum ei Herculis conflagrationem retuliſſet. Stephanus de Abdera. ἡ μὲν Θρᾴκης ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ Ἀρβήλου. Imo non legitur in Stephano Ἀρβήλου in hoc loco, ſed in Ἄρβηλα.

Pag. 21. Ἐπιτροπῆς.] Ἐπιτροπὴ eſt arbitrium apud διαιτητὰς, teſte Polluce lib. 8. ἐπιτροπὴ eſt actio tutelæ, ut idem teſtatur, quam Demoſthenes contra tutores ſuos intendit, ut teſtatur ipſe in Midiam & Plutarchus.

Ἀμενῆ.] Εὐμενῆ. Verba ſunt Polybii ſine dubio, ut declarat illud καταζευδῆν vox Polybii propria. Errat autem Mauſſacus graviter hoc loco.

Pag. 22. Ἄκη.] Athenæus lib. 7 pag. 297. Νικάνωρ δὲ ὁ Κυρηναῖος ἐν ταῖς μετωνομασίαις τὸν Μελικέρτην φησὶ Γλαῦκον μετονομασθῆναι.] Citatur & à Stephano in Πάρος. Porro Nicanor, qui hic laudatur περὶ μετονομασιῶν, (ſic enim lego,) non ignotus eſt ſcriptor. Stephanus in Ὕδη. Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνωρ ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν καὶ Ὕδην Σάρδεις φησί. Schol. Apollonii p. 185 ed. H. Steph. Νικάνωρ δὲ τούτοις συμφωνεῖ καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς μετωνυμίαις (lege meo periculo μετονομασίαις) καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ χρόνων. Sic Callimachus ſcripſerat κτίσεις νήσων καὶ πόλεων καὶ μετονομασίας teſte Suida, item περὶ μετονομασίας ἰχθύων. Verba Demoſth. in oratione πρὸς Κάλλιππον hæc ſunt, quæ Harpocr. intellexit: ἐκεῖνος γὰρ τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θρᾴκην Μεγακλείδῃ τῷ Ἐλευσινίῳ καὶ Θρασύλλῳ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ. Pro εἰς Θρᾴκην lege εἰς Ἄκην ex Harpocr. non enim fœneratus eſſet εἰς Θρᾴκην, ſed εἰς τινα τῆς Θρᾴκης πόλιν. Aſſignandus enim eſt locus certus, in quo ſolvatur pecunia cum uſuris: alioqui, cum Thracia tam vaſta ſit, incertus erit creditor, quo in emporio pecuniam ſuam recepturus ſit. Ideo in omnibus contractibus nauticis apud Demoſthenem alioſque ſemper locus certus aſſignatur.

Ἄκτια.] Actium terræ Anactoriæ, i. Epiri memorat Thucyd. lib. 1, ubi Apollinis templum fuerit ad fauces ſinus Ambracii, & Polybius lib. 4 pag. 327 κατὰ τὸ τῶν Ἀκαρνάνων ἱερὸν καλούμενον Ἄκτιον ait Ambracicum ſinum eſſe arctiſſimum. Apollinis Actii templum ab Argonautis poſitum eſſe ait Hyginus in Poëtico Aſtronomico.

Actiaque iliacis celebramus littora ludis.] Vide Strabonem lib. 7.

In Æſchinis fratrem Philocarem.] Philochares & Aphobetus fratres Æſchinis. Demoſth. ib.

Pag. 23. Euſtath.] Ἰλ. σ p. 116.

Ἀλάβαστον ſine ρ'.] Etymol. ἀλάβαστρον, λήκυθος λιθίνη πρὸς μύρων ἀπόθεσιν. λαμβάνει δὲ τὸ ρ ἀλάβαστος οὖσα.

Pag. 24. Ἀλέας.] Demoſth. in Philipp. X, quæ eſt reſponſio ad Philippi epiſtolam, initio. ἐπειδὴ γὰρ Φαρσαλίοις Ἅλον παρέδωκε. Nam, ut teſtatur Demoſth. περὶ τῆς παραπρ. ſub initium, Halum evertit Philippus & Halenſes ejecit, ὥστε ἐξελήλαται καὶ ἀνάστατος αὐτῶν ἡ πόλις γέγονεν. In Volſii MSS. codicibus rectius erat ἀνάσπαστος. Neque enim verum eſt, Halum everſam fuiſſe, cum tradita ſit Pharſaliis. ἀνάσπαστος autem recte dicitur, quia ejus incolæ omnes abducti & in ſervitutem redacti. Sic Eretrienſes ἀνασπάστους vocat Herodotus p. 410, Halum autem obſedit Parmenio dux Philippi teſte Demoſth. περὶ παραπρ. Dionyſius Halic. lib. 1 p. 34 inter Herculis arcana magnum hoc fuiſſe & admirandum, τὸ δὴ τοὺς ἀνασπάστους ἐκ τῶν κεκρατημένων πόλεων τέως μὲν ἐπάγεσθαι εἰς τὰς στρατείας, καὶ ἐπειδὰν προθύμως τοὺς πολέμους συνδιενέγκωσιν, εἰς τὰ δορίκτητα κατοικίζειν. Sic Cares ἀνάσπαστοι dicti ſunt, quod à Perſis erant tranſlati in Perſidem, teſte Arriano: & Eretrienſes ἀνάσπαστοι dicuntur à Strabone & Herodoto.

doto. ἀναςῆσαι uno verbo transducere, seu abducere. Suidas ἀνέςησαν, μετῴκισαν. νεμεσᾷ δὲ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ καῖσαρ, ὅτι μὴ ἀνέςησαν ἀπαξάπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς. Ἄλος urbs Thessaliæ ἀπὸ τῆς Ἀθάμαντος ἄλης περὶ τοὺς τόπους γινομένης ἐκείνους, καὶ ὑπ' αὐτοῦ κληθεῖσα. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Μεθόδιος, ait Etym. Sic Appianus in Mithridatico de Chiis, & iterum de Cappadocibus transductis in alias regiones ἀναστάτους usurpat.

Φιλέλληνα &c.] Hausit ex Herodoto lib. 8 in fine. Idem Lycurgus narrat contra Leocratem pag. 140. οὕτω γ' οὖν ἐφίλουν τὴν πατρίδα πάντες, ὥστε τὸν παρὰ Ξέρξου πρεσβεύοντα Ἀλέξανδρον φίλον ὄντα αὐτοῖς πρότερον, ὅτι γῆν καὶ ὕδωρ ᾔτησεν, μικροῦ δεῖν κατέλευσαν. Notum est autem, quid Lacedæmonii his legatis à Xerxe fecerunt, qui terram & aquam petituri venerant. Eos enim in puteum conjecerunt ac superjecta humo obruerunt, referre Xerxi mandantes, habere eum à Lacedæmoniis terram aquamque, quam postulaverat. Refert Herodotus & Polybius lib. 9 p. 570.

Pag. 25. Ἁλὸς πεδίον.] Xenoph. lib. 2 pag. 274 locum esse ait juxta Piræeum.

Pag. 26. Restituimus nos μητρός.] Vide Andocidem ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου p. 31. Megacles erat avus maternus magni Alcibiadis. Nam Alcibiades fuit Dinomachæ f. Dinomacha Megaclis f. teste Plutarcho in Alcib. Megacles filius Clisthenis ejus, qui remp. Atheniensium ordinavit. Isocrates in oratione de bigis. καὶ τὸ πλεῖστον Ἀλκιβιάδης καὶ Κλεισθένης ὁ μὲν πρὸς πατρὸς, ὁ δὲ πρὸς μητρὸς ὢν πρόπαππος τοῦ πατρὸς τοὐμοῦ στρατηγήσαντες τῆς φυγῆς κατήγαγον τὸν δῆμον, καὶ τοὺς τυράννους ἐξέβαλον &c. Et hæc de materna origine ex Herodoto & aliis.

Alcmæonis filius
Megacles Magnus, ejus filii
Clisthenes, & Hippocrates;
Clysthenis Megacles, hujus Agarista,
hujus Dinomache, hujus Pericles.
hujus Alcibiades.

Paternum autem genus sic habet.

Alcibiades Magnus. ejus filii
Clinias, & Axiochus;
hujus Alcibiades. hujus Clinias.

Ex quibus apparet longe falli Demosthenem (seu quis alius autor est) orat. in Midiam, cum Alcibiadem illum Cliniæ f. paterna origine Alcmæonidem fuisse ait, πρὸς δὲ μητρὸς Ἱππονίκου. Duplex error est, non enim ex paterna sed ex matris origine Alcmæonides fuit, ut certissimum est. Megales enim magnus erat Alcmæonis f. ex Herodoto & Plutarcho in Pericle, quod clarissime docet Isocrates. Illud etiam falsum est, maternum Alcibiadis genus ex Hipponico fuisse. Nullus enim Hipponicus comparet in eo stemmate. Quid ergo Demosthenem induxit? Nimirum Alcibiadis illius filius ac nepos tum vivebat, cum Demosthenes eam orationem habuit. Ii materna origine ex Hipponici domo erant oriundi. Nam Alcibiades Cliniæ f. Hipparetem Hipponici filiam uxorem habuit teste Plutarcho in Alcibiade & Andocide. Putavit ergò Demosthenes etiam patrem ex ea domo fuisse. Demosthenis errorem secutus est Libanius declamat. 9 pag. 352. Nec minor est Meursii error, qui lib. 6 lect. Att. cap. 12 totam seriem paterni generis Alcibiadis miscuit. Locus est Platonis in Euthydemo initio de Clinia: ἔστι δὲ οὗτος Ἀξιόχου μὲν υἱὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου τοῦ παλαιοῦ, αὐτανεψιὸς δὲ τοῦ νῦν ὄντος Ἀλκιβιάδου. Hunc locum mendosum esse existimat Meursius

ſius & corrigere aggreditur. ſed fruſtra eſt, cum locus ſit integer. Loquitur enim Plato de pulcro illo Clinia fratre patrueli Alcibiadis, qui Clinias filius fuit Axiochi, ut præter Platonem fidem facit Æſchines in Axiocho. At Meurſius magno errore hunc Cliniam Alcibiadis patrem facit. Atqui Clinias Alcibiadis pater in prælio ad Coroneam occubuerat teſte Platone in 1 Alcibiade & Iſocrate & Plutarcho & Sopatro in diviſione controv. pag. 290. Clinias autem Axiochi f. vixit poſt bellum Peloponneſiacum, ut patet ex illo Æſchinis dialogo. Quod ſpectat ad Alcibiadem magnum Alcibiadis avum, firmat noſtram ſententiam, primo Herodotus lib. 8, qui Cliniam Alcibiadis filium in prælio ad Artemiſium fortiter egiſſe ſcribit. Fuit autem hic Clinias Alcibiadis noſtri pater ex Plutarcho & Sopatro locis citatis. Accedit Plato in Euthymedo loco cit. Deinde Andocides in orat. in Alcibiadem. καὶ γὰρ ὁ τῆς μητρὸς πατὴρ Μεγακλῆς καὶ ὁ πάππος Ἀλκιβιάδης ἐξωστρακίσθησαν ἀμφότεροι. Ex quibus corrigendus Harpocratio & πάππος legendum non πρόπαππος, & ſic de cæteris. Fuit porro alter Clinias Alcibiadis frater minor natu, de quo loquitur Plato in Protagora.

Pag. 27. Ἔστι δὲ Φηγούσιος Ἀλκιβιάδου ξένος.] Hæc ſine dubio mendoſa ſunt. Φηγούσιος Ἀλκιβιάδης quidam dicitur ab Andocide ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων pag. 10. An is, cujus meminit Xenophon ι ἑλλην. p. 254. ſed non poteſt. Porro illa verba, Ἀλκιβιάδου ξένος, ni fallor, ſunt ex oratione Æſchinis περὶ παραπρε. in fine p. 50. καὶ τῶν Ἀλκιβιάδου ξένων τῶν εἰς Φλιοῦντα παραπομπήν.

Ἄλκιμος.] Καὶ ὁ στρατηγὸς Ἄλκιμος ἀνάγεσθαι κελεύει τὰς ναῦς. In fine autem ϛ ὡς ἡ ναῦς ἡ στρατηγὶς κατεσκευάσθη Ἀλκιμάχῳ.

Pag. 28. Ἄλογοι ἐρανισταὶ, ἐρανιστὴς, ἐρανίζοντες.] Εἰς τὸν

ἔρανον

ἔρανον ἐκφερομένων ait Harpocr. Verte, *quæ in eranum inferuntur*. Sic Eranum usurpat Plinius lib. x epist. p. 150, quem vide: hunc enim collationum morem unice declarat. Lysias κατ' Αὐτοκράτους. πτύχητα δέ μοι καὶ εἰκόσιμνος ἔρανος pag. 430 apud Pollucem. Æschines pag. 84, ὥσπερ ἐκ τῶν ἐράνων τὰ πλείονα νεμάμενοι, quod not. Autor Etymolog. ἄλογοι οἱ μήπω ἀνῃρημένοι τὸν ἔρανον ἐρανισταί. οἱ μὴ καταθέμενοι τοῦ ἐράνου τὴν καταβολήν. οἷς οὐδεὶς ἐστὶ λόγος πρὸς τὸ μὴ ὀφείλειν. Libanius declam. 19. καὶ ὥσπερ ἐν ταῖς τῶν ἐράνων εἰσφοραῖς ἔρανον ἐπιόντα τῶν σωμάτων, κόπτοντες αὐτὰ καὶ διαιροῦντες. Apud Antiphanem comicum in κνοίθιδι ἢ γάστρωνι griphus est hujusmodi. τί ἐστιν ὅτι φέρων τις μὴ φέρει. qui sic solvitur: φέρομεν γὰρ ἔρανόν τινα ἄνθρωποι δέκα. οὐ φέρει δὲ τούτων τὴν φορὰν οὐδὲ εἷς. σαφῶς οὖν ὅτι φέρων τις μὴ φέρει. Lycurgus contra Leocratem p. 135.

Stipites.] Stipes.

Pag. 29. Μένανδρον.] Lego μὲν ἄνδρα. Sic Maussacus in Appendice.

Κερκύων.] Item Chœrilus Ath. teste Pausania in Atticis, Χοιρίλῳ δὲ Ἀθηναίῳ δρᾶμα ποιήσαντι Ἀλόπην.

Ita etiam Harpocration hoc loco &c.] Ita & Diogenes Laërtius, ut memini.

Pag. 31. Ἀμαδόκῳ.] Amadoci à Seuthe Thracio, qui dux copiarum Amadoci erat, occisi meminit Aristot. Polit. lib. 5 cap. x. Xenophon lib. 4 ἑλλην. p. 316. Amadocum vocat Odrysarum regem. Idem lib. 5 κύρου ἀναβ. Μηδόκον eundem vocat: & Diod. Siculus lib. 13 in fine Μηδόκον καὶ Σεύθην Thracum reges appellat, ubi pugnam ad Ægos potamon describit, & lib. 14 pag. 308. Livius 759 *Amodocum* Thraciæ quendam regulum vocat, sed ibi lego *Amadocum*. In nominibus autem barbaris observavi sæpe A literam initio præponi, interdum omitti

omitti solere. Toto 7 libro Xenoph. Κύρυ ἀναβ. Μηδοκ@ dicitur, item apud Dionysium Halic. περὶ ἑρμηνείας cap. περὶ τῶν ἐν πράγμασι χαρίτων. ἐπὶ δὲ τῶν Θρακῶν ἵππ@, ὅτι Μηδόκης ὁ βασιλεὺς βοῦν ἔφερεν ὅλον ἐν γνάθῳ. Duplex autem Amadocus: alter Cotyis filius, Berisadæ & Cersobleptis frater, de quo Demosth. in Aristo. alter Amadoci hujus f.

Pag. 32. Ἀμαζόνιον.] Sic Suidas & Plutarch. Theseo. Diodorus Siculus lib. 4 vocat Ἀμαζονεῖον. Erat & Ἀμαζονὶς στήλη, cujus meminit Plato in Axiocho initio.

Pag. 33. Ἄμιπποι.] Ἄμφιπποι dicuntur in vetere lexico vocum militarium, quod ad calcem Ammonii adjicitur, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτοιν ἵπποιν συνδεδεμένοιν ὀχούμενοι, οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. Livius lib. 23 sic describit. *Numidæ in dextro locati cornu, sed quibus desultorum in modum binos trahentibus equos inter acerrimam sæpe pugnam in recentem equum ex fesso transultare mos erat* p. 367. Suidas in ἀλίβυες ζεύγιται. ὅτι κατὰ τὸ παλαιὸν, ἐλέγοντο δύο ἵπποι συνεζευγμένοι τῷ τραχήλῳ ἄμιπποι. ὧν δὲ ἐπὶ μὲν τοῦ ἑτέρου ἡνίοχ@, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου ὁπλίτης. καὶ νῦν δὲ χρῶνται περὶ ἀρχῆς Ἀλίβυες οἱ προσαγορευόμενοι ζεύγιται. quæ repetit Suidas in ἄμιπποι. Eademque habet Eustathius quæ Suidas, in Ο'δ. ε pag. 1534 ex Pausaniæ lexico. Apud Ælianum in Tacticis Amphippi dicuntur barbari, qui Danubii ripas accolunt, quod ex equo in equum transiliunt.

Πρόδρομοι.] Πρόδρομοι hoc loco sunt ferentarii seu levis armatura. ἔκδρομοι dicuntur à Xenophonte lib. 4 ἑλλην. pag. 310, qui hostes persequebantur adjunctis equitibus, ut ibi docet Xenophon. unde ἄμιπποι dicti. Xenophon lib. 2 p. 279.

Pag. 34. Ἱμεραίου.] Sic scribitur illud nomen apud Plutarchum in x rhetorum vitis, ubi de Demosthene. Frater erat Demetrii Phaleræi teste Athenæo.

Pag. 35. Ἀμμωνίς.] Add. ἐπειδὴ τῷ Ἄμμωνι δι' αὐτῆς τὰς θυσίας ἔπεμπον. τούτων δὲ τῶν ἱερῶν τριήρων αὐτὴ ἡ πόλις ἐπεμελεῖτο, καὶ χρήματα ἐδίδου τοῖς ταμίαις, ὥστε αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι, καὶ παρέχειν ταχυναυτούσας. καὶ τιμὴ ἦν τὸ τούτων τινὸς ἐπιμεληθῆναι. Etymolog. in πάραλος ἱερὰ τριήρης, ὥσπερ καὶ Σαλαμινία καὶ Ἀντιγονὶς καὶ Δημητριὰς &c. In his navibus navigabant, qui dicebantur θεωροί. Plinius lib. 35 cap. x de Protogene. *Athenis fecit nobilem Paralum & Ammonida*, male vulgo *Hemionida.* Hujus Parali, quam pinxerat Athenis Protogenes, meminit Cicero lib. 4 in Verrem.

Πισσούθνου.] Pissuthnes filius Hystaspi Sardium prætor erat. Thucyd. lib. 1. Polyænus lib. 3 στρατηγ. Πάχης, inquit, Νότιον (τῶν Κολοφωνίων) πολιορκῶν, Ἱππίαν στρατηγὸν Πισσούθνου, κοινολογησόμενον προεξελθεῖν ἔξω τοῦ τείχους ἠξίωσε, συνθέμενος ἀβλαβῆ καὶ ζῶντα ἀποπέμψειν. ἐπεὶ δὲ προῆλθε, φυλακὴν αὐτοῦ περιστήσας, τὸ Νότιον κατὰ κράτος ἐξεῖλε, καὶ τότε Ἱππίαν ἐς τὴν πόλιν ζῶντα εἰσήγαγεν, ὡς ὑπέσχετο, καὶ μετὰ τοῦτο κατηκόντισεν.

Ἀμόργης.] De Amorge vide diligenter orationem Andocidis περὶ τῆς πρὸς Λακεδ. εἰρήνης p. 25 in fine.

Pag. 36. Δρομιάφιον.] Δρομιάμφιον lege. Sic Poëta quidam, Callimachus forte, in hexametro posuerat metri causa transponens compositum ἀμφιδρόμια. Sic pro φιλοχωρεῖν χωροφιλεῖν dixit Demosth. rhythmi ac numerorum gratia: erat enim eo loco numerosius, ut notat Dionysius Halic.

Pag. 37. Pausanias in Heliacis.] Heliac. 2. Sed & Dionysius Halic. in Isæo: Ἀναξιμένην δὲ τὸν Λαμψακηνὸν ἐν ἁπάσαις ταῖς ἰδέαις τῶν λόγων τετράγωνόν τινα εἶναι βουλόμενον,

μενον, καὶ γὰρ ἱστορίας γέγραφε, καὶ περὶ τοῦ ποιητοῦ συντάξεις καταλέλοιπε, καὶ τέχνας ἐξενήνοχε. ἥπλαι δὲ καὶ συμβουλευτικῶν καὶ δικανικῶν ἀγώνων. οὐ μέντοι τέλειόν γε ἐν οὐδεμιᾷ τούτων τῶν ἰδεῶν, ἀλλ' ἀσθενῆ καὶ ἀπίθανον ὄντα ἐν ἁπάσαις θεωρῶν. Anaximenes Rhetor inter viros illustres, quos tulit Lampsacus, refertur à Strabone lib. 3. At Anaximenis historici nulla mentio, nisi apud Diogenem.

Pag. 38. Ἀνδραίμων.] Apollodorus lib. 1 bibliothecæ. Οἰνεὺς δὲ βασιλεύων Καλυδῶνος γήμας Ἀλθαίαν τὴν Θεστίου γεννᾷ Τοξέα καὶ Θυρέα καὶ Κλύμενον καὶ θυγατέρα Γόργην, ἣν Ἀνδραίμων ἔγημεν. Idem paulo post scribit Andræmonem Oeneo socero successorem regni fuisse. Aristoteles in Peplo.

Pag. 39. Lexicon quoddam rhetoricum.] Idem lexicon rhet. laudat in ἀλάστωρ & in ἀσφάραγος, in βάκηλις.

Pag. 40. Ire redhibitionis causa scilicet, ἀναγωγὴ *redhibitio* est Platoni 11 de legibus.] In pignoribus quoque locum habebat redhibitio, ut patet ex Lysia pag. 111. Ἀνάγειν in eo sensu usurpat Lysias in oratione πρὸς τοὺς συνουσιαστὰς κακολογιῶν p. 111. Plato lib. XI de leg. p. 916 & 915.

Male apud Suidam legi ἐναγωγὴ pro ἀναγωγή.] Verba Suidæ in ἐναγωγὴ illustria sunt: ἐναγωγὴ οἰκέτου, τοῦ πραθέντος οἰκέτου, εἴ τι ἔχει νόσημα, ὃ μὴ προεῖπεν ὁ πωλῶν, ἐφίησιν ὁ νόμος τῷ ὠνησαμένῳ διακρίνεσθαι πρὸς τὸν πεπρακότα πρότερον ἀπογραψαμένῳ πρὸς τὰς ἀρχὰς τὴν αἰτίαν. Igitur μηνύειν nil aliud est apud Harpocrat. quam ἀπογράφειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τὴν αἰτίαν.

Ἀναγεῖς maluimus ut responderet τῷ ἐναγεῖς.] Livius pag. 58. *Proficiscentibus deinde indignatio oborta, se ut consceleratos contaminatosque ab ludis, festis diebus, cœtu quodammodo hominum deorumque abactos esse.*

 Æschi-

Æschinis porro locus in oratione contra Ctesiph. is est pag. 67 edit. Aldinæ. ἀρχὴν δέ γε ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἕλληνες, εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ᾽ ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων ἐν ταῖσδε ταῖς ἡμέραις, ἀλλ᾽ ὡς ἐναγεῖς ἐξήγετε ἐκ τοῦ ἱεροῦ. Leg. ἀναγεῖς ex Harp. certe ἐναγεῖς tolerari non potest: id enim tantum admisisse Athenienses dicebantur, quod clypeos in æde, quæ nondum dedicata fuerat, consecraverant, ob quod unicum admissum quis ἐναγεῖς vocaret Athenienses? ἐναγεῖς vero pag. 66 sacros & detestabiles vocat Æschines. Idem Livius pag. 109. *An esse ulla major aut insignior contumelia potest, quam partem civitatis velut contaminatam indignam connubio haberi?*

Pag. 41. Proprium est ἀνάκαιον.] Ex Etymologico sumpsit hæc Maussacus in ἀνάκαιον. Locus Xenoph. est p. 331.

Ἀνώγεον sine diphthongo maluisset Coprogenius magister &c.] Ex Suida in ἀνώγεον. Sic sane Athanasius in disputatione de Nicæno concilio contra Arium p. 129. λέγε μοι ἄνθρωπε, ὅπερ ἐπερωτῶ. ἀρχιτέκτων λαβὼν κάλαμον μέτρα τίθησιν, εἶτα διαχαράφει ἀνώγεα καὶ καταώγεα, διώροφα καὶ τριόροφα, ἐὰν φθάσῃ περὶ τὴν πρώτην ὀροφήν, γινώσκει, ὅτι περὶ τὴν δευτέραν ἀσχολεῖσθαι δεῖ. ἐπὰν δὲ τὴν δευτέραν στέγην συντελέσῃ, νοεῖ, ὅτι ἐγγύς ἐστι πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κτίσματος. ἡνίκα δ᾽ ἂν προσοιβασθῆναι γένηται τὴν τρίτην ὀροφὴν ὡς πρὸ δύο ἢ τριῶν δόμων, ἀσφαλῶς ἐπίσταται, ὅτι ἤγγικε τὸ συμπέρασμα τῆς οἰκοδομῆς.

Τῶν ἀπελευθέρων τοὺς ἀφισταμένους.] Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμιόνα περὶ ἐγγύης. Ἑρμοκράτην δὲ εἰς τὸ ἀνάκαιον ἐνέβαλε φάσκων ἀπελεύθερον εἶναι, καὶ οὐ πρότερον ἀφῆκε, πρὶν λ᾽ δραχμὰς ἐπράξατο.

Pag. 42. Πεσσῶν.] Non solum de calculis, sed etiam de talis dixit Alexis in Φιλοτραγῳδῷ apud Stobæum 254.

στέρξιν

σίρχἦν τὰ μηπίοντα, καὶ θέαξ πρέπει σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ εὐχὴν τύχην. Hinc proverbium: τὸ παρὸν εὖ θέαξ: *se servir bien de sa chance*. quo utitur Plato in Gorgia teste Hesych. in τὸ παρόν. Cicero *calculum reducere, ut in 12 solet scriptis*, dixit, quod est ἀναθέαξ, ut notat elegantissimus Muretus lib. 2 cap. 13 var. ubi verba Platonis in Hipparcho profert, confertque cum verbis Ciceronis. Idem Plato 1 πολιτειῶν. ἀλλὰ μεταθώμεθα. κινδυνεύομεν γὰρ οὐκ ὀρθῶς τὸ φίλον καὶ ἐχθρὸν θέαξ. Apud Stobæum vero serm. 278 inter Socratis dicta illud recensetur, πεττεία τινὶ ἔοικεν ὁ βίος, καὶ δεῖ ὥσπερ ψῆφόν τινα τίθεαξ τὸ συμβαῖνον. οὐ γάρ ἐστιν ἀνωθεν βαλεῖν οὐδὲ θέαξ τὴν ψῆφον. Alias ἀναθέαξ τὴν ψῆφον legitur. Plutarch. in Romulo initio de æditio Herculis, πεῦθεν πρὸς τὸν θεὸν διακυβεύειν. Mox: τὰς μὲν ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ τιθεὶς, τὰς δ᾽ ὑπὲρ αὐτοῦ ψήφους ἀνεφάνη νικώμενος. Narrat Plutarchus in Pyrrho sub finem, Antigonum Gonatam dicere solitum de Pyrrho, malo & imprudenti aleatori simillimum sibi videri, fausto quidem, sed qui felici jactu suo male utatur. Sed εὖ χρῆαξ dicit id ibi Plutarchus. Xenophon 4. ἀπομν. initio, μεταπίθεαξ τὰ εἰρημένα dicit eadem translatione. Philo in legatione ad Cajum initio. ὑπαλλαττόμεθα γὰρ καθάπερ ἐν ταῖς πεττείαις τὰς πράξεις μεταθέντες, οἰόμενοι τὰ μὲν τυχηρὰ μονιμώτερα εἶναι τῆς φύσεως. τὰ δὲ κατὰ φύσιν ἀβεβαιότερα τῶν τυχηρῶν.

Pag. 43. Παρέχειν.] Παρέχειν usurpat Aristoph. in Lysistrata non semel eo sensu p. 850. κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι. Vertit Florens Christ. *dabo hoc maligne nec me habebit mobilem*. προσκινεῖαξ eodem sensu usurpat in θεσμοφορ. Ovidius, *quod socio motu femina virque juvant*. Et in Λυσιστρ. pag. 844. ἐὰν δὲ τύπτωσιν Viri, παρέχειν χρὴ κακῶς. Et Artemidorus cap. 80. lib. 1.

Pag. 44. Ῥακιζομένην.] Scribe ῥαπιζομένην. Sic enim laudatur à Stobæo, ſi memini, & Polluce pag. 337, & Suida in ἀμφορεαφόρους & in ἀνέσπακε, & in μυοδόχον, & Athenæo & Polluce lib. 7 cap. 13.

Θεώρετρα.] Meurſius in Gloſſario voce θεώρετρα. Euſtath. Ἰλ. λ pag. 881 ex Pauſaniæ lexico, προτέλεια ἡ περὶ τῶν γάμων θέα, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρετρα.

Λυσίου.] Add. καὶ ὁ περὶ τῆς ἀμβλώσεως. Suidas ζεῦγος ἡμιονικὸν ἢ βοϊκόν. ζεύξαντες τὴν λεγομένην κλινίδα, ἥ ἐστιν ὅμοια διέδρῳ τὴν τῆς νύμφης μέθοδον ποιοῦνται. παραλαβόντες δὲ αὐτὴν ἐκ τῆς πατρῴας ἑστίας (hinc Pythagorici dicebant virum ſic debere tractare uxorem, quaſi ſupplicem ab ara & foco deductam, teſte Ariſtotele lib. 1 de re famil. cap. 4.) ἐπὶ τὴν ἅμαξαν ἄγουσιν εἰς τὰ τοῦ γαμοῦντος ἑσπέρας ἱκανῆς. κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ ἁμάξης. μέση μὲν ἡ νύμφη, (Euſtathius in Ἰλ. λ p. 833 ex Pauſaniæ lexico.) ἑκατέρωθεν δὲ ὅ τε νυμφίος καὶ ὁ πάροχος. οὗτος δέ ἐστι φίλος ἢ συγγενὴς ὅτι μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἅμαξα ὄχημα ἐλέγετο, ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος ἐκλήθη. καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς συνηθείας, κἂν πεζοὶ μετίωσί τινες κόρην, ὁ τρίτος πάροχος λέγεται συμπαρών. Autor Etymologici in ἁρμάτειον μέλος. οἱ δὲ, ὅτι τὸ παλαιὸν τὰς παρθένους γαμουμένας ἐπὶ ὀχήματος ἦγον, ὅθεν καὶ παρόχους τοὺς παρανύμφους ἐκάλουν. De hoc autem ritu ſponſam abducendi ab ara Veſtæ ſeu foco vide Pollucem.

Pag. 45. Ἔχειν αὐτὴν δεῖ.] Add. ἐν θατέρῳ δὲ, εἰ τὸ ἔτι ἐγκυούμενον ἄνθρωπός ἐστι, καὶ εἰ ἀνεύθυνα τὰ τῶν ἀμβλώσεων ταῖς γυναιξί. Λυσίου μὲν οὔ φασιν εἶναι τούτους τοὺς λόγους. Quærebatur in ea oratione, utrum fœtus, qui in utero geſtatur, homo ſit. Si enim hominem eſſe conſtat, rea eſt mulier, quæ partum medicamentis abegit, homicidii. In quam ſententiam ſancti Patres eunt omnes. D. Hieronymus. Plutarchus in Timoleonte. εἶναι γὰρ ἱερὰν τῆς

Κόρης

κόρης τὴν Σικελίαν, ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν ἁρπαγὴν αὐτόθι μυθολογοῦσι γενέσθαι, καὶ τὴν νῆσον ἐν τοῖς γάμοις ἀνακαλυπτήριον αὐτῇ δοθῆναι. Diodorus Siculus lib. 5 initio. ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν μυθολογοῦσι κατὰ τὸν τοῦ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης γάμον ὑπὸ Διὸς ἀνακαλυπτήρια τῇ νύμφῃ δοθῆναι ταύτην τὴν νῆσον. Eodem sensu ὀπτήρια dicit Callimachus in hymno, pariter ἐπαύλια. Suidas & Etymol. καλεῖται δ' ἐπαύλια ἃ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι. παῖς γὰρ ἡγεῖται χλανίδα λευκὴν ἔχων καὶ λαμπάδα καιομένην. ἔπειτα μετὰ τοῦτον κανηφόρος, εἶθ' αἱ λοιπαὶ ἀκολουθοῦσιν ἐφεξῆς φέρουσαι χρυσία λεκανίδας σμήγματα, φορεῖα, κλίνας, κοίτας (κίστας) ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μυραλοιπτεῖα, (μύρα, νίτρα habet Eustathius Γλ. ω, ubi hæc omnia ad verbum leguntur ex Pausaniæ lexico) ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν προῖκα ἅμα τῷ νυμφίῳ φέρουσιν, οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι, ἐν ᾗ πρῶτον ἐπαυλίζεται τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Sed quomodo deduceretur sponsa, videndus Suidas in ζεῦγος ἡμιονικόν.

Tritopatreus.] Fuere & quidam tritopatres dicti, qui Athenis colebantur, de quibus docte Suidas in τριτοπάτορες. Δήμων ἐν τῇ Ἀτθίδι φησὶ ἀνέμους εἶναι τοὺς τριτοπάτορας. Φιλόχορος δὲ τοὺς τριτοπατρεῖς πάντων γεγονέναι πρώτους. τὴν μὲν γὰρ γῆν καὶ τὸν ἥλιόν φησιν, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα καλεῖ, γονεῖς αὐτῶν ἠπίσταντο τότε οἱ ἄνθρωποι, τοὺς δὲ ἐκ τούτων τρίτους πατέρας. Φανόδημος δὲ ἐν ἕκτῳ φησὶν, ὅτι μόνοι οἱ Ἀθηναῖοι θύουσί τε καὶ εὔχονται αὐτοῖς ὑπὲρ γενέσεως παίδων, ὅταν γαμεῖν μέλλωσι. ἐν δὲ τῷ Ὀρφέως Φυσικῷ ὀνομάζεσθαι τοὺς τριτοπάτορας Ἀμαλκείδην καὶ Πρωτοκλέα καὶ Πρωτοκλέοντα θυρωροὺς καὶ φύλακας ὄντας τῶν ἀνέμων. ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας οὐρανοῦ καὶ γῆς φησιν αὐτοὺς εἶναι παῖδας. ὀνόματα δὲ αὐτοῖς Κόττον, Βριάρεων καὶ Γύγην. Hesychius, τριτοπατρεῖς οἱ πρῶτοι γινόμενοι. Idem in τριτοπάτορες, ἀνέμους ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς γινομέ-

γινομένους καὶ γενέσεως ἀρχηγούς, οἱ δὲ τοὺς προπατέρες. Forte προπάππους ex Polluce. Hesiodus in Theogonia vers. 147.

> Ἄλλοι δ' αὖ γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
> Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄμβριμοι οὐκ ὀνομαστοί,
> Κόττος τε Βριάρεώς τε Γύγης θ' ὑπερήφανα τέκνα
> Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
> Ἄπλαστοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα.

Sed Apollodorus initio biblioth. οὐρανὸς πρῶτος τοῦ παντὸς ἐδυνάστευσε κόσμου, γήμας δὲ γῆν ἐτέκνωσε πρώτους τοὺς ἑκατόγχειρας προσαγορευθέντας Βριάρεων, Γύην, Κοῖον. Schol. Æschyli in Prometheo Vincto p. 25 ait, cum decennali jam bello cum diis bellum gessissent Titanes, essetque utrinque æqua victoria, ὁ ζεὺς συνεργοὺς πρὸς τὴν μάχην λαβὼν τοὺς τρεῖς μονοφθάλμους κύκλωπας τὸν Βρόντην, τὸν Στερόπην καὶ τὸν Ἄργον, καὶ τοὺς τρεῖς ἑκατόγχειρας τὸν Κοῖον, τὸν Βριάρεων καὶ τὸν Γύγην, οἵτινες καὶ οὗτοι παῖδες οὐρανοῦ καὶ γῆς ἐχρημάτιζον, καὶ νέκταρ κεράσας ηὔφρανε καὶ πρὸς τὴν μάχην προσέτρεψε. Sic & Palæphatus. Hos *primigenios* vocare possis ex Censorino.

Anactes.] Anactes & Anaces confundit Maussacus. unde facile est contra eum argumento ad hominem probare Pollucem & Castorem esse Anactes. Nam ut autor est Plutarchus Theseo, Anaces dicti sunt Castor & Pollux, ubi etiam nominis originem affert. Ælianus lib. 4 Var. Hist. diserte ἄνακτας appellatos esse a Menestheo καὶ σωτῆρας narrat. ἄναξ etiam epitheton fuit Apollinis, ut ex hymnis apparet in eum conscriptis & omnibus diis commune apud poëtas.

Pag. 46. Διοσκούρων.] Διόσκουροι etiam λευκόπωλοι dicti sunt Zethus & Amphion, teste Schol. Homeri ὀδ. τ.

Pag. 47. Ἄνωθεν ἐκ τοῦ &c.] Sensus est: *c'est ce meschant homme, qui court de la hault devers le temple des Diosco-*

Dioscores. Ibi enim habitabat Pasio, de quo supra dixerat proxime ante hæc verba, μεθ' ἡμέραν εἶ ὁ σώφρων, τῆς δὲ νυκτὸς, ἐφ' οἷς θάνατος ἡ ζημία, ταῦτα ποιεῖς. id est, *grassaris, latrocinaris*: deinde ut eum demonstret auditoribus, subjicit πονηρὸς οὗτος. Hic ille est malus homo, de quo fortasse audivistis, qui ex templo Dioscurorum, ad quod habitat, noctu grassatur.

Pag. 48. Ἀνακείῳ.] Ita Hesychius in Πολυγνώτου. Sed Pausanias in Atticis p. 12 Διοσκούρων ἱερὸν vocat. i. *Castoris & Pollucis*, ut ibidem indicat clarissime, cum de Polygnoti pictura loquitur. Ruit ergo argumentum Maussaci, quod hoc ariete insuper evertemus. Ἀνακεῖον est templum Διοσκούρων Ἀνάκων. sic enim requirit analogia. At Dioscuri Anaces sunt Castor & Pollux, ut docet Plutarchus in Theseo. καὶ τιμὰς ἰσοθέους ἔσχον Ἄνακες προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχὰς, ἢ διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ κηδεμονίαν τοῦ μηδένα κακῶς παθεῖν, στρατιᾶς τοσαύτης ἔνδον οὔσης. ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺς ἐπιμελουμένους ἢ φυλάττοντας ὁτιοῦν, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς βασιλεῖς ἴσως ἄνακτας καλοῦσι. Et Ælianus lib. 4 ποικ. cap. 5. καὶ Μενεσθεὺς δὲ ὁ Πετεῶς περὶ τοὺς Τυνδαρίδας οὐκ ἐγένετο ἀχάριστος. ἐκβάλλοντες γὰρ ἐκεῖνοι τοὺς Θησέως υἱοὺς καὶ τὴν μητέρα Θησέως Αἴθραν αἰχμάλωτον λαβόντες, ἔδωκαν τὴν βασιλείαν τῷ Μενεσθεῖ. διὰ ταῦτα πρῶτος ὁ Μενεσθεὺς Ἄνακτάς τε καὶ Σωτῆρας ὠνόμασε. Quomodo Dioscori Castor & Pollux pingerentur, docet Ælianus apud Suidam in Διόσκουροι. Locus est elegans. Dioscuri simpliciter Castor & Pollux intelliguntur. Varro lib. 4 de L. L. & Ælius Dionysius, ac Pausanias Lexicographi apud Eustath. in ἰλ. α sub finem p. 1425.

Pag. 49. Le Prince.] Immo *Monseigneur*.

Αὐτοσχεδιασὶ.] Improprie loquitur. Nam αὐτοσχεδιασὶ aliud est. Sed αὐτοσχεδίως potius dicere debuit, ut Schol.

 Ari-

Aristoph. in Ranas, 226. καὶ ἄλλα ἄττα τῶν αὐτοσχεδίως συντεθέντων οὐκ ἀνεκτῶς πραττόνται. i. *falso comminiscuntur.* Dionysius in proœmio hist. οἱ μὲν προαιρούμενοι τὰς κρατίστας ὑποθέσεις, εἰκῆ δὲ καὶ ῥαθύμως αὐτὰς συντεθέντες ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων, οὐδένα ὑπὲρ τῆς προαιρέσεως ἔπαινον κομίζονται. οὐ γὰρ ἀξιοῦμεν αὐτοσχεδίους οὐδὲ ῥαθύμους εἶναι τὰς περί τε πόλεων ἐνδόξων καὶ ἀνδρῶν ἐν δυναστείᾳ γενομένων ἀναγραφομένας ἱστορίας. Interpres *ex tempore* vertit, male. Vertendum erat, *temere.* Sic σχεδιάζειν sumit pro *temere confingere* idem Dionysius p. 6 & 211 lib. 4, & Diodorus Siculus non semel, Athenæus etiam, Polybius lib. 12 p. 655, & ἀποσχεδιάζειν p. 654.

Pag. 50. Ἐπιστράτῃ.] Retinuit errorem, qui est in H. Steph. editione. Atqui legendum ἐπιστάτῃ.

Κάρτερος.] Schol. Comici in Ranas p. 227. Ἀθηναῖοι τοῦ Διαγόρου ὡς χλευάζοντος τοὺς θεοὺς καταψηφισάμενοι, ἀνεκήρυξαν τῷ μὲν ἀναιρήσοντι ἀργυρίου τάλαντον. τῷ δὲ ζῶντα κομίσαντι δύο. ἔπεθον δὲ καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους, ὡς ἱστορεῖ Καρτερὸς ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ψηφισμάτων. Plutarchus in Aristide sub finem Craterum Macedonem appellat.

Pag. 51. Μυσταὶ & ἐπόπται, Mystæ & Epoptæ.] Himerius Sophista, οὐ μιμησάμενος τὸν μυστικὸν νόμον, ὃς ἐπόπτην τε καὶ μύστην μερίζει τὸν χρόνον. ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἐν ταὐτῷ μύστην τε ὁμοῦ καὶ προφήτην τῆς ἱερᾶς τελετῆς τῶν ἐν σοὶ λόγων δεξάμενος.

Pag. 52. Ἀνεχαίτισεν.] Dionysius Halic. lib. 5 p. 289. καὶ οἱ ἵπποι αὐτῶν ἐμπλέξαντες τὰ στήθη τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς ἐπὶ τοῖς ὀπισθίοις ἀνίστανται ποσὶ, καὶ τοὺς ἐπιβάτας ἀναχαιτίσαντες ἀποσείουσι. Gelenius, *sublataque cervice sessores excutiunt.*

Pag. 53. Athenæo, lib. 13. Dipnos.] Pag. 586. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα, εἰ γνήσιος ὁ λόγος, τούτων μνημονεύει,

Φιλύρα

Φιλύρα γέ τοι ἐπαύσατο πορνευομένη ἔτι νέα οὖσα καὶ Σκιώνη καὶ Ἱππαφέσις καὶ Θεόκλεια καὶ Ψαμάθη καὶ Λαγίσκα καὶ Ἄνθεια. μήποτε δὲ δεῖ γράφειν Ἄντειαν, & cætera, quæ ad textum Harpocr. adſcripſi, quod confirmat Athenæus ex orat. in Neæram.

Θριασίαις πύλαις, nam ita reſtituimus, cum antea legeretur Θρασίαις.] Sed legendum eſt Θριασίαις πύλαις, quarum meminit Heſychius. Thucyd. lib. 2 ad Eleuſinem verſas fuiſſe teſtatur & Plutarchus Themiſt. quod hic optime quadrat. At Θριάσιαι πύλαι, quarum meminit etiam Polyænus lib. 4, ubi de Lyſimacho, nil ad hunc locum. Porro decretum contra Megareas ſic refert Schol. Ariſt. in Ranas p. 273. Poſtquam enim retulit Timocreontis Rhodii ſcholium, ὤφελες, ὦ τυφλὲ πλοῦτε, μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανήμεναι, &c. addit, τούτοις ἔοικε τὰ ὑπὸ Περικλέους εἰσηγηθέντα. ἔγραψε γὰρ ψήφισμα τοιοῦτον, ὁ Περικλῆς Μεγαρέας μήτ' ἀγορᾶς μήτε θαλάττης μήτ' ἠπείρου μετέχειν. Sed & quod alicubi lego, ſcriptum erat Megarenſes à myſteriis arceri, ut notavi ad Harpocr. hoc loco. Sed & alibi legi notatum ſic fere. Quanti vero myſteria fecerint Athenienſes, patet ex decreto adverſus Megarenſes. Sed hæc nota Schol. potius conveniret ad illa ex Acharnenſ. ubi etiam repetitur inferius ſcholion, ubi ait Dicæop. ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλέης ὁ Ὀλύμπιος ἤστραπτεν, ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα, ἐτίθει νόμους ὥσπερ σκολιὰ γεγραμμένους, ὡς χρὴ Μεγαρέας μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν ἀγορᾷ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, μήτ' ἐν ἠπείρῳ μένειν. Nota νόμους. mox ψήφισμα appellat rectius. ſed eo loco ad νόμους μουσικοὺς alludit, quod non animadvertit Schol. In Scholiis ad εἰρήνην p. 667. ἐπεὶ ψήφισμα περὶ τῶν Μεγαρέων ὁ Περικλῆς ἔγραψε, μήτε γῆς, μήτε λιμένων Ἀττικῶν αὐτοὺς ἐπιβαίνειν. εἰ δὲ μὴ, τὸν ληφθέντα ἀγώγιμον εἶναι.

Ἀντιγραφεῖς.] Ariſtoph. Equitibus in fine: ὅπως γνώμαί σοι Φανὸς ὑπογραφεὺς δικῶν. Schol. ἐπὶ δήμου δὲ ὑπογραφεὺς ἐλέγετο, ὁ δὲ τοῦ βουλευτηρίου ἀντιγραφεύς. δημοσίου δὲ γινομένου ἔγραφον ἀμφότεροι τὰ λεγόμενα.

Pag. 54. De qua videndus Suidas.] Suidas nil habet, niſi ex Harpocrat. Porro ἀντιγραφὴ ſecundo ſenſu parum ab ἀντωμοσία differre videtur. Suidas, ἀντωμοσία γραφὴ κατά τινος ἔνορκος, περὶ ὧν ἠδικῆσθαί φησι. διωμοσία δὲ ὁ ἑκατέρωθεν γινόμενος ὅρκος ὑπὸ τῶν διαδικαζομένων.

Ἀντίθεσις.] Aliter ἀντίθεσιν ſumit Ulpianus ubique, ut legenti patebit, qui etiam ætate poſterior fuit Harpocratione, & Chriſtianus: nam in ſecundam Olynth. laudat Theologi proœmium in Baſilium. Sed in Ulpiani ſcholiis multa à recentioribus ſunt temere aſſuta, quale & hoc eſſe exiſtimo. Ulpiani Rhetoris meminit Eunapius, & Sozomenus, aut quis alius in Hiſt. Eccleſ.

Φιλέως.] Delendum Φιλέως. Nam eo loco ſic ſcribitur. ὁ μέν γε ὑπὸ γνωρίμου καὶ τούτου μεθύοντος ἐναντίον ἓξ ἢ ἑπτὰ ἀνθρώπων ἐπλήγη καὶ τούτων γνωρίμων. De Enæone loquitur, qui in convivio à Bœoto quodam percuſſus fuerat, & iratus ob injuriam acceptam eum interfecerat. Confert ergo ſibi illatam injuriam Demoſth. ἐγὼ δὲ ὑπ' ἐχθροῦ νήφοντος, ἕωθεν, ὕβρει οὐκ οἴνῳ τοῦτο ποιοῦντος, ἐναντίον πολλῶν καὶ ξένων καὶ πολιτῶν ὑβριζόμενος, καὶ ταῦτ' ἐν ἱερῷ, καὶ οἷ πολλή μοι ἦν ἀνάγκη βαδίζειν χορηγοῦντι. In quibus eſſe antitheſim notat etiam Ulpianus eo loco. Poſt γνωρίμων omiſi hæc, quæ neceſſaria ſunt, οἱ τὸν μὲν κακιεῖν οἷς ἔπραξε, τὸν δ' ἐπαινέσασθαι, μετὰ ταῦτα ἀνασχόμενον καὶ κατασχόνθ' ἑαυτὸν ἔμελλον, καὶ ταῦτ' εἰς οἰκίαν ἐλθὼν ἐπὶ δεῖπνον, οἷ μηδὲ βαδίζειν ἐξῆν αὐτῷ.

Pag. 55. Ἀντίπατρος Ἰολάου παῖς reſtituimus.] Sed & Anti-

Antipatri filius fuit Iolaus, avo cognominis, is qui venenum Alexandro propinavit, cum esset regis pincerna ἀρχιοινοχόος, ut ait Plutarch. Dio in orat. 64 de fortuna, τίς γὰρ ἤλπισεν, ὅτι τὸν Ἡρακλέα ἀπέκτεινεν χιτὼν καὶ γυνή. ὅτι τὸν Ἀλέξανδρον δοῦλος καὶ κύλιξ. Male Casaubonus ἰόλαος legit. Recte enim δοῦλος, id est, *minister regius*, de Iolao dicitur, cujus nomen taceri majorem ἔμφασιν habet, ut χιτὼν καὶ γυνή, non Deianiram dicit. Sed obiter monemus eo loci gravius subesse mendum: τίς ἂν ἤλπισεν Ἰνδῶν ἄρξειν ὄρεα, Λυδῶν βασιλεύειν ποιμένα. Lege ἄρξειν κουρέα ex Helladio Besantin. & Diodoro & Libanio in orat. ad Antioch.

Suidas.] In Ἀντίπατρος.

Pag. 56. Ῥαμνούσιοι καλοί.] Ὁ Δῆμος Pyrilampis filius, καλὸς dictus Aristoph. in vespis, Hesychio, aliisque videtur fuisse Rhamnusius. Nam Pyrilampes Antiphontis filius dicitur à Plutarcho lib. de dæmonio Socratis. Est & Pyrilampes Antiphontis pater apud Platonem in Parmenide initio. Plures fuere Antiphontes, ut notavi ad Xenoph. pag. 274.

Pag. 57. Stephanus voce ἀγκων.] Et Etymologus in ἀντρών.

Pag. 58. Ἄξονες & Κύρβεις.] Etymol. ἄξονες ξύλα ἦν τετράγωνα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τοῦ ὀρόφου διήκοντα, καὶ διά τινος περόνης στρεφόμενα, ἐφ' ὧν οἱ Σόλωνος νόμοι ἐπεγέγραφον τοῖς τῶν ἁμαξῶν ἄξοσιν ὁμοίως κώδιξι στρεφόμενοι. At κύρβεις sunt, quos *libros sacrorum* vocat Varro lib. 4 de ling. lat. *Athenis in libris sacrorum scriptum est* κάπερω καὶ πέρκω. Vide orat. Lysiæ contra Nicomachum scribam, & quæ ibi notavi.

Polemonis.] Ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην. i. *adversus Eratosthenem*. Hic Polemon libros scripserat adversus plurimos autores, ut ex Athenæo & Suida discimus,

πρὸς Τίμαιον, qui liber laudatur à Schol. Soph. in Oedip. Colon. p. 274. idem πρὸς Ἐρατοσθ. ſcripſerat. Unde corrigendus eſt idem ſchol. p. 288. Πολέμων ἐν τοῖς περὶ Ἐρατοσθένην. Lege πρός. Hic Polemo Eratoſthenem in ſuis libris paſſim lacerabat, quanquam non ita εὐκατατρόχαστος eſt Eratoſthenes, ut Polemo vult, qui eum ne Athenas quidem veniſſe aſſerebat teſte Strabone lib. I. Intelligit autem Strabo libros Polemonis περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἐρατοσθένους ἐπιδημίας, qui laudantur ab interprete Ariſtoph. in Avibus initio. Ex hoc maledicendi & reprehendendi morbo στηλοκόπος dictus eſſe Polemo mihi videtur, quod omnes ſcriptores proſcriberet, ἐστηλίτευε. Certe hæc ratio probabilior eſt, quam ea, quæ à Caſaubono affertur in notis ad Athenæum, quod ſcilicet Polemo ſtudioſus erat in colligendis publicis monumentis & inſcriptionibus, quæ erant in acropoli. Is Polemo Eratoſth. reprehenderat, quod κύρβεις τριγώνους eſſe dixerat, ἄξονας τετραγώνους. Suidas in κύρβεις. Ἐρατοσθένης δὲ τριγώνους αὐτάς φησιν εἶναι, Ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας εἶναί φησι τοῖς ἄξοσι, πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους, αἱ δὲ κύρβεις ὑσίας (leg. θυσίας. ſic & ſupra emendo) εἶχον. ἀμφοτέρων δὲ τὸ κατασκεύασμα τοιοῦτον. πλινθίον τι μέγα ἀνδρόμηκες ἡρμοσμένα ἔχον τετράγωνα ξύλα τὰς πλευρὰς πλατείας ἔχοντα καὶ γραμμάτων πλήρεις, ἑκατέρωθεν δὲ κνώδοντας, ὥστε κινεῖσθαι καὶ μεταστρέφεσθαι ὑπὸ τῶν ἀναγινωσκόντων. Quibus verbis lucem accipiunt illa Polemonis: τοιοῦτοι δὲ φαντασίαν τρίγωνον. Plutarchus Solone: ἰσχὺν δὲ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς ἔδωκε, καὶ κατεγράφησαν εἰς ξυλίνους ἄξονας ἐν πλαισίοις περιέχουσι στρεφομένους, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἐν πρυτανείῳ λείψανα μικρὰ διεσώζετο. καὶ προσηγορεύθησαν, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κύρβεις. &c. ἔνιοι δέ φασιν ἰδίως, ἐν οἷς ἱερὰ καὶ θυσίαι περιέχονται, κύρβεις, ἄξονας δὲ τοὺς ἄλλους. Errat Mauſſacus: non enim dicit Polemo τοὺς ἄξονας in prytaneo propo-

propoſitos, ſed ſua ætate quaſdam axonum reliquias ibi aſſervari, ut Plutarchus. Certum enim eſt olim in porticu propoſitas. Iſocrates in Areopagit. p. 292. Pauſanias pag. 12 cum Plutarcho ſentit.

Demoſth. in orat. contra Cononem.] Et contra Androtionem ſæpius.

Deductio.] Abductio.

Pag. 59. Ἔνδειξις --- Pollux.] Ἔνδειξις μὲν ὄνομά ἐστι δίκης κατὰ τῶν ὀφειλόντων τῇ πόλει, πολιτεύεσθαι δὲ διεγχειρούντων ait. Ulpianus in Androtionianam: λέγεται δὲ ἔνδειξις καὶ κατὰ τῶν ἀνδροφόνων, ὅταν κατίωσιν, ὅπου μὴ ἔξεστι, ὥς φησι ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους, καὶ τοὺς φεύγοντας ἐνδεικνυούτων. Γίνεται ἔνδειξις καὶ κατὰ προδοτῶν, τοῦτο δὲ εἴρηται ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Φιλιππ. ἐν αὐτῷ δὲ πρότερον τῆς ἁλώσεως ἐνέδειξε *indicavit* τὸν Φιλιστίδην. Suidas, ἀπαγωγὴ μήνυσις ἔγγραφος διδομένη τῷ ἄρχοντι περὶ τοῦ δεῖν ἀπαχθῆναι τὸν δεῖνα. De ἐνδείξεως actione optime Suidas, ἔνδειξις ἐάν τις ἄτιμος ὢν ἢ ὠφληκὼς τῷ δημοσίῳ καὶ μὴ ἐκτετικὼς ἄρχειν ἢ δικάζειν ἐπιχειροίη, τοῦτον ἐνδείκνυσιν ὁ βουλόμενος τῶν πολιτῶν ὁμοίως καὶ τὸν ἀντιποιούμενον πράξεων ἢ τόπων ἀπηγορευμένων τοῖς τόποις, οἷον τὸν ἡταιρηκότα τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ λέγειν ἐν τῷ δήμῳ. ἔτι τὸν κακῶς λέγοντα τοὺς τετελευτηκότας ἀδίκως. ἔπειτα τοῖς ἁλοῦσι τούτων τινὸς, τιμῶσιν οἱ δικασταὶ, τί χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι.

Ἀπατούρια.] Hiſtoriam hanc intelligit Nonnus lib. 27 Dionyſ. p. 716, ubi Juppiter Palladem hortatur, ut Baccho favere adverſus Indos velit.

Αἰγίδα σεῖο τίνασσε προασπίζουσα Λυαίου
Σεῖο κασιγνήτου μελαναιγίδος, ὃς σέο πάτρην
Ῥύσεται ἐξελάσας Βοιώτιον ἡγεμονῆα
Καὶ μέλος ἀείσει ζωάγριον ἀστὸς Ἐλευθοῦς
Πιστὸν ἀνευάζων Ἀπατούρειον υἷα Θυώνης.

Vide ſis Caſtellanum de feſtis Græcorum.

Pag. 60. Περὶ Οἰνόης.] Etymolog. in κυρεῶπις. περὶ τῆς Οἰνόης

Οἰνόης κ̀ Μελαίνης habet. Mirum autem est Pausaniam in Bœoticis pag. 227, ubi originem illius Xanthi refert, ab Andropompo occisum esse dicere. Fuit vero Andropompus Melanthi pater, ut idem in Atticis scribit. Fallitur autem Maussacus, qui Κελαινῶν correxit, cum Μελαινῶν legi debeat ex Etymologo & Polyæno. Stephanus, Μελαινεῖς δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. ὁ δημότης Μελαινεύς. τὰ τοπικὰ ἐκ Μελαινῶν.

Ἀπηλοημένος.] Sisenna hist. lib. 3 apud Nonium in Adesum. *Iisdem temporibus Aesernini duplici fossa valloque circundati, frumento adeso, quod ex areis in oppidum portatum est.* Ἀλοᾶν igitur est *in area frumentum triturare*, quod fiebat silicibus olim apud Græcos & Rom. unde Poëta: *& torrere parant flammis & frangere saxo*: & ab Æschine περὶ πρεσβείας pag 46. αὐτῶν τοὺς ὁμήρους λαβόντες Φωκεῖς κατηλόησαν, id est, *obtriverunt*. Plutarchus in libello de fortibus mulierum gestis, à Thessalis id factum in obsidibus Phocensium scribit. male Volsius vertit, *occiderunt*, quasi ab ἀλοιᾶν, non ab ἀλοᾶν. Vide Xenoph. Oeconom. in fine p. 503. Augustinus de gestis Pelagii; *cum videamus exempli gratia & sine tribulis areas triturari, quamvis adjuvent si adsint.* Suidas in ἀτιμώρητος ex Æliano refert, οὐ μὴν ἀτιμωρήτους εἰάσειεν μεῖναι τοὺς παῖδας τοὺς ἀλοηθέντας. ἐπεράλκης γὰρ ἡ νίκη γινομένη τῶν πλησίον ἦν. Ad illam quam dixi historiam alludit. Zonaras tomo 2 de Pyrrhi elefantis. καὶ τοῖς ποσὶ δὲ οὐ μείους κατηλόων συμπατουμένους.

Pag. 61. Vera sedes verbi ἀπίλλειν.] Imo recte Aldus in editione sua hoc verbum posuerat ante vocem ἀπιπεῖν, nec loco movere debuerat Maussacus, sed potius ἀπίλλειν emendare: est enim verbum compositum ἀπὸ τοῦ ἴλλειν. Vide Suidam.

Ὑποδέ-

'Υποδέδενται.] Ἐπειδὰν δὲ συλλέγωσι, καὶ μετ' ἀλλήλων γίνωνται, κακῶν καὶ αἰσχρῶν οὐδὲν ἐλλείπουσι.

Equeſtre hoc certamen.] Etymol. ἀποβατικὸς, ἀγῶνος ὄνομα, ἐν ᾧ οἱ ἔμπροσθεν τοῦ ἐλαύνειν ἅρματα ἅμα θεόντων τῶν ἵππων ἀπέβαινον διὰ τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τὸ δίφρον, καὶ πάλιν κατέβαινον ἀπταίστως, καὶ ἦν τὸ ἀγώνισμα πεζοῦ ἅμα καὶ ἱππέων. καλεῖται δὲ ἀποβατικὸς ἡνίοχος ὁ εἰς τοῦτο δηλονότι τὸ ἀγώνισμα ἐπιτήδειος. Lege omnino ἀνέβαινον. Sed & Dionyſius lib 7 in fine, ubi ludos Circenſes, qui magni dicuntur, fuſe deſcribit: poſt pompam, inquit, certamina inchoabant. Primus locus erat quadrigis, bigis, & ſingulari equo, ut olim fiebat in Olympico agone, ſuoque etiam tempore factum ait Dionyſius. Addit deinde duo veterum Græcorum inſtituta adhuc à Romanis obſervari ſtudioſe, alterum ex illis ſunt trigæ, quarum uſus deſitus eſt in Græcia: Heroicis vero temporibus uſitatiſſimæ fuere, iiſque Græcos in præliis utentes Homerus inducit, δυσὶ γὰρ ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτος παρείπετο σειραῖος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι (lego μὴ συνεζεῦχθαι) παρήωρον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Alterum ex illis inſtitutis eſt vectorum, qui παραβάται vulgo, ἀποβάται ab Athen. dicuntur, ἕτερον δὲ παρ' ὀλίγαις ἔτι φυλαττόμενον πόλεσιν Ἑλληνίσιν ἐν ἱερουργίαις τισὶν ἀρχαϊκαῖς ὁ τῶν παρεμβεβηκότων τοῖς ἅρμασι δρόμος. ὅταν γὰρ τέλος αἱ τῶν ἱππέων (alii ἵππων) ἅμιλλαι λάβωσιν, ἀποπηδῶντες ἀπὸ τῶν ἁρμάτων οἱ παροχούμενοι τοῖς ἡνιόχοις, οὓς οἱ ποιηταὶ μὲν παραβάτας, Ἀθηναῖοι δὲ ἀποβάτας καλοῦσι, τὸν σταδιαῖον ἁμιλλῶνται δρόμον αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. Cum hoc inſigni loco comparandus eſt locus Livii lib. 44. *Mos erat tum nondum hac effuſione circi inducta beſtiis omnium gentium circum complendi, varia ſpectaculorum conquirere genera, nec ſemel quadrigis, ſemel deſultore miſſo, vix unius horæ tempus utrum-*

que circulum complebat. *Desultor* ad verbum est, qui ἀποβάτης Dionysio, sed *desultor* apud Rom. dupliciter sumitur, tam pro ἀποβάτης, de quo diximus, quam pro μεταβάτης, qui scilicet binos aut ternos aut quaternos equos transilit. Ut Florus de Teutobocho. Isidorus lib. 18 de Circo: *Desultores nominati, quod olim, prout quisque ad finem cursus venerat, desiliebat & currebat:* is est ἀποβάτης. *Sive quod de equo in equum transiliebat:* is est μεταβάτης: de quibus Livii locus intelligi potest. Hyginus: *unde & Romani institutum servant, cum desultorem mittunt* (vide Cassiod. lib. 3 ep. 51) *unus duos equos habet & pileum in capite, de equo in equum transilit, quod ille* (Pollux) *sua & fratris vice fungatur.* Vetus Epigramma: *Castoribus simpli rite dicantur equi.* Simpli equi sunt desultorii (seu singulares) Græcis κέλητες, latinis etiam *sellarii*, teste Suida. Vide Harpocr. in ἄμιππος. Singulatores tamen seu singulares equites differunt à desultoribus. Glossæ: *singulator* κέλης, & ita apud Dionysium, hîc, & Isidorum loco cit. distinguuntur. κέλητες tamen, cum de equis dicitur, tam de desultoriis quam de singularibus dicitur. Sed & de desultore κελητίζειν dixit Homerus ἰλ. ο & ibi Eustathius. Aliud sunt ἀναβάται, quorum meminit Pausanias Eliac. 1, ubi τὸν κάλπης δρόμον explanat. Plutarchus in Phocione: Φωκίων δὲ τῷ υἱῷ βουλομένῳ ἀγωνίσασθαι Παναθηναίοις, ἀποβάτην, ἐφῆκεν &c.

Pag. 62. Ἀποδέκται.] Contra est Pollux p. 399, cui consentit Schol. Comici in Vespas. κωλακρέτης δὲ καλεῖται ὁ κατέχων τὰ χρήματα τῆς πόλεως, ὁ ταμίας τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων. νόμος δὲ ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν, οἷον δέρματά εἰσι καὶ κωλαῖ. Ubi vides originem τῶν κωλακρετῶν ac derivationem nominis dari. Sane Colacretas dispensatores fuisse

fuisse δικαστικοῦ μισθοῦ docet Aristoph. p. 483 in illo versu, πλὴν κωλακρέτου γάλα πίνειν. i. τριώβολον δικαστικόν. & in Avibus p. 611. τὴν λοιδορίαν, τὸν κωλακρέτην, τὰ τριώβολα. Ubi Schol. τὸν ταμίαν τῶν πολιτικῶν χρημάτων. Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς τούτους ταμίας εἶναί φησι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ. (Sic Hesychius,) οὐ μόνον δὲ τούτου τὴν ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο, ὥς φησι, ἀλλὰ καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα διὰ τούτων ἀνηλίσκετο. ὡς Ἀνδροτίων γράφει οὕτως. τοῖς δὲ ἰοῦσι &c. ut supra Maussacus retulit hac pagina, quibus adde; ταμίαι δὲ ἦσαν καὶ προεστῶτες τῆς δημοσίας σιτήσεως. Quæ tamen ultima non puto esse Androtionis. Suidas ἀποδέκται. ἄρχοντες κληρωτοὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν κατὰ φυλήν, οἵ τινες παρελάμβανον καὶ ἀπεδέχοντο (hinc nomen) τὰ γραμματεῖα τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ. εἶτα ἐζήτουν τὰ ὀφειλόμενα, καὶ τὰ ἀποδιδόμενα χρήματα σὺν τῇ βουλῇ ἐμέριζον, εἰς ἃ χρὴ ἀναλίσκειν, καὶ γινομένης τῆς καταβολῆς τῶν ὀφειλομένων χρημάτων ἀπήλειφον τὰ γραμματεῖα δημόσια, quæ apud Etymol. quoque leguntur.

Ἀπὸ τῶν κωλῶν.] Ea est sententia Florentis Christiani in notis ad Aristoph. Vespas, ex quo Maussacus hæc ad verbum transcripsit tacito autoris nomine. Sunt autem hæc verissima. Nam & Aristoph. in νεφέλαις p. 113. οὐκοῦν τὰ νομιζόμενα σὺ τούτων λαμβάνεις. Scholiastes notat, τὸ δέρμα καὶ τὰς κωλᾶς, ἐπειδὴ νόμος ἦν τὰ ὑπολειπόμενα τῆς θυσίας τοὺς ἱερέας λαμβάνειν. ἄλλως. τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κῶλα. Etymolog. κωλακρέται οἱ τῶν ἀργυρικῶν ταμίαι, οἱ τὸ τριηραρχεῖν ἔταττον.

Νῦν ut docuerat Heraclides.] Νῦν pro *tunc* usurpat Demosth. pro corona non longe ab initio & pag. 139.

Pag. 63. Λυμαινόμενος.] Ἴσ. λεαινόμενος. Non placet. Omnino scribe ἀπολυμαινόμενος, quo utitur Schol. Apollonii. Sed omnino nil mutandum est. Ἀποψῶν καὶ λυμαινόμενος eleganter Græci dicunt, præpositionem

ἀπὸ reticentes in ſecundo verbo, quæ ἀπὸ κοινοῦ ſubaudienda eſt. Ita Sophocles in Antig. pag. 235. καὶ ξυμμετόχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας, ſupple ξυμφέρω. Vide Etymolog. in ἀπολυμαίνω. Tamen λυμαίνεσθαι recte habet: & καθαίρειν explicat Heſych. Homerus δαιτῶν ἀπὸ λυμαντῆρα. Etymol. in λυμαντήρ. ἢ ἀπὸ παρέλκει. λυμαντῆρα τὸν καθαρτῆρα τῶν δαιτῶν, ἢ ἐκ τῶν σκυβάλων τὰ βρώσιμα ἀποκαθαίροντα.

Pag. 64. Ὁ Πατρῷος.] Ζεὺς πατρῷος à Græcis cultus teſte Dione in Olympica orat. Fuit & Ζεὺς πατρῷος Athen. ut teſtis eſt Schol. Comici ad Nubes verſus finem. (Imo Plato Euthyd. p. 302 nullum Athen. Jovem πατρῷον eſſe diſerte affirmat:) ubi & de Apolline πατρῴῳ loquitur. Is videtur eſſe Apollo, de quo Cicero 3 de nat. Deor. *Vulcani item complures, primus Cœlo natus, ex quo Minerva Apollinem eum, cujus in tutela Athenas antiqui hiſtorici eſſe voluerunt.* Mox: *Apollinum antiquiſſimus is, quem paulo ante ex Vulcano natum eſſe dixi, cuſtodem Athenarum.* Sic & Bacchus is, quem Athenienſes in myſteriis celebrabant, alius eſt ab eo Baccho, qui Thebis colebatur. Nam Arrianus lib. 2 de geſtis Alexandri, καθάπερ καὶ Ἀθηναῖοι Διόνυσον τὸν Διὸς καὶ Κόρης σέβουσιν ἄλλον τοῦτον Διόνυσον, καὶ ὁ ἴακχος ὁ μυστικὸς τούτῳ τῷ Διονύσῳ οὐχὶ τῷ Θηβαίῳ ἐπᾴδεται. Idem teſtatur Nonnus in Dionyſ. lib. v, ubi hunc Jovis in draconem verſi & Proſerpinæ f. Zagreum vocat, quem Titanes diſcerpſerunt, ut idem canit lib. vi. Cæterum Athenienſes & hunc Zagreum colebant, & Bacchum Semele natum, & tertium Iacchum Baccho & Aura genitum, ut canit idem Nonnus lib. ult. Dionyſ. in fine. De eo & Cicero dicit: *Dionyſos multos habemus, primum è Jove & Proſerpina natum.* Erat & Mercurius πατρῷος Athenis. Nam Hermes Ando-

Andocidis πατρῷος dicitur à Lysia in orat. contra Andocidem.

Eutyphr.] Euthydemo 302.

Α'πόμισθοι.] Dicuntur & ἔκμισθοι Hesychio, cui contrarium ἔμμισθοι Suidæ.

Pag. 65. Α'πὸ μισθωμάτων ἔθυον.] Pag. 288. Dionysius Halicarn. de Romulo lib. 2 p. 82. διελὼν τὴν γῆν εἰς τριάκοντα κλήρους ἴσους, ἑκάστῃ φράτρᾳ κλῆρον ἀπέδωκε ἕνα, ἐξελὼν τὴν ἀρκοῦσαν εἰς ἱερὰ καὶ τεμένη, τινὰ καὶ τῷ κοινῷ γῆν καταλιπών. *Templorum vectigalia* Tertullianus in Apologet. & de Idololat. appellat. Idem Dionysius lib. 3 p. 170. χωρὶς τῶν ἱερῶν κτημάτων, ἐξ ὧν αἱ θυσίαι τοῖς θεοῖς ἐγίνοντο, apud Albanos scilicet. Censorinus de die natali initio: ***Itaque cum perceperant fruges, antequam vescerentur, diis libare instituerant, & cum agros atque urbes deorum munere possiderent, partem quandam templis sacellisque, ubi eos colerent, dicaverunt: quidam etiam pro cætera bona corporis valetudine crinem Deo sacrum pascebant.*** Aristides Panathen. initio: χῶρός τις ἀνθρώπων ἴδιος ἐκ πάσης γῆς ἐξῃρημένος, ὥσπερ οἱ τῶν τεμενῶν ὅροι. Meminere & scriptores de limitibus agrorum.

Excedamus.] Falli videtur Didymus, qui ἀπὸ μισθωμάτων interpretatus est ex vectigalibus templorum. Neque enim merito reprehenderentur Athenienses ab Isocrate, quod ex reditibus templorum sacrificarent, quippe cum id recte fieri possit. Malim interpretari *ex locatione*. Videtur enim moris fuisse, ut Magistratus, hostias & sumptum omnem sacrificii locarent ei, qui minoris licitatus esset, quod vocamus ***donné au rabais:*** quod fieri in sanctissimis templis meritò indignatur Isocrates, cum in festis peregrinorum deorum, & sacrificia & epula magnificentissima fierent.

Pag. 66. Ἀπόρρητα.] Sic in Θεσμοφ. p. 770. κἂν θεσμοφόροιν μέλλωσι περὶ μῶ τήμερον ἐκκλησιάζειν. i. ἐν θεσμοφορείοις. Ἀπόρρητα aliquando pro arcanis Senatus consiliis, ut in Midiana: Μειδίας Ἀναγυράσιος περιβέβληται Πλουτάρχῳ Προξενεῖ, τὰ ἀπόρρητα εἶδεν. ἡ πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ. Aristoph. ἐκκλησιαζ. κοὔτ' ἀπόρρητ' ἔφη ἐκ θεσμοφόροιν (i. φορείων) ἑκάστοτ' αὐτὰς ἐκφέρειν. σὺ δ' ἡ κἀμὲ βουλεύοντε (Senatores) τοῦτο δρᾶν ἀεί. Andocides p. 21 non semel.

Suidam.] Quæ habet Suidas, sumpsit ab Ulpiano in Olynthiacam 2 de dolo Philippi: καὶ τὸ τετυλιγμένον πάλαι ἀπόρρητον ἐκεῖνο κατασκευάσαι. Sed minime pertinent ad hunc Harpocr. locum, qui ἀπόρρητα intelligit convicia, quæ jacere in alterum legibus interdictum esset. Ea quæ fuerint, docet Lysias ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου. Aliud longe ac diversum significat apud Aristoph. in Ranis pag. 229. ἢ προδίδωσι φρούριον, ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει ἐξ Αἰγίνης Θωρυκίων ὢν εἰκοστολόγος, κακοδαίμων. Scholiastes, ἀπόρρητα δ' ἔλεγον τὰ ἀπειρημένα ἐξάγεσθαι. ἐν γοῦν τοῖς ἐπιφέρει (Aristoph. sequenti versu subjicit,) ἀσκώματα καὶ λίνα καὶ πίτταν, δῆλον ὅτι &c. Idem εἰκοστολόγος explicat τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ χειρὶ συνάγων. Et in Equitibus: τὴν δ' ἐξαγαγὼν γε τἀπόρρητα ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας καὶ τέμαχος. Respondet allantepola Cleoni, qui eum prius accusaverat: τουτονὶ τὸν ἄνδρα ἐγὼ δείκνυμι, καὶ φημ' ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα. Ludit pro ὑποζώματα ait Schol. ἀπείρητο δ' ἀπὸ Ἀθηναίων ἐξάγειν ξύλα καὶ πίτταν.

Pag. 68. Hoc tantum scio ἀποστασίου δίκην.] Imo, intellige πρὸς Ξενοφῶντα ἀποστασίου ἀπολογία. Sic enim apud Dionys. Halic. inscribitur.

Servi.] Servi, qui absentibus dominis aufugerant, ac se pro liberis hominibus gerebant, ἀφίστασθαι εἰς ἐλευθερίαν dicuntur Dioni.

Pag.

Pag. 69. Ex Valerio l. 2 cap. 6.] Imo cap. 1, cujus verba sunt: *Age quid illud institutum Athenarum quam memorabile, quod convictus à patrono libertus ingratus jure libertatis exuitur.* In quo autem consisteret illud officium libertorum, docet Plato XI de legibus pag. 915.

Pag. 71. Δίκας τι.] Lege δίκας τὰς τι.

Pag. 72. Ἀποτίμημα.] De locatione prædiorum pupillarium locus est illustrissimus apud Isæum p. 54, ubi & ἀποτίμημα explicat quid sit. Exscribe omnino. Quo refero hæc ex Isæo: ᾧ γὰρ ἃ μὲν ὑπῆρχεν ἔξω τῶν ἀποτιμηθέντων καταλελειτουργηκότα, δανειζομένῳ δ' οὐδεὶς ἂν ἔδωκεν ἐπ' αὐτοῖς ἔτι πλέον οὐδέν. ἀποδεδωκότι τὰς μισθώσεις ἔχειν ἐμοὶ προσῆκον ἀναμφισβητήτως. οὗτοι τηλικαύτην δίκην λαχόντες, καὶ σφέτερα αὐτῶν εἶναι φάσκοντες ἐκώλυσαν μὲν ἐξ αὐτῶν ποιήσασθαι τὴν ἐπισκευήν. Citat Dionysius in Isæo. Pollux lib. 8 de officio archontis: ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τῶν γυναικῶν, αἳ ἂν φανῶσι ἀπ' ἀνδρὸς τελευτῆς κύειν, καὶ τοὺς οἴκους ἐκμισθοῦν τῶν ὀρφανῶν. Sigonius lib. 4 de rep. Athen. cap. 3 sic ea vertit: *idem curator erat mulierum, quæ post mariti mortem prægnates esse viderentur, & domos pupillorum exhaurire.* Magno errore.

Προῖκα ἀποδιδόναι.] Προῖκ' ἀποδοῦναι, Demosth. contra Spudiam in fine.

Pag. 74. Ἔθος καὶ νόμος ἄγραφος.] Artemidorus lib. 4 cap. 3. τῶν ὄντων ἃ μὲν φύσει ἐστί, ἃ δὲ νενόμισται. τὰ μὲν οὖν φύσει δεῖ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν. τῶν δὲ νενομισμένων, &c. est τὸ ἔθος. ἔστι δὲ ὡς ἡ φήμη λέγει, νόμος ἄγραφος. Demosth. pro Ctesiph. Hierocles in tractatu, quales erga patriam esse oportet apud Stob. cap. 157. οὐδὲν δ' ἧττον τῶν νόμων καὶ τὰ ἔθη φυλακτέον τά γε ὄντως πάτρια καὶ τάχα που πρεσβύτερα καὶ τῶν νόμων αὐτῶν. τὰ δὲ χθιζὰ καὶ πρῴζα τὰ νῦν εἰς ἅπασαν εἰσηγμένα πόλιν οὔπω πάτρια ἡγητέον, καὶ τάχ'

ϗ πάχ' ὐδ' ἔτη τὸ σύνολον. εἶτα τὸ μὲν ἔτ῀ ἄγραφός τις εἶναι βύλε) νόμ῀ καλὸν ἐπιγεγραμμέν῀ νομοθέτlω τῶν χρωμένων ἁπάντων διαφέρησιν, ἴσως δέ τὸ ϗ τοῖς φύσει δικαίοις ἰσχὺς βάλλων. Concise & præclare vetus Schol. Sophoclis in Ajace Mastigoph. p. 21 edit. H. Steph. νόμ῀ ἐστὶν ἔγγραφ῀ συνήθεια. συνήθεια ἢ ὁ ἄγραφ῀ νόμ῀. Erant autem apud Athenienses νόμοι ἄγραφοι, καθ' ὓς ἐισηγῦντο Εὐμολπίδαι, quorum autor ignorabatur. Erant autem de impietate, ut docet Lysias κατ' Ἀνδοκίδυ ἀσεβείας pag. 103. Erant & νόμοι πάτριοι, quorum meminit Andocides περὶ μυστηρίων pag. 15, ubi eos conscriptos fuisse in pilis docere videtur. Eorum meminit Demosth. sæpissime. Erant & νόμοι βασιλικοὶ, quorum meminit Xenophon in Oeconomico pag. 499. edictionis H. Steph. quibus non solum in maleficos pœnæ intendebantur, sed & benefactis spondebantur præmia à Diis & hominibus. Easdem puto esse cum illis sacris Eumolpidarum legibus, ϗ βασιλεὺς mysteriis præerat. Adde omnino Platonem lib. 7 legum p. 793.

Pag. 75. Pignora tradere solitum.] Si ita convenisset; alias non fiebat. Majoris tamen cautionis gratia aliquando à viris dos numerata in prædiis collocabatur. Cicero pro Cæcinna initio; *cum uteretur dote uxoris numerata, quo uxori esset res cautior, curavit, ut in eo fundo dos collocaretur.*

Pag. 76. Marito committebat.] Sic Demosth. contra Onetorem prima, ἀλλὰ τῶν τοιύτων ἕνεκα ϗ γάμυς ποιῦμεν ϗ ἀναγκαίυς παρακαλῦμεν, ὅτι ὐ πάρεργον, ἀλλ' ἀδελφῶν ϗ θυγατέρων βίυς ἐγχειρίζομεν. Ante dixit: ὐδ' ἂν εἷς πρὸς ὐδένα, τοιῦτον συνάλλαγμα ποιύμεν῀, ἀμαρτύρως ἂν ἔπραξεν. Et post ἐγχειρίζομεν addit, ὑπὲρ ὧν τὰς ἀσφαλείας μάλιστα σκοπῦμεν. Conjunge cum eo loco & Plutarchi locum 4 Sympos. cap. 3.

Pag.

Pag. 77. τὴν ἐλδιθέραν.] Lego τῶν ἐλευθέρων, vel potius τοῖς ἐλευθέροις, si cum συνηγωνισμένοις conjungas; quod si cum δοῦλοι, τῶν ἐλευθέρων legi potest. id est, servi, qui cum ingenuis strenue se in prælio gessere, nec tamen una cum ingenuis sepulti sunt. Nam in pugna ad Marathonem (in qua tum primum Athenienses servorum opera in bellis usi sunt) una cum Atheniensibus pugnavere Platæenses ac servi. Post victoriam Athenienses id antiquissimum habuerunt, ut suos cives, qui in bello ceciderant, sepelirent; sepultique sunt per tribus, ac singulis tribubus separata sunt monimenta, in quæ tribules inlati fuere. Sepulti sunt seorsum in Marathone Platæenses, ac seorsim servi, qui egregiam operam navaverant, ut docet Pausanias Atticis p. 24. In bello etiam Æginetico servi Ath. pugnarunt, & seorsum sepulti sunt. Pausanias pag. 22 initio. In prælio etiam navali ad Arginusas servi conscripti pugnaverunt, ut testis est Scholiastes Aristoph. in Ranis initio. Suidas in οἴμοι κακοδαίμων. τί γὰρ ἐγὼ οὐκ ἐναυμάχουν; Etymol. ἀπόταφον τὸ χωρὶς ταφέντα καὶ ἀλλαχῆ τοῦ τῶν ἄλλων νεκρῶν τάφου. οἱ δὲ τὸν ἀπεστερημένον τῶν προγονικῶν τάφων. Quin & post pugnam ad Chæroneam decretum scripsere Ath. τοὺς συμπολεμήσαντας οἰκέτας ἐλευθέρους εἶναι, teste Dione orat. 15. Plutarcho in Hyperide.

Pag. 78. Ἀπόφασιν.] Ἀπόφανσιν vulgati libri habent semper. ἀπογραφὴν vocat Libanius in argumento, & Demosth. ipse, ἀπογραψάμην πρὸς τοὺς στρατηγοὺς ταύτην τὴν ἀπογραφὴν, qui & ἀπογράφειν bis usurpat in ea oratione pro ἀποφαίνειν.

Pag. 79. Ἀποφορᾶς.] Græci villas suas servis locabant, ut docet Plato 7 legum pag. 806. Ammonius: ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ὑπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἣν καὶ ἀναφορὰν καλοῦσι. Et mox:

ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν ὁ νῦν καλούμενος φόρος. Teles vetus autor περὶ αὐταρκείας apud Stobæum sermone 37. ὥσπερ οἰκέτης τὸν κύριον, ἐφ' ἱερὸν καθίσας, δικαιολογεῖται, τί μοι μάχῃ; μή τί σοι κέκλοφα; οὐκ ἂν τὸ προσταττόμενον ὑπὸ σοῦ ποιῶ; οὐ τὴν ἀποφορὰν εὐτάκτως σοι φέρω; Locus illustris: nam εὐτάκτως intervalla certa pensionum denotat, τὸ διάστημα, Galli *terminos* vocamus inquilinorum & colonorum pensiones. Andocides περὶ μυστηρίων p. 7. ἔφη γὰρ εἶναι μὲν ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ Λαυρείῳ, δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀποφοράν. Eo etiam refer illa Teletis verba apud Stobæum 235. οἰκέται μὲν οἱ τυχόντες αὐτοὺς τρέφουσι, καὶ μισθὸν τελοῦσι τοῖς κυρίοις. ἐλεύθερος δὲ ἀνὴρ αὐτὸν τρέφειν οὐ δυνήσεται. Xenophon de rep. Athen. ὅπου γὰρ ναυτικὴ δύναμίς ἐστιν ἀπὸ χρημάτων, ἀνάγκη τοῖς ἀνδραπόδοις δουλεύειν, ἵνα λαμβάνων μὲν πράττῃ τὰς ἀποφοράς. Paulus lib. 3 sentent. tit. 8 de usufructu: *uxores vero eorum, qui mercedes præstare consuevere, neque instructionis neque instrumenti appellatione continentur.* Addit Suidas: καὶ ἀποφορὴ παρὰ Ἡροδότῳ ἡ τελουμένη παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις. Æschines p. 18. Artemidorus cap. 78 lib. 1, & lib. 3 cap. 41. Myron Prienensis lib. 2 Messeniacorum de Elotibus loquens. καὶ παραδόντες αὐτοῖς τὴν χώραν, ἔταξαν μοῖραν ἣν αὐτοῖς ἀνοίσουσιν ἀεί. Laërtius in Cleanthe: καὶ ἐκέλευεν ὀβολὸν φέρειν ἀποφορᾶς. Quod autem ait Ammonius, eam dici vulgo ἀναφορὰν, testis sit Artemidorus lib. 1 cap. 33. δούλῳ δὲ ἐλευθερίαν προαγορεύει τὸ μηδένα ἔχειν ὀδόντα. ἢ γὰρ οὐ διδοὺς ἀναφορὰν ὥσπερ τοῖς ὀδοῦσι τροφὴν, ἢ οὐ λαμβάνων παρ' ἄλλου τροφὰς, ὥσπερ οὐδὲ ὑπὸ τῶν ὀδόντων τρεφόμενος, πάντως ἔσται ἐλεύθερος. Menander apud Suidam in Ἀμφορεαφόρος.

Pag. 80. Manuscripti Ἀρχεστράτου.] Sic MS. Vaticanus, teste Meursio lib. 3 lect. Att. Dionysius Halic. vocat πρὸς Ἀρχέστρατον, ut idem notat.

Illud

Illud absolvere, sive ἀφεῖναι.] Imo & probare. Sic ἀποψηφίσασθαι νόμον pro probare legem à Leptine latam dixit Demosth. contra Leptinem in fine: cui opponit καταψηφίσασθαι ibidem. Est autem hæc oratio habita ἐν δικαστηρίῳ. Pro absolvere usurpat Demosth. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου in fine.

Pag 81. Ἀποψηφίσασθαι condemnare.] Sic Dem. contra Neæram. εἰδότες οἶμαι οἱ γεννηταὶ &c. ἀπεψηφίζοντο τοῦ παιδὸς, καὶ οὐκ ἐνέγραφον αὐτὸν εἰς σφᾶς αὐτούς. Suidas in ἀπεψηφίσατο. ἐπὶ τοῖς δήμοις ἀποψηφίσεις ἐγίνοντο τῶν γεγραμμένων μὲν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον. οὐκ ὄντων δὲ ἀστῶν, ἀλλὰ παρεγγεγραμμένων εἰς τὴν πολιτείαν, καὶ οὗτοι ἐλέγοντο ἀπεψηφισμένοι. ἐπειδὴ ψήφου περὶ αὐτῶν ἐπαχθείσης οὐκέτι μετεῖχον τῆς πολιτείας. Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. ὅπως πρῶτον μὲν μυριάδας πλείους ἢ δεκαπέντε τοὺς ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἀργυρείων καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἄλλην χώραν. ἔπειτα τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ καὶ τοὺς ἀτίμους καὶ τοὺς ἀπεψηφισμένους καὶ τοὺς ἀποίκους.

Τὸ ἀπρότων.] Autor Etymologici magni: ἀβρότων κοχλίων εἶδος, οἱ δὲ ἀκρίδων, αἵ τινες πολλαὶ γινόμεναι τοὺς καρποὺς διαφθείρουσιν, οἱ δὲ μελιττῶν. οἱ δὲ ἀπρότων φασὶν, ὅ ἐστιν ἀντὶ λῃστῶν.

Pag. 82. Περὶ τῆς ἀποδόσεως.] Lege περὶ τῆς ἀπολ. id est, ἀπολογίας. quomodo ab Harpocr. laudatur alicubi, & a commentatore Hermogenis.

Ἀργὰς sed Ἀγράς.] Eustathius Ἰλιάδ. β p. 183. ἐν τῷ Παυσανίου λεξικῷ φέρεται. Ἀργιφόντης ὁ ὀφιοκτόνος. ἄργην γάρ φησιν ἔνιοι τὸν ὄφιν καλοῦσι.

Pag. 84. Περὶ τοῦ Ἐρατοσθένους Ἑρμοῦ.] Eratosthenes librum composuerat carmine, qui Ἑρμῆς dicebatur. laudat Pollux aliique. Plutarchus in libro, quod etiam mulier erudienda sit, apud Stobæum 235. Ἀρχύτας (non ille Pythagoræus) ἀναγνοὺς τὸν Ἐρατοσθένους Ἑρμῆν,

τοῦτον ἐπήνεγκε τὸν στίχον· χρειὼ πάντ' ἐδίδαξε. τί δ' οὐ χρειὼ κεν ἀνδροῖ; καὶ τοῦτο. ὀρθοῦσι καὶ μᾶλλον ἐπωδίνουσι μεριμναί. Hiſtoriam omnem Mercurii complexus erat hoc carmine, teſte Didymo in ἰλ. ω initio.

Pag. 85. Demoſthenem in orat. contra Ariſtocratem.] Dem. contra Ariſtocr. Φίλιππος οὑτοσὶ, εἰ πόθ' ὅτ' Αργαῖον κατάγοντας λαβὼν τῶν ὑμετέρων τινὰς πολιτῶν, ἀφῆκε μὲν αὐτοὺς, ἀπέδωκε δὲ πάντα, ὅσα ἀπώλεσαν, αὐτοῖς.

Pag. 86. Ἐπ' ἀστράβη ὀχούμενος.] Sed & Helladius Bezantinous in χρηστομαθ. apud Photium, ubi quid ſit ἀστράβη explicat, ait ἀστράβην non tantum eſſe mulam ſingularem, qua vehimur, ſed etiam τὸ καθασκεύασμα, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου λόγῳ. ἐπ' ἀστράβης ὀχούμενος ἀργυρᾶς. Alteram tamen lectionem agnoſcit Macrobius. Erat porro ἀστράβη beatiorum hominum, ut indicat Lyſias p. 159. Etymologus, ἀστράβη ἐπὶ σκεύους εἴρηται ξυλίνου &c. ut Heſychius. Gloſſæ, *aſtraba:* σανὶς, ὑποπόδιον. Iſidorus in Gloſſ. *Aſtraba, tabella, in qua pedes requieſcunt.* Demoſthenis ἀστράβην memorat Oribaſius de machinam. cap. 4. Euſtath. in ὀδυσσ. α p. 1410. ἀστράβη, ὃ σημαίνει σέλλαν καὶ σαγμάριον.

Pag. 88. Γραμματίδια dixerit.] Suidas γραμματεῖον & γραμματίδιον τὸ συμβόλαιον explicat, itemque in συμβόλαιον. Etymol. γραμματεῖον ait eſſe τὴν μικρὰν δέλτον. Sic ſæpiſſime Demoſth. Theophraſtus in charactere τῆς μικρολογίας uſurpat τὰς ἀργυροθήκας pro loculis. At vero γραμματεῖα pro loculis nuſquam legi, neque apud Atticos, neque porro apud alios, niſi Grammaticos. Porro quid ſibi vult apud Harpocr. τὰ δὲ ἄλλα, μαρτύρια. An vult dicere, τὰ δ' ἄλλα, ἐν οἷς μόνον γράφουσι, μαρτύρια καλοῦνται? An verba ſunt epitomaſtæ, qui notabat; quæ ſequuntur, ſunt teſtimonia ex variis autoribus petita?

Pag.

Pag. 89. Τόπος περὶ τὴν Εἰλιοσόν] Hunc locum ita correxit Casaub. in not. ad Theophrasti charact. Autor Etymol. Ἀρδηττὸς τόπος ἐστὶν Ἀθήνησιν ἀπὸ Ἀρδήττου τινὸς ἥρωος, ὃς στασιάζοντας τοὺς Ἀθηναίους κατήπειγεν ὅρκοις ὁμονοεῖν. ἐν τούτῳ οὖν τῷ χωρίῳ ὤμνυον οἱ δικασταὶ τὸν δικαστικὸν ὅρκον καὶ ἐξέδιτλους τοὺς ἐπιόρκους.

Pag. 90. Ἀρίστυλλος.] Hic est, qui perstringitur ab Aristoph. in Pluto, ut mollis & ἀρρητοποιὸς, de cujus ore impuro rursus loquitur in ἐκκλησιαζ. p. 743.

Pag. 91. Ex Myracillio.] Imperite Maussacus hæc vertit. .Nam μειρακύλλιον est ὑποκοριστικῶς pro μειράκιον, *adolescentulus*. Demosth. adversus Midiam. ἡνίκα τὰς δίκας ἔλαχον τῶν πατρῴων τοῖς ἐπιτρόποις μειρακύλλιον ὢν κομιδῆ. Et contra Aristocr. in fine: ὁ δὲ Κερσοβλέπτης ὁ νυνὶ βασιλεύων μειρακύλλιον ἦν. Et alibi sæpissime legitur. Sed hunc errorem deprehendit & emendavit Maussacus in Appendice ad notas Harpocrat. ubi & locum Æschinis de Aristione laudat.

Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ πλησίον.] Lege Εὐβοίας παράλιον ex Harpocr. in αἰθιόπ. Lucianus in δὶς κατηγορ. p. 284. εἰς τὸ Αἰθιόπιον dicit, locum Athenis innuens.

Pag. 92. Etymol.] In v. σκολιά.

Ἀσπονδοποιοῦ] Lege ἀσπιδοποιοῦ ex Polluce pag... Cæterum hic errat Maussacus. Neque enim dicit Pollux Lysiam scripsisse decreta. Porro Lysias officinam scutariam, seu mavis, clypeariam alebat, unde ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθ. 700 clypeos sibi à 30 tyrannis ereptos esse dicit per vim atque injuriam, tum, cum fratrem polemarchum indemnatum occiderunt, domum utriusque exhausere. Legendum autem hoc loco, Craterus decretorum autor. Is enim inter cætera retulerat & decretum Atheniensium, quo virgines, antequam nuberent, ἀρκτεύειν jubebantur. Ejus decreti meminit Suidas

in ἄρκτος. Postquam enim ursam mansuem Dianæ sacram interfectam esse à juvenibus quibusdam retulit, ob idque iratam Deam Atheniensibus luem immisisse (hanc historiam refert Eustathius in 2 Iliad. pag. 331 ex Pausaniæ lexico. ait Embarum quendam (ut videtur) Thessalum Munychiæ Dianæ templum posuisse, in quo cum ursa quædam ab Athen. esset occisa, Deam Atheniensibus pestem immisisse; qua tum demum liberatum iri oraculo responsum est, si Dianæ quis filiam immolaret. Embarus facturum se id recepit, modo sacerdotium Dianæ sibi ac posteris perpetuum traderetur. Itaque cum filiam ornasset, eam quidem in adyto occultavit, capram vero ornatam ejus loco mactavit. Unde adagium ἔμβαρός εἰ.) subjicit tandem jussum oraculi καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθένον, εἰ μὴ ἀρκτεύσειε τῇ θεῷ. Verba habet Castellanus in Βραυρωνία. Etymologus: δεκατεύειν λέγεται καὶ τὸ ἀρκτεύειν, ἐπειδὴ ἐθεράπευον τὴν Ἄρτεμιν αἱ παρθένοι περὶ τὸν δεκαετῆ χρόνον οὖσαι.

Pag. 93. Ἀρκτοῦρος] Schol. Apollonii lib. 2 p. 117. ἔστι δὲ ὁ ἀρκτοῦρος ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος. At Proclus in Hesiodi operum 2 p. 128 ait. Ἀρκτοῦρος ὁ τοῦ ἀρκτοφύλακος ἀστὴρ, ὁ μεταξὺ τῶν σκελῶν αὐτοῦ ἀνατέλλων. ὁ δὲ αὐτὸς ἀρκτοφύλαξ καλεῖται καὶ βοώτης.

Pag. 94. Ἀρχοί.] Imo ταγοὶ teste Xenoph. non semel. Dionysius Halic. lib. 5 in fine. Θετταλοὶ μὲν γὰρ ἀρχοὺς, Λακεδαιμόνιοι ἁρμοστὰς καλοῦντες. &c. ταγοὶ apud Thessalos teste Homero ἰλ. ψ.

Pag. 95. Ἐπισκόπους sive φύλακες.] Vide Harpocr. in ἐπίσκοποι. Aristoph. in Avibus p. 590. ἐπίσκοπος ἥκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχὼν εἰς τὰς νεφελοκοκκυγίας. Schol. πλάττει καινὴν ἀρχήν. οὐ γὰρ ἦν Ἀθήνησι. ἄλλως. οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ὑπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις

γοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Quod ad φύλακας attinet, non alienum est, quod scribit Plutarchus in Solone: ἃ δ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς Ἀθηναίους λέγουσι τὰς τῶν πραγμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρηστοῖς καὶ φιλανθρώποις ἐπικαλύπτοντας ἀστείας ὑποκορίζεσθαι, τὰς μὲν πόρνας ἑταίρας, τοὺς δὲ φόρους συντάξεις, φυλακὰς ἢ τὰς φρουρὰς τῶν πόλεων, οἴκημα δὲ τὸ δεσμωτήριον καλοῦντας.

Pag. 96. Altera de qua Demosthenes.] Hæc Artemisia in funere mariti agones celebravit Olymp. 103, quibus certavit Isocrates, & de laudibus Mausoli orationem habuit. Gellius. Plutarchus in ejus vita. De serie generis Ecatomni Strabo lib. 14 sic scribit: *Ecatomno Cariæ regulo filii tres fuere, Mausolus, Idrieus & Pexodarus: filiæ duæ, Artemisia atque Ada. Mausolo natu maximo soror Artemisia nupsit, ac defuncto viro absque liberis, ipsa ex testamento regnum tenuit: paulo post præ dolore, quem ex viri fratrisque obitu conceperat, contabuit. Cui successit Idrieus, qui sororem Adam in matrimonio habebat. Is moriens Adæ regnum testamento reliquit. Sed Pexodarus statim eam ejecit, ac Persam quendam satrapam vocavit. Is ubi accessit, accepta in matrimonium Ada Pexodari f. quam ex Aphneide quadam muliere susceperat Pexodarus, res Cariæ pro imperio administrabat. Verum Ada Hecatomni f. non multo post ope Alexandri magni, qui in Persas erat profectus, in totius Cariæ regnum restituta est.* Hæc Strabo. Hic Satrapes Persa Pexodari gener. Orontobates dicebatur, teste Arriano lib. 1, ubi & licuisse scribit ex moribus institutisque Cariæ sorores in matrimonio habere. Plutarchus in Alexandro initio. Pexodorum eum Cariæ dynastam appellat, cujus filiam, Adam scilicet, Philippus Macedo ab Pexodoro petie-

petierat, ut Aridæo fratri uxor esset. Itaque apud Isocratem in Philipp. p. 201 per fratrem Idriei Mausolum intelligo. Porro notandum Isocratem, qui in funere Mausoli orationem habuisse dicitur, non esse Isocratem Ath. rhetorem, sed Apolloniatem ejus discipulum, teste Suida in Ἰσοκράτης & in Θεοδέκτης. Vide Gellium lib. x cap. 18. Hæc est series regum Cariæ. Lygdamis, Artemisia Lygdamidis f. Pisindelis Artemisiæ f. Lygdamis Pisindelidis f. à quo Herodotus pulsus in exilium, qui cum tandem in patriam redisset, Lygdamidem tyrannide ejecit, teste Suida in Ἡρόδοτος. Mox Ecatomnus &c.

Pag. 97. Ἀρχαίως.] Scholiastes Æschyli in Prometh. vincto p. 23. ἀρχαῖα λέγονται τὰ μωρὰ, διότι οἱ ἀρχαῖοι τοιοῦτοι ἦσαν ἁπλούστατοι καὶ εὐήθεις, ἢ ὅτι οἱ γέροντες οἱ ἔξωροι τοιοῦτοί εἰσι. Primum rectius est. Vide Etymol. in ἀρχαίως. Sic Dio in orat. 12 Olympica, ἀλλ' ἤ που σφόδρα γελοῖοι καὶ ἀρχαῖοι δόξωμεν εἶναι.

Pag. 98. Aristotele &c.] Imo locus Aristotelis est in lib. 5 Moralium Nicomachiorum, quem vide.

Pag. 100. Præbuit hoc forte.] Imo prior Aristoteles Isocratis famæ obtrectaverat, ut docet Dionysius in ejus vita, ut in hoc etiam à magistro Platone discederet, cujus Platonis aut Socratis illustre judicium de ingenio atque indole Isocratis extat. Sed Cephisodorus discipulus apologiam conscripsit, quam mirabilem esse prædicat Dionysius Halicarn. in Isocratis vita, quem omnino vide. Sunt enim præclara. Quin & Cephisodorum vocat, sicut & Themistius pag. 105. Athenæus autem lib. 2 Cephisodotum nominat, & 4 libros κατὰ Ἀριστοτέλους scripsisse ait, sed lib. 8 eum Cephisodorum vocat.

Pag. 101. Σημεῖα &c.] Ex Ammonio habet hæc. De

De Antiphonte illo technicographo loquitur Hermogenes. σημεῖα pro sigillis apud Aristoph. in Vespis, κόγχη τοῖς σημείοισιν ἐπούση. Apud eundem in Equitibus sumitur pro effigie, quæ est in signo. Locum notavi ad ταμίαι.

Pag. 103. Κολάζοντος.] Σχολάζοντος. & sic conjicit Maussacus in Appendice. Cæterum ejus dialogi, qui inscribebatur Ἀπατασία, argumentum refert Cicero lib. 1 Rhetor. locum adscribe.

Pag. 104. Ἄστιχθον.] Etymolog ἄστικτον, οὕτως οἱ Ἀττικοὶ ἐκάλουν τὸ ἐλεύθερον χωρίον καὶ μὴ ὑποκείμενον χρέσι. εἴρηται δὲ, ὅτι τοῖς ὑποκειμένοις χρέεσι χωρίοις εἰώθασιν ἐγκαταπηγνύειν στήλην, τὴν ἐκάλουν ὅρον, ἐν ᾗ ἐνεχάραττο τὸ χρέος τοῦ χρήστης, ἵνα μὴ πλανηθεὶς ἕτερος ὡς ἐπὶ καθαρῷ αὐτῷ δανείσῃ. Et in ὅρος: σανίδιον ἐπιτιθέμενον τῶν οἰκίαις καὶ τοῖς χωρίοις ἐκείνοις πηγνύμενον τοῖς ἐνεχυριαζομένοις, πρὸς ἃ ὀφείλουσιν οἱ δεσπόται. Solon apud Plutarch. & Aristidem rhetorem gloriatur, ὅρους ἀνεῖλον πανταχοῦ πεπηγότας.

Pag. 105. Ἀστυνόμοι.] Strabo lib. 15 de Indis, τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μέν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἀστυνόμοι, & utrorumque munus describit, inter cætera ἀστυνόμοις μέτρων μέλει καὶ τῶν ὡραίων, ὅπως ἀπὸ συστήμου πωλοῖντο. Vide Platonem de legibus 6 p. 763, 779. Aristotelem Polit. 7 & leg. unicam D. de via publica lib. 43. Porro ἀστυνόμοι erant plebeji magistratus & viles, nec eundem bis ἀστυνόμον esse licebat. Demosth. in 64 prooemio: δεινότατοι γάρ ἐστ' ἀφελέσθαι, ὅσα ὑμῖν ὑπάρχει καὶ νόμους περὶ τούτων θεῖναι, ἄν τις ἀστυνομήσῃ δὶς, ἢ τὰ τοιαῦτα; στρατηγεῖν δ' ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς ἐᾶν, καὶ τὸ μὲν τοὺς ἐπὶ πράξεων ὄντας, ἴσως ἔχει πρόφασιν. τοὺς δὲ, τοὺς ἄλλους, οἳ ποιοῦσι μὲν οὐδὲν, χώραν δ' ἀπλεστον ἔχουσιν, αὕτη τετελεσμένη μωρία. Dionysius lib. 6 post discessionem plebis in sacrum montem, creatos esse trib. plebis ait pag. 411. post creatis trib. plebeji ἐδεήθησαν ἐπὶ τῆς

βυλῆς ἐπιτρέψαι (φίσι ἄνδρας ἐκ τ̃ δημοτικῶν δύο καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἀποδεικνύναι, τὺς ὑπηρετήσοντας τοῖς δημάρχοις, ὅσων ἂν δέωντ) καὶ δίκας ἃς ἂν ἐπιτρέψωνται κρινοῦντας, ἱερῶντε καὶ δημοσίων τόπων καὶ κατ' ἀγορὰν εὐετηρίας ἐπιμελησομένυς. Mox: ἀποδεικνύυσιν ἄνδρας, οὓς ὑπηρέτας τ̃ δημάρχων καὶ συνάρχοντας καὶ δικαστὰς ἐκάλυν. νυῦ μέν τοι κατὰ τ̃ ἐπιχώριον γλῶτταν ἀφ' ἑνὸς, ὧν πράττυσιν, ἔργων, ἱερῶν τόπων ἐπιμεληταὶ καλοῦνται, καὶ τ̃ ἐξυσίαν ὑπηρετικὴν ἑτέρων ἔχυσιν ὡς πρότερον. ἐπιτέτραπται γ̃ αὐτοῖς πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ σχεδὸν ἐοίκασι πῶς κατὰ τὰ πλεῖστα τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἀγορανόμοις. De Agoranomis Lysias p. 156, in fine. Artemidorus lib. 2 cap. 31. ἀγορανομεῖν δὲ τοῖς ἐπὶ ἰατρικὴν ὁρμῶσι συμφέρει, καὶ μάλιστα τοῖς διαιτωμένοις, διὰ τὸ τροφῆς τὸν ἀγορανόμον προνοεῖσθαι.

Pag. 106. Sed & præterea.] Ibidem ait: ἔστι δὲ ἀγορανόμος ὁ ἐπόπτης τ̃ ὠνίων τ̃ ἀγορᾶς.

Ἀσυνόμος qui logista.] Schol. Aristoph. in Acharn. ad illud ἀγορανόμυς γ̃ τ̃ ἀγορᾶς καθίσταμαι τρεῖς τὺς λαχόντας τὺς δὲ ἱμάντας ἐκ λεπρῶν, ait ἀγορανόμυς δὲ οὓς λογιστὰς καλῦμεν.

Pag. 109. Ὁμολογίαι γὰρ αἱ συνθῆκαι.] Imo ὁμολογίαι sunt pacta nuda scriptis non comprehensa: at συνθῆκαι sunt conventiones scripto comprehensæ, quæ & deponi apud sequestrem solebant, ut testatur Demosth. non semel. Sic ὁμολογηθέντα & γραφέντα distinguit Isæus p. 48 in fine. ὁμολογίαι ex legibus Atticis p. 28, quod in 12 tabulas translatum. Sic enim Cicero 3 de officiis 16. *Nam cum ex* XII *tabb. satis esset cautum ea præstari, quæ essent lingua nuncupata, quæ qui inficiatus esset, dupli pœnam subiret, à Jureconsultis etiam reticentiæ pœna est constituta.* τὰ ὁμολογηθέντα. Tamen συνθήκας, ὁμολογίας & ὑποχέσεις pro eodem sumit Dionysius Halic. lib. 2

lib. 2 p. 106, ubi de Tarpeia. Ὁμολογίας & συνθήκας pro una eademque re usurpat Isocrates in Panegyr. in fine p. 150.

Pag. 111. Ἀτεχνῶς.] Schol. Aristoph. in Plutum de hac voce ait, ὁ γὰρ τόνος διαστέλλει τὸ σημαινόμενον. Et mox: ἐὰν δέ τις παρὰ τὴν τέχνην λέγῃ ἢ πράττῃ τι, οὐκ ἔστι περισπωμένως, ἀλλὰ βαρυτόνως. ἀτεχνῶς ποιεῖς.

Pag. 113. Χιωνίτου.] Etymol. in ἄττα. χρονικὸν αὐτὸ παραλαμβάνει. Etymol. ἄσσ' ἐθέλησθα. φησὶν Ἀρίσταρχος τρία σημαίνειν τὴν λέξιν, τινά, ἅτινα, ὅσα, καὶ ἀεὶ ψιλοῦται. δασύνεται δὲ, ὅτι δηλοῖ τὸ ἅτινα. καὶ ἔστι κατὰ Ἡρωδιανὸν δύο μέρη λόγου, τὸ α ἄρθρον, καὶ τὸ σα, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινά, καὶ ἡ παραλήγουσα, φησὶ, δασύνεται. Idem habet Eustathius in scholiis ad illud acroteleutium ex Homeri Il. α pag. 148.

Pag. 114. Πηνίκ' ἄττα.] Sic idem Aristoph. in Avibus p. 610, ubi Prometheus dicit ἀπόλωλεν ὁ Ζεύς. Pisthetærus πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο. Prometheus: ἐξ οὗπερ ὑμεῖς ᾠκίσατε τὸν ἀέρα. Ubi Scholiastes notat, ὅτι οὐκ Ἀττικὸν τὸ, πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο, οὐδ' ἀρχαϊκὸν, οὐδ' ἀκριβές. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ πότε δῆτα. παρέλκει δὲ τὸ ἄττα νῦν. ἀλόγως γὰρ κεῖται. οὔτε γὰρ τὸ, τινα, σημαίνει, οὔτε τὸ, ἅτινα. οὐδὲν γὰρ τούτων ἁρμόζει τῷ πηνίκα. Vide Ammonium in ἄττα. Suidas in ἄσσα, ὅτι σημαίνει ὅσα καὶ ἅτινα, δασύνεται, τῶν ἄσσα θυμῷ καὶ διὰ μνήμης ἔχω. ὅτι δὲ τό τινα, ψιλοῦται. ἄσσα γελωτοποιεῖν. Sic Ammonius & in indice eorum verborum, quæ accentu variant significata.

Ut habent vulgo Demosthenis.] Locus Demosth. pag. 156. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ καὶ ἐπορχούμενος ὕης ἄττης. Quid sit ἄττης, omnes sciunt; sed quid ὕης, non ita vulgo notum est. Suidas ex vetere Grammatico, ὕης, ὕου, ἐπίθετον Διονύσου ὡς Κλείδημος. ἐπειδή φησιν ἐπιτελοῦμεν τὰς θυσίας αὐτῷ, καθ' ὃν ὁ θεὸς ὕει χρόνον. ὁ δὲ Φερεκύδης τὴν Σεμέ-

Σεμέλην ὕλην λέγεσθαι, καὶ τὰς τοῦ Διονύσου τροφὰς ὑάδας. Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὴν ὕλην Hesychius: ὕδὺς σαβάζιος. ὕη Σεμέλη ἀπὸ τῆς ὑήσεως ἢ ὕε δειλέ. ὕος ζεὺς ὄμβριος. Quin etiam hoc loco ἄττης est epithetum Bacchi. Etymolog. ἄττης ὁ Διόνυσος ἐπιθετικῶς ἀπὸ τῆς γινομένης ἐκ τῶν πιτύων εἰς αὐτὸν ἄττης καὶ φθορᾶς. Male ergo Harpocrat. Eadem, quæ Suidas, habet Etymologus in ὕης, additque, ἢ ὅτι ὕσεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὴν γέννησιν αὐτοῦ. Eustathius in ἀπολογίαν ἰλ. σ p. 1155 hyadas à Baccho, qui hyes est, deducit. ὕης γὰρ ἐπίκλησις, τοῦ σαβαζίου. Theon in Aratum. ὕης δὲ ὁ Διόνυσος. Εὐφορίων. ὕη ταυροκέρωτι Διωνύσῳ κοτέουσα. Meminit & Arati interpres, qui thyadas à Baccho, qui hyes est, dictas ait. Clemens tamen in Protreptico pag. 6, δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἀπεικότως τὸν Διόνυσόν τινες ἄττιν προσαγορεύεσθαι θέλουσι αἰδοίων ἐστερημένον.

Pag. 115. Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ περὶ τελετῆς.] Apud Etymolog. in βεριτόμαρτις Νεάνθης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελετῶν.

Pag. 116. Ἀττικὰ γράμματα adeo.] Dionysius Halic. in epist. ad Ælium Tuberonem de antiquissimis historicis, Cadmo Milesio & Democle Phygelensi & Eudemo Pario & aliis loquens, ὁμοίας, inquit, ἔσχον ἅπαντες ὡς ἐπιτοπολὺ προαιρέσεις οἵ τι τὴν ἰάδα προελόμενοι διάλεκτον τὴν γε τοῖς τότε χρόνοις μάλιστα ἀνθοῦσαν, καὶ οἱ τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα μικράς τινας ἔχουσαν διαφορὰς πρὸς τὴν ἰάδα. Ubi non de literis loquitur, sed de dictione. Iones γέμμα dicebant, non γάμμα, & μῶ non μῦ teste Eustathio ἰλ. γ.

Ἀττικὰ γράμματα, &c.] Ἀττικοῖς γράμμασι pro παλαιοῖς dixit Pausanias Atticis pag. 2, quibus usi Attici jam inde à Cecrope ad Euclidem magistratum, ut infra notat Suidas & Scholiastes Euripidis in Phœnissis. Euclide autem magistratu cœperunt Athenienses Ionicis uti literis,

teris,

teris, quod eis suasisse dicitur Archinus Ath. Is est Archinus ex pago Cœla oriundus, unus ex principibus, qui Phylam castellum occupavere, ac populum in urbem reduxere. Ejus meminit Demosth. περὶ παραπρ. & contra Timocratem, Æschines contra Ctesiph. & Andocides de mysteriis, & Plutarchus in libro, utrum Athen. armis an literis præst. Ionicæ autem literæ sunt illæ vulgares, quibus hodie utimur 24 teste Plinio lib. 7, non minusculæ illæ, quibus vulgo utimur: (eæ enim non ita antiquæ,) sed capitales ut in columnis. Atticæ quæ aut quot fuerint, nemo affirmare potest. Errant enim, qui 16 duntaxat fuisse putant à Cadmo inventas: non enim confundenda sunt καδμεῖα γράμματα cum Atticis: fuerunt enim minimum 18, quas Aristoteles apud Plinium lib. citato memorat. Zetzes in Chil. 16 literas primo, deinde 19, tum 24 factas ait. 16 sunt illæ Phœniciæ, 19 seu 18 Atticæ, addito z & φ, & si 19 vis, η: quod & aspirationis & literæ fungitur vicem. Fallor tamen. η longum a Simonide inventum est. aut θ igitur aut χ à Palamede inventæ. In columna Herodis Attici, quæ in hortis Farnesianis est literis Atticis scripta, hæ sunt literæ: A Λ D E H. Pro aspiratione H est positum OIKLMNOΠR STV † quod est XI. Quibus adde B, quod constat in usu fuisse. Porro Athenienses etiam ante Euclidis magistratum, qui est annus 2 Olymp. 94, Ionicis literis usos esse comperio. Euripides enim, quem tribus annis ante Euclidis magistratum fato cessisse constat, in fabula Theseo hominem inducit literarum expertem, qui Thesei nomen his prorsus literis ΘΗCΕΥC expressum fuisse dicit. Callias quoque Atheniensis comicus Strattide paulo antiquior in Grammatico sive Grammatica Ionicum alphabetum 24 literarum exponit, ut patet ex fragmento illius fabulæ,

bulæ, quod refert Athenæus lib. x in fine, qui eum Calliam Euripide anteriorem & Sophocle esse scribit. Igitur literæ Ionicæ ab Atheniensibus in privatum usum receptæ, & à Grammaticis expositæ etiam ante Euclidis magistratum videntur, sed publice nondum admissæ erant. Decreta enim ac leges & fœdera Atticis literis adhuc scribebantur, donec Archinus magistratu Euclide Atheniensibus persuasit ut Ionicis literis publice etiam in actis uterentur.

Pag. 117. Ἀρχίνου δ᾽ &c.] Scribe, ut legitur in vulgatis Suidæ libris, Ἀρχίνους ὁ Ἀθηναῖος ἐπὶ ἀρχ. Εὐκλείδου. τοὺς δὲ Βαβυλωνίους. Emendo τοὺς δὲ Σαμίους. Andronis hæc verba sunt; & ni ita legamus, nullus est sensus. Βαβυλωνίους tamen retinet Apostolius, qui ex Suida αὐτολεξεὶ hæc descripsit. In quo legitur Ἀρχῖνος, non vero Ἀρχίνους. Ἀρχῖνος quis fuerit alibi notavi. τοὺς δὲ Βαβυλωνίους rectum est; id est, comœdiam, quæ dicitur Babylonii, docuit Aristophanes. ex ea comœdia sunt illa verba Σαμίων ὁ δῆμος, ad quæ Suidas commentatur. Aliter eum versum explicat Plutarchus in Pericle.

Καὶ ἐπὶ Εὐκλέους.] Κα in vulgatis, sed in Apostolio καὶ ἐπικλέους κ legitur.

Aristogiton.] Pollux p. 241. Ἀριστογείτων δὲ ὁ Κυδιμάχου κύων διὰ τὴν τόλμαν ἐκαλεῖτο. Et κύων diserte appellatur à Demosthene in oratione contra Aristogit. Hic est, cujus meminit Plutarchus in Phocione initio, quique Hyperidem accusavit παρανόμων, teste Demosth. & Plutarcho in Hyperide. Contra hunc Aristogit. extat oratio Dinarchi, qui aurum ab Harpalo acceperat, ubi & Cydimachi filius dicitur.

Pag. 118. Περὶ αὐτοληκύθων.] Laërtius in Zenone pag. 442. ποιήσας δέ ποτε κοῖλον ἐπίθημα τῇ ληκύθῳ περιέφερε νόμισμα λύσιν ἑτοίμην τῶν ἀναγκαίων ἵν᾽ ἔχοι Κράτης ὁ διδά-

ὀλδάσκαλος. Latini ſimpliciter ampullam vertunt, ut videre eſt multis exemplis apud Victorium cap. ult. lib 1 Var. ubi olcariam intellige, quod tamen Victorius non vidit. Hujuſmodi ampullæ, ſed fictilis exemplum proponit Laur. Pignorius in libello de ſervis pag. 46. Etymol. Γοῦτος ληκύθου εἶδος. Latinum eſt. *Guttum* ληκύθιον παρὰ ἰουβεναλίῳ in Gloſſario. Etymologus: αὐτολήκυθος ὁ πένης ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῖς τὰς ληκύθους φέρειν εἰς τὰ βαλανεῖα, οἱ δὲ, ἄσωτοι. παρὰ τὰς συμβολὰς ἐν τῇ ληκύθῳ ἔχειν καὶ περιφέρειν εἰς τὰ συμπόσια, ἢ ὡς αὐτὸ τὸ λήκυθον μόνον ἔχοντες.

Pag. 120 Αὐτοληκύθου] Eodem ſenſu μονολήκυθος quidam dicitur in epigrammate Poſidippi apud Athenæum lib. x initio. Polyænus lib. 8 de Scipione: προσέταξε δὲ ἀποπέμψασθαι καινὰς τραπέζας, ἐκπώματα καὶ σκεύη πάντα, πλὴν χύτρας καὶ ὀβελίσκου καὶ ποτηρίου. ἀργυροῦν δὲ ἔκπωμα μὴ ἔχειν πλέον δικοτύλου, καὶ λούεσθαι μηδένα. τῶν δὲ ἀλειφομένων ἕκαστον τρίβειν ἑαυτὸν, τὰ γὰρ ὑποζύγια δεῖσθαι τοῦ τριβόντων. Lecythum veteres zonæ appenſam geſtabant. Vetus autor apud Suidam in ληκυθεῖον. εἶχε δὲ καὶ ἐν τῇ ζώνῃ ληκύθιον παρηρτημένον, ἐν ᾧ τὸ φάρμακον ἦν τὸ θανάσιμον. Deſcribit Apulejus in Floridis, quam magno quoque inceptu prædicavit fabricatam ſemet ipſi ampullam olcariam, quam geſtabat lenticulari forma, tereti ambitu, preſſula rotunditate. Erant & argenteæ teſte Athenæo.

Ὁ κατ' Αὐτολύκου.] Meminit hujus orationis Plutarchus in Lycurgi rhetoris vita, ſed quia locus corruptus eſt, hic proponam: εἶπε δὲ καὶ περὶ ἱερῶν πολλάκις. (Suidas, περὶ ἱερείας & περὶ ἱερωσυνῆς enumerat) γραψάμενος Αὐτόλυκον τὸν Ἀρεοπαγίτην καὶ Λυσικλέα τὸν στρατηγὸν, (fragmentum ejus orationis profert Diodorus Siculus,) καὶ Δημάδην τοῦ Δημέου καὶ Μενέσαιχμον καὶ πάντας εἷλε. ἐκρίνε δὲ καὶ Δίφιλον.

Mox:

Mox: ὁ δὲ ἀθῳώας Ἀριστογείτονα καὶ Κλεωκράτην, καὶ Αὐτόλυκον δειλείας. lege. ὁ δὲ ἀθῳώας Ἀριστογείτονα (sunt enim ejusdem argumenti, cum eis orationibus quas habemus Demosth. contra Aristogit. ἐνδείξεως) καὶ Λεωκράτην καὶ Αὐτόλυκον δειλίας. Actio sic dicta. En ut argumentum idem fere sit omnino cum contra Autolycum & Leocratem, quod autor prologi dixit.

Αὐτόλυκον Σατυρικόν.] Autolycus, quo nomine dramata fuere Eupolidis & Euripidis, non est ille, contra quem scripsit Lycurgus: nam longe recentior est Lycurgus his poëtis. Sed est ille Autolycus Mercurii filius furacissimus furis patris filius, & Diomedes Grammaticus in satyrico dramate personas ridiculas fuisse ait Autolycum & Burrhiam. Autolycus autem is, cujus nomine Eupolis comœdiam scripsit, est Autolycus pancratiasta, teste Athenæo lib. 5, magistratu Athenis Aristione, qui est ann. 4 Olymp. 89. Diomedes lib. 3. *In satyrica fere satyrorum personæ inducuntur, aut si quæ sunt similes satyris, Autolycus, Burrus.* Casaubonus *Busiris* legebat. Ego *Burrias*, Πυῤῥίας. Terentius Scaurus de orthogr. *Græci* πυῤῥίαν, *nostri Burrhiam.* De Eurypidis Autolyco Tzetzes Chil. 8 hist. 22, ubi postquam de ejus furtis dixit, ἐν Αὐτολύκῳ ait dramati σατυρικῷ τὰ πάντα ὁ Εὐριπίδης ἀκριβῶς τὰ περὶ τούτου γράφει.

Pag. 121. Ὀδῷ.] Lege οὐδῷ.] Sic Pollux.

Δι' ἑτέρου.] Sic legitur apud Suidam.

Pag. 123. Αὐτοδικεῖν.] Ita Suidas. αὐτοδικεῖν, ὅταν αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ τις δικάζηται, καὶ αὐτομαχῇ, καὶ αὐτοδοκεῖν Δείναρχος &c. ut Harpocr.

Αὐτοκλέους.] Autocles Tolmæi filius memoratur a Plutarcho in Nicia & à Xenoph.

Ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκώς.] Clemens Alexandr. strom. 4.

τὰ ὅμοια

τὰ ὅμοια λέγει καὶ ὁ τὴν Δαναΐδα πεποιηκὼς ἐπὶ τῶν Δαναοῦ θυγατέρων ὧδε

Καὶ τότ' ἄρ' ὡπλίζοντο θοῶς Δαναοῖο θύγατρες
Πρόσθεν ἐϋῤῥεῖος ποταμοῦ Νείλοιο ἄνακτος.

Unde patet poëma Epicum fuisse de expeditione Danai.

Pag. 124. Ἀφανῆ καὶ φανερὰν οὐσίαν.] Arist. in ἐκκλησιαζ. p. 741. ἀργύριον δὲ καὶ δαρεικοὺς ἀφανῆ πλοῦτον. Suidas in οὐσία φανερὰ καὶ ἀφανής. Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκου (an ea πρὸς Ἱπποθέρσην vocatur hic?) εἰ μὲν γὰρ ἀργοὺς κατέλιπεν Ἀνδροκλείδης, ἢ ἄλλην φανερὰν οὐσίαν, ἐξῆν ἂν εἰπεῖν τῷ βουλομένῳ, ὅτι οὐδὲν μὲν ψεύδεται, αὐτῷ δὲ δέδοται. περὶ ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ ἄλλης ἀφανοῦς οὐσίας δῆλον, ὅτι ὅστις ἔχων αὐτὰ φαίνεται, τούτῳ δέδωκεν.

Pag. 125. Isæus.] Et Demosthenes in 2 Philipp. quæ est de Paro, ubi de illo histrione ὑποκριτῇ Neoptolemo proditore ac transfuga loquitur, ἣν ἐνθάδε ἐκέκτητο φανερὰν οὐσίαν, ταύτην ἐξαργυρίσας πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο. Et in prima contra Aphobum. ἣ τὴν μὲν φανερὰν οὐσίαν, ἣν καὶ ὑμῶν πολλοὶ συνῄδεσαν, ὅτι κατελείφθη, μετὰ τῶν συνεπιτρόπων οὕτως αἰσχρῶς διήρπασεν. Et ἐν τῷ κατ' Ὀλυμπιοδώρου βλάβης. Κόνωνος τὴν φανερὰν οὐσίαν bis eadem pag. vocat, ubi *manifestas facultates* vertit Volfius. Non male. Siquidem in hæredit. Cononis erant domus & mancipia συγχυφάντης & φαρμακοτρίβαι. Sic ἀργύριον δὲ εἴ τι κατέλιπεν ὁ Κόνων φανερὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ τοῦ Ἡρακλείδου. Ib. vide quæ not. ad Xenoph. & Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου initio. λαβὼν γὰρ ἀργύριον φανερὸν καὶ ὁμολογούμενον, ἐν γραμματιδίῳ δυοῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ δίκαια ποιήσειν. id est, *il a laissé sa promesse.* Hinc forte in 12. *Æris confessi.* Isocr. in Trapezit. φανερὰ χρήματα

 usur-

usurpat initio, opponitque τοῖς κειμένοις depositis apud mensarium.

Σώματα, qua δοῦλα vel οἰκετικὰ σώματα.] Sic ἐλεύθερα σώματα dixit Æneas in Poliorcet. pag. 8, & Polybius sæpissime. Phlegon in lib. de admirandis. ἵνα καὶ τῶν σωμάτων τινὰ τῶν ἱστορουμένων τὰ κατὰ μέρος ἐξαποστείλω σοι. Artemidorus cap. 50 lib. 1. Hinc σωματέμποροι venaliciarii Artemidoro lib. 3 cap. 17, & σωματεμπορεῖν Strabo lib. 14 mancipia vendere.

Pag. 126. Ἐνθήκην.] Sic ἐνθεῖναι χρήματα εἰς ναῦν dixit Dem. contra Zenothemidem initio, & alibi contra Phormion. παρενθήκας. Artemidorus lib. 2 cap. 23. τροπὶς, inquit, σημαίνει τὴν ἐνθήκην τῆς νεώς. Idem cap. 73. μετὰ γὰρ τοῦ ὅλου οἴκου καὶ τῆς ἐνθήκης τῆς ἰδίας ἀποδημήσει. Cornarius vertit: *cum omni instrumento domestico*, recte. Sic in cap. de Vesta, τὴν ἐνθήκην τῆς πόλεως: & lib. 4 cap. 29. ἔτυχε δὲ ὢν μυροπώλης. ἀπώλεσε τὴν ἐνθήκην, suas merces.

Pag. 127. Ἀφορμὴ ad solos Atticos.] Sic Xenoph. de Vectigalibus pag. 538.

Unde erudite Harpocration ἀφορμὴ, &c.] Utitur autem ἀφορμῇ eo sensu sæpe Demosth. ὑπὲρ Φορμίωνος & ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, καὶ τὰ χρήματα ἀποστερεῖν ἐνεχείρησεν, ἃ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφορμήν. *Trajectitia pecunia* dicitur Latine, quæ datur τοῖς ἀφορμοῦσι. i. *solventibus è portu* εἰς ἐνθήκην, i. εἰς ἐμβολήν. Isocrates p. 589. Hinc παρενθήκη, de qua Hesychius in ἐπιβαλικά.

Phrynich.] Hic ille est Phrynichus, qni σοφιστικὴν παρασκευὴν scripserat, quod Lexicon fuisse docet Photius in bibliotheca, quem omnino consule. Schol. Aristoph. in εἰρήνῃ pag. 648. μέμνηται Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ια καὶ Φρύνιχος ἐν τῇ σοφιστικῇ παρασκευῇ. Dionysius Halic. lib. 5 p. 330. εἰς ἅπαντα γὰρ ταῦτα (σπείρειν scilicet, φυτεύειν, πλεῖν,)

πλεῖν,) δεομένης τῆς ἀφορμῆς μηδένα τῶν εὐπόρων τὰ ἑαυτοῦ χρήματα προήσεσθαι.

Pag. 128. Apud Æſchinem in oratione contra Cteſiphontem.] Et apud Demoſth. κατ᾽ Εὐέργου in fine.

In contextu.] Ex Suida.

Pag. 129. Iſocrates in Panath.] In calce. Himerius ſophiſta in poliarchico, διόπερ οἶμαι δεῖν, ὡς οἱ τοὺς ἐν τοῖς σταδίοις νικηφόρους ἀνακηρύττοντες ἓν καὶ τοῦτον συνθεῖναι γνώρισμα, εἶθ᾽ οὕτως ταύτῃ καὶ πρὸς τὸν νόμον ἀφοσιώσασθαι. Et Libanius in βασιλικῷ, πρεσβείαις μὲν καὶ δώροις πρὸς τὰς σπονδὰς ἀφοσιούμενοι. Et iterum: οὐ γὰρ ἔσον ἀφοσιώσασθαι τὴν ἔξοδον ἐποιήσαντο. Utitur Iſæus p. 61. Julianus in Miſopog. initio, & Chryſoſtomus homilia XLI in Geneſin pag. 587. ἵνα μὴ νομισθῇ ἁπλῶς ἀφοσιῶσαι περιτρέπεσθαι. & in hom. XLIII. p. 615.

Pag. 130. Ariſtagora hæc una erat ex tribus amicis.] Ex Plutarcho in Hyperide. Apud Theonem ſophiſtam: ἔτι δὲ καὶ Λυκούργου κατὰ μόσχου (an μοιχοῦ?) ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος καὶ Ὑπερίδου κατὰ τῆς (ſcribe τῶν) ἑταίρων ἐν τῇ κατ᾽ Ἀρισταγόρου. Vide Hyperidem in δωροξενία. Meurſius lib. 3 Attic. lect. κατὰ τῶν ἑταιρῶν legit.

Apud Antiphontem.] Antiphontis verba refert Stobæus ſine dubio e libris de veritate λόγῳ 78. ἔστι δέ τις λόγος, ὡς ἄρα ἰδὼν ἀνὴρ ἄνδρα ἕτερον ἀργύριον ἀναιρούμενον πολὺ, ἐδεῖτο οἱ δανεῖσαι ἐπὶ τόκῳ. ὁ δ᾽ οὐκ ἠθέλησεν. ἀλλ᾽ ἦν οἷος ἀπιστεῖν τι καὶ ὠφελεῖν μηδένα. φέρων δ᾽ ἀπέθετό ποι δή. καί τις καταμαθὼν τοῦτο ποιοῦντα ὑφείλετο. ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ ἐλθὼν οὐχ εὕρισκε τὰ χρήματα ὁ καταθέμενος. περιαλγῶν οὖν τῇ συμφορᾷ τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐκ ἔχρησε τῷ δεομένῳ, ὃ ἂν αὐτῷ καὶ σῶον ἦν καὶ ἕτερον προσέφερεν. ἀπαντήσας δὲ τῷ ἀνδρὶ τῷ τότε δανειζομένῳ ἀπωλοφύρετο τὴν συμφορὰν, ὅτι ἐξήμαρτε, καὶ ὅτι οἱ μεταμέλει οὐ χαρισαμένῳ ἀλλ᾽ ἀχαριστήσαντι. Non eſt ergo ingratus: neque enim alteri obligatus erat ullo

necessitudinis vinculo, sed avarus, qui ad benefaciendum lentus est & tenax, quos homines *ingratos* Gallice vocamus. Lepida porro historia Antiph. qui addit cum hominem consilium id dedisse avaro, ut in eo loco lapidem deponeret, bonoque animo esset, neque argentum periisse existimaret: prorsus enim cum salvum esset argentum, nunquam eo usum fuisse, nec si adhuc salvum esset, usurum. Itaque argento te esse privatum noli æstimare.

Pag. 133. Πεισιανάκτειος.] Apud Plutarchum in vita Cimonis, ἐν τῇ Πλησιανακτίῳ μὲν τότε καλουμένῃ, ποικίλῃ δὲ νῦν στοᾷ.

Romanus.] Atheniensis.

Pag. 134. Βαθὼ τὴν Δημώ. ---- Βαρὼ καὶ Δημώ] Lege ubique Βαυβὼ τὴν Δηώ. Clemens Alex. in Protrept. ξενίσασα ἡ Βαυβὼ τὴν Δηὼ ὀρέγει κυκεῶνα αὐτῇ. Hesychius: Βαυμὼ τιθήνη Δήμητρος. Lege Βαυβὼ, ut ex serie literarum patet. Orpheus etiam nutricem Cereris vocat:

---- παῖς δ' ἦεν ἴακχος
Χειρί τέ μιν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβοῦς ὑπὸ κόλποις.

Hanc & Dysaulem γηγενεῖς facit Clemens Alex. Hæc Maussacus in Appendice, sed fallitur cum locum Menandri rhetoris sollicitat ex capite περὶ μυθικῶν. ἢ ὅτι ἡ Δημήτηρ παρὰ Κελεῷ ἐπεξενώθη. Βαυβῷ legi vult. male. quid enim? Nonne apud Celeum Eleusinis regem Ceres divertit, ejusque filio Triptolemo currum & fruges donavit? Apollodorus testis est aliique.

Confirmationem.] *Cautionem* latine dixeris. Græci βεβαίωσιν. Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου βλάβης, initio: τῶν οὖν τότε πιστεύοντες καί τι λαβόντες τὸ βέβαιον. Affine est, quod notat Casaub. ad Theoph. p. 258. Locus est insignis apud Isæum περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου. p. 48, & Pollucem lib. 8, ubi de πωλήταις.

Mul-

Mulctam aut condemnationem.] Imo precium ex Polluce & Iſæo p. 48.

Pag. 135. *Quando te in jure conſpicio, poſtulo ut auctor fias.*] Aliter Sigonius de judiciis lib. 1 cap. 21. Hæc enim verba fuiſſe petitoris ad poſſeſſorem dicit. Unde Cajus ff. de rei vindic. *qui petitorio judicio utitur, ne fruſtra experiatur, requirere debet, an is, cum quo inſtituit actionem, poſſeſſor ſit, vel dolo deſiit poſſidere.* Cicero pro Cæcina: *Actio eſt in actorem præſentem. Quando te in jure conſpicio, poſtulo anne fies auctor.* Vide Rævardum libro ſingulari protribunalium cap. 5.

Pag. 137. Ergo cum Lyſias laudatur.] Falſum eſt, nec id ſequitur. δύο λόγοι, quos Harpocration laudat, hoc loco erant δύο λόγοι βεβαιώσεως, qui ſic inſcrib. ut βιαίων alii, alii aliter atque aliter: ut ἐνδείξεως.

Εἰ γνήσιος ὁ λόγος.] Καὶ Ναΐδος τῆς ἑταίρας· μέμνηται καὶ ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα ψευδομαρτυριῶν.

Pag. 139. Auxilium tulit.] In eo bello contra Eleuſinios, ut docet Pauſanias Achaicis initio, erudite. Non tamen Eumolpus dux erat Eleuſiniorum, ut Philochorus hoc loco; & Lycurgus contra Leocratem p. 143 & alii dixere; ſed Immaradus Eumolpi filius, ſi credimus Pauſaniæ in Atticis p. 3 & 19, quem in pugna occidit Erechtheus. Sed Eumolpum cum Thracibus in Atticam irrupiſſe docet præter Lycurgum & Euripidem, quem Lycurgus laudat in Erechtheo, Philochorus & Iſocrates in Panegyr. & in Panathen. teſtatur. Plato in Menexeno. Strabo lib. 8. Ἴων δὲ ὁ Ξούθου τοὺς μετ' Εὐμόλπου νικήσας Θρᾷκας, οὕτως ηὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπέτρεψαν Ἀθηναῖοι αὐτῷ τὴν πολιτείαν. Ubi nota Ioni tribui, quæ Xutho alii tribuunt, Suidas ſcilicet & Etymol. Straboni conſentit Pauſanias Achaicis initio, & Philochorus hoc loco, quem tamen non ſequor in eo, quod regnante

Erechtheo id accidiſſe refert. Quî enim potuit, cum Xuthus Ionis pater poſt Erechthei mortem, cum arbiter à regiis liberis electus eſſet, & Cecropi ut natu maximo regnum addixiſſet, à cæteris Erechthei liberis agro Attico ſit expulſus, ut ſcribit Pauſanias in Achaicorum initio, ubi & Ionem Athenienſibus auxilium tuliſſe poſt Erechthei mortem ſatis clare memorat. De hoc bello vide amplius Pauſaniam Corinth. pag. 44. Hyginum fab. 46. Demaratus lib. 3 τραγῳδουμένων apud Stob. ſerm. 157. Ἀθηναίων πρὸς Εὔμολπον τὸν Θρακῶν βασιλέα τὸν πόλεμον ἐχόντων, Ἐρεχθεὺς ὁ τῆς Ἀττικῆς προεστάμενος χρησμὸν ἔλαβεν, ὅτι νικήσῃ τοὺς ἐχθροὺς, ἐὰν μὲν πρεσβυτάτην τῶν θυγατέρων Περσεφόνην θύσῃ. παραγγελλόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας Θρασυθέα τῇ γυναικὶ τὸν πυθόχρηστον μαντείαν ἀπήγγειλεν. εἶθ' οὕτω τὴν κόρην προσαγαγὼν τοῖς βωμοῖς ἀνεῖλε, καὶ συμβαλὼν τὸν πόλεμον, ἐγκρατὴς ἐγένετο τῆς νίκης. Lege Πραξιθέα τῇ γυναικὶ ex Lycurgo contra Leocratem pag. 143. quæ erat Cephiſi filia. Fragmenta ex tragœdia Euripidis Erechtheo multa ſunt apud Stobæum. Unum obiter emendare viſum eſt, quod refert cap. 172. θρηΐκιον πέλτην πρὸς Ἀθηνᾶν περὶ κίοσιν ἐγκρεμάσας θαλάμοις. Lege πέλτην.

Pag. 141. Plutarchus.] Et Diodorus Siculus lib. 14 initio de eodem Theramene.

Male cohærebant.] Artemidorus lib. 2. ἐσία σημαίνει πόλεως τὴν βουλὴν καὶ τὴν ἐνθήκην τῶν προσόδων.

Comici autem è Theſmophoriazuſais.] Pag. 809. ἀλλ' Εὐβούλης τῶν πέρυσί τις βουλευτής ἐστιν ἀμείνων, παραδοὺς ἑτέρῳ τὴν βουλείαν. οὐδ' αὐτὸς τοῦτό γε φήσεις. Chorus mulierum vult probare viris feminas præſtare. *Nam ex ſuperioris anni ſenatoribus quis melior eſt Eubule, ne tu quidem, qui dignitatem ac locum ſenatoris alteri ex more ceſſiſti, id auſis dicere.* Itaque cum hæc Chorus diceret,

ret, oculos conjiciebat in quendam senatorem, qui spectator aderat. Est igitur βουλεία τὸ βουλεύειν, senatoria dignitas, quæ Athenis annua erat, ut nemo nescit. βουλεύειν senatorem esse dixit Antiph. περὶ χορευτοῦ p. 131, ubi addit, καὶ ἐν αὐτῷ βουλευτηρίῳ Διὸς βουλαίου καὶ Ἀθηνᾶς βουλαίας ἱερόν ἐστι καὶ εἰσιόντες οἱ βουλευταὶ προσεύχονται. Παραδοῦναι proprie dicitur de eo, qui magistratu decedit, & successori tradit, ut eadem pag. Antiphon non semel. Etymologus, βουλεία ὁ χρόνος τοῦ βουλεύειν, ὥσπερ στρατηγία ἐστὶν ὅπου στρατηγεῖ. Sic Cratinus Θρᾴτταις. τὴν πέρυσι βουλὴν ἐφεστώς. Priscianus 18.

Ex Philochoro.] Φιλόχορος legitur in Etymolog. & amplius, διὰ τὸ τῆς Λητοῦς ἤτοι Θέμιν. Et mox: μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ Καλλίμαχος οἷον. ἐξ ἄλλου οὐδ᾽ ἵκην ἀνέρα βουχέτιον ἕλκειν. Vox ἕλκειν videtur glossema esse præcedentis ἵκειν. Apud Suidam quoque Φιλόχορος legitur in Βούχετα, & in voce Θέμις. Idem Suidas utrobique habet οὐδέπερ. καὶ πληθυντ. rectius.

Pag. 142. Βοώνην illum.] Pollux corrigendus pag. 404. καὶ βοῶν ὑπηρεσιῶν ὀνόματα. Lege καὶ τειχοποιοί τε καὶ ἱεροποιοὶ καὶ βοῶναι, ὑπηρεσιῶν ὀνόματα. Magna autem ea curatio habebatur, nec summi magistratus eam dedignabantur. Libanius declam. 8. ἐπειδὰν γὰρ ἀπαλλάγημεν ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῆς ἀγορᾶς, ἰδόντες τὸν μὲν στρατηγὸν ᾑρημένον, τὸν δὲ πρεσβευτὴν κεχειροτονημένον, τὸν δὲ σιτώνην, τὸν δὲ βοώνην.

Butem.] Butes Pandionis filius, Erechthei frater. Gemini enim fuisse dicuntur Erechtheus & Butes. Mortuo Pandione Erechtheus regnum patris suscepit, Butes sacerdotium Minervæ & Neptuni Erichthonii sortitus est, teste Apollodoro lib. 3.

Pag. 143. Γάψηλος.] Γαμψηλὸς tamen agnoscit Hesychius, ut & χαληψός.

Ἡ Σύ-

Ἡ Σύμη.] Diodorus Siculus lib. 12. ἐν αἷς ἦσαν ἀξιολογώταται Σύμη καὶ Γαληψὸς ἀμφότεραι Θασίων ἄποικοι. Lege Οἰσύμη ex Thucydide. Galipſus dicitur à Livio lib. 44 in calce, ubi de Perſei fuga. At apud Plutarchum in Æmilio Paulo ἐν ἀλήψῳ legitur male, in editione H Stephani, ſed Xylandri editio recte habet.

Pag. 144. Θάσος.] Conon narrat. 36 apud Photium: ὡς ἀπὸ Θάσου τοῦ Κάδμου ἀδελφοῦ Θάσος ἡ νῆσος ὠνομάσθη. Sed errat Mauſſacus cum Scaligero, ut ad eum Herodoti locum notavi.

Pag. 145. Γεννηταί.] Etymol. γεννῆται ἀπὸ γένους, σύστημα ἐκ λ' ἀνδρῶν συνεστὸς, οὗ οἱ μετέχοντες ἐκαλοῦντο γεννῆται, οὐ κατὰ γένος ἀλλήλοις προσήκοντες, οὐδὲ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος, ἀλλ' ὥσπερ οἱ δημόται καὶ οἱ φράτορες νόμων κοινωνίαν τινὰ ἔχοντες, οὕτω καὶ οἱ γεννῆται συγγενικῶν ὀργίων ἢ θεῶν, ἀφ' ὧν ὀργεῶνες ὠνομάσθησαν. ἢ οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους μετέχοντες ἢ ἀπ' ἀρχῆς κοινὰ ἱερὰ ἔχοντες. οἱ δὲ ὁμογάλακτας φράτορας συγγενεῖς καὶ γεννήτας. Lege νόμῳ κοινωνίαν ex Euſtathio Iliad. β p. 239, ubi φρατρίαν & τριττὺν ait idem eſſe, idque ſæpe repetit Iſocrates pag. 349 in orat. ſociali.

Pag. 146. Quo poſſit à priori probari.] Atqui hæc Mauſſaci demonſtratio à priori nequaquam eſſe poteſt: neque enim cauſam ullam, propter quam annus Atticus 360 dierum olim ante Solonem fuerit, hic adfert. Imo hoc ita ſe habere ſupponit, & plane à poſteriori argumentatur. Porro hunc Suidæ locum de anno priſco Atticorum lunari intelligendum eſſe recte docuit D. Petavius lib. 1 de doctrina temporum, & lib. 4 Uranologii, quo tempore rudes adhuc & imperiti homines lunarem menſem 30 diebus integris definiebant, annum autem proinde diebus 360. alternis autem annis menſem intercalabant, donec à doctioribus viris & uſu magiſtro edocti ac convicti, menſes diligentius ad lunæ motum

motum instituerunt auctore Athenis Solone, ut docet Plutarchus & Laertius, & menses alternis plenos & cavos assumpserunt: annum autem dierum 354. Sed & alio modo idem Petavius huic & aliis locis occurrit, ut de anno naturali, non de civili hi autores loqui intelligantur. Licet enim menses eorum annique simplices ad lunam directi atque dimensi essent, nihilominus tacite etiam solares observabant, quos cum civilibus annis mixtos atque implicitos habebant, in eum finem, ut ad eosdem tempestatum cardines solstitia nempe & æquinoctia, festa & sacrificia semper redirent, quod intercalationibus & periodis quibusdam assequebantur, de quo vide Geminum in Isagoge, cujus locum recte mihi emendasse videor. Vide & Seldenum ad Marmora Arundelliana. Annus autem ille solaris reconditus dies habebat 360 cum appendice dierum 5 ex Ægyptiorum instituto, quos Græci imitati sunt. Plerumque antea neglectis his dierum 5 appendicibus rotundiorem numerum 360 dierum pro anno naturali solis scriptores usurpant, vulgi, ut solet, usum & facilitatem ejus numeri libenter secuti.

Pag. 147. Adi Suidam.] Eustathius ἰλιάδ. β etiam ea dicit, quæ Suidas. Locum profert Pantinus in notis ad Apostolii adagia, & Suidas in Φατριά, ἡ φυλὴ διῄρηται εἰς δ΄ κατὰ τὰς δ΄ ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ. ἑκάστη δὲ διαίρεσις εἰς γ΄. ὡς γίνεσθαι ιβ κατὰ τοὺς ιβ΄ μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ. καλεῖσθαι δὲ τριττύας καὶ φατριάς.

Nullus dubito quin pro γεραιαί.] Etymol. γεραῖραι παρὰ Ἀθηναίοις γυναῖκές τινες ἱεραὶ, ἃς βασιλεὺς καθίστησιν ἰσαρίθμους τοῖς βωμοῖς τοῦ Διονύσου παρὰ τὸ γεραίρειν τὸν θεόν. οὕτω Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς. Græca vox est γεραρὸς ἰδεῖν καὶ μεγαλοπρεπὴς, Basilio ep. 86.

Eximius est hic locus.] Pollux p. 349. πολλὰ δ' ἂν καὶ

ἄλλα εἴη μέταλλα ὥσπερ τὰ ἐν Σάμῳ τὰ καλούμενα γεωφάνια, ὑπὲρ ὧν ὁ Δείναρχος λέγει, καὶ τὰ ἐν Ἰσύρῳ τῷ θείῳ. lege Νισύρῳ. Orationem Dinarchi intelligit, quæ inscribitur κατὰ Πολυεύκτου περὶ τοῦ γεωφανίου teste Dionys. Halicarn. apud quem πωφανίου scribitur male.

Pag. 148. Res Mandrobuli in pejus.] Eo sensu utitur Zonaras in rebus Basilii & Constantini filiorum Romani Junioris, ὅτι αὐτοῦ αἱ ἐλπίδες ὑπεῤῥέεον κατὰ τὸ τῆς παροιμίας ἐπὶ τὰ μανδροβόλου χωροῦσαι.

Pag. 150. Γεωφάνιον.] Verbum ipsum γεωφάνιον γῆς μέταλλα fuisse indicat. Itaque γεωφάνιον ἐν Σάμῳ, terræ Samiæ metalla fuere. Optima ad figlinum opus terra Samia. Lucillius: *testam sumit homo Samiam*. Vide Pollucem p. 349. De terra Samia Plinius lib. 35 cap. 16. Dioscorides. Etymologus: Γεωφανεῖον χωρίον ἐστὶν, ἐν ᾧ γῆς εἶναι μέταλλον. ἡ δὲ γῆ ἦν ξανθοτέρα πεποιημένη τοῖς ζωγράφοις εἰς τὰς γραφάς. τάχα δὲ ἡ μίλτος ἐστίν. ἢ μέταλλον &c. ut Hesychius. Nicander in Alexipharmacis

Καὶ δέ σὺ δραχμάων πισύρων βάρος αἴνυσο γαίης
Παρθενίης, ἣν φυλλὶς ὑπὸ κνημοῖσιν ἀνῆκεν
Ἰμβρασίδος γαίης χιονώδεος· ἥν τε κεράστης
Ἀμνὸς χησιάδεσσι νέον σημήνατο νύμφαις.

Ubi Scholiastes notat: παρθενία οὐχ ἡ ὅλη Σάμος, ἀλλά τις ἐν αὐτῇ εὑρεθεῖσα γῆ. Φυλλὶς δὲ τὸ καλούμενον γεωφάνιον ἐν Σάμῳ. Addit Nicander Κερκέτεω νιφόεντος ὑπὸ σχοινώδεσιν ὄχθαις, qui mons est Sami teste Plinio. Sed & Scholiastes alius, τὸν Σάμιον ἀστέρα λέγει, ait, ὃν δοκεῖ κηρὸς ἐν Σάμῳ εὑρηκέναι. Quæ ibi sequuntur, sunt malæ notæ & falsa pleraque. Ἀστὴρ est genus terræ Samiæ teste Dioscoride lib. 5, & Theophrasto in lib. de lapidibus, ubi venulam extremam terræ Samiæ sic ait dici: ejus autem terræ nullum ad picturam esse usum, sed tantum fullonibus ad vestes abluendas. τῶν δὲ μεταλλευτῶν τὰ ἐν

τοῖς

τοῖς γνωφαιέσιν ἔπ λοιπὰ &c. ubi à milto etiam distinguit.

Pag. 151. Οὐν αὐτὸς ἔπι Λυσίας.] Sic Dionysius in Dinarcho inter ejus ἰδιωτικοὺς γνησίους primum recenset, κατὰ Προξένου βλάβης, ὃν αὐτὸς εἶπε ὑπὲρ αὐτοῦ. Porro quæ sit ῥητορικὴ γραφὴ, vide Harpocr. Suidas in Δημάδης, οὗτος κατέλυσε τὰ δικαστήρια & τοὺς ῥητορικοὺς ἀγῶνας.

Pag. 152. Ἀργυρέας δραχμὰς ὀκτώ.] Apud Schol. Comici in ἐκκλησιαζ. 741, ubi hæc ad verbum leguntur, scriptum est diserte, δραχμὰς ἀργυρέας εἴκοσι. Item apud eundem p. 745 eadem αὐτολεξεὶ leguntur, quæ Harpocr. dixit in αἰκίας.

Pag. 153. Decemviros.] Diodorus Siculus lib. 14. & Cornelius Nepos in Thrasybulo decem prætores appellat.

οἱ δὲ ἄρα μετὰ τοὺς τριάκοντα.] Lege μετὰ τῶν τριάκοντα. Hæc videntur esse Harpocrationis verba, non ipsius Lysiæ. Vide Harpocrat. in μόλπις, ubi hæc leguntur. Quare interpretationem Harpocr. non probo: potius enim Lysias intellexit τοὺς δέκα τοὺς ἐν Πειραιεῖ, de quibus ad Xenophont. lib. 2 notamus multa. At illi δέκα μετὰ τοὺς τριάκοντα καταστάντες non imperarunt in Piræeo. quî enim possent? cum Piræeus eo tempore, quo creati sunt, ab exulibus teneretur, ut clare docet Xenophon, & Isocrates in exceptione adversus Callimachum, & Justinus. Postquam vero è Piræeo exules in urbem reversi sunt, visum est injuriarum memoriam omnem abolere, perlatoque eo decreto viginti viros elegere, quibus resp. mandata est, donec leges ferrentur, ut scribit Andocides περὶ τῶν μυστηρίων p. 11 in fine. Quod si in Andoc. decem scriberetur, eos esse putarem, qui post 30 tyrannorum fugam creati sunt: inter quos fuit Phidon, qui ex 30 tyrannis unus fuerat, solusque cum

Eratoſthene collega à populo non erat è civitate pulſus: itemque Hippocles & Epichares quidam Lamprenſis, ut refert Lyſias ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένους p. 121, ubi de eorum improbitate & perfidia paria, quæ & Juſtinus ſcribit. Inter eos etiam fuit Rhinon teſte Iſocrate. Nam Molpis quidem meo judicio ex iis non fuit. Expulſi autem eſſe videntur οἱ δεκάδουχοι poſt reditum Thraſybuli & ſociorum è Piræeo in urbem, atque eorum loco creati viginti magiſtratus teſte Andocide, de quibus Pollux lib. 8 pag. 404, ubi lege à capite, οἱ εἴκοσι. τούτους εἵλοντο μετὰ τῶν (leg. τοὺς) τριάκοντα τῆς πολιτείας καὶ τῶν νόμων ἐπιμελητῶν (leg. ἐπιμελητὰς) ἀριστίνδην ἐπιλεξάμενοι. At Poſtellus & Sigonius & Meurſius lib. 2 Attic. lect. cap. 5 ad γυναικοκόσμους ea Pollucis verba retulere perperam.

Pag. 154. Caveant ne cum Scaligero hos δέκα ἄρχοντας confundant.] Sed Scaliger eo loco nequaquam eos confundit, ſed tantum ait, ſe hunc Æliani locum non intelligere; nam IX tantum erant Athen. magiſtratus, non X. Ex his verbis nemo conficere poteſt, hos duos magiſtratus ab eo confuſos. Fallitur autem ipſe Mauſſacus, qui Æliani locum de illis X intelligit, qui poſt 30 tyrannos creati ſunt. Ait enim Ælianus: ὕστερον δέκα τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος ἦρχον, quod de X illis dici non poteſt, qui ne uno quidem anno integro præfuerunt, ut ſupra oſtendimus. Igitur in Æliano legendum eſt ἐννέα.

Pag. 155. In Lyſiſtrata.] Pag. 877. ἑπτὰ μὲν ἔτη γεγῶσα
εὐθὺς ἠρρηφόρουν.
εἶτ' ἀλετρὶς ἦ δεκέτις
οὖσα τἀρχηγέτις
κατάχ. κροκ. ἄρκτος ἦ Βρ.
κἀκανηφόρουν ποτ' οὖσα
παῖς καλὴ ἔχουσα ἰσχάδων ὁρμαθόν.

Pag.

Pag. 156. *Junxit Aristides Milesia crimina.*] Hoc opus vertit Sisenna, teste Ovidio eo loco. *Vertit Aristidem Sisenna, nec obfuit illi Historiæ turpes inseruisse jocos.* Fuit enim facetiis deditus, ut ait Cicero in Bruto. Sisenna in Milesiacis laudatur à Sosipatro Charisio lib. 2. Instit. Grammat. non semel. Sisenna Milesiarum 13. *nisi cominus excidisset: quanti dantur? tanti, inquit Olympias; simul hæc dicens savium dedit, ut scilicet subsonaret quanti pretii.*

Pag. 159. Servorum alii publici, alii privati.] Ulpianus ad Olynth. 2. δούλους εἶχον δημοσίους οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ αἰχμαλώτων πιπράσκοντες, καὶ ἐδίδασκον τούτους γράμματα, καὶ ἐξέπεμπον αὐτοὺς ἐν τοῖς πολέμοις μετὰ τῶν ταμιῶν καὶ τῶν στρατηγῶν, ἵνα ἀπογράφοιεν τὰ ἀναλισκόμενα. οὐκ ἀκαίρως δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλ' ἵνα διὰ τὸ δύνασθαι τούτους τύπτειν ὡς δούλους, ἔχωσι μανθάνειν τὸ ἀληθές. αἰσχρὸν γὰρ ἐνομίζετο παρ' Ἀθηναίοις ἐλευθέρους τύπτειν. Hi ταμίαι una cum Imp. mittebantur, & in reddendis rationibus, cum Imperator rationes reddebat, interrogabantur, ut est in ea contra Timotheum initio. Aristoph. in Vespis p. 499. ἄκουσον ὦ δαιμόνι' ἐμοῦ τῶν μαρτύρων, ἀνάβηθι πυρόκνηστι καὶ λέξον μέγα, σὺ γὰρ ταμιεύουσα ἔτυχες. ubi jocatur Comicus argute, & ἐχαρακτήρισε τὰς ἐν ταῖς εὐθύναις τῶν ἀρχόντων ἀπολογίας, ut ait Schol. Hi vero ταμίαι longe differunt à ταμίαις τῆς θεοῦ, id est, Palladis, de quibus Pollux & Harpocr. De servis publicis Etymologus ex lexico Rhetorico, δημόσιος ὁ τῆς πόλεως δοῦλος, ὃς ὑπηρετεῖ τοῖς δικαστηρίοις καὶ τοῖς κοινοῖς ἔργοις, ἐκ τοῦ ῥητορικοῦ.

Pag. 163. Ἀνάγκη.] Demosth. πρὸς Μακάρτατον initio. καὶ ἐπειδὴ ἧκεν ὁ ἄρχων εἰς τὸ δικαστήριον, καὶ ἔδει ἀγωνίζεσθαι, τά τε ἄλλα ἦν αὐτοῖς παρεσκευασμένα εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ τὸ ὕδωρ, πρὸς ὃ ἔδει ἀγωνίζεσθαι, πολλαπλάσιον ἡμῶν ἔλαβον. ἐξ ἀνάγκης γὰρ ἦν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τῷ ἄρχοντι ἀμφορέα ἑκάστῳ

ἐγχέαι τῷ ἀμφισβητοῦντι καὶ τρεῖς χόας τῷ ὑστέρῳ λόγῳ: id est, *mihi*, qui pro Philomache uxore mea orabam. pessime Volsius: *necesse enim Judices habebat prætor*. Nam si hoc necesse fuit, cur se in eo circumventum queritur maritus Philomachæ, & indignitatem atque ambitum adversariorum objicit?

Pag. 164. Platone in Theæt.] Pag. 172.

Μεμετρημένης τῆς ἡμέρας.] Xenophon lib. 1 ἑλλ. in fine: *κρινέσθωσαν οἱ ἄνδρες καθ' ἕνα ἕκαστον διῃρημένης τῆς ἡμέρας τριῶν μερῶν ἑνὸς μὲν, ἐν ᾧ ξυλλέγεσθαι ἡμᾶς δεῖ καὶ διαψηφίζεσθαι, ἐάν τι ἀδικεῖν δοκῶσι, ἐὰν δὲ μή. ἑτέρου δὲ, ἐν ᾧ κατηγορῆσαι. ἑτέρου δὲ ἐν ᾧ ἀπολογήσασθαι*. Ecce διαμεμετρημένη ἡμέρα, nec tamen πρὸς ὕδωρ hoc judicium habitum est. Fere omnes causæ ad clepsydram orabantur. Isocrates περὶ ἀντιδόσ. Demosth. in πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, & in κατὰ Κόνωνος ὕβρεως. Lysias κατὰ Παγκλέωνος. Isocrates πρὸς Καλλίμαχον παραγραφῆς. Isæus in κληρικοῖς passim.

Pag. 166. Qui tympano probabant.] Optime. Nam Aristoph. in Avibus p. 580. *φύλακας κατέστησαι. τὸ πῦρ ἐγκρυπτ' ἀεὶ κωδωνοφορῶν περίτρεχε, καὶ κάθευδ' ἐκεῖ.* Schol. *οἱ περίπολοι τὰς φυλακὰς περισκοποῦντες ἐρχόμενοι ἐπὶ τοὺς φύλακας κώδωνας εἶχον, καὶ διὰ τούτων ἐψόφουν παρεάζοντες τὸν καθεύδοντα, καὶ ἵνα οἱ φυλάττοντες ἀντιφθέγγωνται. μήποτε δὲ παρακωμῳδεῖ τὸν Εὐελπίδην, Παλαμήδην οὐ περὶ πολλοῦ δεδιδαγμένον.* Quæ huc mirifice faciunt. Item Aristoph. in Avibus p. 596. *οὐ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα πεπύλωται πύλαις, καὶ βεβαλάνωται, καὶ φυλάττετ' κύκλῳ, ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται πανταχῇ, φυλακαὶ καθεστήκασι καὶ φρυκτωρίαι ἐν τοῖσι πύργοις.* Porro Euripideæ fabulæ Palamedis luculentum fragmentum est apud Stobæum serm. 211.

Τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνον
Ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβὰς τιθεὶς

Ἐξεῦ-

Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι·
Ὥστ' οὐ παρόντα, ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
Τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
Παισί τ' ἀποθνήσκοντα γραμμάτων μέτρον
Γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι,
Ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὰ,
Δέλτος διαιρεῖ, κοὐκ ἐᾷ ψευδῆ λέγειν.

In quibus versibus illa ποντίας ὑπὲρ πλακὸς eo spectant, quod Palamedes fingitur à tragicis per tabulas scriptas & in mare projectas Nauplio significasse omnia, quæ vellet, cum secundus ventus tabulas ad Nauplium deferret, ut memorat Schol. Aristoph, & Suidas. Sane Plinius in 7 tradit, signi dationem, tesseras & vigilias Palamedem invenisse bello Trojano. κώδωνες autem non sunt tympana, sed tintinnabula, ut in historia Jovis Tonantis apud Dionem & Suetonium Augusto. In descriptione pompæ triumphalis apud Zonaram tomo 2 ex Dione: καὶ κώδων ἀπήρτητο καὶ μάστιξ τοῦ ἅρματος. Mox: τοὺς γὰρ ἐπί τινι ἀτοπήματι καταδικασθέντας θανεῖν νενόμιστο κωδωνοφορεῖν, ἵνα μηδεὶς βαδίζουσιν αὐτοῖς ἐγχριπτόμενος μιάσματος ἀναπίμπληται. Inter instrumenta carnificis tintinnabula Plautus memorat. *Extra portam Metiam currendum est prius. Lanios inde accersam duo cum tintinnabulis.* Parthenius Erotic. cap. 7 ex Phania Eresio, προσέπαιξεν αὐτῷ Ἱπποκρῖνος ἀπό τινος ἐρυμνοῦ χωρίου, ὃ μάλιστα ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τοῦ τῶν Ἡρακλεωτῶν τυράννου, τὸν κώδωνα κατακομίσαι.

Ψοφώδεις.] Ψοφοδεεῖς leg.

Pag. 167. Πρυτανεῦσι.] Πρυτάνεσι.

Κατὰ γένος.] Sic in orat. περὶ Ἀστυφίλου κλήρου p. 68, & κατ' ἀριστείαν pag. 47. Dionysius Hal. lib. 4 pag. 238. καὶ τὰ μὲν ὅταν τι πάθωσιν οἱ κύριοι, τοὺς κατὰ γένος ἢ κατὰ διαθήκην διαδόχους προσήκει λαμβάνειν. Isocrates in Æginet. p. 764.

p. 764. ἡ μὲν κτ̀ γῆν ἀμφισβητοῦσα. Sed p. 775. τοῖς κτ̀ δόσιν ἀμφισβητοῦσι. & 777.

Pag. 168. Διαθήκας.] Ita in argumento Iſæanæ orationis περὶ τοῦ Νικοστράτου κλήρου. Φάσκοντα κληρονόμον εἶναι αὐτὸ κτ̀ δόσιν, ὅ ἐστι κτ̀ διαθήκας. Et Iſæus in ea oratione p. 43. οἱ κτ̀ τὴν δόσιν τοῦ Νικοστράτου ἀμφισβητοῦντες. Et infra: κτ̀ δόσιν πεποιήσασθαι τοῦ Νικοστράτου. Rurſus infra: ἑαυτῷ δὲ κτ̀ δόσιν παρακατέβαλε. Mox: ὅσις κτ̀ δόσιν χρημάτων ἀμφισβητῶν. Vide teſtamentum Epicuri apud Laërtium p. 717, ubi has donationes in metroo recondi fuiſſe ſolitas teſtatur majoris ſecuritatis cauſa, ut Romani in templis teſtamenta ſua condebant, credebantque cuſtodiæ templorum, quod de Antonio dicitur. Ut autem coram prætore hujuſmodi donationes ac teſtamenta fiebant, ſic etiam coram prætore revocabantur, ſi donatorem teſtatoremque facti poſtea pœnituiſſet. Naturale enim eſt, ut unumquodque eo modo diſſolvatur, quo contractum eſt, ut in Jure dicitur: idque fiebat, quo ſolennior eſſet aut donatio aut revocatio; quam in rem inſignis eſt Iſæi locus περὶ Φιλοκτήμονος κλήρου pag. 54. Neque vero donationes ſolum ac teſtamenta interventu magiſtratuum fiebant, ſed & venditiones emptioneſque, & manumiſſiones, & fœnebris pecuniæ dationes, & cæteræ obligationes interventu magiſtratuum fieri ſolebant apud Græcos, quo ſcilicet ſolemniores eſſent ac firmiores ejuſmodi contractus, in quibus magiſtratus aut civitas teſtis interveniſſet, idque uſitatum fuiſſe apud Rhodios docet Dio in Rhodiaca pag. 326, qui locus eſt inſignis. Διὰ τῆς πόλεως, & διὰ τῶν τῆς πόλεως γραμμάτων Dio dicit, quod Attici dicebant διὰ τῆς ἀρχῆς.

Pag. 169. Δρομοκήρυκες.] Æneas Poliorcet. cap. 22. initio: περὶ δὲ τὸ στρατήγιον σκηνοῦν καὶ διαπλεῖν ἀεὶ τὸν σαλπιγ-

πηγκτὴν καὶ τοὺς δρομοκήρυκας, ἵν' ἐάν τι δέῃ σημῆναι ἢ παραγγεῖλαι, ἐξ ἑτοίμου ὑπάρχωσι. Et cap. eod. in fine: ὁ δὲ στρατηγὸς τὸ ἐμφανιζόμενον αὐτῷ, τοῖς ἄλλοις φύλαξι δηλούτω σάλπιγξι ἢ τοῖς δρομοκήρυξι. Non probo quod ait Harpocr. δρομ. esse ἡμεροδρ. Livius lib. 31 hemerodromos ait esse speculatores p. 576. Fallitur. hos enim ἡμεροσκόπους Græci vocant. Æneas pag. 7. ubi ἡμεροσκοπεῖα speculæ. Sic Polyænus lib. 5 de Eudocimo: Εὐδόκιμος ὁρῶν τοὺς στρατιώτας στασιάζοντας, καταπαῦσαι τὴν στάσιν οὐ δυνάμενος, ἤδη δὲ καὶ ἐπ' ἀλλήλους ὁρμώντων, δρομοκήρυξι προσέταξε κηρύττειν, ὡς ἥκοιεν οἱ πολέμιοι διαρπασόμενοι τὸν χάρακα. Locus illustris, qui explicat munus τῶν δρομοκηρύκων. Pollux p. 168. παρὰ δὲ Αἰσχίνῃ τῷ ῥήτορι δρομοκήρυκες. Zonaras tomo 2 pro tabellariis p. 31 & 88.

Δικαιώματα laudat etiam Diogenes Laërtius.] Et Ammonius voce νῆες. ubi δικαιώματα πολέμων recte legitur, male Casaubonus ad Laërtium legit πόλεων ex Eustathio, cum Eustathius ex Ammonio emendandus potius fuerit. δικαιώματα πολέμων sunt jura bellorum. In eo libro princeps Philosophorum de justis bellis disserebat, ob quas causas indici soleant, quibus legibus bellum geratur. Bellum enim suas leges suaque jura habet certa, unde justum bellum & justi hostes dicuntur, postquam legitime à legatis indictum est bellum, rebus prius repetitis. Alioqui non jam bellum, sed latrocinium dicitur ab autoribus. Græce λῃστρικὴ ἔφοδος. Causæ autem, propter quas bellum indicitur, ut plurimum sunt arcessitæ bellandi occasiones & conquisiti prætextus, quæ eleganter δικαιώματα πολέμων Aristoteles appellat, ut ex eo fragmento, quod profert Ammonius, satis apparet. Illud enim fragmentum totum est de bello, quod Alexander Molossus in Italia gessit, de quo Livius. Livius lib. 5 p. 152. *Sunt & belli sicut*

pacis jura, (quæ Livii verba imitatus eſt Plutarchus in Camillo eandem narrans hiſtoriam, χαλεπὸν μέν ἐστι πόλεμος καὶ διὰ πολλῆς ἀδικίας καὶ βιαίων περαινόμενος ἔργων, εἰσὶ δὲ καὶ πολέμων ὅμως τινὲς νόμοι.) *juſteque ea non minus quam fortiter didicimus gerere*. De jure autem belli, & juſtis cauſis bellorum gerendorum præclare M. Tullius in 1 de officiis. Idem lib. 3. *cum juſto enim & legitimo hoſte res gerebatur, adverſus quem & totum jus feciale & multa jura communia*. Plutarchus in Catone Cenſ. & in quæſt. Rom. 39. *ideo adhibitum ſacramentum militare; ante enim quam miles ſacramentum dixiſſet, nefas ei fuit ferire hoſtem*. Præter Cicer. & Plutarch. citatos Diodorus lib. 12. Livius lib. 4 & 8.

Pag. 170. Ut δωροξενία &c.] Fallitur. δώρων enim ea γραφὴ dicitur, teſte Polluce p. 396, Dinarcho pag. 95, contra Ariſtogitonem.

Pag. 171. Demoſthenes orat. adverſus Bœotum.] Et rurſus in eadem oratione: ἐτόλμα τοίνυν πρὸς τῷ διαιτητῇ πρᾶγμα ἀναιδέστατον λέγειν, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ δεκάτην ἐποίησεν ὥσπερ ἐμοῦ. καὶ τοὔνομα τοῦτο ἔθετο αὐτῷ. Et in oratione contra eundem Bœotum de materna dote. Φησὶ τὸν πατέρα μου δεκάτην ὑπὲρ αὐτοῦ ἑστιᾶσαι. Et Eubulus ἀγκυλίωνι apud Athenæum lib. 15.

Εἶεν γυναῖκες νῦν ὅμως τὴν νύχθ' ὅλην
Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε.

Ariſtoph. in Avibus p. 585.

Οὐκ ἄρτι θύω τὴν δεκάτην αὐτῆς ἐγὼ
Καὶ τοὔνομ' ὥσπερ παιδίῳ νῦν δὴ 'θέμην.

Proclus quoque in Timæum Platonis, καὶ τοῖς τεθνηκόσιν ἔναγα ποιοῦσι, καὶ τοῖς γεννωμένοις ὁμοίως τὰ ὀνόματα τίθενταί τινες ἐν τῇ δεκάτῃ.

Pag. 172. Hæc habet auctor noſter ex Athenæo lib. 5 dipnoſoph.] Pag. 210, ſed Daimachi locus non citatur ab

tur ab Athenæo. Athenæus lib. 4 pag. 183. Μεγασθένης δ' ἐν τῇ β' τῶν ἰνδικῶν τοῖς ἰνδοῖς φησὶν ἐν τῷ δείπνῳ παρατίθεσθαι ἑκάστῳ τράπεζαν. ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἐγγυθήκαις.

Jurisconsulti.] Plinius in lib. v ep. ad Tranquillum.

Α'ποκαταστατικόν.] Alio sensu ἀποκαταστῆσαι usurpat Laërtius de Xenocrate redempto à Demetrio Phalereo, qui eum in pristinam libertatem restituit.

Pag. 173. Τὸν ἀνακρίνοντα.] Ὁ ἀνακρίνων est prætor, qui cognoscit, antequam causa in judicium introducatur, sive quis alius magistratus, penes quem est jurisdictio seu ἡγεμονία τοῦ δικαστηρίου. At vero ἀνακρινόμενος est actor, qui causam conjicit apud magistratum, priusquam in judicium introducatur. Demosth. πρὸς Νικόστρατον. εἰ ἀνακρινοίμην κατὰ τῶν οἰκείων τῶν ἀδικούντων με, τὰς δίκας, ἃς εἰλήχειν αὐτοῖς. Et mox: ἀνακεκριμένου γὰρ ἤδη μου καὶ αὐτοῦ τῆς ψευδοκλ. γραφήν.

Καλιστρεῖν.] Intelligit ergo hunc locum, qui in ea oratione legitur: ἀκούσαντες δ' οἱ θεράποντες τῆς γείτονος τῆς κραυγῆς καὶ ὁρῶντες τὴν οἰκίαν πορθουμένην τὴν ἐμὴν, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν πύργων τῶν ἑαυτῶν ἐκάλουν τοὺς παριόντας. οἱ δὲ καὶ εἰς τὴν ἑτέραν ὁδὸν ἐλθόντες καὶ ἰδόντες Ἀγνόφιλον παριόντα ἐκέλευσαν παραγενέσθαι. Harpocration legit ἐκαλίστρουν non ἐκάλουν. Etymologus in ἐλαστρῶ. ὡς ἀπὸ τοῦ βοῶ, βοάζω, βοαστὴς, βοαστρῶ καὶ βωστρῶ. καὶ καλῶ, καλίζω, καλιστὴς, καλιστρῶ. οὕτω ἐλῶ, ἐλάζω, ἐλαστὴς, ἐλαστρῶ. Eustathius ἰλ. σ pag. 1161.

Ε'κάτομνος.] Ecatomnum Cariæ dynastam memorat Diodorus lib. 14 in fine, quem Artaxerxes adversus Euagoram Cyprium arma movere jussit. De Idrieo Arrianus de gestis Alexandri.

Pag. 174. De Hellanodicis.] Scaliger affert hos versus Tzetzis in Chiliad. ἦσαν ἑλλανοδίκαι δ' ἐκ τῶν Ἀμφικτυόνων, οἱ αἰτωλοὶ δὲ μάλιστα καὶ σὺν αὐτοῖς Ἠλεῖοι. De

Ætolis deinde ſubjicit cauſſas ex Scholiaſte Pindari. Scaliger ait falli Tzetzem, cum Amphictyones Pithyorum, non Olymp. arbitri fuerint. Sed reſpondeo ἀμφικτύονας hic generaliter accipi à Tzetze pro conterminis ac finitimis populis. Porro Hellanodicas decem fuiſſe Philoſtratus lib. 3 de vita Apollonii cap. 9. καὶ τοὺς ἑλλανοδίκας, οὓς περιῖσαν) Ἠλεῖοι τῶν Ὀλυμπίων δέκα ὄντας, κλήρῳ ξυγχωροῦντες τὴν αἵρεσιν. Libro autem 6 cap. 5 qui ætate provectior eſſet, eum primum inter Hellanodicas ait fuiſſe, primumque inceſſiſſe. Adde Pauſaniam Heliac. 1. Etymolog. Ἑλλανοδίκαι ἄρχοντες Ἠλεῖοι διέποντες τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακόν. ἐκλήθησαν δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐδίκαζον τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς. ἐκαθίζοντο γὰρ ἐν τῷ ἀγῶνι πορφυρίδα περιβεβλημένοι. ἦσαν οὗτοι τὸ μὲν πάλαι θ', εἶτα δύο καὶ τὸ πλεῖστον ή. Argumentum porro orationis Hyperidis ad Eleos pro Callippo refert Plutarchus in Hyperide. ἐπέμφθη δὲ καὶ πρὸς Ἠλείους ἀπολογησόμενος ὑπὲρ Καλλίππου τοῦ ἀθλητοῦ ἔχοντος αἰτίαν φθεῖραι τὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνίκησε. Et Pauſanias Heliac. lego autem hic, Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου. Sic Apſines in cap. περὶ πλικῶν. κινήσει δὲ ἔλεον κἂν ὑποδεικνύωμεν τὸ πάθος τὸ συμβεβηκὸς περί τινας τῶν οἰκείων τοῦ κρινομένου ἢ τοῦ τεθνεῶτος, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου ἐπέξεισι. λέγει γὰρ περὶ τὰ συμβεβηκότα τῇ τοῦ Ὀνείδου μητρί. καὶ ὁ Λυσίας ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀχιλλείδου τὸ πάθος τὸ τῇ ἀδελφῇ συμβὰν αὐτοῦ. λέγει γὰρ ὡς ἀκρατοῦς λύπης γενηθεῖσα αὐτὴν ἀπέκτεινε.

Pag. 175. Quæ in animadverſ. ad Euſeb. Chron. Joſephus Scaliger obſervavit.] Numero Euſebii 1241.

Ἐν Φρεάττοι.] Ἐν Φρεάττοι habet Helladius Beſantinous, quem vide de 4 judiciorum & fororum Athenis differentia: & Ælianum lib. 5. ἐν Φρεαττοῖ habet Etymolog. item ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων.

Juriſ-

Jurisconsulti.] Non probo, licet Suidas, ἐξηγηταὶ, dicat, οἱ τοὺς νόμους τοῖς ἀγνοοῦσιν ὑποδεικνύοντες, καὶ διδάσκοντες περὶ τοῦ ἀδικήματος, οὐ ἕκαστος γράφεται. At nunquam eo sensu usurpatur ea vox apud Ath. sed tantum de Interpretibus religionum accipitur, ut notavi ad leges Atticas. Rectius Suidas ex alio meliore Grammatico subdit: ἐξηγηταὶ τρεῖς γίνονται πυθόχρηστοι, οἷς μέλλει (lege μέλει) καθαίρειν τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας, καὶ οἱ ἐξηγούμενοι τὰ πάτρια. Νομιζόμενα autem lego hic apud Harpocr. Idem error apud Suidam. Locus Platonis est initio Euthyphronis. ἐξηγηταὶ proprie sunt, qui patrias consuetudines & instituta demonstrant, ubi nullæ scriptæ ea de re leges sunt. Plato 8 leg. p. 845. Lycurgus contra Lycophronem: οὐ γὰρ ὅσων τοὺς γεγραμμένους, δι' ὧν ἡ δημοκρατία σώζεται, παραβαίνειν, ἑτέρων δὲ μοχθηρῶν ἐξηγητὴν ἐπῶν καὶ νομοθέτην γινόμενον ἀτιμώρητον ἀφεῖναι. Suidas in μοχθηρία. Andocides pag. 15. Pollux lib. 8 cap. x. ἀνίσταιτο δὲ τὰ δικαστήρια, εἰ γένοιτο διοσημεῖα. ἐξηγηταὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ τὰ περὶ τῶν διοσημείων καὶ τῶν ἄλλων ἱερῶν διδάσκοντες. Sic Hesychius. Sic usurpat Plato 6 de legibus pag. 759 & lib. 9 passim. Eorum usus præcipue in procurationibus & expiationibus & lustrationibus homicidarum & cæteris piaculis. Hinc ἐξηγητικοὶ libri Rituales dicuntur. Clidemus ἐξηγητικὸν scripsisse dicitur ab Athenæo lib. 9 in fine, ubi & locus ex eo libro adducitur, περὶ ἐναγισμῶν de parentalibus. Anticlides quoque ἐξηγητικὸν scripserat teste Athenæo lib. XI, qui liber erat de religionibus, ut ex fragmento quod profert Athenæus, conjicere licet: docet enim eo loci Anticlides, quo modo Jovis Ctesii sigilla constituenda sint. Apud Plutarchum in Nicia Αὐτοκλείδης male exaratur: ἄλλως τε καὶ τῶν περὶ ἥλιον καὶ σελήνην (supple ἐπικρύψεων) ἐπὶ γ' ἡμέρας ἐποιοῦντο τὴν φυλακὴν, ὡς Ἀντικλείδης

κλείδης διέγραψεν ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς. Proclus in Hesiodi dies p. 178.

Pag. 176. Ἐπώμοτος &c.] Porro longe ab Harpocr. dissentit Suidas, Hesychius, & quem ad verbum exscripsit Zenobius in proverbiis, Pollux 179: ὀρκίσαι, inquit, ἢ καὶ ὅρκους ἐπαγαγεῖν, δοῦναι, λαβεῖν, ἀπολαβεῖν. Κατώμοτος videtur fuisse species jurisjurandi per nomen deorum. Sic Aristoph. ἐκκλησιαζ. ἀνὴρ ὢν τὼ θεὼ κατώμοσας, p. 728. Et alibi legitur sic, κατὰ τῶν ἱερῶν τῶν τελείων ὀμνυμέναι. Ἀπομόσασθαι est dejerare apud Andocidem p. 16. Suidas in νὴ τὴν ἱερὰν κεφαλήν. τὸ νὴ καλωμοτικόν ἐστιν ἐπίρρημα, τουτέστι μεθ' ὅρκου βεβαιωτικόν. ὥσπερ τὸ μὰ ἀπωμοτικὸν μεθ' ὅρκου ἀρνητικόν. Idem ait in μά. Non assentior Harpocr. in iis, quæ de ἐπάκτῳ ὅρκῳ dicit. Nam Isocratis verba aliud suadent, ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων διασώζων. id est, *jusjurandum delatum omnino suscipe in duobus casibus*; quod quidem jusjurandum JCti exactum appellant seu delatum, D. de jurejur. Græci διδόναι ὅρκον dicunt. Antiphanes apud Stob. λόγ. 112. ὁ διδοὺς τὸν ὅρκον τῷ πονηρῷ, μαίνεται. Hesychius: ἐπακτὸς ὅρκος, ἐφ' ὃν ἕτερος ἄγει, οὐκ αὐθαίρετος: quæ ad verbum leguntur in Zenobii adagiis. In Harpocr. τὸν προστιθέμενον, supple ὅρκον. Hoc est, quod Latini dicunt *verbis conceptis jurare*. Gellius, *Censor*, inquit, *agebat de uxoribus solenne jusjurandum. Verba ita erant concepta: & tu ex animi tui sententia uxorem habes*. Testus in præjurationes. Notavi ad Livium lib. 3. Livius lib. 7 initio: *super lectum stans ferro intento, nisi in quæ ipse concepisset verba, juraret se patris ejus accusandi causa concilium plebis nunquam habiturum, se eum extemplo transfixurum minatur. Pavidus tribunus* &c. *adjurat in quæ adactus est verba*. Æschylus in Eu-

in Eumenid. p. 286. ἀλλ' ὅρκον ἢ δέξαιτ' ἂν, ἢ δοῦναι θέλει. Aristoteles 1 Rhet. in fine. Glossarium: *abnutivum*, ἀπωμοτικόν. *Adnutivum* καταμοτικόν. Jusjurandum itaque apud Græcos, si Grammaticis credimus, duplex omnino fuit, voluntarium & involuntarium; ἑκούσιος & ἐπακτός. ἑκούσιος in duas species subdividitur, ἀπωμοτικὸν & καταμ. abnutivum & adnutivum: seu affirmativum & negativum. Etymol. Ἐπακτὸς &c. ut Harp. αἱρεῖται. ἄλλοι δὲ τοὐναντίον, ὁ ἀλλαχόθεν ἐπιφερόμενος, ἀλλ' οὐχ αὐθαίρετος. εἰσὶ δὲ ὅρκοι. &c. ut Harpocr. Jurisjurandi delati exemplum insigne est apud Euripidem in Medea, ubi Medea Ægeo ait: ὄμνυ πέδον γῆς &c. Eustathius ἰλ. α pag. 92, & Suidas: ἀπωμοτικὸν μὲν τὸ μὰ (τὸν δία.) καταμοτικὸν δὲ τὸ νή. Seneca in proœmio lib. 3 controvers. *Jura, sed ego jusjurandum dabo. Jura per patris cineres, qui inconditi sunt.* Mox: *deferre & facere conditionem* dicit: Chrysostomus homilia XVI ὅρκον ἐπαναγαγεῖν dicit, juramentum deferre.

Pag. 177. Hæc amplius habuit, &c.] Ἐπιγραφέων πέρι vide Pollucem lib. 8. Sed & Demosthenes, ni fallor, eorum meminit in ea contra Euergum. Vide in Διαγραφεύς. Isocrates in Trapezitico. πρὸς δὲ τούτοις εἰσφορᾶς ἡμῖν προσταχθείσης, καὶ ἑτέρων ἐπιγραφῶν γιγνομένων, ἐγὼ πλεῖστον εἰσήνεγκα τῶν ξένων αὐτός τε καὶ οἱ ἐμοί. καὶ ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, ὑπὲρ δὲ Πασίωνος ἐδεόμην τῶν συνεπιγραφέων, λέγων ὅτι τοῖς ἐμοῖς τυγχάνει χρήμασι χρώμενος. Lysias pag. 148. ἀπογραφεῖσθαι. Lege ἐπιγραφεῖσθαι. Quæ hic Harpocr. dicit, ea apud Suidam quoque leguntur, sed non ut hic confuse & simul, ἐπιγραφομένῳ, ἰδιοποιημένῳ, οἰκειουμένῳ. Mox: ἐπιγράφων ἀντὶ τοῦ βεβαιῶν. Ex illo Isocratis loco colligo μετοίκους tributa & illationes solvisse. Isocrat. ibid. pag. 727. ἀπεγράψατο μὲν ἐν τοῖς τιμήμασι τοῦτον ὡς δοῦλον

δοῦλον μετὰ τῶν οἰκετῶν τῶν ἄλλων. Leg. ἐπιχεάψ. Iſæus pag. 61.

Pag. 178. Ἐπίκληρον enim apud Atticos fuiſſe pauperem virginem.] Non hoc vult Harpocr. neque Demoſth. nam ἐπίκληρος dicitur virgo, cui neque pater, neque frater germanus, neque avus paternus erat ſuperſtes, ut ad titulum περὶ ἐπικλήρων notavi. Ex his feminis aliæ neceſſario erant inter θῆσσας, aliæ inter ditiores familias. τὰς λῃτουργούσας οἰκίας ut vocat Demoſth. πρὸς Φαίνιππον: nam mariti, utpote κύριοι pro fœminis ἐλῃτούργουν, ut docet Iſæus, p. 57 initio. πατρῷχον παρθένον vocat Herodotus lib. 6 p. 352.

Pag. 179. Lavinia virgo, dotalis dicta ἐπικλήρους.] Ἐπίκληρος ea Lavinia dicitur à Dionyſio lib. 1 p. 51. ἐπικλήρου τῆς Λαβινίας γενομένης μετὰ τὸν Λατίνου θάνατον. Sic & Joannina unica Beliſarii filia ἐπίκληρος dicitur à Procopio in ἀνεκδότοις pag. 24.

Ἐπικεκηρυχέναι.] Exemplum hujus ἐπικηρύξεως extat apud Herodotum lib. 7 pag. 454. Dionyſius Halic. ἐπικηρύττειν uſurpat pro eo, quod *proſcribere* Latini dicunt, pag. 547 lib. 8. τῶν ἐπικηρυχθέντων ὑπὸ Σύλλα πατέρων. Sed hoc præconis voce fiebat; proſcriptio autem in tabula, unde ſtylus proſcriptionis dicitur. Demoſth. ἐν τῷ περὶ παραπρεσβ. καὶ διὰ ταῦτα τοὺς Θηβαίους τὰ χρήματα αὐτοῦ Philippo ἐπικεκηρυχέναι. Ad quem locum ſine dubio hæc commentatur Harpocratio. Et multo poſt: ὡς ἐπικεκηρύχθαι χρήματα αὐτοῦ ἐν Θήβαις. Pollux lib. 4 cap. 12. ἐπικηρύττειν χρήματά τινι καὶ ἀντεπικηρύττειν. Quod interpres male, ut cætera, ſic vertit: *alicui bona per præconem addicere & abnegare*. Lyſias κατ᾽ Ἀνδοκίδου ἀσεβείας pag. 104. καὶ μὴ οὓς μὲν ἔχετε ἀδικοῦντας ἀφίετε, τοὺς δὲ φεύγοντας ζητεῖτε συλλαμβάνειν ἐπικηρύττοντες τάλαντον ἀργυρίου δώσειν τῷ ἀπάγοντι ἢ ἀποκτείναντι.

Loqui-

Loquitur de Diagora Melio, de quo supra proxime dixerat, οὗτος Διαγόρου τοῦ Μηλίου ἀσεβέστερος &c. quem locum non protulit Leopardus lib. x. Thucyd. lib. 8. τῶν δὲ διαφυγόντων θάνατον διαγνόντες ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι. Nymphodorus in Asiæ paraplo: ὃς ἀφελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα apud Athenæum lib. 6.

Pag. 181. Ἄναξ ὑπήνης Ἐπίκρατες σακεσφόρε.] Hic versus legitur apud Schol. Comici, loco proxime infra laudato. Suidas in πώγων ad illum versum Comici verba Scholiastæ refert; & in ἐπικράτης. Ejusdem Epicratis Sacesphori mentio fit in epistolis Socraticis ep. 13.

Pag. 182. Ἀλλ' ἔοικεν οὐχ ἡ δωροδοκία &c.] Miror autem id dici à Plutarcho, cum Demosthenes περὶ παραπρ. ad finem, hunc Epicratem una cum cæteris legatis capite damnatum esse scribat ab Ath. ἐπειδὴ παρὰ τὰ γράμματά φησιν ἐπρέσβευσαν ἐκεῖνοι καὶ τὸ ψήφισμα, καὶ τοῦτ' ἐστὶ τῶν ἐγκλημάτων τὸ πρῶτον. Secundum caput, καὶ ἠλέγχθησάν τινες αὐτῶν ἐν τῇ βουλῇ οὐ τἀληθῆ ἀπαγγέλλοντες, καὶ καταψευδόμενοι τῶν συμμάχων, καὶ δῶρα λαμβάνοντες. Postea addit: ὑπομενεῖτε τὸν μὲν εὐεργέτην τοῦ δήμου καὶ τὸν ἐκ Πειραιῶς Ἐπικράτην ἐκπεσεῖν καὶ κολασθῆναι: urbe pulsum esse. Extat oratio Lysiæ. κατὰ Ἐπικράτους καὶ τῶν συμπρεσβευτῶν, ipseque de altero Epicrate loquitur. Persicam ejus legationem memorat Plutarch. in Hyperide. δόξας δὲ κεκοινωνηκέναι τῶν Περσικῶν χρημάτων Ἐφιάλτῃ. Pausanias p. 70. Plato Comicus ἐν πρέσβεσι. κατέλαβον Ἐπικράτης τε καὶ Φορμήσιος παρὰ τοῦ βασιλέως πλεῖστα δωροδοκήματα, ὀξύβαφα χρυσᾶ, καὶ πινακίσκους ἀργυροῦς. Refert Athenæus lib. 6 p. 229. Idem p. 251. Ἐπικράτης δ' ὁ Ἀθηναῖος πρὸς βασιλέα πρεσβεύσας, ὥς φησιν Ἡγήσανδρος, καὶ πολλὰ δῶρα παρ' ἐκείνου λαβὼν, οὐχ ᾐσχύνετο κολακεύων οὕτως φανερῶς τὸν βασιλέα,

ὥστε εἰπεῖν δεῖν καθ' ἐνιαυτὸν οὐκ ἐννέα ἄρχοντας, ἀλλ' ἐννέα πρέσβεις αἱρεῖσθαι πρὸς τὸν βασιλέα. θαυμάζω δ' ἔγωγε τῶν Ἀθηναίων, πῶς τοῦτον μὲν ἀκρίτον εἴασαν. Δημάδην δὲ ἰ τα-λάντοις ἐζημίωσαν, ὅτι θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον. καὶ Εὐαγόραν δὲ ἀπέκτειναν, ὅτι πρεσβεύων ὡς βασιλέα προσεκυνήσεν αὐτόν. lege Τιμαγόραν ex Plutarcho & Xenophonte & Athenæo ipso.

A barba & genarum pilis eminentioribus.] Male ergo Scaliger vertit, σάκος *manticam* reddens, quasi σάκκος legeretur quod postea in appendice ad has notas animadvertit Maussacus.

Pag. 183. Ἀγαμέμνων δὲ δυσχεράνας δίκην τὴν ἁρπάσαντα ἀναιρεῖ.] Emendo: τοῦ δὲ Ἀγαμέμνονος δυσχεράναντος κρίσιν αὐτὸς ὑπέσχε.

In litera K. puto addendum drama quod vocabatur Κυρίαι: hoc ex Hesychio didici in voce ἀποσείσης.] Sed legendum ibi Σκύριαι: quam fabulam laudat Plutarchus in tract. quomodo dignoscendus ab adulatore sit amicus: sic dicta, ut ex Plutarcho, eo loco docemur, à Scyriis seu Scyriadibus, ut Sidonius ait, puellis, inter quas latuit Achilles, & ab Ulysse tandem deprehensus est. Vidit hoc in Appendice sua Maussacus, qui verba sua hic uncino inclusa deleri postulat, atque horum loco adscribi: *In litera ξ, in cujus laterculo nullum relatum est adscribe* ξοανηφόροι. *Schol. Æschyli ad Septem theban.* εἴρηται δὲ καὶ ἐν ξοανηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα 84, *ubi & ratio tituli indicatur satis.* Addo ego etiam κωφοὺς fabulam scriptam esse à Sophocle, ut refert Scholiastes Nicandri in Theriacis, ubi ait in ea fabula Sophoclis referri, quemadmodum olim homines à Jove Juventatis ἀγηρασίας poculum cum accepissent, id asino ad vehendum imposuere; at ille siti pressus cum ad fontem deflexisset, quem

quem ſerpens ſervabat, id poculum pro haurienda aqua dedit, unde ſerpentes ſenectutis exuvias quotannis exuunt.

Pag. 186. Sophocles in fabula dicta Λαρισσαῖοι.] Σοφοκλῆς ἐν Λαρισσαίοις laudatur ab Heſychio in voce ὡς: in qua quidem voce ac in ſequenti Orion, Heſychius breviatorum ſcelestas manus effugit, cum in reliquis vocibus fœde truncatus ac mutilatus fuerit. Sophocles in Lariſſæis laudatur etiam à Stobæo 279, & ab Athenæo, ut notat Caſaubonus. Quare nil hic novum affert Mauſſacus, niſi loci Stephani emendationem.

Πρὸς τοὺς καιρούς.] Lamprias in indice librorum patris ſui Plutarchi recenſet hunc, qui injuria temporis periit περὶ Θεοφράστου πρὸς τοὺς καιρούς. Male hi, qui ſubſtituunt πρὸς Θεόφραστον περὶ τοῦ καιροῦ. Equidem πρὸς Θεόφραστον malim, id eſt, *adverſus Theophraſtum.* vel potius κατὰ, niſi forte ὑπέρ. At Theophraſtum in ſecundo περὶ καιρῶν laudat Suidas in κυψελιδῶν, & ex eo opere elegans fragmentum profert.

Libros Politicorum πρὸς τοὺς καιρούς.] i.e. de adminiſtratione reip. quæ pro temporum ratione mutatur. Sic πολιτεύεσθαι πρὸς τοὺς καιροὺς dicunt Græci, quod Latine eſt *ſervire tempori.* Sic Strabo lib. 13 de Philetæro, ἀπέστησε τὸ χωρίον, καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς ἐπολιτεύετο. Hoc Theophr. opus intellexit Cicero lib. 5 de finibus his verbis: *omnium fere civitatum non Græciæ ſolum, ſed etiam Barbariæ ab Ariſtotele mores, inſtituta, diſciplinas; à Theophraſto leges etiam cognovimus. Quumque uterque eorum docuiſſet, qualem in rep. principem eſſe conveniret, pluribus etiam cum ſcripſiſſet, qui eſſet optimus reip. ſtatus, hoc amplius Theophraſtus, quæ eſſent in rep. inclinationes rerum & momenta temporum, quibus eſſet moderandum, utcunque res poſtularet.* Dionyſius

 Halic.

Halic. lib. 5 hist. p. 336, ubi de Æsymnetis: οἱ γὰρ Αἰσυμνῆται καλούμενοι παρ' Ἕλλησι τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐν τοῖς περὶ βασιλείας ἱστορεῖ Θεόφραστος, αἱρετοί τινες ἦσαν τύραννοι. ἦρχον δ' αὐτοὺς κατὰ καιροὺς αἱ πόλεις οὔτε εἰς ἀόριστον χρόνον οὔτε συνεχῶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς καιρούς, ὁπότε δόξειε συμφέρειν καὶ εἰς πόσον χρόνον. Polybius p. 797. ἵνα βλέποντες πρὸς τοὺς καιροὺς βουλεύωνται. Suidas in δεξιὸς de Theramene καθομιλῶν πρὸς τοὺς καιρούς. Et Lucianus. Dio lib. 48 p. 374. τοὺς αὐτούς ποτε μὲν ἐχθρούς· ποτὲ δὲ ἐπιτηδείους σφίσι πρὸς τοὺς καιροὺς ἡγουμένων. Græci etiam dicunt pro eodem πρὸς τὴν ὑπόθεσιν. Sic Plutarchus in Aristidis vita sub finem. καθόλου δὲ Θεόφραστος (in libro πρὸς τοὺς καιρούς, ut puto) φησὶ τὸν ἄνδρα τοῦτον περὶ τὰ οἰκεῖα καὶ τοὺς πολίτας ἄκρως ὄντα δίκαιον ἐν τοῖς οἰκείοις πολλὰ πρᾶξαι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς πατρίδος, ὡς συχνῆς ἀδικίας δεομένην.

Pag. 185. Male habebant præcedentes &c.] Ἐπιψηφίζειν dupliciter sumitur: primo, pro eo quod Latine dicitur, *sententias perrogare*, ut Livius lib. 29 p. 530. Suetonius Aug. cap. 35. sic ἐπιψ. sumit Dio lib. 54 p. 531, & 539. Et Attici. Plato in Gorgia p. 474, & Thucydides, ut notavi ad textum Harpocr. & Xenoph. 6 ἀναβ. initio. Secundo pro eo quod est *ratum facere, approbare*.

Ἀντὶ, δημιεῖ.] Ἀντιδημιεῖ rectum est. Sic loquitur Isæus περὶ Ἀπολλοδώρου κλήρου, initio.

Quæ ad Demosthenem.] Verba Demosth. leguntur non longe ab initio orationis contra Bœotum de nomine. Ibi ea quare porro ἔρανος munus quoddam fuit & onus. Schol. Aristoph. ad illa ex Acharn.

Οἷς ὑπὲρ ἐράνου τι καὶ χρεῶν πρῴην ποτὲ
Ἅπαντες, ἐξίσω, παρῴνουν οἱ φίλοι,

notat, ἔθος εἶχον τέλεσμά τι εἰς τὸ κοινὸν διδόναι, ὅπερ οἱ μὴ διδόντες καὶ ἄτιμοι ἐνομίζοντο, καὶ μετὰ βίας ἀπῃτοῦντο.

Sic

Sic apud nos Eleemosyna, quæ publice ab omnibus exigitur civibus pro alimonia pauperum, vocari optime posset ἔρανος. Teles in lib. de comparatione divitiarum & virtutis apud Stobæum serm. 233. ἔτι πρὸς τούτοις ὁ μάλιστα τῷ πλήθει προσιέναι δοκεῖ, τὸ δοῦναι χάριν, οὐκ ἁπλοῦν ἐστιν ἀλλ' ἔχει συμφορὰς πλείονας. ἔστι μὲν οὐδὲ εὐπρεπὴς ἡ χάρις ἡ δι' ἀργυρίου δοθεῖσα, ἐράνῳ δ' ἔοικεν, id est, eleemosynæ. οἱ δ' ἄνευ χρημάτων ἀπ' εὐνοίας ἐπιδεικνύμενοι καὶ βοηθοῦντες ἐλευθέριον τὴν εὐεργεσίαν ἔχουσι (παρέχουσι forte) καὶ τοῖς τυγχάνουσι κεχαρισμένην. Duplex fuit ἔρανος, alter voluntarius, cum amicus amico, qui in calamitatem inciderat, sponte aliquantum pecuniæ erogabat erani titulo. i. ea lege, ut sibi quoque, si in calamitatem forte incideret, redderetur. Sic sumit Demosth. in epist. & Isocrates in Helena pag. 414, & alii. Alter fuit onus quoddam sodalitii. Sic apud Antiochenos teste Libanio contra Florentium, ubi de cauponibus & dardanariis, τούτοις οὐκ ἂν προσθείην τὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς ἐπικουρίαν μηνὸς ἑκάστου γιγνομένην πολλάκις. De qua etiam intellige Marcianum leg. 1 de Corporibus, sed permittitur tenuioribus stipem menstruam conferre, dum tantum semel in mense coëant. Junge epistolam Trajani lib. x epist. Plinii. Apud veteres olim Christianos menstrua die modicam unusquisque stipem pro arbitrio ac facultatibus suis conferebat egenis alendis, teste Tertull. in Apolog. cap. 39, eamque intelligit Libanius. Ἐρανάρχης apud Artemidorum lib. 1 cap. 18 est, qui eranum seu symbolam colligit, & cap. 37, & lib. 2 cap. 38. Laërtius in Diogene pag. 403. ἐξ ἐράνου εὐωχίαν εἰσφέρειν Chrysostomus dicit in Homil. xi ad pop. Antioch. pag. 153, id est, ex symbolis convivari, idque proprium esse docet tenuiorum, qui sodalitia φρατρίας inter se contraxerant.

Pag. 186. ἱ, γράψας.] Imo ἐγγράψας legendum est. nam quinque duntaxat columnas ab Hipparcho fuisse erectas falsum est; & diserte refellit Plato in Hipparcho sub finem. Ait enim fere per omnes Atticæ pagos hujusmodi columnas ab Hipparcho esse erectas, in quibus versus gnomicos inscripserat, quos ibi refert Plato, inter quos est ille: *μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν*, qui legitur etiam apud Stobæum; & alter, *μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· μὴ φίλον ἐξαπάτα.*

Inter Hipponactis Jambicos versus &c.] At Hipponax longe ante Hermiam vixit auctore Plinio lib. 36 cap. 5. Hipponactis poëtæ ætate, quem certum est 60 Olymp. vixisse. Diphilus autem comicus in Sappho Hipponactem ei æqualem ejusque amatorem & Anacreontem rivalem facit teste Athenæo lib. 13. Vixit autem Sappho Alyattis Lydi temporibus. Eusebius Olymp. 23 Hipponactem floruisse scribit. Proclus lib. 1 Chrestom. Darii vixisse temporibus prodit.

Παιᾶνες illi sine dubio adinstar libellorum famosorum erant.] Errat. Pæanes sunt, qui in honorem deorum componebantur: unde cum Aristoteles in honorem Hermiæ pæana composuisset, venit in capitis periculum. Diogenes Laërtius. Athenæus lib. 15. Pæana tamen in honorem clarorum hominum componi solitum esse refert Proclus *ἐν χρηστομαθ.* Hunc suum errorem animadvertit Maussacus in appendice. Quod autem Harpocratio dixit *τρίπρατος*, intellige *veterator*. Hesychius *παλίμβολος τρίπρατος*. & in Glossario veteri dicitur *veterator*. & leg. 36 ff. de ædilitio edicto, præcipiunt ædiles, ne veterator pro novicio veneat, qualem Eutropium eunuchum describit Claudianus.

Pag. 187. Ἐσχάρας.] Plutarch. in M. Catone Censorio initio de Manio Curio, cui ad focum sedenti &c.

πρὸς

πρὸς ἐσχάρᾳ καθήμενον αὐτὸν εὑρόντες. Porphyrius de antro Nympharum in Odyssea. τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναούς τε καὶ ἕδη καὶ βωμοὺς ἱδρύσαντο. χθονίοις δὲ καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας. ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα. Aristoph. Schol. in Acharnenses ἐσχάραν τὴν νῦν λεγομένην ἀρύλαν. Vide Ammonium, Pausaniam pag. 230, 125 Heliac. ἐσχάρα proprie focus est, qui ab altari & ara differt. Varro apud Servium ecloga 5 pag. 28, & pag. 284. Stephanus in βωμοὶ hanc assignat differentiam, quod βωμὸς sit οἰκοδομητὸς, structilis. ἐσχάρα vero σκαπτὴ, id est fossilis, seu aggestitia. Plutarchus in Marcello ἐλκόμενος πρὸς ἄλφιμα καὶ λουτρὸν ἐν ταῖς ἐσχάραις ἔγραφεν σχήματα τῆς γεωμετρ. Sed nil novi hic significat.

De Euenis.] De Euenis ne verbulum quidem Scaliger in notis ad Eusebium dixit. Forte Lilium Gyraldum Maussacus voluit dicere. Tamen in prima parte Chronici Eusebii pag. 44 legitur Εὔηνος ἐλεγείας ποιητὴς ἐγνωρίζετο. Ἐμπεδοκλῆς καὶ Παρμενίδης φυσικοὶ φιλόσοφοι ἐγνωρίζοντο, paulo aute Socratis ætatem; sed in Latina Hieronymi versione hæc omissa sunt. Fuit autem Euenus lascivi carminis poëta, ut docet Arrianus in disputationib. Epicteti lib. 4 cap. 9. ἀντὶ Χρυσίππου καὶ Ζήνωνος Ἀρίστιδην γινώσκεις καὶ Εὔηνον.

Anaximenem.] Hic est Anaximenes rhetor, de quo Plutarchus in x rhetorum vitis, ubi de Demosthene. Ibi enim de Archia loquens ait, ὃς παρέβαλεν Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι. Et Lucianus in dialogo, qui Herodotus seu Ætion dicitur, ἅπερ ὕστερον καταννοήσαντες ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν εἰς γνῶσιν, Ἱππίας ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ' ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο. Sed hunc eundem cum Lampsaceno facit Pausanias Heliac. β

p. 153,

p. 153, ubi eum σοφιστὴν vocat, & οὐ μὴν οὐδὲ εἰπεῖν τις αὐτοσχεδίως Ἀναξιμένους πρότερός ἐστιν εὑρηκώς. Anaximenes rhetor quidam, qui ex tempore dicebat, memoratur à Plutarcho in apophthegm. in Antigono. Nota autem ſupra apud Plutarchum παρέβαλεν, quo utitur Diogenes in vita.

Εὐθίας.] Memoratur à Polluce lib. x cap. 24. Λυσίου λόγος ὑπὲρ τῶν δημιοπράτων πρὸς Εὐθίαν. Εὐθίας etiam inſcribebatur dialogus Platonici teſte Laërtio. Sed ad rem. De hoc Euthia locutus erat Hyperides in orat. pro Phryne. Syrianus & Sopater in commentario in Hermogenem de ſtatibus p. 45. Ὑπερίδης δὲ ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τῆς ἑταίρας ἐξετάζοντος αὐτὸν τοῦ, ὅτι καὶ Εὐθίας ὁ κατήγορος αὐτῆς ἐγίνωσκεν αὐτήν, ὥσπερ καὶ ὁ συνηγορῶν Ὑπερίδης, εὗρε μικρὰν διαφορὰν, τὸν μὲν ὅπως σωθήσεται, ἐκ παντὸς τρόπου ζητεῖν, τὸν δὲ ὅπως ἀπολέσειεν. Meminit & Syrianus p. 169, ubi, Ὑπερίδης ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τῆς ἑταίρας λόγῳ ἐλεεινολογίας τι πλῆθος καὶ τῇ περιῤῥήξει τῆς αἰσθήτως (leg. ἐσθῆτος) διασώσας ἐκ τῆς Εὐθίου κατηγορίας τὸν ἄνθρωπον.

De hac Antiphontis oratione.] Εὐόφθαλμος uſurpatur ab Ariſt. in εἰρώνῃ p. 666. Imo, ut inſpecto libro didici, ibi εὐπρόσωπος legitur. Contrarium ἐξόφθαλμος uſurpatur à Polybio lib. 1 pag. 9, pro eo quod abſurdum eſt ac minime ſpecioſum: *où il n'y a ny raiſon ny apparence*. ad quem locum Caſaubonus adducit. Ariſt. locum in 2 Polit. οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' ἐξόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον.

Pag. 188. Murus.] Τεῖχος hoc loco non eſt ſimpliciter murus, ut interpres accepit in fine hujus annotationis, ſed caſtrum potius. Sic Σέῤῥιον τεῖχος apud Demoſthenem pro corona: & quod ἡραῖον τεῖχος hic dicitur, Herodoto lib. 4 p. 253 dicitur πόλις παρὰ Περίνθῳ. Sic apud Xenophontem lib. 1 & 2, ubi de Alcibiade, τὰ τείχη

τὰ τείχη sæpe sic usurpat, & Herodot. lib. 6 pag. 344. Videtur proprie de Thraciæ locis id usurpari, teste Demosthene in Philipp. & περὶ παραπρ. Livius lib. 31 p. 573 Doriscon & Serrium *castella* vocat, id est τείχη. Et Scylax in Thraciæ situ.

Heræum Samium &c.] Errat. Nos ad Hesychium explicamus Ἡραῖον templum Junonis Sami. Hunc suum errorem animadvertit ex Hesychio castigavitque Maussacus in Appendice.

Pag. 189. οὐδὲ λωπάδ' αἰτοῦμαι.] Οὐ λοπάδ' αἰτούμενος corrigit in Appendice Maussacus. Porro χρῆσθαι eleganter ait Harpocration: nam qui commodato quid accipiunt, usum duntaxat ejus habent; at qui mutuo accipiunt, eo etiam abuti possunt, unde καταχειχρῆσθαι dicitur qui mutuo accipit. Lysias p. 146. Legendum autem est: οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος ex Suida in αἰτήσασθαι. τὸ χρήσασθαι. ἀνδρὸς (leg. Μένανδρος) πτωχοῦ. ἣν ἄν τις ὑμῶν παιδίον ᾐτήσατο ἢ κέχρηκεν ἄνδρες γλυκύτατοι. Μένανδρος ὑμνιδι. οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν οὐδὲ λοπάδ' αἰτ. Idem in αἰτούμενος sic legit, additque, τὸ μὲν αἰτῶν εἰσαεὶ ἕξων. τὸ δὲ αἰτούμενος λαβὼν αὖθις ἀποδώσων.

Pag. 190. Κτίσται.] Latine, originum autores. Sic in Justini prologis toties *origines urbium* dicuntur. Vide quæ in calce Salustii not.

Suidas.] Suidas sumpsit ex Scholiaste Aristoph. qui in Acharnensibus p. 371 ait: Θέογνις δὲ οὗτος τραγῳδίας ποιητὴς πάνυ ψυχρὸς ἐκ τῶν τριάκοντα, ὃς καὶ Χίων ἐλέγετο. Et alibi Aristophanes hominem frigidum poëtam perstringens ait, eo fabulam docente nivem de cœlo plurimam cecidisse. Hujus Theognidis versus laudantur ab Aristotele de nobilitate apud Stobæum serm. 218. Θέογνις δ' ὁ ποιητὴς ὁ ποιήσας. ὡς τοὺς μὲν συγγενείας αἰνοῦσι βροτοὶ, μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖσι πλουσίοις. *Laudant homines quidem*

dem nobilitatem, sed affinitatem divitum eligunt; quos versus Stobæus serm. 234 Euripidi in Thyeste attribuit, & versum hunc præponit: πλοῦτος δ' ἀπορρυέντος ἀσθενεῖς γάμοι.

Pag. 191. Ἦλθον μὲν γάρ. ὧ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων.] Lege ἦλθεν μὲν γὰρ ποτὲ ἔφασκε εἰς Σικελίαν. ὧ vel ὁ μὴ ἐπιστήσας Πλάτων τῶν ἐν Σικελίᾳ Μεγάρων αὐτὸν ἔφασκεν γεγονέναι, καταγελ. &c. Porro recte Eusebius in Chronico Olymp. 58 Theognidem claruisse scribit, cui subscribit Suidas in Φερεκύδης.

Phileas.] Phileas Atheniensis inter autores περίπλων seu περιηγήσεων ac περιόδων laudatur à Marciano in epitome 2 libr. Artemidori, initio; & à Macrobio 5 Saturn. Schol. Sophoclis in Ajace mastig. p. 51. δύο εἰσὶ Βόσποροι ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ δὲ Θρακικὸς, ὥς φησι Φιλέας. At Pytheas Massyliensis Plinio celebratus, hic περίπλουν scripserat, ut autor est Marcianus in epitome 2 librorum Artemidori Ephesii Geogr. Elegans porro descriptio saltus Thermopylarum apud Livium lib. 36 p. 675.

Pag. 192. Εὐριπίδης ἐν τῷ πρὸς Ὑγιαίνοντα.] Forte Hyperides eam orationem Euripidi scripserat.

Φιλῖνος δ' ἐν τῇ πρὸς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας.] Lycurgus rhetor decreti autor fuit, ut Æschyli, Sophoclis & Euripidis statuæ ex ære dedicarentur. Plutarchus Lycurgo: εἰσήνεγκε δὲ καὶ νόμους τὸν περὶ τῶν κωμῳδῶν ἀγῶνα τοῖς χύτροις ἐπιτελεῖν ἐφάμιλλον ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ τὸν νικήσαντα εἰς ἄστυ καταλέγεσθαι (f. καθιέναι, supple τὸ δρᾶμα) πρότερον οὐκ ἐξόν. Ἀναλαμβάνων τὸν ἀγῶνα ἐκλελοιπότα. τὸν δὲ ὡς χαλκᾶς εἰκόνας ἀναθεῖναι τῶν ποιητῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, Εὐριπίδου, καὶ τὰς τραγῳδίας αὐτῶν ἐν κοινῷ γραψαμένους φυλάττειν, καὶ τὸν τῆς πόλεως γραμματέα παραναγινώσκειν τοῖς ὑποκρινομένοις. οὐκ ἐξεῖναι γὰρ αὐτὰς ὑποκρίνεσθαι. Dele οὐκ. Vide in vita Æschyli. Antiphon hunc Phili-

Philinum ætate præcessit. Quare id falsum est, quod Maussacus putat, nempe Antiphontem contra illum orationem composuisse. Contra hoc Lycurgi decretum Philinus, ut conjicio, orationem scripserat.

Α᾽μμώνιος ἐν πέμπτῳ περὶ βωμῶν.] Schol. Hermogenis p. 407. περὶ τῆς περιστερᾶς, ὅτι ἐπὶ Θεμιστοκλέους τριήρους ἐφάνη καθεζομένη, ὅθεν καὶ μετὰ τὴν νίκην Α᾽πέρχου Α᾽φροδίτης ἱερὸν ἱδρύσατο ἐν Πειραιεῖ, ὡς Α᾽μμώνιος ὁ Λαμπτρεὺς ἐν τῷ περὶ βωμῶν φησι. Ad rem. Notandus est Etymologici locus in Σκιάς. τὸ ᾠδεῖον ἐκαλεῖτο τῶν Λακεδαιμονίων παρὰ τὴν ἀρχαίαν φωνήν. οἶκος γάρ ἐστι στρογγύλος. τοὺς δὲ τοιούτους διὰ τὸ τῆς ὀροφῆς ἔχειν μίμημα τῶν σκιαδείων, σκιάδας οἱ πάλαι προσηγόρευσαν, ἐπεὶ δὲ μετωνόμασται σκιάδης, καὶ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Ἑλλήνων θολιὰς ἐκάλουν αὐτάς, καὶ τοὺς οἴκους τοὺς περιφερεῖς οἱ μὲν θόλους, οἱ δὲ θολιὰς προσαγορεύουσι. Servius in lib. 9 Æneid. pag. 573. Hic notandus Paulinus in epist. ad Alethium. Philostratus lib. 1 cap. 18 de vita Apollonii: ἀνδρῶνι, οὗ τὸν ὄροφον ἐς θόλον ἀνῆχθαι σχῆμα οὐρανῷ τινι εἰκασμένον. σαπφειρίνη δὲ αὐτὸν κατηρέφθαι λίθῳ. κυανωτάτη δὲ λίθος καὶ οὐρανία ἰδεῖν.

Pag. 193. *Huic margini adscripsit Valesius, quæ referenda erant ad Harpocrationis pag. 149. in hunc modum.* ---- Θερμηδέστατον.] Lege θερπήδεστον ex Suida, qui κατεσηδεσμένων habet, & κατὰ Δημάρατον. Sed & sigilla antiquorum θερπήδεστα dicebantur. Male apud Ammonium & Suidam θερπηδέστατα. Aristoph. tamen θεσμοφ. νυνὶ δ᾽ οὗτος αὐτοὺς ἐδίδαξε θερπηδέστατα. Itaque θερπηδέστατον retineo, sed κατεσηδεσμένων malo. Suidas κατεσηδεσμένος, καταβεβρωμένος. Sed locum Aristoph. quære in libro. Puto enim θερπήδεστ᾽ ἔχειν, σφραγίδια ἐξάψαμεν. Sic enim Suidas citat in λακωνικαί. Etymolog. θερπήδεστα habet, & Hesychius. Theophrastus in principio lib. v hist. plant. θερπηδέστατα. πλὴν, ait, ὑπὸ τὸ

φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες ἐπιπολῆς ἐγγεγράφασι τὸ στίλεχος, οἷς καὶ σφραγῖσι χρῶνταί τινες. ὡραῖον δὲ τμηθὲν τὸ δρύϊνον, ἀσπίς τε καὶ ἀθριπηδέστατον γίνεται). Sed lib. 9 cap. 13 θριπηδέστους dicit. Eustathius odyss. α p. 1403, ubi de ἔδω disserit, ait Pausaniam in lexico notare, ἀπηδέσθη & κατηδέας dictum esse à Platone comico. ὁ δ' αὐτὸς λέγει, ὅτι θριπήδεστα ξυλήφια τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα, οἷς ἐχρῶντο, φησὶν, οἱ σφόδρα οἰκονομικοὶ ἀντὶ γλυπτῶν σφραγίδων. τινὲς δὲ αὐτὰ πεντασυλλάβως θριπηδέστατα εἶπον.

Pag. 194. Schol. Aristophan. ad Plutum.] Ejus verba sunt pag. 67. μετὰ δὲ τὸ χαρίσασθαι τὴν δημοκρατίαν τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Θησέα, Λύκος τις συκοφαντήσας ἐποίησεν ἐξοστρακισθῆναι τὸν ἥρωα. ὁ δὲ παραγινόμενος ἐς Σκύρον, διῆγε παρὰ Λυκομήδους &c. Sed proprie ὀστρακισμὸς is non fuit; nondum enim lex erat lata de testarum suffragiis. Alioqui vel unum nobis Ath. proferant, qui post Theseum his testarum suffragiis expulsus sit usque ad tempora Pisistrati, tanto intervallo ac spatio temporis. Verba Suidæ in ἀρχῇ Σκυρία translata sunt ex Pausaniæ lexico, teste Eustathio ἰλ. ι pag. 782.

Κατακρημνυσθείη.] Κατακρημνισθείη Eustathius, & addit, ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ.

Pag. 197. Ἴσα βαίνειν τινί.] Utitur Longinus περὶ ὕψους in fine.

Νικᾷ δ' Ὀρέστης.] Elegans est Antiphontis locus in oratione περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου p. 121 sub finem. Et Aristoteles sectione 29 problem. causam ejus rei inquirit. Idem apud Romanos obtinuit, ut docet Plut. in Mario, & in Catone Uticensi. Sed vide P. Fabrum in tract. de Regulis Juris.

Æschines Ischandri tragici hypocritæ tritagonistes.] Demosth. ἐν τῷ περὶ παραπρ. initio, de Æschine: καὶ ἔχων Ἴσχανδρον τὸν Νεοπτολέμου δευτεραγωνιστήν. Ejus iterum in fine

fine meminit, ubi ait Æschinem eum ex Arcadia Athenas adduxisse urbis amantissimum. Ibidem de Æschinis vita: τὰ πλεῖστα δ' ἔναγχος ἐν χορηγίοις ἀλλοτρίοις ἐπὶ τῷ τριταγωνιστὴν ἀγαπητῶς παρατρεφόμενον. Et postea: τοῦτο δὲ τὸ δρᾶμα, (Euripidis Phœnicem) οὐδὲ πώποτε οὔτε Θεόδωρος οὔτ' Ἀριστόδημος ὑπεκρίναντο, οἷς οὗτος τὰ τρίτα λέγων διετέλεσε. Et post: ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ', ὅτι ἐν πᾶσι τοῖς δράμασι, τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τι τοῖς τριταγωνισταῖς. τὸ, τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας ἐξιέναι. Quod confirmat Plutarch. ἐν πολιτικοῖς παραγγ. ἄτοπον γάρ ἐστι τὸν ἐν τραγῳδίᾳ πρωταγωνιστὴν Θεόδωρον ἢ Πῶλον ὄντα μισθωτῷ τῷ τὰ τρία λέγοντι πολλάκις ἕπεσθαι καὶ προσδιαλέγεσθαι ταπεινῶς, ἂν ἐκεῖνος ἔχῃ τὸ διάδημα καὶ τὸ σκῆπτρον. Lego τρίτα λεγ. Teles περὶ αὐταρκείας apud Stobæum serm. 27. δεῖ ὥσπερ τὸν ἀγαθὸν ὑποκριτὴν, ὅτι ἂν ὁ ποιητὴς περιθῇ πρόσωπον, τοῦτο ἀγωνίζεσθαι καλῶς. οὕτω καὶ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ὅ, τι ἂν περιθῇ ἡ τύχη. καὶ γὰρ αὕτη, φησὶν ὁ Βίων, ὥσπερ ποιήτρια, ὅτε μὲν πρωτολόγου, ὅτε δ' ὑστερολόγου περιτίθησι πρόσωπον, καὶ ὅτε μὲν βασιλέως, ὅτε δὲ ἀλήτου. Menander apud Stob. 252. πράττει δ' ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει. Latini *secundas & tertias agere* dicunt, in quo subaudiendum *partes*. Horatius: *partes tractare secundas*. Scaliger in Festum Salva res est. Hinc & *partes* simpliciter aliquando dicuntur à Latinis. Livius lib. 3 pag. 76. *Hernicos ad partes paratos, fabulam compositam Volsci belli.* Egregia metaphora à partibus actorum in fabula ducta. Sic & de his partibus Juvenalis dixit: *Ecce iterum Crispinus, & est mihi sæpe vocandus Ad partes*. id est, sæpe in hoc theatrum producendus, ubi partes suas agat. & ita vetus Schol. explicat. Metaphoram facit à comœdia, qua Scenici ad partes suas solent vocari. in eam rem singularis

est locus Pollucis lib. 4 p. 193. Ἕρμων ἦν κωμῳδίας ὑποκριτής· λαχὼν δὲ μετὰ πολλούς. Nota, & mox: εἰσηγήσατο τῇ σάλπιγγι ἀγωνιστὰς ἀνακαλεῖν. Dio lib. 61 de Nerone, qui tragœdias actitabat: παρῆλθέ τι καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἐς τὸ θέατρον ὀνόματι ὑπὸ τοῦ Γαλλίονος ἐσκηρυχθείς. Plutarchus in comparatione Pompeji & Agesilai, οὐδὲ ὑπὸ κήρυκος ἐκαλεῖτο μάχεσθαι καλῶν, ἢ λιπεῖν ἑτέρῳ τὸν στέφανον. Cicero de Divinatione in Verrem: *ut in actoribus Græcis fieri viderunt: sæpe illum, qui est secundarum, aut tertiarum partium, cum possit aliquanto clarius dicere, quam ipse primarum, multum summittere, ut ille princeps quam maxime excellat.* Hinc *secundas agere* pro *assentari* Latini dicunt, quamquam & alia ratio reddi potest, quod scilicet ferè in omnibus mimis, quod genus dramatis est, secundarum partium actor Parasitus inducebatur, ut docet Festus in Salva res. Tres duntaxat actores in scenam prodibant, qui & sorte poëtis in Bacchanalibus aut Panath. aut Lenæis inter se certaturis dividebantur, quæ νέμησις ὑποκριτῶν dicebatur. Hesychius, οἱ ποιηταὶ ἐλάμβανον τρεῖς ὑποκριτὰς κλήρῳ νεμηθέντας, ὑποκρινομένους τὰ δράματα, ὧν ὁ νικήσας εἰς τοὐπιὸν ἀκρίτως παρελάμβανεν. Lege εἰς τὸ πεῖν ἄκριτον παρ. Erant hi actores homines non indocti, & ipsi etiam poëtæ aliquando evadebant,. ut Crates, qui Cratini primus actor fuerat, postea fabulas docuit, teste Schol. Comici ad Equites & in Ranis. Euripidis actor eum adjuvisse dicitur in tragœdiis conscribendis, nomine Cephisophon: unde Bacchus ei dicit, πωπί πόπρ' αὐτὸς ὤρες ἢ Κηφισοφῶν. Vide omnino Aristotelem politic. 7 in fine, ubi ait Theodorum tragœdiarum actorem nunquam permisisse, ut ullus vel ex vilissimis ac deterrimis actoribus ageret ante se, quasi maxime faveant auditores iis, quos primos audierunt, i. πρωταγωνιστὴς erat.

Suidas

Suidas in νεμήσεις ὑποκρ. habet εἰς τἀπιὸν ἀκρίτως παραλαμβάνεται. Vertit interpres: *deinceps sine judicio ad fabulas agendas assumebatur*. Idem in Σοφοκλῆς Σοφίλου. οὗτος πρῶτος τρισὶν ἐχρήσατο ὑποκριταῖς, καὶ τῷ καλουμένῳ τριταγωνιστῇ, καὶ πρῶτος τὸν χορὸν ἐκ ιε' εἰσήγαγε νέων, πρότερον ιβ' εἰσιόντων. Ovidius 3 de Ponto elegia 1.

Tu debes vincere amicos,
Uxor, & ad partes prima venire meas.
Magna tibi imposita est nostris persona libellis.

Quarta persona dicebatur κωφὸν πρόσωπον, de qua Horatius, *neu quarta loqui persona laboret.* & Diomedes Grammaticus.

Pag. 198. Δημοχάρης δὲ ὁ ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους.] Suidas in Δημοχάρης ἀδελφιδοῦς Δημοσθένους, περὶ οὗ Τίμαιός φησιν, ἡταιρηκέναι μὲν τοῖς ἄνω μέρεσι τοῦ σώματος. οὐκ εἶναι δὲ ἄξιον τὸ ἱερὸν πῦρ φυσᾶν. ὑπερβεβηκέναι δὲ τοῖς ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ Φιλαινίδος καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων. Suidas hinc proverbium refert: ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φυσῆσαι. ubi sic scribit. Τίμαιος ἐν λ ἱστοριῶν ἱστορεῖ, ὡς οἱ περὶ Δημοκλείδην (lego Τιμοκλείδην, is est poëta comicus, quo teste usus erat Timæus teste Polybio) κατὰ Δημοχάρους εἶπον, ὅτι μόνῳ αὐτῷ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φυσῆσαι, ὡς μὴ καθαρεύοντι τοῖς ἄνω μέρεσι. Δοῦρις δὲ ἐν τῇ ι' Πυθέαν κατὰ Δημοσθένους, τὸ ὅμοιον εἰπεῖν. Apud Diogenianum in voce ψεκάς, hoc proverbium latet, sed temere confusum & interpolatum. Lege igitur à capite: ὦ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξ. φ. ὡς μὴ καθαρεύοντι. Erat autem Athenis πῦρ ἄσβεστον, cujus curam gerebant mulieres viduæ, eumque sacrum lychnum extinctum esse perhibent Mithridatici belli temporibus, cum Aristion tyrannus urbem teneret. Plutarchus in Numa. Hunc probris laceraverat Timæus teste Polybio lib. 12, cum tamen Demochares στρατηγὸς ab Ath. creatus

creatus sit. Polybius apud Suidam in Δημοχ. Sed & hic Demochares Lachetis filius post obitum Demosthenis decretum scripsit, ut statua Demostheni poneretur. Decretum integrum refert Plutarchus in x rhetorum vitis. Δημοχάρης Δημοσθένους ἀδελφιδοῦς dicitur etiam ab Æliano lib. 3 ποικ. cap. 8, & Plutarcho in x rhetorum vitis, ubi de Æschine.

Vetus enarrator Comici ad Pacem, & Suidas ex eo.] Ejus hæc verba sunt: ἔγραψε δὲ καὶ κωμῳδίας καὶ ἐπιγράμματα καὶ παιᾶνας καὶ ὕμνους καὶ σκολιὰ καὶ ἐλεγεῖα καὶ καταλογάδην τὸν πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιοῦσί τινες εἶναι οὐχὶ αὐτοῦ. An intelligit τὸν τριαγμόν? Paulo post: υἱὸς δὲ ἦν Ὀρθομένους (sic scribe apud Harpocr.) ἐπίκλησιν δὲ Ξούθου. Porro not. Callimachum alteri triagmum tribuisse, Epigeni f. Suidas in Ὀρφεύς ἔγραψε τριασμοὺς (Volfius τριαγμοὺς) λέγονται δὲ εἶναι Ἴωνος τοῦ τραγικοῦ.

Comici enarrator ad Acharnens.] Pag. 371 ad illa Aristoph. ubi præco Atheniensibus ait, πάριθ' εἰς τὸ πρόσθεν, πάριθ' ὡς ἂν ἐντὸς ἦτε τοῦ καθάρματος, notat, εἰώθασιν οἱ Ἀθηναῖοι σφάζειν δέλφακα· καὶ ῥαίνειν τὰς καθέδρας τῷ αἵματι αὐτοῦ εἰς τιμὴν Δήμητρος. Aristoph. in ἐκκλησιαζούσαις ad hunc morem alludit. Nam Praxagora feminarum cæterarum Prytanis convocata concione, ait: ὦ περιστίαρχος περιφέρειν χρὴ τὴν γαλῆν. Multa de περιστιάρχοις Suidas in περιστίαρχοι. De his χοιριδίοις notavi multa ad 1 Herodoti.

Pag. 199. Τὰς πατέρας.] Adde εὐχάς.

Qui Σάκας fuit denominatus.] Apud Schol. Comici in Vespas p. 518, & Suidam.

Ἡμεῖς γὰρ &c.] Hi duo versus leguntur apud Arist. in Av bus initio.

Pag. 200. Sacadas.] Sacadam hunc poëtam Argivum una

una cùm Pronomo floruiſſe poſt bellum Leuctricum ait Pauſan. Meſſen. p. 107.

Melitonem hunc.] Μελάνθιος quidam περὶ μυστηρίων ſcripſiſſe dicitur à Schol. Comici ad Plutum pag. 85. Eundem eſſe cum Melitone nolim affirmare. Melanthes dicitur in Scholiis ad Aves p. 592. ὥς φησι Μελάνθης ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. Athenæus lib. 7 in fine: Μελάνθιος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Ἐλευσῖνι μυστηρίων.

Ad Veſpas.] Pag. 518 laudat verſus Theopompi in παμμένῳ, in quibus non tantum ξένον vocarat ἀκέστορα, ſed Myſum, id eſt, ſervum. Verba ſunt: τὸν δὲ Μυσὸν ἀκέστορον (ſic etiam vocat Ariſtoph. in Veſpis) ἀναπέπεικεν ἀκολουθεῖν, οἴ μοι ὡς, ὦ πολῖται, δεινὰ πάσχω! τίς πολίτης δ' ἐστὶ πλὴν ἄρα Σάκας ὁ Μυσὸς καὶ τὸ Καλλίου νόθον; In Scholiis autem ad Aves initio ſic ait: Θεόπομπος δὲ καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Σάκα προσηγόρευσεν Τισαμενόν. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Μυσὸν ἐκάλεσε. ſed legendum παμμένῳ. Sequitur, εἰς δὲ τὴν ποίησιν αὐτὸν κεχλευάσθαι Καλλίας μὲν ἐν πεδήταις καὶ σάκον οἱ χοροὶ μισοῦσι. Κρατῖνος ἐν Κλεοβούλοις. Lege Κλεοβουλίναις.

Pag. 201. Νεωνήτων.] Demoſth. locus in fine κατὰ Στεφαν. ſic habet: οὐκ ὤκνησε τὴν δέσποιναν γῆμαι, καὶ ἡ τὰ καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεε τόθ', ἡνίκα ἐωνήθη ταύτῃ συνοικεῖν. Schol. Comici p. 78 ad illa ex Pluto. κομίσω καταχύσματα ὥσπερ νεωνήτοισιν, notat. τῶν γὰρ νεωνήτων δούλων τὴν πρῶτον εἰσιόντων εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ἁπλῶς τῶν ἐφ' ὧν οἰωνίσασθαί τι ἀγαθὸν ἐβούλοντο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ νυμφίου περὶ τὴν ἑστίαν τὰ τραγήματα κατέχεον, εἰς σημεῖον εὐπορίας, ὡς καὶ Θεόπομπός φησιν ἐν ἡδυχάρει. Φέρε σὺ &c. ut infra, σύγκειται δὲ τὰ καταχύσματα ἀπὸ τῶν φοινίκων, κολλύβων, τρωγαλίων, ἰσχάδων καὶ καρύων, ἅπερ ἥρπαζον οἱ σύνδουλοι. κυρίως δὲ ἐλέγοντο, ὅταν δούλους ἠγόραζον. ἔφερον γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, καὶ καθίζοντες κατὰ τῆς κεφαλῆς κατέχεον κόλλυβα καὶ ἰσχάδας καὶ φοίνικας καὶ τρωγάλια

χάλια ἄλλα καὶ τραγήματα, καὶ οἱ σπόνδυλοι ταῦτα ἥρπαζον. Hoc indicat mox Aristoph. p. 81. ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν, ὥσπερ νόμος, οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ ἰσχάδα καὶ τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβαλόντα &c. Gerardus huc refert Virgilii illud: *tibi ducitur uxor: Sparge marite nuces*. Schol. Hermogenis p. 405. καταχύσματα ἐκάλουν οἱ Ἀττικοὶ τὰ τραγήματα, ἃ τοῖς νεωνήτοις ἀνδραπόδοις ἐπέχεον αἱ δέσποιναι πρὸς τῇ ἑστίᾳ καθεζομένοις εὔκαρπον αὐτοῖς τὴν κτῆσιν καὶ ὀνήσιμον ἐπευχόμενοι γενέσθαι. Timocles in Dionyso:

Ὁ δὲ Ἀχαρνικὸς Τηλέμαχος ἔτι δημηγορεῖ.
Οὗτος δ' ἔοικε τοῖς νεωνήτοις Σύροις.
Πῶς ἢ τί πράττων; βούλομαι γὰρ εἰδέναι.
Θανατηγὸν καλλὼ χύτραν φέρει.

Refert Athenæus lib. 9 sub finem, qui addit, δῆλον, ὅτι Τηλέμαχος κυάμων χύτρας ἀεὶ σιτούμενος. Alexis ἐν ὁμοίᾳ. οὐδὲ φιλόδειπνός εἰμι, μὰ τὸν Ἀσκληπιόν. τραγήμασιν δὲ χαίρω μᾶλλον. εὖ πάνυ. τραγήματα αἰσθάνομαι γὰρ, ὅτι νομίζεται τοῖς νυμφίοις μελλούσι τὴν νύμφην λέγεις παρέχειν ἄμητας καὶ λαγῷα καὶ κόχλας. τούτοισι χαίρω, τοῖς δὲ κεκαρυκευμένοις ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἥδομαι, ὦ θεοί, apud Athenæum lib. 14.

Pag. 202. Αἰσχίνης ὁ Σαρδιανός.] Est & Æschines historicus laudatus ab Eusebio & Hieronymo de expositione locorum Hebraicorum. Pro Κάνδυλον malim Κάνδωλον ex Hesychio. Vide Parrhasii epistolas. Æschrion autem non male hic convenit. Æschrion enim de Pithecusis insulis multa dixerat teste Schol. Lycophronis pag. 113. μέμνηται δὲ καὶ αὐτῶν καὶ Αἰσχρίων ἐν ἑβδόμῳ Ἐφεσίδος. Sunt autem Pithecusæ à Cercopibus dictæ teste Ovidio in Metamorph.

Ad Nubes.] Pag. 153, ubi Sophoclis versum ex Ajace mastigophoro profert: ἢ τοὐπίτριπτον κίναδος ἐξήρου μ' ὅπου.

Κινη-

κινησίας.] Lysias p. 154 multa de hoc Cinesia.

Pag. 203. Ἐν ἑβδόμῳ.] Apud Scholiastem Aristoph. p. 312 legitur ἐν δελφῷ, itemque ἀυλορχόμενον. male. Plutarchus in tract. πότερα τῶν ζώων φρονιμώτερα, ὁ δὲ ὦτος αὖ πάλιν ἁλίσκεται γαννύμενος ὀρχουμένων ἐν ὄψει μεθ᾽ ἡδονῆς ἅμα ῥυθμῷ γλιχόμενος τοὺς ὤμους εὖ διαφέρειν. Suidas in ὦτος. Idem Plutarchus de discrimine adulatoris & amici, ὁ πίθηκος ὡς ἔοικε μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος.

Pag. 204. Καλεῖται δὲ &c.] Consentit Ælius Dionysius apud Eustathium in ἰλ. σ p. 1167. κόρδαξ Magnetum saltatio propria & ἐπιχώριος teste Paus. Heliacôn 2 p. 157. Etymolog. autor in σίκιννις. σατυρικὴ ὄρχησις· ἐμμελία δὲ τραγική. κόρδαξ δὲ κωμική, ὡς Ἀριστόξενος ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. De ἐμμελείᾳ Plato 7 legum p. 816. Videntur autem nudi saltasse cordaces, quod ex Libanio collegisse mihi videor in orat. pro saltatoribus p. 497. καὶ μὴν ὑπέρ γε τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας Πλάτωνι μαχόμενος, καὶ τὰς ὀρχήσεις αὐτῶν ὡς ἀναγκαίας ἐπαινεῖς. ἐν δὲ ταύταις ἔνι δήπου καὶ τὸ κορδακίζειν εἶναι. εἶτα οὐ δεινὸν κόρδακι μὲν εἶναι τόπον ἐν θεάτρῳ, καὶ μὴ ἔχειν αἰτίαν, ὡς διαφθείρει τοὺς παρόντας. περὶ δὲ ὀρχήσεως, ἐν ᾗ πλείστη σπουδὴ μὴ παραγυμνοῦσθαι, μηδαμῇ δοκάζειν τι αὐτὸν τὰ χείρω &c. De sicinni Gellius lib. xx cap. 2, ubi turpi errore siticines cum sicinnistis saltatoribus confudit Atteius Capito. Sed fallor; & docte Capito, quod plane confirmat Dionysius Hal. lib. 7: εἶδον δὲ καὶ ἐν ἀνδρῶν ἐπισήμων ταφαῖς, ἅμα ταῖς ἄλλαις πομπαῖς, προηγουμένους τῆς κλίνης τοὺς σατυριστὰς χοροὺς κινουμένους τὴν σίκιννιν ὄρχησιν. μάλιστα δὲ ἐν τοῖς τῶν εὐδαιμόνων κήδεσι. Casaubonus ad Suetonium. Glossæ, σατυριστής, ludio.

Pag. 205. De Ctesio Jove.] Suidas Ζεὺς κτήσιος, ὃν καὶ ἐν τοῖς ταμιείοις ἵδρυντο ὡς πλουτοδότην. Athenæus de κα-

δίσκῳ poculo ſic ait lib. XI. ἀγγεῖον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσι. Mox cerimoniam omnem ſubjicit ex Anticlide in ἐξηγητικῷ, ni fallor, quod opus, de rebus divinis fuit: Verba in excerptis ex Athenæo retuli. Sciendum eſt veteres in ſtatuendis deorum familiarium ſimulacris uſos eſſe vaſis & ollis, quæ baſis vicem præſtarent. Docet id Schol. Ariſtoph. ex quo fragmentum protuli ad Harpocr. in ἕρκειος. Omnino locum res inquire. elegans eſt. Vide omnino Iſæum de Cteſio Jove, à quo ὑγίειαν & κτῆσιν ἀγαθὴν precabantur. Unde κτήσιος dicitur p. 64. Meminit & Antiphon pag. 101. Ariſtoph. in avibus:

Κανοῦν δ' ἔχοντες καὶ χύτραν καὶ μυρρίνας
πλανώμεθα ζητοῦντες τόπον ἀπράγμονα.

Ad quæ Suidas ex vetere Scholiaſte notat hæc. τὰ πρὸς θυσίαν κομίζουσιν, ἵνα οἰκήσαντες ἐπὶ τῇ ἱδρύσει θύσωσι. χύτραις γὰρ ἵδρυον. Dio Chryſoſt. orat. 1 Jovem ideo ait vocari κτήσιον, ὅτι δοτῆρα πλούτου καὶ κτήσεως. Dionyſius lib. 1 Deos penates à Græcis ſcriptoribus dici ſcribit partim κτησίους, partim ἑρκίους, πατρῴους, μυχίους. Sed lib. 8 p. 513 lares vocat θεοὺς κτησίους. Inde eſt, quod in cella penuaria ſtatuebatur ejus ſimulacrum; nam in cella repoſita ſunt utenſilia, ἡ κτῆσις. Ariſtoph. in εἰρήνῃ p. 693. τί δ' ἄλλο γε ἢ χύτραις ἱδρυτέον. ſupple τὴν εἰρήνην. Reſpondet chorus: χύτραισιν. ὥσπερ μεμφόμενον Ἑρμίδιον. Ad hæc notat Scholiaſtes: ὅτι μὲν τὰς χύτρας ὅσπρια ἧψον, ὅτι δὲ ἄλλο τι πολυτελέστερον ἱερεῖον, καὶ οὕτως ἵδρυον. καὶ πρὸς τὸ θυόμενον ἔλεγον βοῒ ἱδρύεσθαι ἢ αἰγὶ ἢ προβάτῳ, ἢ οἷον ἂν ᾖ τὸ ἱερεῖον, ὥσπερ ἐν πλούτῳ, τὰς χύτρας, αἷς τὸν θεὸν ἱδρυσόμεθα, λαβοῦσα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Ariſtoph. in εἰρήνῃ pag. 705. οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο εἰρήνην εἵλοντο καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ. In iiſdem ſcholiis ex alio Scholiaſte ſcribitur, ἄλλως. ἔθος εἶχον Ἑρμᾶς ἱδρύοντες πρὸ τῶν θυρῶν καὶ ἄλλα

ϰ̔ ἄλλα τινὰ ἀγάλματα ὑπὲρ τοῦ μὴ βραδυνεῖν τὴν ἀνάστασιν χύτραις ἀθάρας ἱδρύεσθαι καὶ ἄλλοις τισίν. Porro Hyperides πρὸς Ἀπελλαῖον, qui hic laudatur, citatur à Polluce p. 134. πρὸς Ἀπ. περὶ θησαυροῦ. Suidas in κανοῦν.

κύκλους.] Schol. Aristoph. in Equites pag. 295. ὁ δὲ κύκλος Ἀθήνησίν ἐστι καθάπερ μάκελλος, ἐκ τῆς κατασκευῆς τὴν προσηγορίαν λαβὼν, ἔνθα δὴ πιπράσκεται χωρὶς κρεῶν τὰ ἄλλα ὤνια, ἐξαιρέτως δὲ οἱ ἰχθύες. Melius Pollux lib. x cap. 2. ἵνα δ' ἐπιπράσκετο τὰ σκεύη, τῆς ἀγορᾶς τὸ μέρος τοῦτο ὠνόμαζον κύκλον, ὡς Ἄλεξις ὑποδηλοῦν ἔοικεν ἐν καλασίρει. τῆδέ με ἄγεις ἐν τῷ κύκλῳ; Ælianus lib. 2 cap. 1 var. hist. ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ ἐν τοῖς κύκλοις κηρύττοντος. ἔτι δὲ ἐκείνου τοῦ σκηνορράφου.

Pag. 206. Ἀγαθήνη Κωδίαν.] Zonaras in Tarquinio Superbo. εἰς δὲ κῆπον εἰσαγαγὼν αὐτὸν, ἐν ᾧ μήκωνες ἦσαν, τὰς κωδύας αὐτῶν τὰς ὑπερεχούσας ῥάβδῳ κατέκλασε. Isacius Tzetzes in Lycophronem pag. 2 κωδείαν vocat sic dictam, quod κώματι καὶ ὕπνῳ δέῃ τοὺς πιόντας φαγόντας.

Pag. 207. Habet hæc ex Athenæo.] Αὐλοτρύπην vocat Strattis Isocratem, quia ejus pater multos tibiarum artifices alebat. Plutarchus in Isocrate. Ἰσοκράτης Θεοδώρου μὲν ἦν παῖς, τοῦ Ἐρχιέως, τῶν μετρίων πολιτῶν θεράποντας αὐλοποιοὺς κεκτημένου καὶ εὐπορήσαντος ἀπὸ τούτων, ὡς καὶ χορηγῆσαι καὶ παιδεῦσαι τοὺς υἱοὺς, ὅθεν εἰς τοὺς αὐλοὺς κεκωμῴδηται ὑπ' Ἀριστοφάνους καὶ Στράττιδος. Hunc locum intelligit. Atqui mirum est, quod Hesychius Illustris refert, Φίλισκον τὸν Μιλήσιον ῥήτορα πρότερον αὐλητὴν ὄντα παραδοξότατον Ἰσοκράτης ὁ ῥήτωρ αὐλοτρύπην ἐκάλει. *Tibiarum foratorem.* παράδοξον i. *celebrem*, ut Fortunatianus ait, Olympionicas & ceteros victores certaminum nominari paradoxos, magis ex consuetudine vulgi, quam ex ratione. Idem habet Suidas.

Δημότης.] Sed ludit ibi Comicus, & ea dici ab Acharnensibus fingit Dicæopolidi, qui ab eis lapidibus petitus minabatur se illorum liberos occisurum gladio, cumque Acharnenses peterent ab eo, quinam hi essent, ostendit Dicœopolis cophinum plenum carbonibus. Erant vero Acharnenses plerique carbonarii: unde orant Dicœopolidem, ut parcat cophino, quem δημότην vocant & ἥλικα, id est, *coætaneum suum*. Longe commodior esset locus ex Amphide comico; quem laudat Athenæus lib. I cap. 24. οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου γρυφὸς εἶ. Alloquitur virum quendam Acanthium.

Pag. 208. Λεσχηνόριον.] Περὶ Λεσχηνορίου Ἀπόλλωνος Plutarchus tractatu de particula εἶ. Quid autem λέσχαι, vide Petavium ad Themistium. Etymolog. in ἀδολεσχία. κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος ἐν τῷ χειμῶνι τόπον εἶχον ἀποκεχωρισμένον, ἐν ᾧ πυρκαϊὰς ποιοῦντες ἐν αὐτῷ καθεζόμενοι διημέρευον ἀδολεσχοῦντες καὶ φλυαροῦντες.

Ἐπίπλαξε.] Leg. ἀπήλλαξε, ex Suida, apud quem hæc omnia ad verbum leguntur.

Leocorium.] Demosthenes ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ, εἰ γνήσιος. ἠκηκόεσαν οἱ Λεοντίδαι μυθολογουμένας τὰς Λέω κόρας (male Volfius *Leocoras à Poëtis celebratas* vertit) ὡς αὐτὰς ἔδοσαν σφάγιον τοῖς πολίταις ὑπὲρ τῆς χώρας. Suidas: λεωκόριον ἡρῷον ἐν μέσῳ τοῦ κεραμικοῦ. Λεὼς γὰρ ὁ Ὀρφέως υἱὸν μὲν ἔσχε Κύλανθον, θυγατέρας δὲ τρεῖς, Φασιθέαν, Θεόπην, Εὐβούλην, ἃς ὑπὲρ τῆς χώρας σφαγιασθείσας ἔτι παρθένους ἐτίμησαν Ἀθηναῖοι τῷ ἡρῴῳ. Ælianus lib. XII ποικ. cap. 26 Praxitheam appellat, quam Suidas Phasitheam. Hujus Leo filias memorat Aristides in Panath. p. 8. b Libanius declam. 13. ὑπὲρ τῆς κοινῆς δόξης ἐπίδωκεν, ὡς ὁ Λεὼς τὰς θυγατέρας, ὡς ὁ Κόδρος αὑτόν. Clemens Alexandr. in Protreptico. Leopardus lib. 19 cap. penult. & Greg. Naz. in carmine de virtute pag. 215.

Pag.

Pag. 209. Καὶ πρὸς τὸν βωμὸν ἄγοντες.] Cicero pro C. Balbo: *Athenis ajunt, cum quidam apud eos, qui sancte graviterque vixisset, & testimonium publicè dixisset, & ut mos Græcorum est, jurandi causa ad aras accederet.* Locus Dem. sic legitur: ἐποίησαν μὲν ἔξω μέσων νυκτῶν τῶν ὥραν, ὅτε τὰς μαρτυρίας ἀναγινώσκειν ἐθέλοντες, ὅτε ἀντίγραφα διδόναι. τῶν τε παρόντων ἡμῖν καθ' ἕνα ἕκαστον πρὸς τὸν βωμὸν ἄγοντες, καὶ ἐξορκίζοντες, καὶ γράφοντες μαρτυρίας, οὐδὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα. Melius Harpocr. ἐξορκοῦντες. Nam ὁρκῶσαι dicitur & ἐξορκῶσαι Atticis, jusjurandum adigere, ut notavi in Xenoph. At ἐξορκίζειν est plane Christianorum, qui dæmonia adjurabant. In sacramento τῶν γεραίρων apud Dem. in Neæram est ἐξορκοῦν, & apud Pollucem. Videntur autem etiam, qui testimonium perhibebant, ascendisse suggestum aliquem. Hinc apud oratores ἀνάβηθι toties usurpatur, & Judices, cum testimonium remittebant, κατάβα, κατάβα, clamabant, ut ait Aristoph. in Vespis p. 500, ubi Scholiastes notat hunc morem: & in Equitibus, τὸ ἀναβαίνειν, ait esse εἰσιέναι εἰς τὸ λόγιον. Idem Arist. in εἰρήνῃ pag. 671. τίς κρατεῖ νῦν τοῦ λίθου τοῦ ἐν τῇ πνυκί; Respondet Trygæus: Ὑπέρβολος νῦν τοῦθ' ἔχει τὸ χωρίον. i. βῆμα. erat enim δημαγωγὸς Hyperbolus post Cleonem. Et in Concionantibus: δεῖ σε καταλαβεῖν ἕδρας ὑπὸ τῷ λίθῳ τῶν πρυτάνεων κατ' ἀντικρύ. Schol. τῷ βήματι. Porro ἐξορκίζειν rectum est, teste Polluce, & utitur Æschines contra Timarchum, ubi sacramentum refert usitatum in foro Palladio, & περὶ παραπρ. p. 40. Porro etiam βῆμα erat ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ut docet Isæus pag. 48 in fine, quo ascendebant dicturi, & pag. 65. De hoc lapide locum attuli ex Plutarcho in legibus Atticis, ubi de 9 magistratibus.

Pag. 211. Λογογράφος. καὶ λογοποιός.] Dionysius Halic. lib. 1

lib. 1 pag. 59. παλαιὸς μὲν οὖν ἔτι συγγραφεὺς ἔτι λογογράφος ἐστὶ Ῥωμαίων οὐδὲ εἷς, *nec fabularum, nec historiæ scriptor*, vertit Gelenius. Libanius in βασιλικῷ initio: ταῦτα πάντα καὶ ἔτι πλείω, λογογράφοις τε καὶ ποιηταῖς ἱκανῶς ὕμνηται πάλαι. Theon Sophista: ἀλλ' ἵνα ἡμεῖς εἰδῶμεν, ὅτι πάνυ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἡ τῶν γυμνασμάτων ἄσκησις, οὐ μόνον τοῖς μέλλουσι ῥητορεύειν, ἀλλὰ καὶ εἴ τις ἢ ποιητῶν ἢ λογοποιῶν ἢ ἄλλων τινῶν λόγων δύναμιν ἐθέλοι μεταχειρίζεσθαι. Idem capite περὶ μύθου. προσαγορεύουσι δὲ αὐτοὺς τῶν μὲν παλαιῶν οἱ ποιηταὶ μᾶλλον αἴνους, οἱ δὲ μύθους. πλεονάζουσι δὲ μάλιστα οἱ καταλογάδην συγγεγραφότες τὸ λόγους ἀλλὰ μὴ μύθους καλεῖν, ὅθεν λέγουσι καὶ τὸν Αἴσωπον λογοποιόν. Πλάτων δὲ ἐν διαλόγῳ τῷ περὶ ψυχῆς πῆ μὲν μῦθον, πῆ δὲ λόγον ὀνομάζει. εἴρηται δὴ μῦθος οἷον λόγος τις ὢν ἔπει, καὶ μυθεῖσθαι, τὸ λέγειν ἐκάλουν οἱ παλαιοί. αἶνος δὲ ὅτι καὶ παραίνεσίν τινα περιέχει. ἀναφέρεται γὰρ ὅλον τὸ πρᾶγμα εἰς χρησίμην ὑποθήκην. νῦν μέντοι καὶ τὰ αἰνίγματα αἴνους τινὲς καλοῦσι. Isocrates in Philippo p. 204.

Ὁ τοὺς δικανικούς.] Sic apud Demosth. contra Theocrinem: ἀλλὰ διοικησαμένου πρὸς Κτησικλέα τὸν λογογράφον, ὃς ἦν ἐπὶ τοῖς τῶν ἀντιδίκων πράγμασι, qui ab adversa parte stabat. Et περὶ παραπρ. λογογράφους τοίνυν καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὑβρίζειν πειρώμενος. Plato in Phædro pag. 257.

Demosthenes in Philipp. 4.] Et κατὰ Τιμοκράτους initio, κατὰ τὴν ἀγορὰν λογοποιοὺς καθίεσαν. *rumigerulos*. Sic & Isocrates in Philippico initio. Μῦθος & λόγος confundi solent, nam μῦθος nil aliud est quam παλαιὸς λόγος. Sic μύθους Περσικοὺς vocat Isocrates in Panegyr. p. 143.

Pag. 212. Ex Athenæo lib. 11 dipnosoph.] Nisi quod Athenæus clarius & uberius loquitur.

Pag. 213. Μέλλομεν καὶ μαλακιζόμεθα.] Sic loquitur Gregor.

Gregor. Nazianz. in oratione 9 pag. 152, hunc Demosthenis locum in mente habens.

Ὄρον φρίξειν.] An intelligit extremas corporis partes? an ὄῤῥον scribendum est? unde ὀῤῥωδεῖν. Ammonius. Eustathius ἰλ. μ pag. 906 ex Philopono: ὄρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὅντινες πυρόν φασι. Subdit locum Erennii Philonis, qui apud Ammonium iisdem legitur verbis fere. Athenæus lib. 13 initio, de cinædis, ξυρουμένους τὸν ὑπήνην καὶ τὸν ὄῤῥον. Male Dalech. *pudendo & mento.* Hesychius in λάσιοι πρωκτοὶ οἱ περὶ τὸν ὄῤῥον δασεῖς. i. τὸν πρωκτόν. Schol. Comici in Plutum p. 13. Ὀῤῥωδῶ πάνυ, τουτέστι φοβοῦμαι, ἀπὸ τοῦ ὄῤῥου, ὅ ἐστι μεσοπύγιον τῆς πυγῆς. ἔστι γὰρ τρομερὸν τὸ μέρος, καὶ κυρίως μὲν ἐπὶ τοῦ τῶν ἀλόγων δέους. πεποίηται δὲ παρὰ τὸ σείοντα τὴν οὐρὰν δηλοῦν τὸ δέος, ἢ παρὰ τὸ ἐγκρύπτειν τούτῳ τῷ μέρει τὰ αἰδοῖα κατὰ τὸ δέος διάθεσιν, ἢ ὅτι τῶν φοβουμένων ἔωθεν ὁ ὄῤῥος ἤτοι ὁ πρωκτὸς ἱδροῦν. Ὄῤῥος δέ ἐστιν τὸ ἐπάνω τῆς πυγῆς ὀστοῦν, ἐξ οὗ ἡ οὐρὰ τῶν ζώων φύεται. Hesychius in τράμος, ubi & ὄρος legitur male. Schol. Comici in Ranas ad illa: ἐγὼ δὲ πάλαι γ' εἶν ἄρχομαι τὸν ὄῤῥον, notat: ὄῤῥον δὲ τὸ λεγόμενον πυρὸν, τὸ μεταξὺ τῶν διδύμων. Καλλίστρατος τὴν ὀσφὺν καὶ τὸ ἱερὸν ὀστοῦν. Διδύμος δὲ τὴν τραμὴν. (Lege τράμιν) οὐχ ὥς τινες τὸ ἰσχύον. In loco Æschyli forte: ἐλαδίῳ κεκμηότι μαλκιῶν ποδί. Athenæus in lib. 12 in fine, pedes unguento ungi & oleo solitos docet ex comicis. Ἀντιφάνης δὲ ἐν μὲν Ἀλκήστιδι ἐλαίῳ τινὰ ποιεῖ χριόμενον τοὺς πόδας & cætera. ἐλάδιον autem antepenultima longa ponitur à Machme apud Athenæum lib. 13 pag. 582. An forte ἔλα δὲ κεκμηότι μαλκιῶν ποδί? vel ἐλᾷ. Themistius orat. 13 initio τρέμοντα καὶ μαλακίοντα. Leg. μαλκ. κεκμηῶτι ἰωνικόν ἐστιν τὸ ἴσον ὂν τῷ κεκμηκότι. Eustath. ἰλ. ζ p. 641. Hesiodus operum lib. 2. λυγρὸν μαλκιόωντες. Sic enim Isocrates Grammaticus (cujus meminit Polybius) legebat teste Proclo p. 123. Qq Pag.

Pag. 214. De Poëmate autem Homeri quod Μαργίτης inſcribebatur.] Plato in Alcibiade 2 ex eo poëmate hoc carmen adducit de Margite. πολλὰ μὲν ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα. Alii id poëma Pigreti cuidam tribuunt. Suidas in Πίγρης, Κὰρ ἀπὸ Ἁλικαρνασσοῦ, ἀδελφὸς Ἀρτεμισίας τῆς ἐν τοῖς πολέμοις διαφανοῦς Μαυσώλου γυναικὸς (falſum ex Strabone) ὃς τῇ Ἰλιάδι παρενέβαλε κατὰ στίχον ἐλέγειον. οὕτω γράψας, μῆνιν ἄειδε. &c. Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ' ἔχεις σοφίης. ἔγραψε δὲ καὶ τὸν εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην καὶ Βατραχομυομαχίαν. Plutarch. περὶ Ἡροδότου κακοηθείας in fine: ὥσπερ Βατραχομυομαχίας γινομένης Πίγρης ὁ Ἀρτεμισίας ἐν ἔπεσι παίζων καὶ φλυαρῶν ἔγραψε, σιωπῇ διαγωνίσασθαι συνθεμένων, ἵνα λάθωσι τοὺς ἄλλους. Sic & Timolaus quidam ſingulis Iliadis verſibus ſingulos heroicos inſeruit, teſte Suida. Teles περὶ ἀπαθείας apud Stob. 254. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τούτων εἴ τις οὕτως οἴοιτο, Μαργίτης. Marius Victorinus lib. 1 de teliambo ſeu μειούρῳ carmine Andronici ait; *non abſurde Choriambicam clauſulam idem affectaſſe in ejuſmodi modulatione dicetur, ea videlicet contemplatione, qua viderit Homerum fontem atque originem metricæ diſciplinæ, non tantum in duobus opuſculis Iliados & Odyſſeæ, his verſibus Teliambis frequenter uſum, ſed & in eo carmine, cui Margitæ nomen eſt, eundem herois hexametris trimetros Jambicos tanquam pares numero miſcuiſſe viderit, qua ratione id in opere ſuo Livius.* Idem lib. 3 de Jambicis. *Hoc genere verſuum, ut ſupra diximus, primus uſus eſt Homerus in Margite ſuo, nec tamen totum carmen ita digeſtum perfecit: nam duobus pluribuſve hexametris antepoſitis iſtum ſubjiciens copulavit: (beneficia pro re colere ſapientis viri eſt) quod poſtea Archilochus interpolando compoſuit.* Dio orat. 53 ait, poëma illud ab Homero adoleſcente compoſitum videri, qui indo-

indolis ad poëſim ſuæ periculum facere vellet. Idem orat. 67 de gloria: πλὺ γ' ἂν εἴη τῦ Μαργίτυ κωφότερ☉, ἀγνοῦντ☉, ὅπ χρὴ γήμαντα χρῆσθαι τῇ γυναικί. Leg. ὅ, π χρή. *quomodo uxore utendum eſſet*. Hinc ergò Margites Alexander eſt vocatus, quod in Venerem ſegnior haberetur. Nota hiſtoria Philippi, qui ad tentandum juvenis ardorem meretrices ei ſubmiſit. Tzetzes hiſt. 4 chil. 4. ἄκυε τ̃ Μαργίτίω, εἰς ὃν Ο'μηρ☉ ἡροιάμβυς γράφει. ὗτ☉ ὢν γέρων ἐξαντρῶ εἰς αὐτὸν ἐγκυμονήσαις βρέφ☉ ἐκ τ̃ γαςρὸς ἐζήτυν. ἆρ' ὁ πατὴρ ἢ μήτηρ.

Pag. 215. Ι'ωνίας ἀπὸ Φωκαίας πόλεως, Ι'ωνες ὄντες.] Agathias lib. 1 de Maſſilia, ταύτίω γὸ δὴ πάλαι Φωκαεῖς ἐξ Α'σίας ὑπὸ Μήδων ἀναςάντες καλῴκισαν Δαρείυ τῦ Υ'ςάσπεω Περσῶν βασιλεύοντ☉. Fallitur Agathias. Cyrum enim debuit dicere. Addit: καὶ νῦν ἐξ Ε'λλίωίδ☉ ἐςὶ βαρβαρική.

Pag. 216. *Rhoda* &c.] Eadem eſt Rhode & Rhodanuſia: non enim ait Dionyſius Heracleota Phocæos condidiſſe Rhodanuſiam, ſed tantum ait Phocæos, qui Maſſiliam condidere, καἰεσχηκέναι Rhodanuſiam, quod non intellexit Mauſſacus. Strabo lib. 14 de Rhodiis, ἢ μέχρι Ι'βηρίας ἔπλευσαν, κἀκεῖ μὲν τ̃ Ρ'όδίω ἔκλισαν, ἣν ὕςερον Μασσαλιῶται κατέσχον. Agathe vero, quam cum Rhoda jungit Plinius, Straboni libro 4 κλίσμα Μασσαλιωτῶν.

Maſteres & Zetetæ.] Μαςεύειν enim eſt ζητεῖν apud Poëtas. Apoll. 1 Argon. in fine: μάτε μαςεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο. Schol. ζητοῦντες, ἐξ ὗ καὶ μαςὺς ἡ ζήτησις. Καλλίμαχ☉. μαςύ☉ ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητεῖ. ὅθεν καὶ μαςοὶ (mammæ) καλῦντ) διὰ τὸ ἀναγκαίως ζητεῖσθαι ὑπὸ τ̃ παίδων. Certe Sophocles in Oedip. Coloneo μαςῆρας vocat ζητητὰς pag. 287, καὶ κρέοντα πεμπόντων ἐμῦ μαςῆρα. Idem in Trachiniis p. 357. πάρεςι μαςὴρ πατρὸς ὡς πρὶν ὤχετο,

ὤχετο, *quærens patrem*. At Suidas μαστὺς ideo dici ait, quasi μεστὺς, διὰ τὸ μεστὺς εἶναι χάλακτος. μαστεύειν & μαστευτὴς, Xenoph. in ἀπομν. dicit.

Ποιητῶν.] Καὶ συγγραφέων. Laudatur à Laërtio in Epimenide.

Pag. 217. Macedoniæ.] Ejus meminit Dem. πρὸς Πολυκλέα sub finem: ἀφικνεῖται ἐκ Μεθώνης τῆς Μακεδονίας ὑπηρετικὸν (navicula) εἰς Θάσον, ἄγον ἄνδρα καὶ ἐπιστολὴν παρὰ Καλλιστράτου. Et Scylax. Est & Methone in Magnesia, de qua Solinus. Scylax μοθώνη.

Legendum esse μνᾶς ἐζημίωσαν.] Sed præterea leg. Μίκων. Ita enim dictus est is pictor, ut docuit Meursius lib. 1 cap. 12 Attic. lect. Hic Micon post Marathoniam pugnam cum Persarum corpora proceriora pinxisset quam Atheniensium, 30 minis ab Atheniensibus multatus est. Sopater in divisione quæst. seu controversiarum p. 340. μετὰ Μαραθῶνα Μίκων ὁ ζωγράφος τοὺς βαρβάρους γράψας μείζους τῶν Ἑλλήνων, κρίνεται. quem locum non notavit Meursius. Varro lib. 8 de lingua lat. Mycon dicitur pag. 115. Tzetzes hist. 129. ὁ δὲ ζωγράφος ἔγραψε Πολύγνωτος ἢ Νίκων ἐν τῇ ποικίλῃ τῇ στοᾷ; de Xanthippi cane. Item chil. 12 hist. 427. Plinius lib. 35 cap. 6 & 9 & lib. 33 cap. ultimo. Ælianus lib. 4 cap. 50 Niconem vocat, & lib. 7 cap. 38.

Pag. 218. Βαΐουλος.] Verba ejus sunt pag. 33. παλαιδάμνειν ἐπὶ τῶν ἀλόγων λέγεται κυρίως. ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων τὸ παιδαγωγεῖν καὶ παιδοτριβεῖν, ἀφ' ὧν παιδαγωγὸς καὶ παιδοτρίβης ὁ λεγόμενος βαΐουλος. Hæc autem sumpsisse videtur Maussacus à Laur. Pignorio de servis pag. 192. Cedrenus pag. 281. τῷ λϛ ἔτει Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχον πραιπόσιτον καὶ πατρίκιον καὶ βαΐουλον αὐτοῦ πάππαν ἐποίησε. i. pædagogum. Et lib. 23 hist. Misc. *Joannem bajulum suum.* Papias in vocabulario: *Bajulus, portitor, gerulus, nutritor.*

Glaucus

Glaucus Rheginus.] Qui tempore Democriti vixit, ut ait Laërtius in Democrito.

Μοῖραι ϛ ὠνομασμέναι.] Ita ex Cod. Vaticano legit Meursius lib. 1 Attic. cap. 18, quod Xenophon confirmat in tract. de rep. Lacedæmon. p. 399. Sed fallitur idem Meursius eo loco, dum moras & λόχους Lacedæmoniorum confundit, quos tamen distinguit Polyænus lib. 2 de Epaminonda. *Λακεδαιμόνιοι μὲν οὖν κατὰ λόχους καὶ μόρας ἐνωμοτίας καὶ συσσίτια στρατοπεδεύοντες ἔμαθον τὸ πλῆθος τῶν ἁλωκότων.* Et recte. Moræ enim 6 omnino fuere. At λόχοι in unaquaque mora 4 duntaxat, quod docet diserte Xenophon: *ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, λοχαγοὺς τέτταρας.* Apud Aristoph. in Lysistrata pag. 864 Spartana mulier, *γνῶσθ' ὅτι καὶ παρ' ὑμῖν εἰσὶ λόχοι τέσσαρες μαχίμων γυναικῶν ἔνδον ἐξωπλισμένων.* Ad quæ verba respexit Hesychius, cum ait: **λόχοι Λακεδαιμονίων φησὶν Ἀριστοφάνης τέτταρες. πέντε γὰρ εἰσὶν ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.** Scholiastes Aristoph. in Acharnenses pag. 422. *παρὰ δὲ Λακεδαιμονίοις ὑπῆρχον τέσσαρες λόχοι, οἷς ἐκέχρητο ὁ βασιλεὺς, ὥς φησιν ἀλλαχοῦ Ἀριστοφάνης. γνῶσθ' ὅτι καὶ π. υ. ε. λ. τ. μ. ἀνδρῶν ε. ἐξ.* quæ etiam in lexico Suidæ leguntur v. λόχος. Sed & Nic. Cragius μόρας & λόχους distinguit lib. 4 de rep. Lacedæm. Corrige Xenoph. in 6 Ἑλλην. pag. 349. *ἐξέπεμπον δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἔξω μορῶν, μέχρι τῆς αὐτῆς ἡλικίας.* Lege ἐξ μορῶν. Tamen nil affirmo mutandum. Inter λόχους Λακωνικοὺς unus fuit Pitanates dictus, cujus meminit Herodianus lib. 4. Sed Hesychius commentum esse dicit. Erat & *σκιρίτης λόχος*, de quo Meursius loc. cit. Suidæ *σκιωρίτης*. Equitatus vero Laced. in οὐλαμοὺς 30 dividebatur, teste Plutarcho in Lycurgo sub finem. Xenophon lib 7 pag. 372. *τῶν ιβ λόχων τρεῖς.*

Pag. 219. Interpres Comici.] Interpres Comici hujus

hujus emendationis non meminit, ſed Λαΐς in eo verſu tantum agnoſcit; docte tamen & acute dubium movet, aitque Ariſtophanem dicere ea, quæ rationi temporum nequeunt convenire: quippe cum eo tempore, quo Plutum fabulam dabat, non potuerit Lais eſſe valde celebris, quippe quæ à Nicia Imperatore capta ſit in Sicilia ſeptennis. Certe verba ejus Scholiaſtæ obſcura ſunt: ὅτι Ἀριστοφάνης οὐ λέγει σύμφωνα κατὰ τοὺς χρόνους &c. pag. 19. Fuit & alia Lais junior Damaſandræ filia teſte Athenæo lib. 13 de Alcibiade: ἑταίρας δὲ δύο ἑταίρας ἐπήγετο ἀεὶ ὁ Ἀλκιβιάδης Δαμασάνδραν τὴν Λαΐδος τῆς νεωτέρας μητέρα καὶ Θεοδότην. Plutarchus in Alcibiade Timandram vocat, ejuſque filiam dici Corinthiam Laidem, quæ ex Hyccaris Siciliæ revera erat. Porro verba Lyſiæ refert Athenæus lib. 13. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδου. ἔστιν οὖν γυνὴ ἑταίρα Ναῒς ὄνομα, ἧς Ἀρχίας κύριός ἐστιν, ὁ δὲ Ὑμέναιος ἐπιτήδειος, ὁ Φιλωνίδης δὲ ἐρᾶν φησι.

Pag. 222. Nannio.] An vero νάννιον reponendum ſit apud Dem. initio orationis contra Bœotum de nomine: Μνησικλέα τι, ὃν ἴσως γινώσκετε πάντες καὶ Μενεκλέα τὸν τὴν Νῖνον ἑλόντα ἐκεῖνον. Sed nil nos cogit, cum Νῖνον in eadem oratione aut proximè ſequenti eam appellet, ut ſcio me legiſſe. Quin & Ulpianus ad illa Demoſth. in fine περὶ τῆς παραπρεσβ. τὴν δὲ Ἀτρομήτου τοῦ γραμματιστοῦ καὶ Γλαυκοθέας τὴν τοὺς θιάσους συναγούσης, ἐφ᾽ οἷς ἑτέρα τέθνηκεν ἱέρεια, τοῦτον ὑμεῖς λαβόντες &c. ἐφ᾽ οἷς ait Ulp. Φαρμάκοις, καὶ ἄλλη ἱέρεια τέθνηκεν, λέγει δὲ τὴν Νῖνον λεγομένην, κατηγόρησε δὲ ταύτης Μενεκλῆς, ὡς φίλτρα ποιούσης τοῖς νέοις. ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ Ἀθηναῖοι ἐξ ἀρχῆς γέλωτα εἶναι καὶ ὕβριν κατὰ τῶν ὄντως μυστηρίων τὰ τελούμενα ταῦτα νομίζοντες τὴν ἱέρειαν ἀπέκτειναν. μετὰ δὲ τοῦτο τοῦ θεοῦ χρήσαντος ἐάσαι γενέσθαι, τὴν Αἰσχίνου μητέρα μυεῖν ἐπέτρεψαν. Talis etiam fuit Theoris. Dionyſius Halic. in Dinarcho. inter ψευδεπιγρ. λόγους δημο-

δημοσίως Dinarchi recenset hunc. καλὰ Μενεκλέους ἀπαγωγῆς, καὶ οὗτος εἴρηται παιδὸς ὄντος ἐπὶ Δεινάρχου. ὁ μὲν γὰρ κρινόμενός ἐστι Μενεκλῆς ὁ τὴν ἱέρειαν Νίνου ἔχον. (lege Νῖνον ἑλών.) ὁ δὲ κατηγορῶν υἱὸς τῆς Νίνου. ἔστι δὲ ταῦτα πρεσβύτερα τῆς Δεινάρχου ἀκμῆς. ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένους περὶ ὀνόματος λόγος, ἐν ᾧ τούτων μέμνηται κατὰ Θεσσαλὸν ἢ Ἀπολλόδωρον ἄρχοντα πεπλεῦσθαι, ὡς ἐν τοῖς περὶ Δημοσθένους δεδηλώκαμεν.

Atticismorum collectores.] Suidas in Πακατὸς ait eum scripsisse περὶ Ἀττικισμοῦ. Hi autores Atticistæ dicebantur, unde Εἰρηναῖος ὁ ἀττικιστὴς laudatur ab Etymol. in ὑπηρέσων. Is ipse est Pacatus, qui Εἰρηναῖος dicebatur, teste Suida ibidem. Apud Schol. Hermogenis pag. 396. οἱ ἀττικισταὶ παντελῶς ἀποτρέπουσι τὸ ὀνοματοποιεῖν.

Pag. 223. Αὐτῶν Ναυκλάρων.] Leg. ἀντὶ τῶν Ναυκλαρίων. (Sic Leopardus lib. 7, nisi quod ναυκρ.) Nam ναυκλαρίων quidem legitur apud Schol. Comici in Nubes, non ut edidit Maussacus ναυκλάρων. Addit ille interpres: Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς οὕτω φησί. καὶ δημάρχους οἱ περὶ Σόλωνα καθίσαντο ἐν πολλῇ σπουδῇ, ἵνα οἱ κατὰ δῆμον ἄρχοντες διδῶσι καὶ λαμβάνωσι τὰ δίκαια παρ᾽ ἀλλήλων. ἔδει οὖν τὸν δήμαρχον ἀπαγαγεῖν εἰς τοὺς οἴκους, τοὺς ἐνεχυριαζομένους. Supra dixerat, οἱ δὲ δήμαρχοι οὗτοι τὰς ἀπογραφὰς ἐποιοῦντο τῶν ἐν ἑκάστῳ δήμῳ χρεῶν, καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρ᾽ αὐτοῖς ἦν, συνῆγόν τε τοὺς δήμους, ὅτε δέοι, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν καὶ ἐνεχυρίαζον. Apud Suidam pro χρεῶν legitur χωρίων.

Οἱ πρότερον Ναύκλαροι ---- &c. usque ad καθεστήκασιν ἀντὶ Ναυκλάρων. inclus.] Hæc parentheseos notis inclusit Valesius.

Pag. 224. Νεβρίδας.] Euripides in Helena: μέγα τι δύναται νεβρῶν παμποίκιλοι στολίδες &c. num. γγγ. Tacitus lib. xi in fine: *& feminæ pellibus accinctæ assultabant,*

bant, ut sacrificantes vel insanientes bacchæ. Eusebius in chronico: κατὰ Ἀμφικτύωνα τὸν Δευκαλίωνος υἱόν τινές φασι Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ξενωθῆναι Σημάχῳ καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι. ἕτερος δ' ἦν ὁ ἐκ Σεμέλης οὗτος. Ab hoc Semacho dicti sunt Semachidæ, de quibus Hesychius, & Stephanus, ut notavit ad Eusebium Scaliger: Σημαχίδαι δῆμος Ἀττικὸς ἀπὸ Σημάχου οὗ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος, ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ. Hæ sacerdotes γεραραὶ dictæ. Aliter Arnobius lib. 5. *Eleusinia illa mysteria, cujus memoriam continent? Nonne illius erroris, quo in filiæ conquisitione Ceres fessa, oras ut venit ad Atticas, triticeas attulit fruges. Nebridarum familiam pellicula cohonestavit hinnulæ.*

Pag. 227. Isthmiam.] Imo Isthmiadem. Sic enim apud Demosth. contra Neæram.

Cassii.] Leg. *Carisii.* Sic enim apud Demosth. scribitur. Sed Demosth. non dicit Isthmiadem fuisse Carisii servam, sed ancillam Nicaretæ, quæ Nicarete erat Carisii liberta, Hippiæ coqui uxor. In Athenæo legitur Κασίου.

Leander.] Hic Leander citatur ab Etymologo.

Pag. 228. Contra eum.] Non contra hunc Craterum sed contra Craterum illum Alexandri successorem nobilissimum Alexis Pæana conscripserat.

Pag. 229. Οἰκέως.] Παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν οἰκεὺς κέκληται ὁ οἰκότριψ, ut Ammonius ait: οἰκῆος poëticum est, ut Homerus οἰκῆας vocat. Οἰκότριψ est *verna*, quem sic describit Sophocles in Oedip. tyr. pag. 197. *ἦν δοῦλος οὐκ ὠνητὸς ἀλλ' οἴκοι τραφείς.*

Pag. 230. Μεταγένης Αὔραις.] Suidas in Μεταγένης, αὔρας inter ejus fabulas recenset.

Pag. 231. Οἰσύμην, male hodie est Σερμύλην.] Imo recte

recte Σερμύλῃ apud Herodotum legitur lib. 7 p. 421. seu Σερμυλίῃ. Nam Stephanus de Urbibus, Σερμυλίαν urbem ait esse circa montem Atho, & Hecatæum autorem laudat. De Oesyma Plinius lib. 4 in Thracia. *A meridie Ægeum mare, cujus in ora à Strymone Apollonia, Oesyma, Neapolis* (hujus meminit Livius lib. 38.) Athenæus lib. 1 cap. 24, ubi de Biblino vino. Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θρᾴκης φησὶν εἶναι χώραν τὴν Βιβλίαν, ἣν αὖθις Τισύρην καὶ Οἰσύμην προσαγορευθῆναι.

Ἑκαταῖα.] Etymolog. ὀξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ ἑκαταῖα λέγονται, ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα τὰ ἐν ταῖς τριόδοις τιθέμενα. Sic legendum conjeceram antea, nunc affirmo haud aliter legi posse. Porro de more purgamenta abjiciendi eleganter Schol. Æschyli in χοηφόροις pag. 232. ed. Henr. Steph. ad illum, τάδ' ἐκχέουσα γάποτον χύσιν στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν, sic notat: τοῦτο πρὸς τὸ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος, ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακίνῳ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον ἀμεταστρεπτεὶ ἀνεχώρουν. Nota ἀμεταστρεπτεί. Sic qui Eumenidibus sacrificabant, expleto sacrificio abibant, nec respiciebant post se, apud Sophocl. Hinc chorus Athen. Oedipodi, quomodo sit illi sacrificandum, præcipiens,

Αἰτοῦ σύ γ' αὐτὸς κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ
Ἄπυστα φωνῶν μήτι μηκύνων βοήν.
Ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος.

Ovidius in fastis lib. 6. *Sic ubi libavit* (strigibus scilicet) *prosecta sub æthere ponit, Quique adsint sacris respicere illa vetat.* Post πάλιν adde: δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασι. Suidas, ὀξυθύμια ὅσα καθαίροντες τὰς οἰκίας Ἀθηναῖοι νύκτωρ ἔθος εἶχον [illegible] τριόδοις τιθέναι.

Pag. 232. Πρὸς τὸ τρόπαιον τῆς πόλεως.] An προστρόπαιον? Porro ὀξυθύμια usurpat Pollux lib. 5 cap. 46. τῶν ἐν ταῖς

τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητήτειρ@. κοπρίων ἐκβλητόπερ@. εἰ χρὴ καθ' Ἡράκλειτον λέγειν, τ̃ ὀξυθυμίων ἀπιμώπερ@. Omnino προσρόπαιον τ̃ πόλεως leg. & λεως una est syllaba. Sunt trochaici versus. Vide in προσρόπ. Gallice *à la voirie*.

Theoph. Charact.] Pag. 301.

τὴν ὀργάδα.] Ὀργάδα pro pascuis sumit Dionys. lib. 1 p. 66. Etymologus item. Helladius Besantinous lib. 3. ὅτι ὀργὰς μὲν κοινῶς φησι πᾶσα ἡ γῆ, ὅση ἐπιτηδεία πρὸς καρπῶν γονάς. ὀργάδα ἢ ἰδίως ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι τ̃ τῶν θεαῖν ἀνειμένην τ̃ Ἀττικῆς μεταξὺ ἢ τ̃ Μεγαρίδ@. In eum locum projiciebantur sacrilegi & proditores, quos in agro Attico sepeliri jus non erat. Teles quidam in libro de exilio apud Stobæum serm. 158. οὐκ ἀηδῶς γάρ τις τῶν Ἀττικῶν φυγάδων λοιδορουμένου τινὸς αὐτῷ καὶ λέγοντ@, ἀλλ' οὐδὲ ταφήσῃ ἐν τῇ ἰδίᾳ, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ἀσεβεῖς Ἀθηναίων ἐν τῇ Μεγαρικῇ, ὥσπερ μὲν οὖν, ἔφη, οἱ εὐσεβεῖς Μεγαρέων ἐν τῇ Μεγαρικῇ. Plutarchus in Phocione ad finem. Mirum est Schol. Apollonii lib. 1 pag. 44 contra omnes sentire: ὄργια, inquit, τὰ μυστήρια παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα· ὀργάδες ἢ οἱ σύμφυλοι τόποι ἢ ὑγροί, cui consentit Pollux lib. 1. πεδία, ἄρουραι ἐργάσιμοι, ὀργάδες &c. & Suidas: ὀργὰς ἡ εὔγει@ καὶ σύμφυτ@ καὶ λιπαρὰ καὶ ἀκμαῖα γῆ.

Καὶ ὀργᾶν ἐν αὐτῇ.] Thucydides lib. 1 in fine & ibi Scholiastes, Plutarchus in Pericle.

Ἐν τῇ Λυδῇ γλυκεῖ.] Ἀντίμαχ@ ἐν Λύδῃ simpliciter, absque γλυκεῖ (quod forte ad versum ipsum pertinet) laudatur ab Schol. Apollonii & aliis pluribus. Plutarchus in consol. ad Apollonium, ait Lyden fuisse Antimachi conjugem, quam ipse efflictim amabat. Ea cum mortem obiisset, elegiam scripsit Antimachus, quam Lyden vocavit, in qua se ipse consolabatur exem-

exemplo Regum ac Principum, quorum casus atque infortunia ibi recensebat, ut lenire dolorem suum ita posset. Ovidius 1 Tristium elegia 5.

Nec tantum Clario Lyde est dilecta poëtæ,
Nec tantum Coo Battis amata suo.

Vetus Epigramma in Anthologia nondum editum, quod nuper legere memini ... Hesychius, Κάβαρνοι οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι. Pro Ἀβακλέας in Antimachi versu Bochartus legit ἀγακλέας pag. 447 de coloniis Phœnicum, ubi etiam Parum insulam dictam esse Cabarnem notat à Cabarno quodam, qui filiæ Proserpinæ raptum Cereri indicavit. Hujus ergo Cabarni posteros Ceres sacerdotio honoravit, ipsumque primum sacerdotem constituit. Id narrabat Antimachus in ea elegia, Cereris se exemplo consolans, quæ filiam amiserat. Itaque legendum videtur θύναν Καβάρνου. poëtice enim θύνα dicitur pro θυιά. Lycophron: Ἄρνης παλαιᾶς θύνα περμίκων πρόμοι.

Pag. 233. Verba Æschyli &c.] Teste Suida, qui addit: περὶ δὲ τῶν ὀργεώνων γέγραφε καὶ Φιλόχορος, τοὺς δὲ φράτορας ἐπάναγκες δέχεσθαι καὶ τοὺς ὀργεῶνας καὶ τοὺς ὁμογάλακτας, οὓς γεννήτας καλοῦμεν. Etymologus: ὀργεῶνες σύνταγμά τι ἀνδρῶν, ὡς τῶν γεννητῶν καὶ τῶν φρατόρων, ἀπὸ τοῦ κοινῇ ὀργιάζειν καὶ θύειν τοῖς θεοῖς.

Ὅρος.] In his titulis seu ὅροις ascriptum erat, quot talentis oppigneratum esset χωρίον seu οἰκία, idque ὁρίζειν dicebatur. ὅρους τιθέναι ut Demosth. testatur in 2 contra Onetorem, & στῆσαι ibidem. Latini *libellos* vocant. Seneca in lib. 4 de beneficiis cap. XII. *& suspensum amici bonis libellum dejicio, creditoribus ejus me obligaturus.* Sic Cicero in oratione pro Quinctio: *libellos Alfenus procurator P. Quinctii dejicit.* κατασπᾶν ὅρους dixit Demosthenes adversus Timotheum.

Pag. 234. Quia in ea περὶ τῆς καθόδου ἀδείας.] Ἄδειαν ſibi à populo dari petit, aut confirmari potius, cum jam data eſſet, ut idem in fine orationis memorat.

Κατὰ Δημαίου.] Vide p. 233. Pollux lib. x initio, Ὑπερείδης ἐν τῷ πρὸς Δημαίαν.

Pag. 236. De venere vulgivaga.] Contra has leges, quibus ſcortatio publice permittebatur, invehitur Dio in Euboica ſub finem. Graviter ſane. ὦ σοφοὶ νομοθέται, καὶ ἄρχοντες οἱ παραδεξάμενοι τὰ τοιαῦτα ἀπαρχῆς, ὡς δή τι θαυμαστὸν εὑρήκατε τῶν πόλεσιν ὑμεῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμῖν [μὴ] τὰ φανερὰ ταῦτα καὶ ἄκλειστα οἰκήματα τὰς κεκλεισμένας οἰκίας καὶ τοὺς ἔνδοθεν θαλάμους ἀναπετάσῃ. Ubi negativa particula expungi debet, ut ſequentia demonſtrant, καὶ τοὺς ἔξω καὶ φανερῶς ἀσελγαίνοντας ἀπὸ μικρᾶς δαπάνης, ἐπὶ τὰς ἐλευθέρας καὶ σεμνὰς τρέψῃ γυναῖκας μετὰ πολλῶν χρημάτων τε καὶ δώρων.

Pag. 237. Ὀρεστωτοκλείδης.] Oreſtes ille, qui fabulæ huic titulum dedit, non erat Agamemnonis ille filius, Electræ frater, ſed quidam graſſator nocturnus, qui furioſum ſe ſimulans, noctu viatores ſpoliabat, ut memorat Schol. Ariſtoph. in Acharnenſ. & in Avibus p. 575. & iterum p. 609 ad illa: εἰ γὰρ ἐντύχοι τις ἥρωϊ τῶν βροτῶν νύκτωρ Ὀρέστῃ, γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ, notat: χαριέντως δὲ τοῦτο, ὅτι σκότους Ὀρέστης ὁ Τιμοκράτους λωποδυτεῖ τοὺς προσυγχάνοντας. ἥρωα δ' αὐτὸν φησι διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τὴν πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονος Ὀρέστην. ἥρωες δὲ δυσοργοὶ καὶ χαλεποὶ τοῖς ἐμπελάζουσι γίνονται, καθάπερ Μένανδρος ἐν συνερήθοις, ὅτι ἀγαθὸν γάμον χρημῶν ὁ θεὸς δίδωσιν, οὐδ' ἥρωες κ' εἰς τοῦτο δύνανται, ἀλλ' ἀποπλήκτους μὲν ποιεῖν δύνανται. τὸ δὲ ὠφελὲς οὐ κέκτηνται. διό μοι δοκοῦσι καὶ οἱ τὰ ἡρῷα παριόντες σιγὴν ἔχειν. ὡς Μυρτίλος ἐν τῇ ζανοπάσῃ (f. τιτανοπάσῃ) φησί. Idem ait Heſychius in κρείττονες. Suidas in οὐκ εἰμὶ τούτων τῶν ἡρώων. Sophocles in Oedipode Coloneo p. 235 tranſeuntes

euntes Eumenidum ante fanum præ metu ſilere ait; καὶ παραμείβομεθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως. Videtur autem Oreſtes iſte id cognomentum habuiſſe ex eo, quod furere ſimulabat, ut Agamemnonis filius furiis agitatus Oreſtes: neque enim id ejus proprium nomen fuiſſe crediderim. Ac forte verum ejus nomen fuit Autoclides, unde fabulæ titulus Oreſt Autoclides. Μυρτίλος in Lesbicis citatur à Schol. Apollonii pag. 26. Sic Diocles quidam φιλεὸς cognominatus eſſe Oreſtes dicitur ab Iſæo περὶ Κίρωνος κλήρου, initio: ubi φιλιέα lego ex Harpocr. Themiſtius pag. 389. Διοκλῆς ὁ λωποδύτης.

Pag. 238. Sæpiſſime Comici fabularum nomina compoſita ex diverſis nominibus fingebant.] Στρατιώτης ἀνθρωπορέστης. Cæcilius in Duloreſte laudatur à Nonio & aliis, niſi in his ῥαίστης ſcribendum, pro eo qui occidit, ut λυκοραίστης dicitur.

Παράβυστον.] Sed & ideo illud forum παράβυστον Athenis dictum, quod in remota ac ſecreta urbis parte erat poſitum, teſte Pauſania Att. pag. 20. τὸ μὲν οὖν καλούμενον παράβυστον καὶ τρίγωνον. τὸ μὲν ἐν ἀφανεῖ πόλεως ὂν καὶ ἐπ' ἐλαχίστοις συνιόντων ἐπ' αὐτὸ, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἔχει τὰ ὀνόματα. Non recte Etymol. ἦν δὲ καὶ παράβυστον δικαστήριον, ὃ λάθρα ἔκρινε.

Pag. 239. Πρυτανεῖα.] Falſum. Impoſuit Suidas ei in παρακαταβολή.

Pag. 240. Verba Pluti.] Pag. 73. εἶδος δὲ ὄφεως ὁ παρείας, παρὰ τὸ ἐπῆρθαι τὰς παρειάς. φασὶ δὲ αὐτὸν μὴ δάκνειν ἢ καὶ δάκνοντα μὴ λυπεῖν. μέμνηται δὲ αὐτοῦ καὶ Δημοσθένης, τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας φάσκων, καὶ Λυκοῦργος ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον εἶδος καὶ ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. τὸ δὲ τοιοῦτον εἶδος εὑρίσκεται ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ Διονύσου. Etymol. in παρείας, παρὰ τὸ πεφυσιωμένας ἔχειν τὰς γνάθους ἤγουν τὰς

παρειὰς, αἳ δὲ Φεῦγειν λέγονται, οὗ τὸ ῥῆγμα βλάβης ἀλλότριον.

Pag. 241. πέλανον.] Cæterum Euripides proprie locutus est: nam ut notat Schol. Æschyli in Persis 135 pag. πέλανος κυρίως ὁ πεπηγὼς ῥύπος λέγεται. ἄλλως ὁ ἀφρὸς ὁ γινόμενος ἐν τῇ χύτρᾳ.

Pag. 242. Aristotelis verbis.] Aristotelis sententiam magis probo: quidni? Nam Artemidorus lib. 1 cap. 56. si rhetor aut operarius somniaverit se ἐφηβεύειν *ephebum esse*, otium & cessationem *in annum* ait portendi. χρὴ γὰρ τὸν ἔφηβον ἐν τῇ χλαμύδι τὴν δεξιὰν ἐνειλημμένην ἔχειν διὰ τὸ ἀργὴν εἶναι, καὶ πρὸς ἔργα δὲ πρὸς λόγους τὰς χεῖρας. πρὸς ἐνιαυτὸν δὲ εἶπον διὰ τὸν τῆς ἐφηβείας χρόνον, ὃν πρὸς τὸ πᾶν ἐξεπίζειν χρή. Nimirum alibi anno tantum, alibi biennio ephebi manebant. Priore igitur anno exercebantur, altero militabant inter περιπόλους. Subjicit Artemidorus: νόμῳ γὰρ ἡ χλαμὺς περιτίθεται· καὶ εἰ μὲν ἡ χλαμὺς εἴη λευκή, ἐλευθέραν ὁ ἰδὼν γαμήσει. εἰ δὲ πορφυρᾶ, εὐεργετέραν ἑαυτοῦ. Item ait: ἔνδημον γὰρ χρὴ εἶναι τὸν ἔφηβον. & in fine: οὐ γὰρ ὑστερόχροι οἱ ἔφηβοι ἀγωνίζονται. Περιπολάρχου meminit Hesychius in κωδωνίζειν, & Thucyd. lib. 8 in fine: περιπόλια Dionysius Halic. lib. 9 pag. 612 vocat castella, in quæ se recipiebant περίπολοι τῆς χώρας τῶν Ῥωμαίων. Strabo, ubi de Cyrene.

Pag. 243. τετταράκοντα ἐτῶν.] Aliter apud Lacedæmonios: apud illos enim militia solvebantur sexagenarii, seu potius duodesexagenarii: οἱ τετταράκοντα ἀφ' ἥβης. Xenoph. lib. 5 ἑλλην. pag. 332. Hujus enim ætatis extra patriam εἰς ὑπερόριον στρατείαν proficisci non cogebantur, ut Xenophon ibi memorat. Vide & lib. 6 pag. 349.

Καὶ ὤμνυον ἐν Ἀγραύλου.] Plutarchus in Alcibiade: συνεβούλευεν ἀντέχεσθαι τῆς γῆς τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὸν ἐν Ἀγραύλῳ προβαλ-

προβαλλόμενος ἀεὶ τοῖς ἐφήβοις ὅρκον ἔργῳ βεβαιοῦν. Scribe Ἄγραυλος, ex Demosth. & Polluce. Male interpres: ὀμνύουσι γὰρ ὅροις χρήσασθαι τῆς Ἀττικῆς, πυροῖς, κριθαῖς, ἀμπέλοις, ἐλαίοις. Quod not. Nec enim in sacramento illo quidquam eorum legitur. Aristoph. in Avibus p. 597. τουτουῒ δῆτα περίπολους ἐγὼ πέμψαι καθ' αὐτὸν εὐθύς: ad eum corripiendum, retrahendum.

Hinc intelligenda illa Philochori.] Ex Ulpiano ad illud Demosth. περὶ παραπρ. in fine: ἀναγινώσκων καὶ τὸν ἐν τῷ τῆς Ἀγραύλου τῶν ἐφήβων ὅρκον. Ulpianus: ἔστι μὲν μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων ἡ Ἄγραυλος. ἐν δὲ τῷ τεμένει αὐτῆς, οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς ἐφήβους ἐκ παίδων μετὰ πανοπλιῶν ὤμνυον ὑπερμαχεῖν ἄχρι θανάτου τῆς θρεψαμένης. ἡ δὲ ἱστορία αὕτη. Ἄγραυλος καὶ Ἕρση καὶ Πάνδροσος θυγατέρες Κέκροπος, ὥς φησιν ὁ Φιλόχορος. λέγουσι δὲ, ὅτι πολέμου συμβάντος παρ' Ἀθηναίοις, ὅτε Εὔμολπος ἐστράτευσε καθ' Ἐρεχθέως, καὶ μηκυνομένου τούτου ἔχρησεν ὁ Ἀπόλλων ἀπαλλαγήσεσθαι, ἐάν τις ἀνέλῃ αὐτὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως. ἡ τοίνυν &c. Falsum est Agraulum se pro patria devovisse in bello Thracico regnante Erechtheo. Primum enim usque ad Erechtheum vitam producere non potuit. Deinde certum ex Lycurgo contra Leocratem, & Euripide & Apollodoro & aliis, quos ad v. Ὑακινθίδες laudamus, ipsas Erechthei & Praxitheæ filias se devovisse pro patria, quibus consentit autor παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν, qui ex Euripidis Erechtheo idem scribit. Accedit quod Agraulus una cum Herse præcipitem se ex Acropoli dedisse dicitur immisso protinus à Minerva furore, eo quod cistam sibi à Pallade commendatam, in qua occultus erat Erichthonius, contra interdictum Palladis aperuerant, ut narrat Apollodorus lib. 3, ac cæteri mythographi, ex quo apparet Aglaurum puero adhuc, adeo non regnante Erichthonio decessisse. Quod si ita est, quo-

eſt, quomodo regnante Erechtheo poſt tot annos, rurſus ex arce ſe præcipitare potuit. Hyginus Herſem, Pandroſon & Aglauron Erechthei filias vocat fab. 166 & in Poëtico Aſtronomico, cap. de Heniocho.

Pag. 244. Non enim, ut vulgo exiſtimant.] Probo Mauſſaci ſententiam. Nam & in Λυσιστράτῃ pag. 863 Stratonice jurat per Pandroſum Agrauli ſororem. ἔτ' ἄρα νὴ τὴν Πάνδροσον.

Περιπολεῖν cogebatur.] Sic apud Terentium Eunucho Chæreas Ephebus Athenienſis, cuſtos in Piræeo fuiſſe publice dicitur, actu 2, ſcena 3. *Miror quid ex Piræeo abierit. Nam ibi cuſtos publice eſt.*

Τερθρεία.] Æſchinès pag. 50, & Etymolog. Suidas in περθρεία. περθρείαν φασὶ, καὶ τὴν ἐν τοῖς μέρεσι καλουμένην μάχην. οἱ δὲ, ὅτι ἔθος ἦν τοὺς ἐφήβους μετὰ τὸ γενέσθαι περιπόλους τῆς χώρας στρατεύεσθαι μὲν, εἰ συμβαίη πόλεμος, μὴ μέντοι μετὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἰδία ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδυνοῖς τῆς μάχης. διὸ τὴν στρατείαν καλεῖσθαι τὴν ἐν τοῖς μέρεσι. Porro ephebi chlamyde erant induti. Teles libro de collatione divitiarum & virtutis apud Stob. ſerm. 237. καὶ παῖς μὲν ὢν ἐπιθυμεῖ ἔφηβος γενέσθαι. ἔφηβος δὲ γενόμενος ζητεῖ πάλιν τὸ χλαμύδιον ἀποθέσθαι. mox: πρεσβύτης γέγονε, πάλιν ἐπιθυμεῖ τὰ ἐν νεότητι. ἡ νεότης μοι φίλον αἰεὶ, τὸ δὲ γῆρας βαρύτερον Αἴτνης. Quod imitatus videtur Cicero in Catone. Xenophon περὶ πόρων pag. 542. εἰκὸς αὐτοὺς ἀπολλύσθαι καὶ ὑπὸ ἱππέων καὶ περιπόλων. mox: οἵ τε φρουρεῖν ἐν τοῖς φρουρίοις, οἵ τε πελτάζειν καὶ περιπολεῖν τὴν χώραν πάντα ταῦτα μᾶλλον ἂν πράσσοιεν. Porro στρατείαν ἐν τοῖς μέρεσι malim intelligere ἐν τοῖς μέρεσι τῆς χώρας, ut indicat Plato 6 leg. pag. 760. Locus illuſtris eſt, & obſervatio Attici ritus. De Epheborum chlamyde eſt Heliodori locus lib. 1, ubi Cnemon Athenienſis, ἐτύγχανον μὲν, ait, ἐφηβεύων. ἄγοντας δὲ τὴν εἰωθότα παναθήναια τῇ θεῷ, καὶ τὰ νενομισμένα περιπομπεύοντας,

πέδοις, ὡς εἶχον στολῆς, αὐτῇ χλαμύδι καὶ αὐτοῖς στεφάνοις ἔρχονται οἴκαδε ὡς ἐμαυτόν. Et initio lib. 3 pompas sacrificii Thessalorum describens: ὁ μὲν οὖν ἀριθμὸς τοὺς ἐφήβους εἰς ν' συνέπεμπεν. Mox: κρηπὶς μὲν αὐτοῖς ἱμάντι φοινικῷ διάπλοκος ὑπὲρ ἀστράγαλον ἐσφίγγετο. χλαμὺς ἡ λευκὴ περόνη χρυσῇ πρὸς τοῖς στέρνοις ἐσφήκωτο, τὴν εἰς ἄκρον πέζαν κυανῇ τῇ βαφῇ κεκυκλωμένη. Ephebórum autem Atheniensium vestitus erat chlamys pulla, idque ob pœnam Coprei nuncii, qui ab Eurystheo missus, ut Heraclidas ab Athen. repeteret, cum eos supplices ab ara per vim abstraheret, ab Atheniensibus erat occisus. Sed longe postea Herodes Atticus nigras chlamydes abolevit, earumque loco albas gestari instituit, ut docet Philostratus in Herode. Suidæ locum, ubi ait ἐν μέρεσι τοῖς ἀκινδύνοις sic interpretor, *in stationibus minus periculosis*, ut loquitur Seneca de tranquillitate animi capite 3. *Neque enim solus ille militat qui in acie stat, sed & qui portas tuetur, & statione minus periculosa, non otiosa tamen fungitur, vigiliasque servat & armamentario præest, quæ ministeria quamvis incruenta sint, in numerum stipendiorum veniunt.*

Pag. 245. περιφοιλιῶσθαι nos restituimus pro πιφοιλιῶσθαι.] Etymologus πιφωιλιῶσθαι τὸ ὀφθαλμὸν πεπαχυῶσθαι.

Pag. 246. ποδοκάκκην, ποδοστράβην.] Idem esse ait Ulpianus in Dem. ut memini legere, nec fallor. Item interpres Aristoph. in Equitibus pag. 309 ad hæc: οἷόν σε δήσω τῷ ξύλῳ. (in nervo,) notat, εἶδος ἡ δεσμοῦ (male vulgo δεσμωτηρίου) τὸ ξύλον, ἣν ποδοκάκην λέγουσι καὶ ποδοστράβην. κάκκη Attice pro κακία. Aristoph. in εἰρήνῃ. ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων. Ubi tamen pro merda sumitur, unde κακκᾶν apud Aristoph. Porro aliud est ξύλον πετρημένον, quod cervici induebatur, de quo idem

Comicus in Λυσιστράτῃ pag. 879. ἀλλὰ τούτων χρῆν ἁπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμόσαι λαβόντας τουτονὶ τὸν αὐχένα. Δίκρουν ξύλον dicitur à quodam comico apud Athenæum lib. . . . Suidas ποδοκάκκη ξύλον, εἰς ὃ ἐν εἱρκτῇ τοὺς πόδας ἐμβάλλοντες συνέχουσι, ὃ παρὰ Ῥωμαίοις κίππος καλεῖται. λέγεται καὶ ποδοστράβη.

Licet à Suida retineantur.] Imo ex Suida huc inculcata sunt, ut & alia multa. Nam Suidas in explicatione alicujus vocis primum ex alio Grammatico, si qua habet, referre solet; postea vero verba Harpocr. plerumque decurtata: ut in hac voce πόρος hæc omnia habet quæ hic leguntur; deinde à capite πεῖρος &c. ut Harpocr. usque ad illa καὶ πόρος.

Pag. 248. In Philippicis Demosthenis Polystratus.] Philipp. 1. ὅτι δὲ πρότερον ποτ' ἀκούω ξενικὸν τρέφειν ἐν Κορίνθῳ τὴν πόλιν, οὗ Πολύστρατος ἡγεῖτο καὶ Ἰφικράτης καὶ Χαβρίας καὶ ἄλλοι τινὲς καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς συστρατεύεσθαι. καὶ οἶδα ἀκούων, ὅτι Λακεδαιμονίους παραταττόμενοι μεθ' ὑμῶν ἐνίκων οὗτοι οἱ ξένοι καὶ ὑμεῖς μετ' ἐκείνων. Ξένοι sunt mercenarii. Hinc ξενολόγος *conquisitor*, qui mercenarios conquirit ac conducit, quo nomine fabulam dedit Menander, teste Theone Sophista, quo loco minus recte *latronilegulum* vertit Camerarius. Suidas ξενολόγιον καὶ ξενολόγος ὁ ξένους συλλέγων στρατιώτας. Menander in Sicyonia. Ἀλοιδόρητον, ὡς ἔοικε, φαίνεται τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου. *Hominis peregrini* interpres reddidit male. Laudantur à Stobæo λόγῳ 170. Ξένους pro mercenariis militibus Æneas in Poliorc. usurpat creberrime. ξενολόγους Polybius lib. 5 pag. 407. *conquisitores missos ad* &c. *conquisitionem militum habere* Livius dicit pag. 370 lib. 23. Hoc autem ξενικὸν erant ut plurimum πλανῆται, qui ideo male audierunt teste Isocrate in panegyr. pag. 126. ξενικὸν autem hoc primum fuit in Græcia, quod & indicat

dicat Isocrates in Philippo p. 199. ξενοτροφεῖν Isocr. de pace 334, & ξεναγοὶ præfecti militum mercede conductorum apud Dionem orat. 78. male interpres, *hostium exceptores*.

Verum neque Xenophon.] Imo Xenophon hoc ξενικὸν diserte docet à Lacedæmoniorum stetisse partibus, ut & Corinthus eo tempore σύμμαχος erat τῶν Λακεδαιμονίων, teste eodem.

Pag. 249. Περὶ ἀτελείας.] Πρὸς Λεπτίνην. ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι τιμῶντες ποτὲ Ἰφικράτην οὐ μόνον αὐτὸν ἐτιμήσατε, ἀλλὰ καὶ δι' ἐκεῖνον Στράβακα καὶ Πολύστρατον, καὶ πάλιν Τιμοθέῳ διδόντες τὴν δωρεὰν, δι' ἐκεῖνον ἐδώκατε καὶ Κλεάρχῳ καί τισιν ἄλλοις τὴν πολιτείαν.

Pag. 250. Pœnam quæ solebat infligi ante depositionem sive παρακαταβολήν.] Utraque sententia falsa est. Πρόπεμπτα, id est, *cinq jours auparavant*: sic πρότριτα, *trois jours devant*. Thucyd. lib. 2. πρότριτα σκηνὴν ποιήσαντες. Schol. πρὸ τρίτης ἡμέρας. Demosth. verba retuli in legibus Atticis titulo περὶ ἀρχόντων. Adde omnino verba Demosth. quæ retuli pag. 31 legum Attic. Vide & pag. 9, ubi περὶ ὕβρεως. Debuit ergo dicere Harpocratio πρὸ πέμπτην ἡμέραν, non πρὸς πέντε ἡμέρας. Demosth. contra Euergum: ἐκέλευσεν ἡ βουλὴ εἰσαγγέλλειν με, καὶ τοὺς πρυτάνεις προγράφειν αὐτῷ τὴν κρίσιν ἐπὶ δύο ἡμέρας ὡς ἀδικοῦντι. Sic πρότριτα utitur Synesius ep. 5 in fine.

Προπεπωκότες.] Demosth. Olynth. 3. προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα. Alio sensu sumitur apud Demosth. περὶ παραπρ. pag. 218. μετὰ ταῦτα ἐν θυσίᾳ &c. ut ad calcem libri hujus notavi. (*quæ relata sunt ad Harpocrationis paginam 250.*) Sic Appianus in Mithridat. ἑστία πάντας, καὶ χρυσίον ἐπί τε τῇ κύλικι καὶ τῇ τροφῇ καὶ ἐπὶ σκώμμασι καὶ ἐπὶ ᾠδῇ καὶ πᾶσιν ὥσπερ εἰώθει προὔπινε. Aliter tamen explicandus est Appianus.

pianus. Intelligit enim Mithridatem πολυποσίας & voracitatis præmia proposuisse.

Pag. 251. *Curæ tibi erunt.*] Verte: *hæc porro cernes.* sic enim versum correximus. τά δε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. Et mox lego: ὃς προπέπτωκας. ἔσω κλισίας. quæ procul dubio verba erant nuncii, τοῦ ἀγγέλου, qui Achilli ob injuriam sibi ab Agamemnone illatam in castris suis otiosus quiescebat, Græcorum cædem referebat & Trojanorum in castra irruptionem. ἔσω κλισίας. i. *intra tua te castra includens & sedens in otio.* Adjuti autem sumus in ea emendatione ab Aristoph. in Ranis, ubi Euripidis & Æschyli certamen apud inferos Baccho judice describit. Interea chorus hanc coronidem cantat & Æschylum alloquitur: τάδε μὲν λεύσσεις φ. Ἀχ. ubi Scholiastes notat: πρὸς τὸν Αἰσχύλον ὁ χορὸς ἀπὸ τῶν αὐτοῦ. ἔστι δὲ ἀρχὴ αὕτη Μυρμιδόνων Αἰσχύλου: (tota itaque hæc coronis fere ex versibus Æschyli in ea tragœdia contexta esse videtur.) τοῦτο δὲ παρὰ τὴν ὑπόνοιαν. Pro Æschylo enim Achillem dicit, & Æschylum suadet iram omnem deponere, in quam concitatus erat ex conviciis, quæ in eum jecerat Euripides; prorsus eodem modo quo Ulysses Achillem lenire conabatur. λεύσσεις per duo σσ scribit Harpocr. & ita semper scribitur apud poëtas, sed forte cum hic futurum sit, unico σ λεύσω scribi debet. ἔσω κλισίας. intra tentoria obsessos ab Hectore explicare potes (*superscripsit*, debes) non placet. κλισίας enim pro tabernaculo singulorum ducum usurpant Græci poëtæ. Verba autem hæc Æschyli dicebantur à choro, ut conjicere licet, Græcorum senum, quemadmodum in Persis ejusdem Æschyli chorus Persarum προλογίζει. τάδε μὲν Περσῶν &c. Eustathius in Ἰλιάδ. α pag. 64 λεύσσω cum duplici σσ scribi ait, cum significat *video*, & sumi

& sumi pro præsenti, ad differentiam λεύσω *lapidabo.*

Pag. 252. Comici enarrator ad Nubes.] Locus Aristophanis sic habet: πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ δεχαὶ τὰ πρυτανεῖα· ἀλλ' ἔνη τε καὶ νέα; Resp. ἵν' ὡς τάχιστα τὰ πρυτανεῖ' ὑφελοίατο, pag. 188. τὰς γὰρ δεκάτας τοῦ χρέους καταβάλλοντες τοῖς πρυτάνεσιν εἰσῆγον τοὺς χρεωστοῦντας. πρυτανεῖα δὲ τὰ νῦν καλούμενα παρὰ Ῥωμαίοις σπόρτουλα. Et in notis ad Vespas. Κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς (φόρου scilicet & tributi, quod urbes pendebant) καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς Πρυτανεῖα, μέταλλα, ἀγορὰς, λιμένας, μισθοὺς καὶ δημιόπρατα, sic ait: ἃς κατέβαλον δεκάτας οἱ δανεισταὶ ὑπὲρ παραστάσεως τῶν χρεωφειλῶν, (f. χρεωφειλετῶν) ὡς ἀπαιτηθῶσιν ἅπερ ἦσαν τέλη,· quæ ex Aristophane in Nubibus sumpsit. Porro nota in ærarium publicum conversa fuisse hæc πρυτανεῖα ex hoc Aristophanis loco, in quo Bdelycleon patri seni tribacissimo & judiciarii lucelli nimis cupido ostendit ex judicum calculis minima in remp. commoda manare; nam tributa, quæ urbi à subditis oppidis penduntur, οὐ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς προσιέναι. Prætereo, inquit, πρυτανεῖα &c. Ergo falsum est πρυτανεῖα idem esse ac sportulas. nam sportulæ judicibus ipsis cedebant, & hoc erat lucellum solenne, ut ex Codice patet. At πρυτανεῖα erant τέλη & ærario publico applicabantur in pœnam temere litigantium. Addit ibi Aristophanes, τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίνεται ἡμῖν (Nota. vide in ὅτι τὸ) ἀπὸ τούτων νῦν μισθὸν κατάθες τοῖσι δικασταῖς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἓξ χιλιάσιν, κοὔπω πλείους ἐν τῇ χώρᾳ κατένασθε. (Nota 6 mille judices in agro Attico) γίγνεται ἡμῖν (lege ὑμῖν ex Schol.) ἑκατὸν δήπου καὶ πεντήκοντα τάλαντα. Suidas: πρυτανεῖα πρόσοδος εἰς τὰ δημόσια καταταττομένη, ἣν οἱ δικαζόμενοί τισι καὶ ἡττηθέντες κατέβαλον ὡρισμένην ζημίαν καταλειφθέντες ἕκαστος. Erat itaque πρυτανεῖον idem quod

quod Romanis ſacramentum, quod in ærarium redibat: victor ſuum auferebat. Vide Pithæum adverſar. lib. 1. Prorſus Valerius Max. lib. 7 cap. 8, ubi de teſtamento Ebutiæ. *Afrania*, inquit, *cum ſorore ſacramento contendere noluit.* Græce eſſet οὐκ ἠθέλησεν ἀμφισβητεῖν οὐδὲ παρακαταβάλλειν. Idem lib. 7 cap. 7. Non ignoro ex illa pecunia depoſititia judicibus ſolutum eſſe τὸ δικαστικόν. i. *ſalarium.* Sed nego πρυτανεῖον idem eſſe ἐν ἀνθ' ἑνὸς, ac ſalarium judicum, ſeu ſportulam. Non enim ex ſolis πρυτανείοις, ſed è reliquis etiam vectigalibus ſeponebatur pecunia, quæ judicibus pro ſalario ſolveretur, ut clariſſime docet locus Ariſtophanis quem adduxi. Gloſſæ. *Concuſſiones* τὰ σπόρτυλα.

Non aſſentior &c.] Scaliger ait *annum* πρυτανείας *fuiſſe lunarem, quo Magiſtratus Athenis utebatur, in* 12 *diviſum menſes, alternis plenos & cavos. Ideo in pſephiſmaſi ita præfabantur:* ἐπὶ Ἀρρενίδου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Ἀκαμαντίδος πέμπτης πρυτανείας, μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ὑστέρᾳ, τρίτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας. *quæ poſteriore loco ponitur* πρυτανεία, *ſignificat annum Magiſtratus lunarem, qui longe differt ab anno populari ſeu civili Athen.* Hæc Scaliger lib. 3 Iſag. Can. ubi etiam ait, *unaquæque tribus ſorte ſuum diem imperabat, iſque dies aut actus illius diei dicebatur* πρυτανεία. An potius menſem dicere voluit, non diem? Suidas: πρυτανεῖαι δὲ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμός. δέκα ἐγίνοντο κατ' ἐνιαυτὸν, ὅτι καὶ δέκα αἱ φυλαί. ἐνιαυτὸν δὲ οἱ Ἀθηναῖοι τὸν σεληνιακὸν ἦγον. ἐπέβαλε δὲ ἑκάστῃ φυλῇ τὰς δέκα λε ἡμέρας, καὶ ἐπερίττευον ἐκ τοῦ σεληνιακοῦ ἐνιαυτοῦ ἡμέραι τέσσαρες, ἃς ἐπεμέριζον ταῖς πρώταις λαχούσαις πρυτανεύειν τέσσαρσι φυλαῖς. καὶ τῶν μὲν τεσσάρων πρώτων ἑκάστη εἶχε τὴν πρυτανείαν ἀπαρτιζομένην εἰς λϛ ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ϛ' ἀνὰ λε. Porro magiſtratus per ſingulas prytanias rationem reddebant, ut ait Lyſias κατὰ Νικομάχου

γραμμα-

γραμματέως initio; quod quomodo fieret, docet Pollux pag. 396 & 398. Schol. Hermogenis pag. 400. ὡρισμέναι ἦσαν ἐκκλησίαι κατὰ πρυτανείαν ἑκάστην τέσσαρες. δέκα δὲ οὐσῶν Ἀθήνησι φυλῶν ἐπρυτάνευον αἱ μὲν πρῶται λαχοῦσαι φυλαὶ τέσσαρες ἀνὰ λϛ ἡμέρας, αἱ δὲ λοιπαὶ ἓξ ἀνὰ λέ. μετὰ δὲ τὰς ὡρισμένας τοῦ δήμου συνόδους ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, εἴ τι ἀναγκαῖον ἐμπέσοι πρᾶγμα, περὶ οὗ τὸν δῆμον ἐχρῆν συνελθόντα γνῶναι, σύγκλητος ἐγίνετο ἐκκλησία. προκατακεχρῆσθαι οὖν apud Demosthenem ἐστὶ τὸ ἤδη τὰς ὡρισμένας ἐκκλησίας παρεληλυθέναι.

Pag. 253. Βουλῆς.] Sic apud Schol. Comici in ἐκκλησ. pag. 735, ubi integra hæc annotatio iisdem verbis legitur usque ad λαχοῦσαι, nisi quod male πρᾶττ. pro τάττ.

Πτυόδωρος scripsimus, non Ποιόδωρος.] At Πτοιόδωρος scribi poterat, ut apud Demosthenem semper id nomen scribitur: sed υ & οι literæ sunt æquipollentes teste Helladio Bezantinoo. Demosth. περὶ παραπρ. in fine: οὐ Περίλαος ἐκρίνετο ἔναγχος ἐν τοῖς Μεγάροις ἐν τοῖς τριακοσίοις, ὅτι πρὸς Φίλιππον ἀφίκετο, καὶ παρελθὼν Πτοιόδωρος αὐτὸν ἐξῃτήσατο καὶ πλούτῳ καὶ γένει καὶ δόξῃ πρῶτος ὢν Μεγαρέων. Sic ὕαξ & οἴαξ dicitur teste Hesychio in ὕαξ. Λυδίας & Λοιδίας fluvius in Macedonia. Πύθιοι apud Xenoph. de rep. Laced. in fine, Suidæ Ποίθιοι. Idem Suidas Πτοιόδωρος & Πτυόδωρος agnoscit. Sic & pro ἀνεμοίτας Suidas ἀνεμύτας legit. Sic Κοινοπολίτης apud Photium de Sotericho poëta pro Κυνοπολίτης: & in libris præsertim ab Aldo editis is error frequenter occurrit. Eodem modo apud Latinos *Mœsia* pro *Mysia*: & *Megalinæ pelles* pro *Mygalinæ*. *Hippo Diarrœtus*, pro *Diarryto*: *mattea* pro *mattya*: *Cenocephali* in tab. Peuting. quæ notavit Salmasius ad hist. Aug.

Pag. 254. Πυριλάμπους.] Erat Pyrilampes studiosus alenda-

alendarum avium, ut ait Plutarchus in Pericle, & in Antiphonte. De Demo ejus f. Eupolis ἐν πόλεσι. καὶ τῷ Πυριλάμπους Δήμῳ ἄρα κυψέλη ἔνεστι, ut refert Schol. Comici. De ſtudio alendarum ad certamen avium Plato 7 de legibus initio præclare. Ælianus lib. 5 de hiſt. animalium, Ἀθήνησι μέν γε ἐν τῇ νουμηνίαις ἐκάλουν τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ τούτων (τῶν ταῶν) ἱστορίαν. καὶ ἐτίμησαν τὸ ἄρρεν καὶ θῆλυ χιλίων δραχμῶν, ὥς φησιν Ἀντιφῶν ἐν τῷ λόγῳ πρὸς Ἐρασίστρατον. Idem ait Athenæus lib. 9, qui Antiphontis verba ex oratione περὶ ταῶν refert. ἀλλὰ τὰς μὲν νουμηνίας ὁ βουλόμενος εἰσῄει, τὰς δ' ἄλλας ἡμέρας εἴ τις ἔλθοι βουλόμενος θεάσασθαι, οὐκ ἔστιν ὅστις ἔτυχεν. καὶ ταῦτα οὐκ ἐχθὲς οὐδὲ πρώην, ἀλλ' ἔτη πλέον ἢ τριάκοντα.

Pag. 255. Ἔθος δ' ἦν τοῖς ἐρασταῖς ἐπιγράφειν πανταχοῦ.] Callimachus de Diagora apud Laërtium: αὐτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. Et Ariſtoph. Acharn. ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφον, Ἀθηναῖοι καλοί. Schol. ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις, οὕτως. ὁ δεῖνα καλὸς, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φέροιτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

Plutarchus in libello περὶ τοῦ τὰ ἄλογα λόγῳ χρῆσθαι, ἐν τῷ τῇ θόλῳ τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος λαθών τις ὑμῶν ἐνέγραψεν. Ἀχιλλεὺς καλὸς ἤδη τοῦ Ἀχιλλέως υἱὸν ἔχοντος. Et Phidias in digito Jovis Olympii inſcripſerat Παντάρκης καλὸς, teſte Nazianzeno in Jambicis, & Suidas in Ῥαμνούσιος.

Pag. 256. Suidas.] Qui poſt illa οὐ πάνυ ait: ἔστι δ' Ἀττικόν. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβαρον ἐπιστολῇ. γενναίως γὰρ αἱ γυναῖκες πάμπαλα ἔφασαν ὀρχεῖσθαι αὐτάς, δέον οὐδὲ πιούσας ἐπηλλάχθαι τοῦ συμποσίου ἐγγύοντος.

Inter

Inter Decemviros illos.] Falsum est, nec verbulum ullum de Rhinone profert Xenophon.

Pag. 257. De Andocide loquitur.] Illo oratore, ut patet ex verbis Lysiæ pag. 103. Harpocr. in καταπλήξ & in Φαρμακὸς Lysiam laudat ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβ. quæ verba in eo fragmento, quod habemus, cum legantur, dubium non est inscribi debere κατ' Ἀνδοκίδου.

Pag. 258. Primi sunt Phryges qui Βάκχους dixere Σαβούς.] Strabo lib. x. καὶ ὁ Σαβάζιος δὲ τῶν Φρυγιακῶν ἐστι, καὶ τρόπον τινὰ τῆς μητρὸς τὸ παιδίον παραδιδόμενος τοῖς Διονύσου καὶ αὐτός. Proverbiale est τοῦ πατρὸς aut τῆς μητρὸς τὸ παιδίον, quo usus est Basilius ep. 146 ad Libanium. Tertullianus 2 ad nationes cap. 13, & Varro eo titulo satiram scripserat, ut testis est Nonius Marcellus. Sic apud Aristoph. in Avibus: πέρδιξ φυέσθω τοῦ πατρὸς νεόττιον. Porro sacra hujus Sabazii Romam translata sunt. Vetus Inscriptio apud Onufrium in civit. Rom. p. 247. *L. Luceio L. f. Tep. Hibero sacerdoti sacrorum Savadior.* Sabadius enim dicebatur vulgo, non Sabazius, teste Macrobio lib. 1 Saturn. cap. 18, Arnobio lib. 5, Apulejo lib. 8. Cicero 3 de nat. Deorum. *Tertium Dionysum Caprio patre, eumque Regem Asiæ præfuisse dicunt, cui Sabazia sunt instituta.* Sic pro *oryza*, *orydia*, & *trapedia* pro *trapeza* ut notat Salmasius in Julium Capitolinum, ubi & inscriptionem illam profert. Origenes lib. 1 contra Celsum, προσιόντας μητραγύρταις καὶ τερατοσκόποις μίθραις τε καὶ σαβαδίοις.

Pag. 259. Δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας.] Plurimi autores περὶ Ἡρακλείας scripsere. Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡράκλειαν memoratur in scholiis ad primum Apollonii pag. 55, itemque Προμαθίδας ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας p. 57. Κόνων ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ, quod opus de Herculis rebus for-

taſſe ſcriptum erat, ut Piſander Rhodius Καμιρεὺς poëta Ἡράκλειαν ſcripſit, ſed & Νύμφις Ἡρακλεώτης περὶ Ἡρακλείας ſcripſit teſte eodem Schol. lib. 2 p. 98, & Athenæo, & Plutarcho.

Pag. 260. Σεμνὰς θεάς.] Σεμνὰς Ἐριννῦς vocat Sophocl. in Ajace Maſtigoph. pag. 50. Pauſanias Corinth. pag. 42 σεμνὰς θεὰς ab Ath. dici notat, quæ ab aliis Eumenides, & Euſtathius ἰλ. ί p. 763.

Εἶναι θεαί.] Adde verba elegantiſſima, quæ ibi ſequuntur: ἡ δὲ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ τὰ ἱεροποιὸν ἠρεῖτο, οἳ τὰ τῶν Εὐμενίδων ἐπετέτραπτο, ὧν καὶ τὸ ἱερὸν πλησίον ἵδρυτο τῆς βουλῆς, καὶ οἱ μέν φασιν, ὅτι διὰ τὸν Ὀρέστην ἐκεῖ καθιδρύθη, βέλτιον δὲ λέγειν διὰ τὰ φονικά. ἐπειδὴ γὰρ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τὰ τῶν φονέων ἐδικάζοντο, ἐκεῖ καθιδρύθησαν, ἵν' εἴ τι καὶ λανθάνειν μέλλοι τὴν βουλὴν, αὗται συναγωνίζωνται πρὸς τὸν ἔλεγχον ἐγγὺς ἐφεστῶσαι. Vide Harpocr. in Eumenides, ubi tres recenſentur, ſed Schol. Sophoclis in Oedipode Coloneo p. 272 ad illa

Αἱ γὰρ ἔμφοβοι
Θεαὶ σφ' ἔχουσι γῆς τε καὶ σκότου κόραι.

Mox idem hoſpes:

Τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδ' ὢν
Εἴποι λεώς νιν. ἄλλα δ' ἀλλαχοῦ καλά.

Schol. notat, φύλαρχός φησι δύο αὐτὰς εἶναι, ποτὲ Ἀθήνησιν ἀγάλματα δύο, Πολέμων δὲ τρεῖς αὐτάς φησι. Mox: Ἐπιμενίδης Κρόνου φησὶ τὰς Εὐμενίδας, ἐκ τοῦ, καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη Μοῖραι τ' ἀθάνατοι καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι. Ἴστρος δ' ἐν τῇ τετάρτῃ, μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι γῆν. ἔνιοι δὲ μεταβαλεῖν αὐτῶν φασὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ Ὀρέστῃ. τότε γὰρ πρῶτον Εὐμενίδας κληθῆναι, εὐμενεῖς αὐτῷ γινομένας, κριθέντα νικᾶν παρ' Ἀθηναίοις καὶ ὁλοκαυτώσαντα αὐταῖς οἶν μέλαιναν ἐν Καρυίᾳ τῆς Πελοποννησίας. Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.

νίδων. Porro hæ Eumenides, de quibus ibi Sophocles agit, erant in Hippio Colono, ut ipse poëta ait. Aliud earum templum juxta Areopagum fuit, de quo vide Pauſ. Atticis p. 20, ubi Erynnides & *σεμνὰς θεὰς* easdem ait esse.

Pag. 261. Περὶ τὸ αὐτόν.] Inepta emendatio. Longe modestius, si contentus fuisset dicere: *καὶ τρίτον αὐτὸν καταρξάμενον τῶν ἱερῶν*, in qua emendatione tantum *καὶ* transponitur. *κατάρξασθαι τῶν ἱερῶν* est victimam cædere, de quo ad Diodorum Sic. notavi. Aristoph. in Avibus p. 587 ἱερεὺς ait, Εὐφημία 'στω. Ait χρησμολόγος, *μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου*. Andreas Justinopol. qui barbare hanc comœdiam vertit, verbum verbo reddidit, *ne incipias hirco*. Occurrit frequenter apud Dionysium Halic.

Alii etiam numero decem.] Pollux diserte lib. 8 *περὶ ἱεροποιῶν. δέκα ὄντες οὗτοι ἔθυον θυσίας τὰς πενταετηρίδας* &c. quæ ibi vide. Habet hæc Maussacus ex Etymolog. *ἱεροποιοὶ κληρωτοὶ ἄρχοντές εἰσι, ι΄ τὸν ἀριθμὸν, οἳ τά τε μαντεύματα ἱεροθυτοῦσι, κἄν τι καλλιερῆσαι δέῃ, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι, καὶ τὰς πενταετηρίδας ἁπάσας διοικοῦσι πλὴν Παναθηναίων. ταῦτα δὲ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Δημοσθένης ἐν Φιλιππ. δ΄. οἱ λογοποιοὶ τὰς πομπὰς πομπεύουσιν ὑμῖν μετὰ τῶν ἱεροποιῶν. μὴ ἀγνοῶμεν, ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶν ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν τὸν ἀριθμὸν δέκα. Δημοσθ. ἐν τῷ κατὰ Μειδίου. οὐ προείδετε τὰς σεμναῖς θεαῖς ι. α. ἐξ. α. α. καὶ περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν κατ. Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Λυκούργου εὐθυνῶν φησὶ καὶ τὰς* &c. Athenæus lib. 4 pag. 137. *τοῦ μὲν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν εἰσενέγκαντος ὀψοποιοῦ λοπάδα πρὸς ἑτέραν τινὰ χρείαν, τὸν κέραμόν φασι κατάξαι πάντας τοὺς ἱεροποιοὺς ὡς μακρόθεν οὐκ ἀσεβείας παρεισδύσεως γινομένης. Συνιεροποιὸν* dixit Dinarchus. Sic enim in Polluce scribendum pag. 310.

Pag. 262. Demosth. in Philippic. 4.] Errat Maussacus, nec locum Demosthenis intellexit.

οἱ λοιποί.] Supple στρατηγοὶ, ταξίαρχοι pompas vobis deducunt, Delum videlicet aut Delphos, ubi sacra patria faciebant Athenienses, & propter Philippi classem opus habebant armatis militibus ac ducibus, qui pompam tutò deducerent.

Ἡ ὑπὲρ Σηκοῦ ἀπολογία.] Photius in bibliotheca, Παῦλος δέ γε ὁ ἐκ Μυσίας τόν τε περὶ τοῦ σηκοῦ λόγον τῆς γνησιότητος τῶν Λυσιακῶν ἐκβάλλει λόγων &c.

Pag. 265. De Sciapodibus.] De modo eliciendi animas apud Sciapodes vetus autor apud Suidam in ψυχαγωγία.

Hæc omnia exstant apud &c.] Additurque amplius Σκίρωνος τοῦ συνοικιστοῦ Σαλαμῖνα. Σκιράδα δὲ Ἀθηνᾶν Θησεὺς ἐποίησεν, ὅτι ἐπανῆλθεν ἀποκτείνας τὸν Μινώταυρον.

Αὑτὸν πενθοῦντα.] Quam Menandri fabulam laudari memini à Stobæo, sed index Autorum, quos laudat Stobæus, ut sciunt cuncti, Latinus est, atque utinam Græcus extaret, certe necesse est in veteribus impressis ab Aldo & Basileæ cusis Græcum Indicem extare. Ante editionem enim Gesneri Latino-Græcus non est editus Stobæus. Apud Stobæum igitur serm. 233 ex versione Gesneri laudatur Menander in seipsum lugente, ut proculdubio αὑτὸν πενθοῦντι legerit Gesnerus. quidam se ipsum lugebat ut mortuum. Eodem titulo comœdiam scripserat Damoxenus quidam, ut Suidas scribit in Δαμόξ. laudans autorem hujus rei Athenæum lib. XI pag. 468. ubi de Elephante poculo.

Μαρωνῆται.] Μαρωνεῖται ex nummis veterib.

Ἀπὸ συμβόλων δικάζειν.] Pollux lib. 8 de thesmothetis: καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι, καὶ δικασὰς ἀπὸ συμβόλων εἰσάγουσι. Demosth. περὶ Ἀλωνήσου. ταῦτα δὲ κύρια ἔσεσθαι,

ἔστω, οὐκ ἐπειδὰν ἐν τῷ δικαστηρίῳ τῷ παρ' ἡμῖν κυρωθῇ, ὡς ὁ νόμος κελεύει. Et post: οὐκ ἐλυσιτέλει σύμβολα ποιησαμένους οὔτ' ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους, οὔθ' ἡμῖν εἰς Μακεδονίαν, ἀλλ' ἡμεῖς τε τοῖς ἐκεῖ νομίμοις, ἐκεῖνοί τε τοῖς παρ' ἡμῖν τὰς δίκας ἐλάμβανον. Ait sub Amynta patre Philippi, & aliis regibus Maced. qui Atheniensibus tributum pendebant, tamen non fuisse facta symbola, licet subdita esset tunc Athen. Macedonia, ac nondum inventis mercatorum judiciis, ἐμπορικαῖς δίκαις, seu potius nondum severe & exacte constitutis, quæ faciunt, ne symbola sint necessaria. Vide in ἔμμηνοι. Minus id erat, quam societas: nam cum iis, quibuscum societas aut amicitia non erat, σύμβολα intercedere poterant. Xenarchus apud Livium in lib. 41. *Nemo novæ societatis constituendæ est autor; sed commercium tantum juris præbendi repetendique sit.* Æschylus ἐν ἱκέτισι. ξένοισί τ' εὐξυμβόλους πρὶν ἐξοπλίζειν πρὶν δίκας ἄτερ πημάτων διδοῖεν. Isocrates in orat. ad Nicoclem pag. 37, & p. 97, & in panegyrico pag. 125. Thucydides lib. 1 pag. 27 ξυνθήκας vocat, & pag. 51 ξυμβολαίας πρὸς τοὺς συμμάχους δίκας. additque: καὶ παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ποιήσαντες τὰς κρίσεις. Id est, *in nostro foro causas eorum disceptantes.* Eleganter Valla vertit *recuperatoria judicia.* Vide Festum in reciperationem. Et Demosthenes contra Midiam: καὶ τὰ σύμβολα συγχέων, τὴν μὲν πόλιν ἔχθραν τῇ πόλει πεποίηκεν. Hæc fœdera aliquando æqua erant, aliquando iniqua, pro potestate atque opibus ejus populi, cum quibus jungebantur ab Athen. Hinc est, quod ait Hesychius: καὶ τοῦτο ἦν χαλεπὸν, *durum atque onerosum.* Eo siquidem abutebantur Athenienses. Athenæus lib. 9. καθ' ὃν δὲ χρόνον θαλασσοκρατοῦντες Ἀθηναῖοι ἀνῆγον εἰς ἄστυ τὰς νησιωτικὰς δίκας, γραψάμενός τις καὶ τὸν Ἡγήμονα τὸν Θάσιον ἤγαγεν εἰς τὰς Ἀθήνας. (Et Xenophon de Rep.

Athen. pag. 494; & Isocrates in Panath. pag. 495, 496. ex quo hæc etiam ad σύμβολα referri debere apparet. Libanius etiam declam. 19 de Atheniensibus: ὐ τὰς ἐν πόλεσι δίκας εἰς ἑαυτοὺς μετήγαγον: & Dio orat. 38 ad Nicomediens. Ἀθηναῖοι ἐπολέμουν περὶ τοῦ δικάζειν οἴκοι τὰς ἀποίκων δίκας.) Hoc tamen ad σύμβολα non refero: sed νησιωτικαὶ δίκαι ad distinctionem τῶν ἀστικῶν δικῶν dicuntur, de quibus Lysias pag. 142 πρὸς δημοσίων ἀδικημ. ubi tempore belli justitium fuisse ait. At vero σύμβολα erant certa pacta, quæ inter liberas urbes aut populos convenerant, ut sibi invicem jus redderent. Sic Achæi jus sibi reddi à Bœotis postulant apud Polybium pag. 847, ut prius invicem solebant. Fuerat enim justitium in tota Bœotia, & ob continuos tumultus jura tam suis quam peregrinis reddere intermiserant per multos annos. Et Pollux pag. 391. optime ad nostram mentem: ἀπὸ συμβόλων δὲ δικάζεσθαι, ὅτε οἱ σύμμαχοι ἐδικάζοντο. Sic & Delii, cum ex SCto Delos tradita esset Atheniensibus, ipsique, ne Atheniensibus parerent, Achaiam fugissent, atque ab Achæis civitate donati essent: ἐβούλοντο τὸ δίκαιον ἐκεῖ λαβεῖν κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον. τῶν δὲ Ἀθηναίων φασκόντων μηδὲν εἶναι πρὸς αὐτοὺς (Δηλίους) τῆς δικαιοδοσίας ταύτης, ἠτοῦντο ῥύσια τοὺς Ἀχαιοὺς οἱ Δήλιοι κατὰ τῶν Ἀθηναίων. Casaubonus *juxta leges fœderis* vertit, minus recte. Senatus autem jusserat Delios insula excedere, ita tamen ut res suas asportare eis liceret, unde materia litium, ut conjicere licet, extiterat Deliis adversus Athenienses. Polybius legat. 123. Aristot. 3 polit. cap. 1. ὐδὲ οἱ τῶν δικαίων μετέχοντες ὕτως, ὥστε καὶ δίκην ὑπέχειν καὶ λαμβάνειν. (Supple πολῖται εἰσι.) τοῦτο γὰρ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσι. Vide & cap. 6, & in rhetor. lib. 1 cap. 4.

Pag. 266. φώρων κρείττω.] Ἀρχιφῶρα dixit Diodorus Siculus lib. 1.

Πρὸ

Πρὸ ἱστίά.] Ita diserte Suidas.

Pag. 267. Τραχιλίαις.] An τροχιλίαις, ut sint trochleæ, qua voce usus Aristoph. Λυσιστράτη pag. 883. τὴν δ' ἐκ τροχιλίας αὖ κατάλυσσωμένην. Dicitur & τροχιλία, & sic scribendum, ut versus constet. Polybius lib. 8 pag. 515. πρὸς δὲ τοῖς ἱστοῖς ἐκ τῶν ἄνω μερῶν τροχιλίαι προσηρτημέναι σὺν κάλοις. Casaub. *in summis vero navium malis trochleæ, & in iis ductarii funes aptantur*. Et mox: ἕλκουσι διὰ τῶν τροχιλίων τοὺς κάλους. ἑστῶτες ἐν πρύμναις. Moschion de nave illa Hieronis διὰ τροχιλίων εἰς τὰ θωράκια λίθοι παρεβάλλοντο, apud Athenæum lib. 5.

Pag. 268. Codex Fed. Morelli amplius habuit ἢ τραγῳδεῖν δυναμένου.] Et Photius in lexico.

Lactantius.] Et Suidas longe doctius in τελόγυνης plures ejus cognomenti affert rationes.

Τπόλογον.] Ita Suidas.

Pag. 269. Ἀντίποινα λαμβάνειν.] Ποίνιμος δίκη Sophocli in Trachin. 359. ποίνιμοι δαίμονες dicuntur Synesio ep. 57. ποίνιμοι Ἐριννύες Sophocli in Ajace Mastigoph. Ælianus apud Suidam in ποινή. ὁ Ἀπόλλων φησὶ πρὸς Λοκρούς, μὴ ἂν αὐτοῖς τὸ δεινὸν λωφῆσαι, εἰ μὴ πέμποιεν ἀνὰ πᾶν ἔτος δύο παρθένους εἰς τὸ Ἴλιον τῇ Ἀθηνᾷ Κασάνδρας ποινὴν, ἕως ἂν ἱλεώσηται τὴν θεόν. Quem morem paulo ante suam memoriam cessavisse ait Plutarchus de sera Numinis vindicta, ubi & versus affert elegantes. Hieronymus contra Jovin. lib. 1 cap. 26. *Justum est & Locras virgines non tacere, quæ cum Ilium mitterentur ex more, nulla obscœni rumoris & pollutæ virginitatis ullam fabulam dedit*. De quo Locrensium more plura Casaubonus ad Æneæ Poliorcet. cap. 31. Sed nemo luculentius id narrat, quam Scholiastes Lycophronis pag. 173, ubi primas à Locris virgines ait missas esse Peribœam & Cleopatram, postea puellas annotinas cum nutricibus Ilium desti-

destinatas, quæ forte ductæ fuissent, quas Trojani in mari occurrentes si forte ceperant, occidebant, καὶ καίοντες ἀκάρποις καὶ ἀγρίοις (Harpocratio in ὀξυθύμια) ξύλοις τὰ ὀστᾶ αὐτῶν ἀπὸ Τράρωνος ὄρους τῆς Τροίας τὴν σποδὸν εἰς τὴν θάλατταν ἔρριπτον. Locri vero alias mittere cogebantur. Quod si quæ evadere poterant, in templo Minervæ ministrabant, tonsis capillis priva tunica & discalceatæ. χιλίων δὲ ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησιν Τίμαιος ὁ Σικελός. ἀκαρπίας δὲ μετὰ τὴν παῦσιν τῆς θυσίας καταχούσης τὴν Λοκρίδα, ἔπεμπον οὐκέτι δύο, ἀλλὰ μίαν ἀρκοῦσαν εἶναι δοκοῦντες τὴν τιμωρίαν. Schol. Homeri ἰλ. Ν.

Ἐμποινίμοις (sic ego lego, hodie excusum est ἐμποίνοις.] Errat. Legendum enim est ἑπομένους.

Ister.] Apud Plutarchum in tract. de musica: καὶ ἡ ἐν Δήλῳ τοῦ ἀγάλματος αὐτοῦ (*Apollinis* supple) ἀφίδρυσις ἔχει ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ τόξον, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ χάριτας τῶν τῆς μουσικῆς ὀργάνων ἑκάστην τι ἐχούσας &c. ὅτι δ' οὗτος οὐκ ἐμὸς λόγος, Ἀντικλῆς (f. Ἀντικλείδης) καὶ Ἴστρος ἐν ταῖς ἐπιφανείαις περὶ τούτων ἀφηγήσαντο. Ἀντικλείδης ἐν Δηλιακοῖς laudatur à Schol. Apollonii pag. 59, & 63 ἐν τῇ β Δηλιακῶν. *Deorum præsentiam* Cicero dixit, ut notat Casaubonus ad Athenæum. Horatius: *Præsenti tibi maturos largimur honores*. Ovidius 2 Tristium initio: *Per te præsentem conspicuumque Deum*. Vetus Glossarium: *præsens*, ἐπιφανές. male vulgo ἐπιφανής. Sic Livius 29 pag. 529 in fine: *quæ non augendæ religionis caussa, sed præsentis Deæ numine sæpe comperta*. Et mox p. 530. *At Hercules in ducibus ipsis nullum Deæ numen apparuit, imo ibi præsens maxime fuit*. Hæc est vis hujus vocis tam apud Græcos, quam Latinos. Plutarch. in Marcello. Athenæum lib. 15 pag. 672. De præsentia deorum notavi ad Themistium. Athenæus lib. 12

Καρύ-

Καρύστιος ὁ Περγαμηνὸς ἐν τρίτῳ ὑπομνημάτων, Δημήτριός φησιν ὁ Φαληρεὺς Ἱμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Ἀντιπάτρου αὐτὸς μετὰ Νικάνορος διέτριβεν αἰτίαν ἔχων, ὡς τὰ ἐπιφάνια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Idem lib. 15 de Admeta Eurysthei filia sacerdote Junonis Argivæ. θεασαμένην δὲ τὴν τῆς Ἥρας ἐπιφάνειαν. Proclus in Hesiodum pag. 155.

Pag. 271. Illustrissimus Scaliger &c.] Imo eo loco de variis Phorbantibus duntaxat loquitur, & de hoc solum Harpocr. locum, nil præterea affert. Fuit & Phorbas Atheniensis æqualis Theseo, qui contra Thebanos pugnavit unà cum Theseo & Paralo, ut docet Euripides in ἱκετίσι.

Ἄνδρων ἐν ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν.] Θεογνήτην τὴν Λαοδίκης μητέρα Γάσονος εἶναί φησι. Laudatur etiam Andron à Stephano de urbibus in Ἄργος, ni fallor. Schol. Æschyli in Persis p. 134. Ἄνδρων ὁ Ἁλικαρνασσεὺς φησι τὴν Ὠκεανὸν γῆμαι Πομφολύγην καὶ Παρθενόπην, χεῖν δὲ ἐκ μὲν Παρθενόπης Εὐρώπην καὶ Θρᾴκην, ἐκ δὲ Πομφολύγης Ἀσίαν καὶ Λιβύην. ἀφ' ὧν τὰς ἠπείρους ὀνομασθῆναι συμβέβηκεν. Laudatur à Strabone non semel.

Βοηθοῖς corrigendum & restituendum esse Γόησι.] Imo recte habet. Nam & βοηθοὺς docuit Aristomenes teste Schol. Aristoph. in Acharnens. initio, ubi de hac voce ψαμμακοσιογάργαρα notat, unde corrigendus est Macrobius lib. 5 cap. xx, apud quem legitur Aristomenes ἐν μύθοις: Hæc omnia in Appendice sua notat Maussacus. Sed Priscianum corrigo potius, apud quem bis legitur Aristophanes βοηθοῖς lib. 17 & 18.

Pag. 272. Ἄταρνα vocari debeat illa civitas, ejus vero civis sit Ἀταρνεύς.] Falsum, ut notavi ad calcem Herodot. ἐθνικὸν Ἀταρνείτης. Callimachus apud Laërtium in Pittaco. Ab Atarna Ἀταρνεύς. Ovidius in Ibim. Hesych.

ſych. Ἀπέρνα habet. Iſocrates in Paneg. pag. 137, & Xenophon pag. 249.

Pag. 273. Hyperidem laudat ἐν χαλκῷ.] Ἐν Δηλιακῷ conjiciebam, cum Ariſtoph. legerem unà cum Scholiis Græcis pag. 583. Verba ſunt: ὁ δὲ Ὑπερείδης ἐν τῷ χαλκῷ καὶ ὅτι Χῖοι ηὔχοντο Ἀθηναίοις, δεδήλωκε. Supra dixerat: ηὔχοντο γὰρ Ἀθηναῖοι κοινῇ ἐπὶ τῶν θυσιῶν αὐτοῖς τε καὶ Χίοισι, καθάπερ (Heſychius in χίοις) Θεόπομπος ἐν τῷ ιβ΄ τῶν Φιλιππικῶν φησιν οὕτως. οἱ δὲ πολλοὶ τοῦ ταῦτα πράττειν ἀπεῖχον, ὥστε τὰς εὐχὰς καὶ περὶ ἐκείνων καὶ σφῶν αὐτῶν ποιοῦντο, καὶ σπένδοντες ἐπὶ ταῖς θυσίαις ταῖς δημοτελέσιν ηὔχοντο τοῖς θεοῖς, Χίοις διδόναι τ' ἀγαθὰ καὶ σφίσιν αὐτοῖς. Sed & Platæenſibus, ut narrat Herodotus. Eupolis ἐν πόλεσιν ait: αὕτη ἡ Χῖος καλὴ πόλις. πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας τε, ὅταν δεήσῃ, καὶ τ' ἄλλα πειθαρχεῖ καλῶς ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος. i. abſque virgæ ictu & abſque calcaribus. Apud Plutarchum ſæpe legitur, ἄθηλος ὥσπερ ἵππος. Poſſit legi ἐν τῷ Κυθνιακῷ. Sic enim laudatur Hyperides à Suida in θαῤῥαλέον.

Pag. 274. Καὶ πελτακὰν κυλητάν.] An forte καὶ πορτάκος aut πορτακῶν κύλιγμα. i. *bovinum fimum*, *ſtercus*. Sed κύλιγμα à κυλίειν nolim affirmare. πορτακῶν autem videtur omnino verum eſſe. Vide Heſychium, apud quem πορτοφόροι dicuntur οἱ τὰ κόπρια ἐπὶ τῶν ὤμων αἰρόμενοι. Male κόῤῥεια legitur. An πόρδακον i. *humidum*, teſte Strabone. Salmaſius teſte Mauſſaco in Appendice legit καὶ πέλτ' ἀναγκύλητα. id eſſet, *peltas*, *quæ anſa retineri haud facile poſſent*. Eſt enim ἀγκύλη, *anſa*, *jaculi amentum*. Ego malim πάλτ' ἀναγκύλητα. eſt enim παλτὸν, ἀκόντιον, ut nemo neſcit; at πέλτον Græcum non eſt: itaque errat Salmaſius. Verſus Æſchyli intelligendus eſt de his, qui in extremo periculo ſe omni telo, quod obvium eſt, defendunt. Et jacula, inquit, ſine amen-

amentis, & lapides qui ad manum sunt obvii, jaciens in hostem. Sic ἐνηγκυλωμένα τόξα apud Suidam: *probe tensi arcus*. & ἐπηγκυλημένα ξύλα idem explicat εἰς ὅπλων χρῆσιν. Porro Æschylus in ea fabula Græcos post epulas ebrios inducit: & inter se rixantes prorsus ut Lapithas ac Centauros, quolibet telo certare, ac matulas etiam in capita adversariorum illidere. Athenæus lib. 1.

Ὁ δ' ἐστὶν ὅς ποτ' ἀμφ' ἐμοὶ βέλος
Γελωτοποιὸν τὴν κάκοσμον οὐράνην
Ἔρριψεν, οὐδ' ἥμαρτε. περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
Πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη
Χωρὶς μυρηρῶν τευχέων πνέουσ' ἐμοί,

quod iisdem pene verbis imitatus est Sophocles in Ἀχαιῶν συνδείπνῳ, ut refert Athenæus lib. 1 pag. 17. Sic ἀγκυλητοὺς κοττάβους dixit Æschylus teste Eustathio Iliad. β pag. 344, metaphora sumpta ἀπὸ τῶν δοράτων, ἅπερ ἀγκυλητὰ καὶ μεσάγκυλα ἐκάλουν. Strabo in lib. x palta amentis jaci fuera testatur his verbis. Διττὴ δ' ἡ δοράτων χρῆσις, ἡ μὲν ἐκ χειρὸς, ἡ δ' ὡς παλτοῖς. Plura Cluverius in lib. 1 cap. 40 Germaniæ p. 352.

Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος.] Hæc & sequentia, quæ à se emendata fuisse ait Maussacus, leguntur apud Schol. Comici in Acharnens. ne una quidem syllaba minus.

Pag. 275. Χρήστης.] Demosth. περὶ παραπρ. συγκαλέσας ἐγὼ τούτους, οἷς αὐτὸς ἔχρησα τὰ ἀργύρια. *quibus pecuniam mutuam dederam*. Supra dixit de captivis illis Halensibus, καὶ ἐδανείζοντο ὁ μὲν τρεῖς μνᾶς, ὁ δὲ πέντε, ὁ δὲ ὅπως συνέβαινεν ἑκάστῳ τὰ λύτρα. χρήστης pro debitore sumitur à Demosth. ἐν τῷ πρὸς Ὀνήτορα ἐξούλης. Versus hi Phocylidis descripti sunt ex Schol. Aristoph. in Nubes, ubi Schol. notat Athenis χρήστας proprie dici feneratores, ut Aristophanes usurpat; debitores vero χρεωφειλέτας

 & χρε-

& χρεωςάς. Idem notat Suidas in χρῆςαι. Α᾽θλωαῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειςὰς χρήςας λέγουσι. τοὺς δὲ ὀφείλέτας χρεωφειλέτας. Supra notarat, τὸ χρῆσαι τοῦ δανεῖσαι αἱρετώτερον· τὸ μὲν γὰρ χρῆσαι ἐπὶ φίλων, τὸ δὲ δανείσασθαι πρὸς τοὺς τυχόντας. Eadem ambiguitas in δανειςαὶ, teste Etymol. in δανειζομένους. Scholia anonyma in Homer. Odyss. π pag. 195. ὥσπερ χρήςαι λέγονται οἱ ὀφείλοντες καὶ οἱ δανείζοντες.

Pag. 277. Veneris.] Ita Hesychius in Α᾽φροδίτη. Suidas, ψιθυριστοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ἔρωτος καὶ Α᾽φροδίτης, ἅπερ πρῶτος ἐποίησεν, ὥς φησι Ζώπυρος, Θησεὺς, ἐπειδὴ Φαῖδρα, ὥς φασι, ἐψιθύριζε Θησεῖ κατὰ Ἱππολύτου διαβάλλουσα αὐτόν. οἱ δὲ ἀνθρωπινώτερον φασὶ ψιθυριςὴν παρὰ τὸ ἀνθρώπους ἐκεῖ συνερχομένους τὰ ἀπόρρητα συντίθεσθαι, καὶ ψιθυρίζειν ἀλλήλοις, περὶ ὧν βούλονται. Sophocles in Ajace Mastig. pag. x. τοιούςδε λόγους ψιθύρους πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς, καὶ σφόδρα πείθει. Interpres recte ψιθύρους λόγους διαβόλους interpretatur. recte. Sic de Phædra Suidas supra ἐψιθύριζε.

Ἑρμῆς ἐπεισελήλυθεν.] Melius explico ex Servio in I Æn. ad illa, *tum facta silentia tectis*, notat: ut diis honos haberetur tacendo, qui mos cum intercessit inter cœnandum, Græci quoque θεῶν παρουσίαν dicunt.

Pag. 278. In Pausaniæ vero.] Alius est Pausanias, qui τὸ Α᾽ττικὸν λεξικὸν scripserat, quod illius opus laudat idem Eustathius commentario in Dionys. de situ orbis & passim comment. in Homerum. Citatur etiam à Scholiast. Apollonii lib. 4 pag. 219, & à Photio in Bibliotheca sua cap. 153. Duos Pausanias commemorat Suidas.

Ad In-

Ad Inferenda dissertationi & notis.

Pag. 281. Suidas proprie ἔργον appellat. &c.] Errat. Ait enim Suidas: deest τὸ, ἔργον. Sic enim intelligenda est parœmia. αὐτὸ δείξει τὸ ἔργον. *Hoc res ipsa patefaciet*. Recte ibi Andreas Schottus locum Platonis adducit. Utitur & Julianus ep. ad Alexandrinos, & Æschines contra Ctesiph. pag. 60. καὶ αὐτὸ ἔδειξε τὸ ἔργον. Aristoph. in Λυσιστράτῃ pag. 859. τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει.

Pag. 282. Anaximandrum.] Anaximander Milesius ἡρωολογίαν scripserat teste Athenæo: id opus erat prosa oratione scriptum, in quo ea narrabat, quæ de Heroibus dicuntur: ipsa ejus verba refert Athenæus. Cave ergò quicquam mutes. Ἡρωολογία dicitur, ut ἀρχαιολογία, quo nomine Dionysius & Josephus πραγματείαν suam vocavere. Strabo lib. 2. ῥᾴδιον δ' ἄν τις Ἡσιόδῳ καὶ Ὁμήρῳ παρασχοίη ἡρωολογοῦσι. Aliud est ἡρωελεγεῖον, quod Suidas μέτρον τι explicat, id est, *carmen elegiacum*. Zonaras in Phoca: ἐπιγράφησαν δὲ τῷ τάφῳ αὐτῶν τὰ ἡρωελεγεῖα ταῦτα. Sequuntur versus elegiaci. Eustathius ἰλ. ξ pag. 984. ἡρωελεγεῖον ἔπος.

Sed quo loco παρὰ ῥόον Αἰσήποιο legitur, reponendum Ἀσώποιο.] Nihil mutandum. Omnino enim *Æsepus* rectum est, teste Plinio lib. 5 cap. ult. ubi & Æsepum non longe à Pario colonia ponit, quam Homerus Adrastiam vocavit. At Asopus Thebanum & Platæensem agrum intersecat. Pausan. Corinth. Adde quod Ἀσωποῖο scrib. esset, non Ἀσώποιο. Sed super omnia est Homeri autoritas ἰλ. β pag. 88, qui locus notandus est, & Strabo lib. 13, Apollonius lib. 1, Florus lib. 3 cap. 5 *Æsapum* vocat, Schol. Apollonii pag. 54, postquam

 de

de Æſepo dixit, ait, ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι, τὸ τὸ πεδίον (τῆς νηπείας ſupple) κατέχουσαν. ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. Lege, ἢ καὶ πολλοῖς.

Pag. 285. *Do alicui epiſtolam quam reddat alteri.*] Livius pag. 533. *Legatis properè, priuſquam res vulgaretur, remiſſis, in Africam literas dat ad Regem.* Et pag. 798. *Motus his Senatus literas Lyciis ad Rhodios dedit.* Vetus autor apud Suidam: ἐξ εὐθείας. ἐπιστολὴν δὲ ἐξ εὐθείας πρὸς αὐτὸν ἐπιθεῖναι ἐνάρχησαι. Idem in ἐπιθέντης· οἱ δὲ πέμπουσιν τὸν ἱατρὸν ἐπιθέντης γράμματα πρὸς τὸν πλώνην. Et in ἐπιτίθημι.

Ἱνόποδες.] Gloſſæ: *pedes telæ*, ἱστόποδες. Etymolog. βειρκελλος. ἄλλοι δὲ βειρκέλλους τοὺς κελεύοντας παρὰ τὸ βεῖ καὶ τὸ κέλομαι ἢ τοὺς ἱστόποδας. Lege κελέοντας.

Sequuntur ea, quæ H. Valeſius in primis & poſtremis paginis notavit, partim ad antiquos Græciæ oratores ſpectantia, partim ad Harpocrationem, *quæ ſuis locis ob certas cauſas poſita non ſunt.*

Omiſit quid ſit ἀντίδοσις. de qua Iſocrates orationem ſcripſit. Porro in permutatione & actiones omnes ad actorem tranſibant, quas reus cedere debebat. Sic tutores Demoſthenis, ἀντίδοσιν ἐπ' ἐμὲ παρεσκεύασαν (ὡς τὰς δίκας ἔμελλον εἰσιέναι καθ' αὐτῶν) ἵνα εἰ μὲν ἀντιδώσω, μὴ ἐξῇ μοι πρὸς αὐτοὺς ἀντιδικεῖν, ὡς καὶ τῶν δικῶν τούτων τοῦ ἀντιδόντος γινομένων. Sed Demoſthenes ἀπέπισε τῶν λειτουργιῶν in 2 contra Aphobum. Semel atque iterum ſic ἀντιδιδόναι uſurpat Demoſthenes, contra Leptinen bis & contra Midiam.

Omiſit

Omisit δημεύαν. quod ἁπλῶς & solitarie usurpat bis Demosthenes ἐν τῷ περὶ τ ἐν Χεῤῥονήσῳ. explicat Hesychius: utitur Andocides p. 28.

Omisit ἐπιπολάζειν. Demosth. orat. 9 in Philipp. καίτοι πάνθ' ὅσα ἐξημάρτηται ᾗ Λακεδαιμονίοις ἐν τοῖς τριάκοντα ἐκείνοις ἔτεσι ᾗ τοῖς ἡμετέροις προγόνοις ἐν τοῖς ἑβδομήκοντα, ἔλαττον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὧν Φίλιππος ἐν τρισὶ καὶ δέκα ἐχ' ὅλοις ἔτεσι οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκηκε τὰς Ἕλληνας. quod notandum ad chronologiam illius temporis. Supra πλεονάζειν dixerat de Lacedæmoniis, quod idem videtur ac πλεονεκτεῖν: *se manciper & se licentier plus qu'il n'estoit de raison.* Isocrat. 358.

Μενεσθεὺς στρατηγὸς Ἀθηναίων, *admiral.* Demosthenes sive Hyperides περὶ τ πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν. Hujus meminit Demosth. in epist. 3 pro Lycurgi liberis, & popularem ac δημοτικὸν fuisse ait, cumque eo Nausiclem, Charetem, Diotimum, Eudoxum, Eudemum, Ephialtem, (cujus meminit Dinarchus contra Demosthenem,) Lycurgum. Hos quidem ait sua & fatali morte ablatos esse. Ipsos autem Athenienses expulisse viros, qui populi partes tuebantur, Charidemum, cujus meminit Dinarchus ibid. & Philoclem & se ipsum. Μενεσθέως στρατηγίας meminit Dionysius Halicarn. in Dinarcho in fine. ubi male νεμεσθήσεως legitur.

Ἐγκαθέτων ἀνθρώπων. *hominum insidiatorum.* Demosth. in epist. 3 ὑπὲρ τ Λυκέργε παίδων.

Εἰσιτήρια dies erat, quo Senatores primum magistratum inchoabant, sicut quo deponebant ἐξιτήρια, teste Hesychio. Suidas in εἰσιτήρια addit, ταύτην τ ἡμέραν Ἀθηναῖοι πρώτην ϗ ἔτες νενομίκασι. Demosthenes περὶ παραπρ. καὶ ἡ βελὴ τὰ αὐτὰ ταῦτα εἰσιτήρια ἔθυσε, συνειστιάθη. Volsius: *Senatus item communia sacra habet auspiciorum*, ut Senatores Rom. ad aram Victoriæ & Con-

Concordiæ in ingreſſu ſacrificabant, teſte Symmacho aliiſque. Idem contra Midiam: εἴασε μέν με εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι καὶ θῦσαι καὶ καθάρξεσθαι τῶν ἱερῶν ὑπὲρ ὑμῶν καὶ ὅλης τῆς πόλεως. εἴασε δὲ ἀρχιθεωροῦντα ἀγαγεῖν τῷ Διὶ τῷ Νεμίῳ τὴν κοινὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως θεωρίαν, περιεῖδε δὲ σεμναῖς θεαῖς ἱεροποιὸν αἱρεθέντα τρίτον αὐτὸν καὶ καταρξάμενον τῶν ἱερῶν. Ulpianus in Midianam: εἰσιτήρια δὲ ἐγίγνετο θυσία μελλούσης εἰσιέναι τῆς βουλῆς εἰς τὸ βουλευτήριον ὥστε κατὰ γνώμην ἀπαντῆσαι πραγμάτων σκέψιν.

Item ἀπογνῶναι. Contrarium καταγνῶναι. Æſchines περὶ παραπρ. initio: & κατὰ Κτησιφ. pag. 60. & Demoſthenes κατ' Ἀνδροτίωνος. & ſimiliter ἀποδιαιτᾶσθαι & καταδιαιτᾶσθαι de arbitris eodem ſenſu dicitur, quo ἀπογνῶναι & καταγνῶναι de judicibus. Dem. πρὸς Βοιωτὸν, de materna dote ſic ſæpe loquitur.

Ἔνορκος. Æſchines περὶ παραπρ. ubi de Amphictyon. & κατὰ Κτησιφῶντος pag. 61. *compris dans le ſerment du traité de paix.* qui jurejurando continetur.

Ἀνεμέσητον. Æſchines p. 61.

Παραγγέλλειν στρατιὰν ἐπί τινα: milites ſcribere, expeditionem parare adverſus aliquem. Æſchines bis uſurpat ἐν τῷ κατὰ Κτησιφ.

Εἰρηνοφύλακα. Æſchines κατὰ Κτησιφ. pag. 72.

Ἔναυλον ἦν. In omnium auribus vox ea perſonarat. Æſchines κατὰ Κτησιφ. pag. 77 initio.

Ἑλκοποιεῖς, exulceras. Æſchines ib. p. 79.

Ἁρπάγματα. Æſchines ib. p. 80.

Ἀγοράσματα ibidem. ἀγοράσματα item in prologo ad orationem contra Phormionem, (& in ipſa etiam oratione:) ἀγοράσματα τῶν ἐμῶν χρημάτων, empta mea pecunia merces.

Διαπραξάμενος, qui malis artibus & ambitu aliquid perfecit. uſurpat Æſchines in eadem oratione ſæpiſſime,

ſime, p. 81. tamen & in bonam aliquando partem ſumitur à Demoſthene & aliis.

Κοιτῶον: pernoctantem. Decretum Calliſthenis Phalerei apud Demoſth. pro corona.

Κλισίῳ, aut κλησίῳ, ut eſt in MS. Demoſth. pro corona p. 119. πρὸς τῷ καλαμίτῃ ἥρωι. Vide Heſych. in καλαμίτης, & corrige κλισίῳ, non ἡλισίῳ.

Ἀποφοιτᾶν παρὰ Λυσίᾳ τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα. Euſtath. il. ό 1166.

Ἐπικέρδης ὁ Κυρηναῖος: immunitate donatus ab Athenienſ. quod in Sicula calamitate captivis Athenienſibus frumentum dederat, & poſtea Reip. Ath. talentum αὐτὸν ἐπαγγελλόμενος & ſua ſponte dederat. Demoſth. in Leptinen.

Κορυφαῖος ἡγεμὼν in unaquaque tribu, qui chorum ducebat in Dionyſiis. Demoſth. contra Midiam p. 393.

Ἀχερδούσιος. eſt δημότης. Demoſth. contra Midiam. Νικήρατος Ἀχερδούσιος, & Æſchines in Timarchum.

Προαγῶνας τῆς γραφῆς κατασκευάσαι. i. præparare actionem ſuam ſæpe jactando ſe illum & illum accuſaturum, aut aliud quid faciendo, ut calumniando eos homines quos accuſare velis, & teſtes adverſus eos exarando. Demoſth. contra Androtionem verſus finem, ibique Ulpianus. Eſt & *proagon* pars quædam in comœdia. Sic *proagonem Acharnenſium* dicit Scholiaſtes Comici pag. 435. Occurrit etiam apud Demoſth. ut certo ſcio, forte ἐν τῷ περὶ παραπρ. imo apud Æſchinem pag. 61 contra Cteſiph. at Ulpianus in Leptinianam verſus finem pro *præjudiciis* uſurpat, & προδιαγνώσεσι utitur Plato de legibus p. 796.

Χοινικίδες. modioli coronarum, ubi Inſcriptiones ponebantur ejus, qui eam obtuliſſet. Demoſth. κατὰ Ἀνδροτίωνος in fine. οἶμαι γὰρ ὑμᾶς ἅπαντας ὁρᾶν ὑπὸ τῶν στεφά-

νων τῆ χοινικίσι κάτωθεν γεγραμμένα, οἱ σύμμαχοι τὸ δῆμον ἀνδραγαθίας ἕνεκα καὶ δικαιοσύνης. &c.

Ἀποστρατηγὸν ποιεῖν. *deposer de l'office de Capitaine.* discingere. Demosth. κατ' Ἀριστοκράτους pag. 449. ἐπειδὰν τὸ μὲν Ἰφικράτην ἀποστρατηγὸν ἐποιήσατε. Τιμόθεον δ' ἐπ' Ἀμφίπολιν καὶ Χερρόνησον ἐξεπέμψατε στρατηγὸν, πρῶτον μὲν τοὺς Ἀμφιπολιτῶν ὁμήρους οὓς παρ' Ἁρπάλου λαβὼν Ἰφικράτης ἔδωκε φυλάττειν αὐτῷ (Χαριδήμῳ) ψηφισαμένων ὑμῶν ὡς ὑμᾶς κομίσαι, παρέδωκεν Ἀμφιπολίταις, καὶ τὸ μὴ λαβεῖν Ἀμφίπολιν, τοῦτ' ἐμποδὼν κατέστη. Nota hic Harpali nomen, qui diversus ab Harpalo eo qui postea Alexandrum fugiens Athenas venit. ἀποδοκιμάζειν differt & ἀποχειροτονεῖν.

Καιροφυλακεῖ τὴν πόλιν ὑμῶν, καὶ οὐδὲν ἀπλοῦν ἔγνωκε ποιεῖν οὐδ' ἴσον. Demosth. κατ' Ἀριστοκράτους versus finem, ubi de Charidemo: quæ post hæc verba sequuntur, vide ad ἐκ προαγωγῆς.

Εὐδέρκης quidam nominatur à Demosth. in fine orationis κατ' Ἀριστοκράτους, quem in gratiam Cersobleptæ civitate donari una cum Charidemo, Aristocrates decretum scripserat.

Ζῆν φιλοψυχήσαντας. Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ ad finem.

Ἐρραψῳδηκότες μάτην ἡμεῖς. Demosth. contra Aristogitonem in initio. i. perierunt nobis omnia nostra verba.

In eadem pag. 496 legitur συνδιαβαπτίζεσθαι. παλίσκάπηλος. μεταβολεύς.

Pag. 497. Μοσχεύετε. *propagetis viridaria*, Volfius. μοσχίδια τὰ νέα βλαστήματα Schol. Comici in Acharnens.

Ib. Δυσκατάπαυστον δέ τι κινδυνεύει πρᾶγμ' εἶναι πονηρία.

Ib. Σπαργᾶτε.

Προσ-

Προσ[σ]φορὰς & προσφέρειν, qui ante tempus inferuntur. Dem. πρὸς Πολυκλέα.

Ἀνέκδοτος pro nondum elocata puella apud Demosth. contra Neæram initio & in fine.

Καταστασιάζεσθαι & καταστασιασθεὶς, sæpe apud Demosth. ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει, & ante in Demosth. legeram, id est, injuria & factionibus oppressus κατεστασιασμένοι.

Ἔριθοι. usurpat Demosth. contra Eubulidem: πολλὰ δουλικὰ καὶ ταπεινὰ πράγματα τοὺς ἐλευθέρους ἡ πενία βιάζεται ποιεῖν. ἐφ' οἷς ἐλεοῖντ' ἂν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἢ προσαπολλύοιντο. ὡς γὰρ ἐγὼ ἀκούω πολλαὶ καὶ τίτθαι καὶ ἔριθοι καὶ θρυγήτριαι γεγόνασιν ὑπὸ τῶν τῆς πόλεως κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους συμφορῶν.

Ἀπρασία. Demosth. κατ' Ἀφόβου πρώτῳ. cum nil vendi potest. *quand on n'a peu vendre ny debiter*. Sic contra Phormionem.

Ἀργὸν καὶ ἐνεργὸν ἐργαστήριον ibidem sæpe dicit, id est, officina infructuosa aut fructuosa; cum ex opere aut negotiatione fructus percipitur, ἐνεργὸν dicitur; cum vero officina vacat & clausa est, ἀργόν. Vide ad Strabonem & Isocratem 290.

Ἐπικαρπίαι, ususfructus, apud Demosth. ibidem. & tota oratione καρποῦσθαι pro usumfructum percipere. & in 3 contra Aphobum in fine: ὅλα τὰ κεφάλαια καὶ τὰς ἐπικαρπίας ἀπεστέρησε. *Le principal & les arrierages*. Sic semper opponit. ἐπικαρπίαι pro fructibus apud Andocidem pag. 13. pro proventibus ἐπικαρπίαι Aristoteli Oeconom. 2.

Ἀπέκλεισα pro eo, quod Jurisconsulti dicunt, excepi mihi: *je me suis reservé*. Demosth. in 2 κατ' Ἀφόβου.

Γόμος pro onere & mercibus navis, apud Demosth. contra Zenothemidem initio, ἀπὸ τοῦ γεμίζεσθαι, quod est

onerare navem, ut usurpat Demosth. adversus Leptinem, & Isocrates in Trapezitico. Demosth. κατὰ Διονυσοδώρου, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος: *ayant icy deschargé.* & ibidem: ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται. Vendit.

Ἀποφαίνειν τὴν δίαιταν. arbitrium seu sententiam arbitralem pronunciare. Demosth. πρὸς Ἀπατούριον. & ἀπόφασις τῆς διαίτης bis usurpatur ibidem.

Ἀνέπαφον ὑποθήκην. liberum pignus. i. nulli alteri obligatum quam creditori cui datur. Demosth. adversus Lacritum, & iterum ἀνέπαφα vocat simpliciter παρέχειν.

Δεῦρο. Vide Suidam in δεῦρο.

Ἔξερα τὸ ὕδωρ. Demosth. ὑπὲρ Φορμίωνος in fine, effunde aquam. Aristoph.

Τὰς διαδύσεις καὶ κακουργίας. Demosth. contra Timocratem p. 474, tergiversationes & elusiones.

Βασανιστὰς Demosth. πρὸς Πανταίνετον. Locus est in ἐπιγνωμ. Isocrates. qui distinguendus est à δημοκοινῷ, licet & δημοκοινὸς esset βασανιστὴς aliquando. Antiphon contra novercam pag. 101. Aristoph. in Ranis: καὶ πῶς βασανίζω; respondet Xanthias, πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν ἔτι τε τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, πλίνθους ἐπιθείς. Mox: κἄν τι πηρώσω γέ σοι τὸν παῖδα τύπτων, τἀργύριόν σοι κείσεται. i. æstimatio,

Ζυγομαχεῖν. ἐν τῷ πρὸς Βοιωτὸν περὶ ὀνόματος, initio, est digladiari.

Dem. ibidem. μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ὑμᾶς ἐθελέχθρως.

Ib. Ἀντιλαγχάνειν τὴν μὴ οὖσαν, & ἀντίληξις formula resortitionis dicitur.

Φυγοδικεῖν. Dem. πρὸς Βοιωτὸν ὑπὲρ προικὸς μητρῴας. Judicium detrectare. *reculer, fuir.* at φυγοδικεῖν videtur aliud esse Polluci p. 395. Sic φυγομαχεῖν. Polyænus.

Κάμμε τῷ τυραννοῦντι τῆς Μιτυλήνης ὑπηρετῶν, ὃς καὶ ὑμῖν κοινῇ καὶ ἐμοὶ ἰδίᾳ ἐχθρός ἐστι. Dem. ibidem.

Συςῆσαι ἀποδοῦναι. Satisfieri jubere, Volfius in oratione contra Spudiam: & ibidem initio, καὶ τ̄ Λεωκράτην συνέςησε, prædem dedit Leocratem. In ea vero contra Callippum initio, & sæpissime in sequentibus: συςῆσαι δὲ δεῖξαι τ̄ ἄνθρωπον: cum quis pecuniam dat mensario, quam restitui Titio jubeat, si mensarius Titium noverat, satis habebat ejus nomen adscribere cum nomine illius qui pecuniam dederat; quod si Titium non noverat, addebatur nomen alicujus noti, qui Titium συςῆσαι καὶ δεῖξαι mensario debebat.

Ἐπιβιοὺς μὴ πάντα Πολύευκτος πλέον ἢ πένθ' ἡμέρας. Dem. contra Spudiam, *ayant survescu apres avoir fait testament*. & πρὸς Καλλικλέα. Aliter Isocrates trapez. πλεία, sicque usurpat initio.

Ὀργεώνες. δημόται nomen apud Dem. πρὸς Λεωχάρην initio, & iterum. καὶ πρῶτον μὲν ἐλθὼν οἷός τ' ἦν εἰς τὸν Ὀργεώνων πίνακα τ̄ ἐκκλησιαστικὸν ἐγγράφειν αὐτὸν, Ἐλευσίνιος ὤν, καὶ τούτου διώκειν. ἔπειτα πρὶν ἐγγραφῆναι καὶ αὐτοῦ ληξιαρχικῷ γραμματείῳ τῶ τ̄ Ὀργεώνων, μετέχειν τ̄ κοινῶν. qui locus notandus. paulo post, ἐνεγράφη εἰς τὸ φρατορικὸν γραμματεῖον, quod differt à Lexiarchico: illud enim Lexiarch. erat τ̄ δημοτῶν. & mox: κωλυθεὶς ἢ δὲ ἐξελεγχόμενος πρὸς τῷ πίνακι. Hic πίναξ videtur fuisse penes ληξιαρχοὺς. Vide Pollucem.

Ἐπικληροῦν est *sortiri*, & ἀποκληροῦν. Dem. κατ' Εὐέργου initio. τούτου τοίνυν τ̄ ψηφίσματος γενομένου ἡ μὲν ἀρχὴ (sic sæpe infra eo loco pro ἄρχοντι, ut videtur) ἐπεκλήρωσε καὶ παρέδωκε τοὺς ὀφείλοντας τὰ σκεύη τῇ πόλει. Volfius male, *hoc decretum magistratus jussit*. ἐπεκλήρωσε enim refertur ad τοὺς ὀφείλοντας, *debitores fisci, quos prætor sortito educens ex urna delegabat creditoribus fisci*. Sic ἀποκληροῦν & ἐπικληροῦν apud Æschinem contra Timarchum. Demosth. contra Midiam initio:

 παρόντος

παρούσης δὲ τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾗ τὸ ἄρχοντα ἐπικληροῦν ὁ νόμος τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλητὰς κελεύει. Nota. vide ad Xenoph. Sic ἐπικληρῶσαι crebro dicit Demosth. περὶ συμμοριῶν.

Καὶ ἐγὼ ἐπιμαρτυρησάμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην. Demosth. κατ' Εὐέργου. Ego vero testatus eos qui aderant, me defendi. Infra: μάρτυρας μὲν ἐποιησάμην τοὺς παρόντας: testimonium denunciavi eis qui aderant.

Ὡς οὖν ἀληθῆ λέγω ὅτι ἦρξε χειρῶν ἀδίκων Θεόφημος &c. & mox: ἡ δὲ αἰκία τοῦτ' ἐστιν, ὃς ἂν ἄρξῃ πρότερος χειρῶν ἀδίκων.

Ἄκακος. Demosth. κατ' Εὐέργου. καὶ προσποιούμενος ἄκακος εἶναι: simulata simplicitate. & mox: ὁ δὲ ῥᾳδίως καὶ ἀκάκως ἀποκρίνεται. facile & simpliciter. & in fine ἄκακος καὶ ἀπράγμων dicit.

Ibidem, τὴν καταδίκην ἀπολαβεῖν & κομίσασθαι, rem judicatam recipere. *recevoir la somme en laquelle un autre a esté condamné envers vous.*

Ib. Ἀμυχὰς δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ εἶχεν ἀγχομένη. πελιὸν δὲ τὸ στῆθος. Ibidem: lividum pectus & unguium notas.

In κατὰ Ὀλυμπιοδώρου βλάβης λόγῳ initio: οὐδὲ διαλλακτὴν οὐδένα φεύγων: nec sequestrum ullum detrectans.

Ὑπεραβέλτεροι, Dem. κατ' Ὀλυμπιοδώρου versus finem, εἰσὶν αἱ προφάσεις καὶ αἱ αἰτίαι. Nugatoriæ sunt cavillationes. Vide Suidam in ἀβέλτερος.

In eadem κατ' Ὀλυμπ. ἢ διὰ τί σύ, Ὀλυμπιόδωρε, οὐδεπώποτέ μοι ἔλαχες ἐνοικίου δίκην τῆς οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι.

In eadem μελαγχολῶν δοκεῖ πᾶσιν. hoc est, ut supra dixerat, μαίνεσθαι, διαφθαρῆναι, παραφρονεῖν.

In eadem: ἐξόδους λαμπρὰς ἐξιοῦσαν καὶ ὑβρίζουσαν ἐκ τῶν ἡμετέρων. Supra dixerat, καὶ χρυσία πολλὰ ἔχουσαν καὶ ἱμάτια καλά. splendide prodeuntem in publicum; *bravant de no-*

de nostre bien. Sic ἔξοδος sumitur apud Platonem de legibus.

χῶμα in Piræeo apud Demosth. περὶ Στεφάνου τῆς τριηραρχίας. Libanius in argumento explicat, οἰκοδόμημα ἐν τῷ λιμένι προβεβλημένον προσορμίσεως ἕνεκα καὶ ἀγορᾶς τῶν ναυτῶν.

Φερρεφάττιον. Demosth. κατὰ Κόνωνος. Hesychius τόπος ἐν ἀγορᾷ. recte. nam ex loco Demosthenis patet in foro illud fuisse. *Proserpinæ templum* vertit Volfius. Nam Φερρεφάττη est Proserpina, seu potius Hecate. Hesychius Φερεά. apud Aristoph. θεσμοφ. pag. 782. περσέφαττα.

Orationis Hyperidis, quæ ἐπιτάφιος dicitur, elegans est fragmentum apud Stobæum λόγῳ 278.

Θεοφράστου διαθηκῶν. Ὀργεῶνας non legitur in Theophr. testamento apud Laërtium.

Βλιμάζειν Schol. Comici in Equit. βλίττειν ἐστὶ τὸ ἀφελεῖν τὸ μέλι ἀπὸ τῶν κηρίων. τὰ κηρία τῶν μελισσῶν θλίβειν.

Adde pag. 82. εὐξύμβολος καὶ δυσξύμβολος, pro eo qui libens aut ingratis confert, ἐρανίζει sæpe Xenophon 2. ἀπομν. 436.

Suidas in ναυμάχιον. ὡς τοῦ μὴ στρατεύεσθαι καὶ τοῦ λιπεῖν τὴν τάξιν καὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἀποβαλεῖν ζημίαι ἦσαν ὡρισμέναι ἐκ τῶν νόμων, οὕτω καὶ τοῦ μὴ ναυμαχῆσαι, τοῦτο τὸ ὄφλημα ναυμάχιον ἐκαλεῖτο.

Suidas: παλαιόν, οἱ ῥήτορες ἐχρήσαντο τῷ παλαιῷ ἐπὶ ἀργυρίου ἐκ δανείσματος ὀφειλομένου. οὕτω Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον, καί τι εἰ ἀπέδωκε τῷ Κλησικλεῖ ν παλαιάς, ὥσπερ οὗτός φησι.

Suidas: πεπρᾶσθαι καὶ πωλεῖσθαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ πεπρᾶσθαι πάντη καὶ πάντως ἀπέβη. τὸ δὲ πωλεῖσθαί ἐστιν, ὅτι οὐκ ἀποβαίνει. ἐνδέχεται γὰρ τὸ ἔτι πωλούμενον μὴ πραθῆναι.

Suidas: προδικασία, οἱ τοὺς ἐπὶ φόνῳ δίκας ἐγκαλούμενοι, ἐν πρυτανείῳ, (hoc erat forum criminale) πρὸ τῆς δίκης διαπ-

διαπλέουσιν ἐπὶ τρεῖς μῆνας, ἐν οἷς ἐξ ἑκατέρου μέρους λόγοι προσάγονται, καὶ τοῦτον ἔλεγον προδικασίαν.

Suidas: πύθιον ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν ὑπὸ Πεισιστράτου γεγονὸς, εἰς ὃ τοὺς τρίποδας ἀνετίθεσαν οἱ τῷ κυκλίῳ χορῷ νικήσαντες τὰ θαργήλια.

Στράττις Λιμνομέδα. Suidas in Στράττις, inter ejus fabulas λιμνομέδων.

Suidas in συγκομιδή. Θουκυδίδης ἐν γ'. καὶ ἐν συγκομιδῇ καρποῦ ἦσαν. καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα.

Suidas in ὑπὸ μάλης citat Lysiam ἐν τῷ πρὸς Κλεινίαν.

Suidas in Φαυλόν. Λυσίας ἐν ἐπιστολῇ. ὡς οὐ φιλῶ σε, φαυλότητά μου μεγάλην καταγινώσκεις. Εἰ γὰρ ἦθος πιστὸν καὶ τρόπον καὶ ψυχὴν καὶ ἔννοιαν οὕτως ἀπροφασίστως, ἔτι δὲ συνουσίας οἰκειότητα καὶ λόγων κοινωνίαν μὴ καθ' ὑπερβολὴν ἀσπάζομαι, τίς γνοίη ἂν ἐμοῦ ἀθλιώτερος, ὃς ἀναισθήτως ἔχω πρὸς τὸ φρονεῖν.

Φορμίσιος nomen proprium apud Aristoph. in Ranis. & Dinarchum κατὰ Δημοσθένους.

Idem de Æaco scribit Ovidius Metam. Libanius βασιλικῷ. ἐπεὶ καὶ τὸν Αἰακὸν οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε μέγιστον μαρτύριον δικαιοσύνης περιῃρῆσθαι, εἰ μὴ τῶν ἀέρων ἀκρασία τοὺς Ἕλληνας τῆς ἐκείνου χρείας καταστήσασα παρέσχεν, ὅστις ἦν, ἐπιδείξασθαι. Idem de Minoë Plutarchus Theseo. Isocrates Euagora pag. 379.

Ἀδολογία.] Demosth. procemio 58 sic utitur: τοὺς μὲν ἄλλους ἅπαντας ἔγωγε ὁρῶ τὴν ἀειλογίαν προτεινομένους ὅταν τι πιστεύωσι δικαίως αὐτοῖς πεπρᾶχθαι. οὗτοι δ' αὖ τοὐναντίον ἐγκαλοῦσιν, εἰ περὶ ὧν ἡμάρτηκε νυνὶ ἀναθέσθαι βούλεσθε, τὴν ἀπάτην κυριωτέραν οἰόμενοι τῆς μετὰ τοῦ χρόνου βασάνου. Ubi Volfius male vertit, *prorogare vultis*. ἀναθέσθαι enim aliud est. de quo vide Harpocr. & ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐφέσει: καὶ περὶ ὧν μὲν ἄν τις ζῶν αἰτίαν ἔχῃ περὶ τοῦ γένους, δίκαιον τοὺς παῖδας τὴν ἀειλογίαν παρέχειν. Et initio περὶ παραπρεσ.

παραπρ. τὰς μὲν οὖν ἄλλους ὅσοι πρὸς τὰ κοινὰ δικαίως προσέρχονται, κἂν δεδωκότες ὦσιν, εὐθυνάς τ᾽ ἀλογίαν ἐρῶ προσηκομένους, τούτοις δ᾽ Αἰσχίνῃ πολὺ τἀναντία τούτων.

In Ἀκαμαντίδαι. Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ λόγῳ. ἐμέμνηντο Ἀκαμαντίδαι τῶν ἐπῶν, ἐν οἷς Ὅμηρος ἕνεκα τῆς μητρός φησιν Αἴθρας Ἀκάμαντα εἰς Τροίαν στεῖλαι. Æthra mater Thesei fuit, Phædra conjux. recte ergo Phædram legit Volfius.

Ἀντιοχίς.] Demosth. ibidem, οὐκ ἠμνημόνουν Ἀντιοχίδαι Ἡρακλέους ὄντα Ἀντίοχον. ex Midia Phylantis f. Pausanias Phocicis pag. 258 & pag. 3 in fine. Sed Μιδέας utrobique scribendum est.

Adde pag. 29. *pes veli* videtur intelligi, quem Græci πόδα appellant.

Ἑστίαν βουλαίαν.] Notandum est. de Vesta multa Plato. ἑστίας βουλαίας meminit Æschines περὶ παραπρεσβ. Διὸς βουλαίου, qui erat in curia 500, meminit Pausanias pag. 3 Atticis.

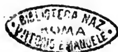
Μαρτυρίαν ἐμβαλέσθαι, *proferre testimonium*, seu *testem*. Dem. πρὸς Τιμόθ. & initio jam dixerat & alibi legi. In fine ejusdem, ἐμβαλλομένου γὰρ μου ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον, ἐν τῇ προκλήσει τοῦ ὅρκου scilicet. An inde ergo dictum est? Dem. κατὰ Κόνωνος. ἐμβάλλεται μαρτυρίαν ψευδῆ. Supra dixerat, ἐπὶ διακρούσει καὶ τῷ μὴ σημανθῆναι τοὺς ἐχίνους ἐθέλειν.

Ἀπαγορεύειν.] Lysiam ait usurpasse in ἐρωτικῷ. ἐρωτικὸς Lysiæ fere integer est apud Platonem in Phædro initio. Lysias septem epistolas composuit, unam πραγματικήν, cæteras ἐρωτικάς, ὧν αἱ ε πρὸς μειράκια. Demosthenes ἐρωτικὸν λόγον scripsit, quem tamen ejus esse legitimum opus dubitat Pollux. In Demosthenis ἐρωτικῷ legitur, νῦν δὲ δέδοικα μὴ πρὸς τὰ λοιπὰ ἀπειρηκότι χρη-

κόσι χρησόμεθα τοῖς ἀκροαταῖς, εἰ περὶ τούτου μάτην περθρυλώμεθα, nugemur.

Hyperides laudatur ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππου. Callippum Pæanienſem accuſavit Hegeſippus teſte Libanio in argumento ad orationem περὶ Ἁλοννήσου. Sed quod ait in ea oratione dici ab oratore, ſe feciſſe reum τῶν παρανόμων Callippum, id non legitur in ea oratione; ſed de Philocrate tantum id dicitur: ut Libanii ſit error.

F I N I S.

INDEX

INDEX RERUM ET VERBORUM.

A.

Ἀπομυ.

Δικαιο-

Ἡμι-

Κυδία

Pythia

ΤΕΛΟΣ.

Quæ pauca errata irrepserunt, ea sic corrige.

pag.	vers.		pag.	vers.		pag.	vers.		pag.	vers.	
13	3	conturbant	93	11	Piræeum	168	18	ἐκκλησίαν	242	24	φέρειν
15	17	μαρτυρήσεις.	94	19	defensione	178	8	συλλαμβάνεις	252	1	ὑάδας.
24	1	nemini	112	4	cur dicat	195	21	ποιῆσαι		12	hyadas
33	9	refert	120	9	γαμικῶν	200	28	ψευδοκλησίας	275	2	δεῖπνον
53	6	ἀπίτου	129	27	Μουνύχου	208	11	Priscianus	278	28	Festus.
55	23	πόλις	130	14	Κερκύραν	213	21	pag. 279		30	verba
60	21	τοῦδ᾽	140	31	lib. 2 pag.	214	16	Megacles	284	28	quære. Porro
61	15	Cornelium	152	12	παρεισκλίναι	215	16	Euthydemo	288	1	Ἀναξιμένης
73	27	verba	158	27	θυμιατήρια	218	3	Phalerei	300	8	locum inquire,
89	ult.	ὄψιμος	162	22	Pæoniensi	240	1	ἤθη ἔθος.			

F I N I S.

